

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

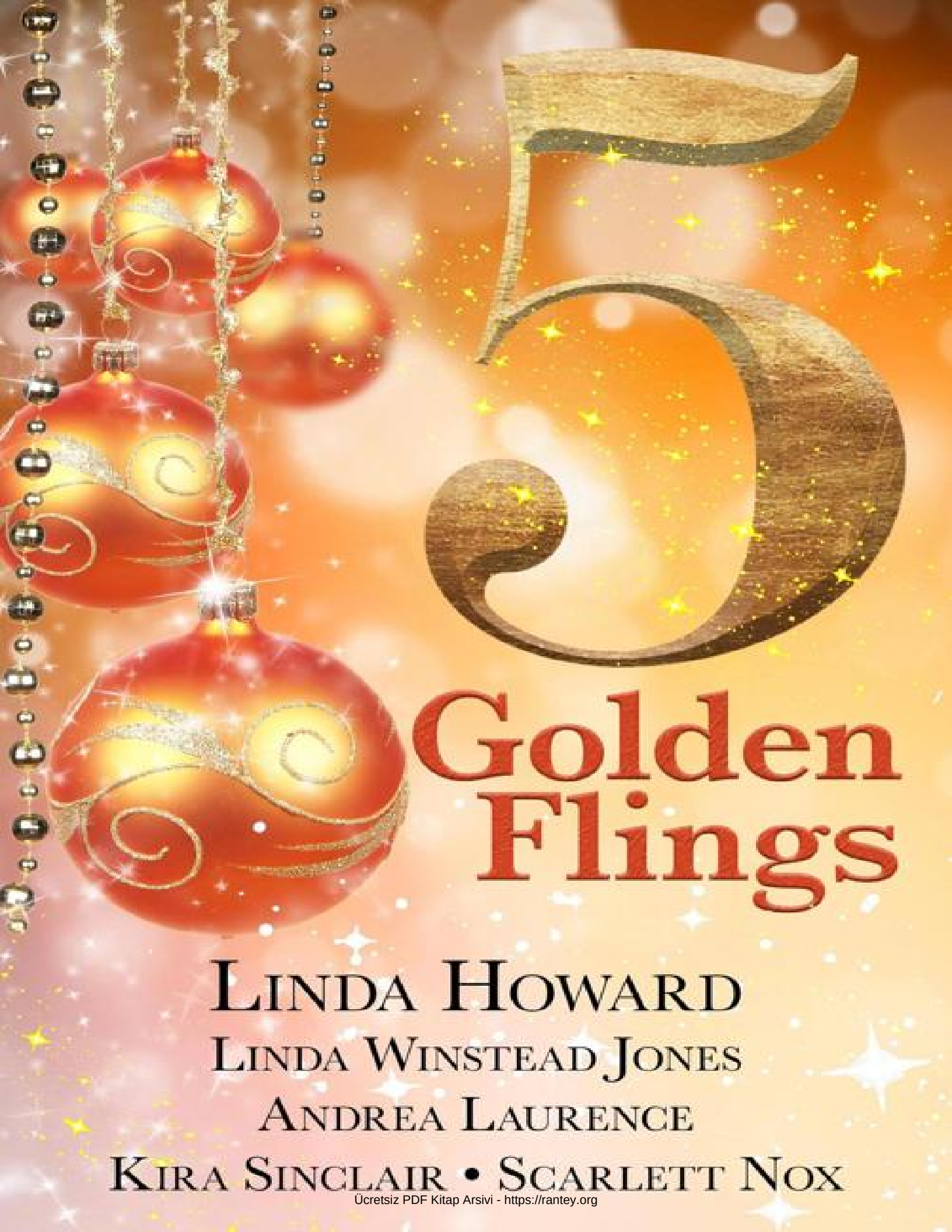
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Golden Flings

LINDA HOWARD

LINDA WINSTEAD JONES

ANDREA LAURENCE

KIRA SINCLAIR • SCARLETT NOX

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

5 ALTIN KANAT

LINDA HOWARDLINDA
WINSTEAD JONES ANDREA
LAURENCEKIRA
SINCLAIR
SCARLETT NOX

Stranger Danger Copyright © 2024 by Linda Howington

A Christmas Crush Copyright © 2024 by Linda Winstead Jones

Lifting Her Spirits Copyright © 2024 by Andrea Laurence

A Snowball's Chance in Sweetheart Copyright © 2024 by Kira Bazzel

The Hidden Holiday Copyright © 2024 Katherine Worsham

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere mekanik araçlar.

Kapak tasarımı Elizabeth Wallace tarafından yapılmıştır
<http://designwithin.carbonmade.com/>

CONTENTS

[Ve böylece başlıyor...](#)

[Stranger Danger](#)

Linda Howard

[Bir Noel Aşkı](#)

Linda Winstead Jones

[Moralini Yükseltmek](#)

Andrea Laurence

[Sweetheart'ta Bir Kartopu Şansı](#)

Kira Sinclair

[Gizli Tatil](#)

Scarlett Nox

[Teşekkürler!](#)

AND SO IT BEGINS...

Bayan Tinsel bu yılın sihirli dilek süslerini içeren paketi dikkatle açtı. Beş tane vardı - her biri eşsiz, kırılğan ve tatillerde özel bir çifti bir araya getirmek için tasarlanmıştı. Her birinin paketini açıp inceledi, gelecekteki sahiplerinin görüntüleri zihninde şekillenirken işçiliğe hayran kaldı.

Bir ejderha. İkiye bölünmüş bir kalp. Bir çan. Bir kar küresi. Bir fener.

Tıpkı çiftlerin birbirleri için olduğu gibi onlar da mükemmeldi. Bunu henüz bilmeseler bile.

Parlak Airstream karavanını yükleyip yola çıkma vakti gelmişti. Bayan Tinsel'in haritaya ihtiyacı yoktu. Aslında bir hedefi de yoktu. Her süsleme onu yeni sahibine götürecekti.

Noel'in büyüğü gelmek üzereydi...

YABANCI TEHLİKESİ

LINDA HOWARD

BÖLÜM 1

TEMMUZ

Benzine ihtiyacı vardı; depo boş değildi ama ibre yarının altına iniyordu ve Nova Shelley böyle şeylere dikkat ederdi. Aslında her konuda dikkatliydi. Aynı zamanda stratejikti: hangi yöne gittiğine bakmaksızın, yolun sağ tarafında oldukları için durulacak yerler olarak belirli servis istasyonları tasarlamıştı. Kuzey, doğu, güney ya da batı - Nova'nın onaylanmış servis istasyonları vardı.

İstasyona girdiğinde, istasyonun yan tarafına park edilmiş küçük bir seyahat karavanına bağlanmış kırmızı bir Ford-250 dizel pikap dikkatini çekti. Temmuz güneşinden korunmak için küçük bir tente konulmuştu ve seyahat karavanının kapısı açıktı, iki basamakla çıkılıyordu. Karavanın yan tarafında mıknatıslı bir tabelada Noel Süsleri - İçeri Gelin ve Göz Atın yazıyordu.

Noel süsleri mi? Temmuz'da mı?

Nedense bakışlarını Ford'dan ve karavandan ayırmakta zorlandı ama derin bir nefes aldı ve bir pompanın yanına park etti, kredi kartını eline alarak indi ve depoyu doldurma işlemine başladı.

Noel süsleri mi? *Temmuz'da mı?*

Bunun tuhaflığı beyninde güçlü bir şekilde uğulduyordu, sanki bunun bulmacası çözmesi gereken bir şeymiş gibi. Karavana baktı ve bu sefer - kadını daha önce nasıl görmemişti? - Açık kapının solunda, tentenin altında, ülkedeki herhangi bir ucuzluk mağazasından satın alabileceğiniz türden katlanır alüminyum çim sandalyede oturan yaşlı bir kadın vardı. Kadın beyaz giysiler içindeydi. Saçları beyazdı, o kadar beyazdı ki neredeyse parlıyordu. Saçlarına rağmen yaşlı görünmüyordu. Yaşlı, evet, ama yaşlı olmaktan çok uzaktı.

Nova'yı izliyordu. Başını hafifçe eğdi, sanki "Öyle mi?" der gibi ince bir tavırla hareket etti. Ne olmuş yani?"

Nova başka tarafa baktı. Noel süslerine bakacak zamanı yoktu. Süslere bakmak bile *istemiyordu*. Temmuz ayıydı, hava bunaltıcıydı ve o bir Icee istiyordu. Hava sıcaklığı doksan yedi Fahrenheit ve nem oranı yüzde doksan dokuz olduğunda Icee'ler ve süs eşyaları aynı cazibeye sahip değildi. Ensесinden boncuk boncuk ter akıyordu.

Kadın ona *meydan* mı okuyordu?

Nova hayatında hiçbir zaman meydan okumaları kabul edecek bir tip olmamıştı. "Biramı tut" onun tarzı değildi. Sorumluluk sahibi, düzenli ve esnek biriydi. Bazı insanlar bunu sıkıcı bulabilirdi ama Nova esnekliği seviyordu çünkü bu sayede strese girmeden organize olabiliyordu. Kendi işini yürütüyordu ve işlerin sorunsuz ve kârlı bir şekilde yürümesini sağlamak için organizasyon onun hayatında çok önemliydi.

Pompa kapandı; Nova nozulu pompaya geri taktı ve makbuz yazdırmak için düğmeye bastı.

"Burası daha serin," dedi kadın.

Nova şaşkınlıkla başını kaldırdı. İstasyonun önünden gürültüyle geçen trafik, ağır hava, pompalarla Ford'un ve seyahat karavanının park edildiği yer arasındaki mesafe nedeniyle kadını bu kadar net duyamaması gerekirdi. Ama duymuştu ve kadın sakın bir beklentiyle onu izliyordu.

Ne fark ederdi ki; sorumluluk sahibi, düzenli ve güvenilir olmak hiç dürtüleri olmadığı ve onlara boyun eğmediği anlamına gelmiyordu. Süslere bakmak için birkaç dakika ayırabilirdi, belki de onları satan kadın kadar alışılmadık olabilirlerdi. Hatta birisi için bir hediye alabilir ve tatil alışverişine küçük bir başlangıç yapabilirdi.

Aklında bu bahaneyle arabasını çalıştırdı ve Noel süslemeli seyahat karavanının önüne park etmek için pompaların etrafından dolaştı.

Nova arabanın kapısını açarken beyaz saçlı kadın oturmaya devam etti. Şaşkınlık içindeyken serin bir hava üzerine çöktü. Karavandan dökülüyor gibiydi, ona hanımeliini hatırlatan hafif tatlı bir kokuya sahip bir tazelik dalgası... hanımeli mi? Yasemin mi?

"Hoş geldiniz," dedi beyaz saçlı kadın. Bir çocuğun petal pembesi dudaklarına sahipti ve koyu kirpikleri mavi gözlerini çerçeveliyordu. "Ben Bayan Tinsel. Sizi görür görmez, süslerden birinin sizi çağırabileceğini düşündüm."

"Aramak mı?"

"Belirli insanlara hitap ediyor gibi görünüyorlar," dedi Bayan Tinsel, biraz belirsiz bir ifadeyle. "Wishing Well Süsleme Şirketi tarafından üretiliyorlar. Ne göndereceklerini asla bilemiyorum ama bir şekilde tüm süsler satılıyor. Senin adın ne canım?"

"Nova Shelley."

"Nova." Bayan Tinsel bu ismi beğenmiş gibiydi. "Parlak yıldız. Hangi süslemenin seninle eve döneceğini merak ediyorum." Açık kapıyı göstermek için elini kaldırdı. "İstedığınız kadar bakın. Ben burada oturup Subarus'ları sayacağım. Eskiden Volkswagen Beetle'ları sayardım, ama şimdi uğraşmak için çok azlar."

Nova şaşkın ve eğlenmiş bir halde, "Teşekkür ederim," dedi ve iki basamak tırmanarak seyahat karavanına girdi.

Açık kapıya rağmen kendini bir anda تنها hissetti, dışarıda hissettiği serin tatlılık tarafından sarılmıştı. Sıcaklık farkı en az otuz derece daha serin olmalıydı, terini anında soğutan ve onu gençleştiren ferahlatıcı bir vaha.

Bir mücevherin içindeydi, küçük iç mekan gördüğü süsler için mükemmel bir ortama dönüşmüştü. Bayan Tinsel belli ki seyahat karavanında uyumamıştı bile çünkü tamamen süs eşyalarına ayrılmıştı. Parıltılar ve pullar, ahşap ve metal, don ve kar, güneş ve yıldızlar, evren eşyaların içindeydi. Çeşitli yükseklikteki dekorlar ipek, kadife, kristaller ve tablolarla bir süsü daha iyi sergilemek için dönüştürülmüştü. Bir yıldız, evren gibi parıldayan siyah kadifeyle çerçevelenmiş, küçük bir katafalkta bir çan asılı, bir balet hafif bir müzik eşliğinde yavaşça dönüyordu. Dönen toplar, iğler, taşlar, püsküller ve haçlar, tatlı gülümsemeli Noel Babalar, Doğu sahneleri, alışılmadık renklerde mücevherli tavus kuşları vardı. Beyaz bir tavus kuşunu eline aldı ve tüylerindeki ince inciye, ayaklarındaki zarif ayrıntıları inceledi, sonra kuşu yavaşça yerine bıraktı.

Sonra, hareket ettirdiğinde ona göz kırpan bir kardinali, ardından da cıvıl cıvıl öten ışıltılı mavi bir kuşu aldı. İkisi de ona "seslenmedi".

Belki de "çağırma" kısmı Bayan Tinsel'in mallarını özel gösterme yöntemlerinden biri olan ince bir satıcılıktı. Nova, süslerin ekstra bir desteğe ihtiyacı olmadığını düşündü, hepsi biraz beklenmedik ve güzeldi. Yeleşi ve kuyruğu dalgalanan, ayaklarında elmaslar parlayan ve parlak kürkü parıldayan minyatür siyah bir aygır gördü; atları seven herkesin ilgisini çekeceği kesindi.

Atları yeterince seviyordu ama Noel ağacını onlarla süslemek istemiyordu.

Kalabalık iç mekânda dikkatle dolaştı, bazı şeylere hafifçe dokundu, bazen de uzun süre durup ayrıntıları ve işçiliği inceledi, biçim ve renklere hayran kaldı ama hayal kırıklığına uğradığını hissetmeye başladı. Ellerini kalçalarına koydu ve bir daire çizerek o özel süsü aradı. Bayan Tinsel'in satış konuşması beklenti yaratma konusunda harikaydı, müşteri gerçekten bir şey bulduğu sürece -

Oh.

Oh.

Nova huşu ve sevinç karışımı yumuşak bir ses duydu, sesin kendisinden geldiğini fark etmedi. Siyah yanardöner ejderha siyah kadifeden ininden ona bakıyordu, bir pençesi havada, diğeri bir kürenin üzerinde duruyordu. Kanatlarını açmış, güçlü yaratık dünyayı avucunun içine alarak uçmaya hazırlanıyordu. Delici, mücevherli gözler ona odaklanmış, ona meydan okuyor gibiydi... ne? Onunla birlikte uçmaya mı? Onun yaptığı gibi dünyayı ele geçirmeye mi?

Tüm süs eşyalarında olduğu gibi ejderhanın işçiliği de mükemmeldi. Üst üste binen siyah pullar parıldıyor ve ışıltıyor, gümüşle izleniyordu. Elindeki kürede renkler tersine dönmüştü; siyah, yanardöner gümüş kıtaları izliyordu.

Hafifçe titreyen elini uzattı ve ön parmağını yaratığın çizgileri üzerinde gezdirerek vahşi ve görkemli başını okşadı. Kristal gözler onu delip geçiyor gibiydi ve uçup her şeyi riske atma çağrısını hissetti -

Arayın.

O halde, Bayan Tinsel'in kastettiği buydu; kendisiyle bir bağ, bir bağlantı hissi uyandıracak kadar güçlü bir şekilde konuşan süsü bulmak.

Yavaşça ejderhayı ve küreyi kadife yuvasından kaldırdı. "Hel- lo," dedi usulca. "Benimle eve geliyorsun."

BÖLÜM 2

ARALIK

Nova saklama kutusundan bir Noel çelengi çıkardı ve kapı askısına yerleştirerek ön kapısını tatil ruhuna soktu. Genellikle kapı çelengini asmak dekorasyonun en sevdiği kısımlarından biriydi çünkü evin geri kalanını dekore etmek için gerekli havayı hazırlıyor gibiydi ama bu sefer değil, bu Noel değil.

Bir şeyler ters gidiyordu. Nova tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu ama sanki hayatı kontrolünden çıkıyormuş, mutluluktan keder ve yalnızlığa doğru kayıyormuş gibi hissediyordu. Açıkçası hiçbir şey yolunda gitmiyordu; işleri yolunda gidiyor ve beklentilerini karşılıyordu. Her zaman inişler ve çıkışlar olurdu ama analiz etmiş ve öngörmüştü ve hiçbir şey onu şaşırtmamıştı. Tatil planları sadece birkaç küçük aksaklıkla bir araya geliyordu.

Hala.

Sundurma ışığının yumuşak parıltısında el işini gözlemlemek için geri çekildi, çelengi sola doğru bir santim düzeltti, sonra ağacı süslemeye başlamak için içeri döndü. Ağaç en çok zaman alan işti ama normalde bunu yapmayı severdi, evi Noel için dekore etmeyi severdi. Kapı çelengi açılış hamlesiydi, ağaç büyük olaydı ve evin geri kalanı yavaş yavaş hallediliyordu.

Noel'i çok severdi. Ablası Celesta kocası ve üç çocuğuyla birlikte gelir, annesi mutfığı devralır ve evi harika kokular doldururdu. Üvey babası Doc sanki onlardan daha büyük değilmiş gibi çocuklarla oynar, çocuklar koşar, bağırır ve güler, süslenmiş ağaca ve tüm o güzel ışıklara, tablolar ve figürlere, şöminenin üzerindeki sahte karlara ve taze çam iğnelerine, ikram ve atıştırmalık kaselerine bakar - her şey yolunda giderdi. Bu kadar üzgün, neredeyse paniklemiş hissetmesi için hiçbir neden yoktu.

Yakın geleceğinde bir yolculuk belirdi, iki gün kadar yakın. Tatilden önce potansiyel bir satıcıyla görüşmek için batı kıyısına gitmesi gerekiyordu. Gitmek istiyordu ama gitmedi. İşini büyütmek mali durumu için iyiydi ve işini seviyordu. Dünyayı sarsacak bir şey yapmıyordu, üst-orta gelirli müşteri kitlesine hitap eden bir butiği vardı ama müşterileri için kaliteli ve eşsiz kıyafetler keşfetmenin tatmin edici bir yanı vardı. Birisi dükkânından başka birinin üzerinde görmesi pek mümkün olmayan bir kıyafetle çıkabilirdi, çünkü Nova biraz beklenmedik ama her zaman gurur okşayan takımları bir araya getirmekten de keyif alıyordu.

Kaliforniya'daki satıcının web sitesinde kendi tasarımı olan gerçekten ilginç parçalar vardı, çoğunlukla gece kulüplerine uygun şallar ve üstler, ancak Nova'nın ağzını sulandıran bazı ayakkabıları da vardı. Kendi zevkleri klasikten yanaydı ama çarpıcı ayakkabıların daha sade kıyafetlerle kombinasyonunu çok beğenmişti.

Parçalar genellikle mağazasında bulundurdıklarından daha pahalıydı. Genel giderlerini artıran ve normalde taşıdığı envanter kadar iyi satmayabilecek ürünleri getirerek finansal bir risk almış olacaktı.

İkilem: Risk almayan bir kişinin risk alması gerekiyordu.

Çok renkli ışıkları ağaca tam olarak yerleştirmek için iki saat harcadı, çok yorulana kadar merdivene tırmanıp indi ve en azından bu gece için ışık asma işinin bittiğini söyledi. Ne de olsa ince ayar yapmaya izin vardı. Sırada süsler vardı ve hepsi de anılardı, güvenli bir şekilde kağıt mendillere sarılmış ve etiketli kutulara yerleştirilmişlerdi. Sonra etiketsiz bir kutu gördü ve bu o kadar alışılmadıktı ki durakladı, kaşlarını çattı. Dikdörtgen şeklinde ve ağır bir kartondan yapılmış olan kutuyu tanıyamamıştı; kutunun üzerinde **WISHING WELL ORNA-**yazıyordu.

MENTS. Baharatlarını alfabetik olarak sıralayan ve dolabını renklerine göre düzenleyen Nova, o kutuyu kesinlikle hatırlayacak ve asla etiketsiz bırakmayacaktı. Celesta onun OKB olduğunu söylerdi ama Nova kendisine zaman kaybettirmedeği sürece düzensizliğe aldırmaıdı. Programı olabildiğince düzenli olmasını gerektiriyordu.

"Huh. Dilek Kuyusu." İsim garip bir şekilde tanıdık geliyordu ama bir türlü çıkaramıyordu. Boyutuna göre hafif olan gizemli kutuyu eline aldı ama yine de sanki büyük bir ağırlığı varmış gibi hissetti. Nova onu sallama dürtüsüne direndi, bunun yerine kutuyu yere koydu ve kapağını kaldırdı. İçindekiler yanardöner yıldızlarla parıldayan siyah kâğıt mendillerle gizlenmişti.

Kâğıt mendili geri katladı ve ejderha ona baktı. O sıcak Temmuz gününün anıları, beyaz saçlı kadın, ejderhayı ilk gördüğünde hissettiği merak duygusu geri geldi.

"A m a n Tanrım," dedi yumuşak bir sesle, muhteşem şeyi kutudan çıkarırken. "Seni nasıl unutabilirdim ki?"

Ejderhanın mücevherli gözleri sanki aynı şeyi soruyormuş gibi ona baktı.

İşaret parmağının ucuyla zarifçe şekillendirilmiş başı, ardından da güçlü kanatları okşadı. Süslemenin serin hissettirmesi gerekirdi ama sanki canlı bir varlıkmuş gibi ondan hafif bir sıcaklık yayılıyordu.

Ejderha okşanmaktan hoşlanıyordu.

Yüksek sesle güldü, bu fantezi onu eğlendirmişti. İki eliyle kavrayarak göz hizasına kadar kaldırdı. Bu güzel parçayı nereye yerleştirmeliydi? Ağacının geleneksel dekoruna tam olarak uymuyordu ama o kadar dikkat çekiciydi ki, göze çarpacak bir yerde olmasını istedi.

"Sende bir şeyler var," diye mırıldandı ejderhaya, ayağa kalkıp örtüye geçti ve orada, yeşilliklerin arasında bir pozisyon denedi. Hayır, hâlâ çok gelenekseldi. "Her şeye cesaret edebilecekmiş gibi görünüyorsun. Dünyayı bile ele geçirmişsin ve sanki onu pençelerinde taşımak bir yumurtayı taşımaktan daha zor değilmiş gibi görünüyorsun. Ben mi? Ben hiçbir şeye cesaret edemem. Güvenlik insanlar için önemlidir. Benim için de önemli. Doktorun bazı kalp sorunları var. Ona bir şey olursa, annemin maddi durumu iyi olacak mı? Bir de Granita var, doğanın bir gücü ama o daha da yaşlı. Eğer mecbur kalırsam, onlara bakabilecek miyim?"

Sadece ailesinin üç yaşlı üyesi de değildi; dördü de çalışanıydı ve onların maaşlarına bağımlı olan aileleriydi. Bir iş sahibi olmak dikkatsiz ya da yüreksiz olanlar için değildi.

"Burada olmaz," dedi ejderhaya, onu örtüsünden kaldırarak. "Burası senin yerin değil. Senin ilgi odağı olmaya ihtiyacın var. Masanın en önemli parçası olmaya ne dersin? Farklı yüksekliklerde birkaç kitapla harikalar yaratabilirim ve bir parça kadife ile kaplayabilirim, uçurumunun etrafında pille çalışan birkaç peri ışığıyla sana dramatik bir tünek yapabilirim. Biraz kadife, biraz ışık, biraz da sihir." İç çekerek onu tekrar göz hizasında tuttu. "Keşke senin kadar taşaklı olsaydım. Gerçek anlamda değil. Ben ejderha topları için yaratılmadım. Ejderhaların topları var mı onu bile bilmiyorum."

Koyu yanardöner gözleri parladı.

"Tamam, demek taşakların var. Tebrikler."

Belli ki net düşünemeyecek kadar yorgundu, çünkü bir ejderhayla tek taraflı bir konuşma yapıyordu. Yumuşak bir sesle, "Keşke ben de senin cesaretine, özgüvenine sahip olsaydım. Bahse girerim kararlarını sorgulamıyorsundur. İstedğin şeyin peşinden gidiyorsun ve senin istediğin şey dünyaydı. Benim istediğim o kadar da hırslı değil, ama benim dünyam."

Oyunu oynamazsanız kazanamazsınız.

Sözcükler içinde patladı, çünkü ses yumuşak olsa da sanki onun dışından geliyor gibiydi, bir düşünce değil de ... ejderhadan gelen bir şey? Şimdi, bu büyük bir hayaldi ama kelimeler hala her hücrelerine, DNA'sının her teline işliyordu ve onları söylemediğini çok iyi biliyordu.

Hayal ürünü *değil*.

Sihirli bir şey.

Ellerinde tuttuğu ejderhaya sihirli bir şey aşılarmıştı. Ejderhanın ona verdiği sihirli bir şey, bir ruh armağanı.

Dilek Kuyusu Süsleme Şirketi'nden dileğinin gerçekleşmesi.

İçgüdüleri ona ejderhayı gördüğü andan itibaren onun farklı olduğunu, para alışverişinin ötesinde bir düzeyde ona ait olduğunu söylemişti. İçgüdüleri ejderhanın ona halüsinasyon gördüreceğini, kendisiyle konuştuğunu düşündüreceğini söylememişti.

Oyunu oynamazsanız kazanamazsınız.

Ama onun hayatı bir oyun değildi, görev değil sevgiye dayanan bir sorumluluktuk. Yine de altta yatan teori aynıydı: cesaret edemezse, sonucun daha iyi olup olmayacağını asla bilemezdi. Sahip olduklarını korumakla yetinmeyip daha fazlasına ulaşması gerekiyordu. Risk alması gerekiyordu.

Ejderha onun ellerinde ısınmıştı.

Evet, kahretsin, müşterilerinin ilgisini çekebilecek ya da çekmeyebilecek kendi tarzında sihir yapan biriyle kişisel bir anlaşma yapmak için ülkenin öbür ucuna uçacaktı. Onu ve ürünlerini değerlendirmeli, bazı iş yapma maliyeti hesaplamaları yapmalı ve bilgiye dayalı bir karar vermeliydi. Ve oradayken, kendisine yabancı olan başka bir şey daha yapacaktı: Güneybatı'da arabayla bir tura çıkacak, çölü görecek, güzergahı olmayacak, istediği zaman duracaktı. Tatil programından zaman ayırırdı çünkü kalbinin bu özel maceraya, kendine zaman ayırmaya ihtiyacı vardı. Çocukken bile sık sık bunun ne kadar eğlenceli olacağını düşünürdü, sadece araba sürmek, ülkeyi görmek ve kendini memnun etmek. Bir yetişkin olarak bu isteğini bir kenara bırakmış, istikrar ve sorumluluğa odaklanmıştı. Bu iki şey önemliydi ve bunları sağlamak için ne gerekiyorsa yapmıştı.

Şimdi daha fazlasına ihtiyacı vardı. Şimdi onun uçuş zamanıydı.

"Sen buradaki işlere göz kulak ol," dedi ejderhaya. "İki hafta izin alacağım ve ne olacağını göreğim. Haklı olsan iyi olur çünkü gerçekten iki boş haftam yok ve programımda bir delik açıyorum. Eğer işler yolunda gitmezse, seni sarıya boyayıp bahçe satışına koyacağım."

Bir ejderha süsü kendini beğenmiş görünebilir mi?

BÖLÜM 3

RUNNING SPRINGS, California, San Bernardino County'deydi; Nova LA Ontario havaalanına uçmuş ve kiralık SUV'sini almış, ardından telefonunun navigasyon uygulamasını kullanarak Anders Patwin'in hem tasarladığı hem de ürettiği dönüştürülmüş depoyu bulmuştu. Onunla birlikte çalışan ve her şeyin satıldığı isim olan *Anders*'in tüm işlerini yürüttüğü anlaşılan kızı Eva ile konuşmuş ve öğle yemeğinden sonrası için bir randevu ayarlamıştı.

Havaalanından Patwin'in adresine tahmini seyahat süresini öğrenmiş, kiraladığı aracı teslim almasının ne kadar süreceğini ve tahmin edebileceği diğer her şeyi hesaplamıştı. Uçuş rötarları olup olmayacağını kontrol edemezdi ama bir gün önce gelmek de bir seçenek değildi; tek yapabileceği olaysız bir yolculuk için dua etmekte. Bu duası da kabul olmuştu. Uçuşlar zamanında gerçekleşmiş, bavulları taşınmış ve araba kiralama işlemi kabul edilebilir bir şekilde yapılmıştı. Öğle yemeği için bir protein içeceği alacak zamanı bile olmuştu.

San Bernardino ülkenin en büyük ilçesiydi, birkaç küçük eyaletin toplam büyüklüğünden daha büyüktü. Çok renkli dağların ve giderek artan çöl manzarasının oluşturduğu manzara o kadar nefes kesiciydi ki Nova'nın araba kullanırken dikkatini toplaması gerekiyordu. Güney'in yemyeşil doğasını, yaşadığı Huntsville'in etrafındaki dağları seviyordu ama burada da kendini rahat hissediyordu. Çölün renklerini, mor dağları ve seyrekliği seviyordu. Bu sefer

Bu yıl ayrıca, bir kaktüsün etrafında dans eden Noel Baba kıyafeti giymiş sıksa adam gibi geleneksel olmayan Noel süslemelerinin yaratıcılığının tadını çıkarmak da vardı. Noel Baba canlıydı ama kaktüs plastik gibi görünüyordu ve Noel ışıklarıyla süslenmişti. Tatilin ruhu Noel Baba'da güçlü olmalıydı . . ya da başka bir tür ruh vardı. Her iki durumda da dans hoşuna gitmişti. Yetenekliydi.

Patwin aslında Running Springs'de değil, şehir sınırlarının hemen dışında yaşıyordu. Nova, uyulması gereken bir dizi düzenlemeyi ortadan kaldıran stratejiyi anlamıştı. Telefonu gideceği yere vardığını bildirdiğinde durdu ve etrafına bakındı. Kül blokları ev komşulardan biraz uzaktaydı ve arkasında bir depodan çok büyük bir garaj vardı. Aşırı dikkat çekmezdi, özellikle de malzeme sevkiyatlarını teslim almak yerine kendileri alırlarsa. Her gün gelen teslimat kamyonları çok bariz olurdu. Kaliforniya'daki imar ve işletme vergileri hakkında varsayımlarda bulunacak kadar bilgisi yoktu.

Ev hoş bir görünüme sahipti, yumuşak bir griye boyanmıştı, sade ama renkli bir peyzajı vardı. Garaj/depoya giden araba yolu betonu ve evin yanından kıvrılıyordu. Beyaz bir Dodge Ram yan tarafa, garaj yolunun dışına park edilmişti ve yanında küçük mavi bir Prius vardı. Üçüncü bir araba, gri bir Nissan, Prius'un yanındaydı. Nova Nissan'ın yanına park etti ve arabadan indi. Hava serin, yaklaşık elli derecedeydi ve esinti vardı. Giydiği hafif ceket yeterince sıcak tutmuyordu ama Anders Patwin'le konuşurken dışarıda duracağını tahmin etmiyordu.

Yan kapıyı çaldı, sessiz bir "Dakika!" sesi duydu. Bundan daha kısa bir süre içinde kapı açıldı. "Nova Shelley siz misiniz?" Karşısında duran adam orta boylu, çivi gibi sert ve zayıftı, keskin köşeli yüz hatları vardı ve uzun siyah saçları kırılaşmaya başlamıştı. Saçları geriye doğru toplanmış ve kalın kırmızı bir lastik bantla sabitlenmişti. Kot pantolon ve uzun kollu yeşil bir forma giyiyordu. Kırmızı lastik bant ve yeşil tişört tatil günlerine bir gönderme olabilir.

"Öyleyim."

"İçeri gel o zaman." Kadının girebilmesi için kenara çekildi, kapıyı kapattı ve elini uzattı. "Anders Patwin."

"Nova Shelley." Elini sıkarken ismini tekrarladı, kendi tutuşunu sıkılaştırdı çünkü gevşek bir balık tokalaşmasından nefret ediyordu.

Başını salladı. "İçecek bir şey ister misin? Yeşil çay? Bitkisel bir şey mi?"

"Teşekkür ederim, hayır, bir şişe suyum var." Taşıdığı zengin kahverengi deri çantayı gösterdi. Kendi içeceğine sahip olmanın onu sevmeyebileceği bir içeceği kabul etmekten kurtardığını uzun zaman önce öğrenmişti.

"Hadi ofise gidelim ve bazı şeyleri tartışalım." Sesini yükseltti ve "Eva! Bu Nova Shelley."

Saçlarının platin beyazı olması dışında ona çok benzeyen genç bir kadın, narin bir vazoyu şekillendirdiği çömlek çarkından başını kaldırmadı ama "Merhaba" dedi.

"Merhaba." Nova vazoya hayranlıkla bakmak için durakladı. Anders'in web sitesinde çanak çömlekler yer alıyordu ama giyim butiğinde çanak çömlek satmadığı için daha önce hiç bakmamıştı. Şimdi bu özel vazoyu görünce, dekor olarak iyi yerleştirilmiş bazı eşsiz çömlek parçalarını gözünde canlandırmaya başladı. Asıl ilgilendiği Anders'in tasarımlarını tamamlamak için yapılan takı parçalarıydı. Elektronik eşyalarla dolu küçük bir ofise girdiklerinde "Eva da mı takı yapıyor?" diye sordu.

"Hayır, mücevher parçalarını eşim Jolaine yapıyor. Tasarladığım her şeyi yapmıyor, sadece özellikle beğendiklerini yapıyor." Anders küçük buzdolabından bir şişe yeşil çay alıp kapağını kapattı ve siyah derisi çatlamış eski bir ofis koltuğuna çökerek bir yudum aldı. "Ona hem onun hem de benim parçalarımın birlikte satılması halinde daha çok satacağını söyleyip duruyorum ama bazı parçalarımın çok sıkıcı olduğunu söylüyor." Homurdandı. "Yaptığı şeyi beğenmediğimde ona söylemiyorum."

"Zorunda değilsin," dedi küçük, kaslı bir kadın kapıyı açıp içeri girerken. "Sanki kötü bir koku almışsın gibi yüzünde aynı ekşi ifade var." Buzdolabından bir şişe daha yeşil çay çıkardı ve üçüncü bir sandalyeye oturdu, ardından Nova'nın elini sıkmak için eğildi. Jolaine'in elleri güçlü ve işçiydi, tırnakları kısa ve cilasızdı. "Web sitenize baktım," dedi Nova'ya. "Beklenmedik küçük dokunuşlarla kıyafetleri bir araya getirme beceriniz var. Tasarım yapıyor musunuz?"

"Hayır, benim en büyük yeteneğim düzenli olmak ve stilleri ve aksesuarları karıştırırken olasılıkları görmek. Bir de Noel süsleri asmak."

"Noel dekorasyonunu yapman için sana para verirdim," dedi Jolaine gülerek. "Bu konuda berbatım. Ağacımız her zaman üç yaşında bir çocuğun

süsledim. Herhangi bir mücevher parçasını memnun kalana kadar elden geçirebilirim ama iş süslemeye gelince sabrım tükeniyor. Torunlarımın umurunda değil, yeter ki ışıklar parıldasın."

"Torunlarınız mı var?"

Bu dünyadaki en iyi sohbet başlatıcısıydı. Hem Anders hem de Jolaine sanki bir düğmeye basılmış gibi aydınlandılar ve dünyanın en harika üç çocuğuyla -kendi deyimleriyle- ilgili masal üstüne masal anlatmaya başladılar. Nova bir süre aile hakkında konuşmaktan, birlikte iş yapmayı umduğu insanlar hakkında fikir edinmekten mutluydu.

Yarım saatlik bir sohbetten sonra, onların kendi alanlarında gerçek birer sanatçı olduklarını, işlerini sevdiklerini ama işin ticari yönünü de göz ardı etmediklerini hissetti. Ayrıca onun butiğini satıcılarına eklemelerine gerek yoktu; çok az envanterleri vardı çünkü zaten çalışmak istedikleri kadar çok ve hızlı çalışıyorlardı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve durumunu düşünürken su şişesinden bir yudum aldı. "Bana ihtiyacınız yok," dedi düşünceli bir şekilde. "Başarılı bir mağazam var ve satın aldığım mallar hızlı hareket ediyor, ancak tasarımlarınız zaten satıcı listenizdeki mağazalarda hızlı hareket ediyor."

"Bu doğru," diye yanıtladı Anders. "Bu, eski halimize dönemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Şu anki durumumuz iyi olsa da değişmeyeceğini ve değişmeyeceğini düşünmek aptallık olur. Her şey değişir. İnsanlar ölür, mağazalar el değiştirir ya da iflas eder, bir gün popüler olan tarzlar ertesi gün vazgeçilemez hale gelir. İşte tam da bu noktada Eva'yı da bu tartışmaya dahil etmemiz gerektiğini düşünüyorum çünkü ticari akli olan o."

Eva babasına çok benziyordu ama annesinin güçlü ellerine sahipti. Yanında bir tablet getirmiş, Anders'in masasının üzerine koymuş ve Nova'yla konuşurken, sorular sorarken, sohbet ederken bir yandan da tableti tıklıyordu. Nova oturduğu yerden ekranı görebiliyordu ve Eva'nın kendisinin de baktığı pek çok istatistik ve karşılaştırmayı kontrol ettiğini fark etti. Normalde oturup potansiyel satıcıların kendi sonuçlarını çıkarmalarına izin verirdi, çünkü kimse önceden emin olmayı sevmezdi, ama bu sefer kendi tabletini çıkardı ve bir araya getirdiği ama henüz web sitesinde olmayan bazı kıyafetleri gösterdi. Bazı zamanlar fazladan bir şeyler saklamak daha iyi sonuç veriyordu.

Anders eğildi, kumaşla ilgili sorular sordu, neden özellikle bu renk şemasını seçtiğini, neden düz siyah bir kemer yerine

Daha sağlam ve aynı zamanda elbiseyle daha iyi uyum sağlayan bir tane. Tabletinde başka örnekler de vardı; beyaz etek, siyah ipek yakalı tişört, siyah sandaletler ve sade takılar; tüm takım yüz elli dolardan az olmasına rağmen, bir Parislinin basit bir eşarp kullanıp bir kıyafeti pahalı gösterebileceği gibi bir stil çığlığı atıyordu.

Anders'in ürettiği neredeyse her şey onun envanterinin çoğundan daha pahalıya mal oluyordu ama Anders'in tasarımlarının kendisini piyasadan silecek kadar pahalı olduğunu düşünmüyordu. Eva'nın izniyle, Anders'in tasarımlarından bazılarını nasıl bir araya getireceğini göstermek için Eva'nın tabletini kullandı, böylece tamamlayıcı olması için yapılmamış giysiler bir şekilde tamamlanmış oldu. Jolaine daha yakına eğildi. "Evet, bunu anlıyorum," dedi düşünceli bir şekilde. "Belki de Ejderhanın Öpücüğü kolyesi iyi bir ikili olur."

Nova'nın omurgasından aşağı küçük bir şok geçti. Web sitesine birçok kez baktığından Jolaine'in mücevherlerine isim verdiğini biliyordu ama bu isimde bir mücevher gördüğünü hatırlamıyordu.

Sessizce bu ismi kullanarak bir arama yaptı ve ekranı ateşli bir çiçek doldurdu, koyu kırmızılar ve sarılar siyah kristal bir merkezin etrafında birbirine karışmıştı. *Neredeyse* - neredeyse - tasarımda bir ejderha figürü görebiliyordu. Mankenin sırtının ortasındaki mücevherli tasarımla birlikte kolye arkaya doğru sarkacak şekilde kıyafeti döndürmek için elektronik sihrini kullanarak ekranda hareket ettirdiğinde midesi sıkıştı. "İki küçük görünmez klips kolyeyi yan tarafta tutacak, böylece ağırlık boğazı çekmeyecek," diye mırıldandı.

Anders sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Bunu sevdim," dedi. "Çok seksi."

Jolaine boğazından bir ses çıkardı ve ona eğleneni bir bakış attı. Ellerini iki yana açtı. "Bana neyin çekici geldiğini biliyorum," dedi hiç çekinmeden.

Nova kolyeden gözlerini zorlukla ayırabiliyordu. Bu bir alamet gibiydi, sanki evde bıraktığı ejderha onu hâlâ cesaretlendiriyor, cesur olması için cesaretlendiriyordu. Cesur olabilirdi; o da cesur bir çocuktu, dışarı çıkarken, maymun demirlerine baş aşağı asılırken, hayata atılırken. Kendi işini açmak için mali durumunu kırılma noktasına kadar zorladığında cesur davranmıştı ve bu çok iyi sonuç vermişti, o kadar iyi ki şimdi belki de başka bir cesur hareketin eşiğindeydi.

"Bu kolyeye bayıldım," diye mırıldandı, keşke sadece ekranda görmek yerine gerçek parçayı elinde tutsaydı.

"Bu yeni," dedi Eva. "Birkaç saat önce web sitesine ekledim."

"Seninle konuşuyor," dedi Jolaine, yüzünde nazik bir gülümsemeyle Nova'yı izlerken. "Ejderhalar bazı insanlara bunu yapar. Eskiden gerçekten var olduklarını düşünüyorum, çünkü tüm kıtalarda, tüm eski uygarlıkların masallarında yer alıyorlar."

Ejderha süsü kesinlikle onunla konuşmuştu, diye düşündü Nova ve şimdi de bu Ejderhanın Öpücüğü kolyesi, bu iş kumarının, tüm bu yolculuğun bir kutsaması *anlamına geliyordu*. Ejderhaların eski zamanlarda gerçekten var olup olmadıkları şu an için önemli değildi ve eğer bu süs ve kolyeye önem veren sadece hayal gücüye, sorun değildi. İçgüdü, takip etmeye niyetli olduğu bir iç rehber olarak varlığını sürdürüyordu.

Nova, Anders'le bir saat konuşup ya bir anlaşmayla ya da "Üzgünüm, iyi bir uyum sağlayacağımızı sanmıyorum" diyerek ayrılacağını düşünmüştü. Bunun yerine odada ince bir ahenk, bir yaratıcılık uğultusu oluşmuş ve Nova'nın düzenleme seçimleri Anders'in eskiz defterini kapıp öfkeyle giysi üstüne giysi çizmeye başlamasını tetiklemişti, kaba çizgiler yine de döküm ve akış izlenimi veriyordu. Kumaş türü ve rengi hakkında notlar alırken, Jolaine de bazen bele takılan bir klips, bazen bir kolye, bazen de yılan gibi kıvrılan bir ön kol sargısı gibi takı parçalarının eskizlerini yapıyordu.

Güneş ufukta alçalmaya başladı, dağları morun koyulaşan tonlarına boyadı ve Nova ayrılmadan önce alacakaranlıktı, son birkaç saattir onları harekete geçiren fikirlerin yıldırım akışından neredeyse sersemlemişti. Yasal olarak sonuçlandırılması gereken bir anlaşma yapmışlardı ama Nova hem yorgun hem de sevinçliydi. Fiyat noktası Anders'in kıyafetlerini mağazasına koymayı hâlâ bir risk haline getiriyordu ama hem taşınma hem de zamanlama *doğru* hissettiriyordu.

Aslında Hoover Barajı'na doğru daha doğuya gitmeyi ve ertesi günü gezerek geçirmeyi planlamıştı ama artık bunun için çok geçti; yolculuk ve yaratıcılık çılgınlığı yüzünden yorgundu, mesafe çok uzaktı ve gece hızla yaklaşıyordu. Bunun yerine, oda girişleri kapalı olan küçük ve iyi bir otele yerleşti, sonra da bir şeyler yemek için dışarı çıktı. Granita'yı aradı ve giriş yaptı, çalışanlarından gelen bazı mesajlarla ilgilendi ve diğer aramaları ve mesajları görmezden geldi. O sabah, navigasyon uygulaması dışında bildirimlerini ve konum etiketlemelerini kapatarak önlem almıştı. Bu artık onun tatiliydi, arabayla gidip ne olacağını göreceği bir maceraydı.

Ertesi sabah gün doğarken, Twentynine Palms Deniz Üssü'nü atlayarak Barstow'a doğru kuzeye giden otoyolda ilerliyordu. Barstow'dan kuzeydoğuya, Nevada'ya doğru yönelecekti. Aklında kesin bir plan vardı ve zamanlama önemliydi, sert, hızlı bir sürüş günü gerektiriyordu. Yiyecek ve benzin için duracağı yerler planlanmıştı ve SUV'de fazladan yiyecek ve su vardı.

Tek önemli ayrıntı zamanlama değildi. Görünüşünü de tam olarak olduğu gibi, başarılı, şık bir iş kadını gibi görünecek şekilde dikkatle planlamıştı. Açık kahverengi saçları, kürek kemiklerinin hemen altına kadar inen pürüzsüz, zarif bir taramaydı; makyajı ince ve gurur vericiydi. Akıcı, boz renkli bir kumaştan pantolon, koyu boz renkli topuklu ayakkabılar ve krem rengi ipek bir tunik seçmişti; tek takısı küçük altın halka küpelerdi. Doğuya doğru giderken şık güneş gözlükleri gözlerini güneşten koruyordu. Hava serin ve güneşliydi ama güneş battığında sıcaklık düşecek ve yanında getirdiği yumuşak deri monta ihtiyacı olacaktı.

Sonuç olarak, uzun bir yolculuk için güzel bir gündü ve radar tuzaklarına karşı onu uyarması için navigasyon uygulamasına güvenerek SUV'u hız sınırından daha hızlı itmekten keyif alıyordu. Yakında cep telefonu çekmeyebilir ve ya yavaşlaması ya da ceza yeme riskini göze alması gerekebilirdi ama şimdilik uçuyordu. Siyah ejderhayı düşündü ve dudakları kıvrıldı. *Risk*.

Cep telefonunun çekmeyeceğinin neredeyse kesin olduğunu bildiğinden, yol tarifini yazmış, benzin istasyonlarının bulunduğu kilometre işaretlerini - *risk aptallıkla* eş anlamlı değildir - ve yemek için nerede durabileceğini not etmişti. Bir sonraki gece için bir motelde rezervasyonu vardı, tüm cihazları şarj edilmişti ve hatta bir tür silahı bile vardı. Üzerinde *Running Springs* yazan bir oklava kimsede korku uyandırmazdı ... ta ki kafasına onunla vurulana kadar. Ayrıca bir benzin istasyonundan ucuz bir kalem bıçağı almış, açma ve kapama alıştırmaları yapmıştı ve şimdi pantolonunun cebindeydi. Kendini hiçbir duruma hazır hissetmiyordu ama çaresiz de hissetmiyordu. Ayrıca, yıllarca dövüş sanatları eğitimi almış ve kahverengi kuşak sahibi olmuştu.

Kötü biri değildi ama yarım yamalak kötüydü. Çünkü kimse ondan yüksek topuklu ayakkabılar giyerken yüzlerine tekme atmasını beklemiyordu.

Çölün doğusuna doğru ilerledikçe ve medeniyetin izleri görülmeye başladıkça beklenti damarlarında uğulduyor ve onu gülümsetiyordu.

gan gittikçe birbirinden uzaklaşıyordu. Eyaletler arası otoyol, uzaktaki dağlar, ham renkli kaya oluşumları ve her iki yanda uzaylı görünümlü Joshua ağaçları ile tarih öncesi topraklarda dolanan modern yaşamın bir şeridi gibiydi. Arada sırada doğa yeşil bir şerit, birkaç ağaç sunuyordu; o bölgelerde yeraltı suları yüzeye yaklaşmadıkça, yeşilin orada olması için görünür bir neden göremiyordu.

Dışarıda olmak iyi bir şeydi; iş hakkında endişelenmek, programları düzenlemek, anlaşmazlıkları çözmek zorunda kalmamak - kendi programı dışında kimsenin programını idare etmek zorunda kalana kadar, memnuniyetle üstlendiği sorumlulukların onu ne kadar kısıtladığını fark etmemiştir. Eve döndüğünde günlük ayrıntıların tadını çıkaracak, kendine zaman ayırdığı için daha mutlu olacaktı.

BÖLÜM 4

Nevada'ya girmeden hemen önce eyaletler arası yoldan çıktı ve Nevada eyalet sınırını geçtikten sonra seçtiği yol kuzey/kuzeybatı yönündeydi. Navigasyon uygulamasından yazdığı yönergeleri takip etti - telefon, eyaletler arası yoldan ayrılır ayrılmaz hemen servis dışı kalmıştı - ve sürdü de sürdü. Manzara yer yer renkli ve görkemli, yer yer sade ve ilk başlarda ara sıra geçen arabalar olsa da çoğunlukla boştu. Arabalar gittikçe birbirinden uzaklaştı ve yalnızlık hissi arttı.

Bu kadar yalnız olduğu için pek rahat değildi ama endişeli de değildi. Yollar karmaşık değildi, virajlar azdı ve mekanik bir arıza dışında tam zamanında gelmişti.

İki saat sonra, artık bundan o kadar da emin değildi. Yollar onun yazılı tarifleriyle uyuşmuyordu. Yollar elbette değişiyordu ve navigasyon uygulamaları da pek güvenilir sayılmazdı. Nova kenara çekecek bir yer buldu, banket sağlam görünüyordu, kumluk yerine kayalıktı ve torpido gözünden gerçek, fiziksel bir harita çıkardı. Bir gece önce haritayı inceleyip notlarıyla karşılaştırmıştı ve her şey uyuşuyor gibiydi ama belli ki ya bir şeyi gözden kaçırmıştı ya da araba kullanırken bir sonraki dönüşü görmek için tam olarak yanlış zamanda yana bakmıştı. Hiçbir plan insan hatasını hesaba katamazdı ve o kesinlikle insandı. Dikkatli, evet; mükemmel, hayır.

Yanlış yolda ne kadar süredir seyahat ettiğinden emin değildi. Yanlış yola girdiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini hesapladı.

Nevada, ortalama hızı ve hızlı bir hesap yaptı. Geçtiği son benzin istasyonunda depoyu doldurmuştu ve benzininin bitmesinden endişe etmiyordu ama tekrar depoyu doldurmak ve nerede yanlış yaptığını sormak için o kadar yolu geri gitmek istemiyordu. Yine de bu da bir seçenektir ve kaçırdığı dönüşü tam olarak belirleyemezse en mantıklısıydı.

Oraya. Navigasyon uygulamasının ekran görüntüsü, fiziksel kestirmedeki silik çizgiye göre bir çiftlik yolu ya da çöldeki paralel tümsekler olabilecek bir yolda sağa dönüşü gösteriyordu. Bu izler onun kaçırdığı dönüş olmalıydı ve hesaplamasına göre en az bir saatlik geri dönüş demekti.

"Kahretsin." Normalde herkesin içinde küfretmemeye çalışırdı ama arabada yalnızdı ve bu tek kelime kendisine ne kadar kızgın olduğunu ifade etmeye yetmiyordu. Issız yolda geri dönerken birkaç kelimenin daha havada uçuşmasına izin verdi. Bu kez kaybettiği zamanı telafi etmek için hızını olabildiğince artırdı. Çölün bazı kısımları yeterince düzdü ve yol SUV'u gerçekten zorlayabileceği kadar düzdü, ancak diğer bölümler mantıklı bir neden olmaksızın kayalık oluşumların etrafından dolaşmak yerine içinden geçiyordu.

İstemediği tek şey gece çöktüğünde hâlâ araba kullanıyor olmaktı - ve yılın en kısa günü olan kış gündönümüne yaklaşmışlardı. Ayrıca yanlışlıkla kısıtlı devlet arazilerine girmek de istemiyordu, gerçi oralar da çitlerle çevrili olurdu, değil mi? Öyle olmasını umuyordu ama hayatı üzerine bahse girmezdi. Bölgede bir yerde bir test alanı vardı ve *oraya gitmek* istemediğinden emindi.

Telefonu bir mesajla bipleli ve hızlıca baktığında mucizevi bir şekilde iki çubuk çekmeye başladığını gördü. Güya artık ülkenin büyük bölümünde cep telefonu çekiyordu ama "büyük bölümünde" demek "hepsinde" demek değildi. Araba kullanırken sık sık telefon çekmeyen yerlere denk geliyordu. Telefonunda hâlâ iki çubuk varken, konumunu tekrar kontrol etmek ve navigasyon uygulamasının kaçırdığı dönüş hakkında ne söylediğine bakmak için kenara çekti, böylece zamanını daha iyi hesaplayabilecekti. Ayrıca bir gün önce dikkati Anders Patwin'deyken gözlemlediklerini ve onun mallarını en iyi şekilde nasıl idare edebileceğini doğrulamak için gün batımı saatini de kontrol etti.

Gün batımı saat 17:00'ye geliyordu, bu da kışını vitesine takması, pedala basması gerektiği anlamına geliyordu.

Göt herif.

Kıçını kaldırdı, hızına, zamana ve kilometreye dikkat ediyordu, böylece dönüşünü tekrar aşmayacaktı. Sürekli geri gidecek zamanı yoktu.

Acele etmek can sıkıcıydı. Nova acele etmekten hoşlanmazdı, bu kötü planlama anlamına gelirdi, bu da sorumsuzluğu gösterirdi. Kendisi "sorumluluk sahibi" olmanın timsaliydi ve tüm bunlardan bıkmaya başlamıştı. Kendi koyduğu standartların gerisinde kaldığında kendisine kızmaktan bile yorulmuştu.

"Kendimden uzaklaşmaya ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Kaçırdığı dönüşü varmadan kısa bir süre önce cep telefonu çekmiyordu, bu da uygulamanın ona neden sinyal vermediğini açıklıyordu. Yavaşladı ve çöl boyunca ilerleyen iki çukur olmasını beklediği şeye baktı. Gördüğü tek sapakta yol işareti yoktu ama harita ve zaman, istediği yolun bu olması *gerektiğini* söylüyordu. En azından beklenen çukurlar değil, gerçekten bir yoldu - dünyanın en iyi yolu değildi, çöl zeminine serilmiş, omuzları olmayan kaba bir asfalt şeridinden başka bir şey değildi, ama en azından asfaltın kenarları ufalanmış olsa bile ortasından boyalı çizgiler vardı.

Huysuz cep telefonu servisi birkaç mil sonra tekrar devreye girdi ve uygulama ona gerçekten de doğru yolda olduğunu söyledi. Harika. Ne yazık ki ölü nokta tam da dönüşü kaçırmasına izin verecek şekilde konumlandırılmıştı.

Kararmaya başlayan doğu ufkunda bir servis istasyonunun ışıklarını gördüğünde güneş endişe verici bir şekilde alçalıyordu. Yakıt göstergesine baktı; yarım deposu vardı ama depoyu doldurmak için bu fırsatı kaçırmak istemiyordu çünkü burası ile gece için motel rezervasyonu yaptığı yer arasında başka bir depo olmayabilirdi.

İki pompadan birine yanaştığında bir an durup etrafına bakındı. Park alanı, bina gibi iki pompalı bir istasyon için beklenenden daha büyüktü. Yol kenarına park edilmiş elektrikli **bir** tabelada **LONNIE'S BEER GAS FOOD** yazıyordu, Lonnie'nin önem sırasına göre üçünü nasıl sıraladığını tahmin etti. Lonnie'nin yeri muhtemelen benzin istasyonundan çok bardi.

Bira olmadan da yapabilirdi ama boş midesi, benzinin altında olsa bile yemeğin hoş karşılanacağını söylüyordu ve burada yemek yiyerek acil durum zulasına dokunmayabilirdi.

Depoyu doldurduktan sonra kapıya yaklaştı. Park yerinde iki araç daha vardı, ikisi de eski model pikaplardı, biri Ford diğeri Chevy. İşaretli park yeri yoktu, sadece çakıl ve toprak vardı. Orada bulunduğu kısa süre içinde güneş ufkun altına inmiş ve kapının üzerinde kırmızı bir neon **LONNIE'S** yanıp sönmeye başlamıştı. Benzin pompalarının üzerindeki tek ışık da aynı anda yanmıştı. Lonnie'nin mekânını fark edilir kılmak için gösterdiği çabalar bu kadardı ama çölün ortasında fazla bir şeye ihtiyacı yoktu; görünürde başka ışık yoktu.

Kısa süren alacakaranlıkla birlikte hava sıcaklığı soğuktan düpedüz soğuğa düşmüştü. Deri montunu, küçük çapraz çantasını ve bilgisayar çantasını topladı - güvenlik için değil, arabasına zorla girilmesini beklemiyordu, ama yemek yerken bazı işler yapmak istiyordu. İnternetteki varlığını genişletme yöntemlerini araştırmak istiyordu, böylece artan mallarını daha iyi satabilecekti. Belki Lonnie müşterileri için WiFi hizmeti sunuyordur. Eğer yoksa, telefonunun hot spot'unu kullanabilirdi. Bekle - Lonnie'nin çatısında oturan bir Starlink miydi? *Evet, evet!* Burada iş yapıyordu ve uydu anteni ona Starlink'in, kırsal bir bölgede yol kenarında arabasında oturuyor olsa bile çevrimiçi satış yapmasını giderek daha mümkün hale getirdiğini hatırlattı. Olasılıklar kafasında dönüyordu, Noel dilekleri ve ejderha öpücükleri aynı anda.

Ejderha öpücüğü mü?

Kendine gel, diye düşündü. Belki o ejderha söz konusu olduğunda biraz akli dengesi bozulmuştu ama ejderha ona bir kez bile öpücük vermemişti.

Kapıyı açıp bara adım atmak farklı bir çağa adım atmak gibiydi. Bar alanı iyi aydınlatılmıştı ve sol taraftaki sipariş penceresi parlak bir şekilde aydınlatılmış bir mutfak gösteriyordu, ancak bunun dışında ışık duvardaki neon *Big Dog* tabelasından geliyordu. Dışarıdaki kamyonların sahipleri olan iki adam barda oturuyordu ama aralarında birkaç boş tabure vardı. Odanın ortasında sekiz adet dört kişilik masa vardı ve iki duvarda dörder kişilik kabinler sıralanmıştı. Bu kadar çok oturma imkânı ona fazla iyimser gelmişti, otuz mil yarıçaplı bir alanda bu kadar çok insan olduğunu sanmıyordu. Öte yandan, söyleyebildiği kadarıyla Lonnie'nin acil bir rakibi yoktu, bu yüzden yer daha sonra dolabilirdi.

Görebildiği kadarıyla tepe aydınlatması yoktu. Müzik kutusu da yoktu, bu da ona göre Lonnie'ye karşı kara bir lekeydi. Hiçliğin ortasındaki bir barın bir müzik kutusuna ihtiyacı vardı.

Bu, bar kuralları kitabında bir yerlerde yazıyor olmalıydı. Zemin ahşaptı, yaşlılıktan kararmış ve bazı yerlerde eğrilmişti. Bar, üstü yara bere içindeki formika dışında tenekeden yapılmıştı. Bir bar garsonu - belki de Lonnie'nin kendisi- barın arkasında dolanıyordu. Onu izliyordu, ne ilgisini ne de belli belirsiz bir endişe duygusunu gizlemeye çalışıyordu. Bardaki iki adam da Lonnie'nin arkasındaki aynadan onu izliyordu.

Hiç şüphe yok ki, yerinde değildi.

Paltosunu ve bilgisayar çantasını arka tarafa yakın bir masaya bıraktı, burada duvara çivilenmiş yıpranmış bir "Tuvalet" tabelası ve bir "Çıkış" tabelası vardı. Nova her zaman çıkış tabelalarının yerini tespit ederdi, çünkü otelde, uçakta ya da köhne bir barda böyle şeyler planlardı.

Bara doğru ilerlerken topukları ahşap zeminde otoriter küçük tıkırtılar çıkarıyordu. Menüden eser yoktu ama dışarıdaki tabelada "Yemek" yazıyordu ve o da buna güveniyordu.

"Merhaba," dedi barmene hoş bir şekilde. "Buraya daha önce hiç gelmedim -"

"Anlayabiliyorum," diye araya girdi barmen, sesi kuru çıkmıştı.

Ona, apaçık ortada olanın farkına vardığını gösteren alaycı bir gülümseme attı. "Ama benzine ve yiyeceğe ihtiyacım vardı, işte buradayım."

Bardaki adamlardan biri onlara bakmadan, "Burada yemek ve gaz el ele gider," dedi.

Nova onu tanımadı ama gülümsemeye çalışırken dudakları k ı p ı r d a d ı . "Neyiniz var?" diye sordu barmene.

Beynine danışırken küçük bir kafa sallama hareketi yaptı. "Bir saat içinde burada olacak bir aşçım var, eğer o kadar beklemek isterseniz. Kızarmış peynir yapabilirim, fritöze biraz patates kızartması atabilirim ama bu ve patlamış mısır benim limitim. Bu ikisine göz kulak olmalıyım yoksa barın üzerinden uzanıp bir bira daha içmek isteyecekler."

"Sen Lonnie misin?"

"Evet hanımefendi." Başıyla onayladı.

"Teşekkür ederim, Lonnie. Açlıktan ölüyorum. Izgara peynirli sandviç harika olur, ben de senin için güvenilirmez müşterilerine göz kulak olurum." Konuşurken sipariş fişine bir şeyler karaladı ve ona doğru uzattı. Aşağı bakınca bunun bir WiFi şifresi olduğunu anladı ve gülümseyerek teşekkür etti.

Ona en yakın olan adam bar taburesinde dönerek kaşlarını çattı. "Bu hiç adil değil."

"Fuar, bir domuza mavi kurdele verdiğiniz yerdir," diye cevap verdi ve üç adam da güldü.

"Bir ızgara peynir, geliyor," dedi Lonnie. "Çedar olur mu? Gouda'm yeni bitti."

"Sen hiç gouda yemedin ki," diye konuştu diğer adam.

"Bir keresinde yapmıştım." Lonnie mutfak kapısında kayboldu.

Nova seçtiği masaya döndü, dizüstü bilgisayarını çıkarıp açtı ve bardaki iki adamı rahatlıkla görebileceği bir yere oturdu. Belki bir dakika geçmişti ki, çevresel görüşünde kendisinden en uzakta oturan adamın yavaşça barın kenarına uzandığını gördü ve bir kütüphaneci gibi boğazını temizleyen bir ses çıkardı. Adam sanki Nova onun eline tokat atmış gibi kolunu geri çekti. Nova tuşlara vurmaya devam etti ve başını kaldırmadı, dikkatinin çoğu envanterine ve bu sezon en çok satılan ürünlere odaklanmıştı. Perakendecilik bir tahmin oyunu, bir kumardı.

Adam bir kez daha denedi, bu kez kol hareketinin çoğunu gizlemek için vücuduna açı verdi.

"Beni bu arabayı durdurmak zorunda bırakmayın," diye uyardı, bunun onlar için bir oyun haline geldiğini fark etmişti.

Lonnie elinde bir kâğıt tabak ve bir şişe suyla kapıdan içeri girdiğinde iki adam da kahkahalara boğuldu. Onlara şöyle bir baktı. "Denediniz, değil mi?"

"Bize meydan okudunuz."

"Hayır, seni *uyarmıştım*." Lonnie bar tezgâhının ucundan dönerek tabağı ve suyu masaya koydu ve sipariş fişini tabağın altına sıkıştırdı. "Akıllı insanlar aradaki farkı bilir."

"Teşekkür ederim," dedi Nova Lonnie'ye. Tek kâğıt peçeteyi sandviçi tutmak ve düzgünce ikiye ayırmak için kullandı, sonra titizlikle parmaklarını sildi, su şişesini açtı ve boştaki eliyle bir sayfayı aşağı kaydırırken sandviçten bir ısırık aldı. Sıcak erimiş peynir ve tereyağıyla ıslatılmış ekmek damak zevkini okşadı ve memnuniyetle imzasını attı. "Bu harika," dedi barın arkasındaki yerine dönmüş olan Lonnie'ye.

Bilgisayar analizlerinde kayboluyor, aklına geldikçe notlar alıyordu. Buradaki kumar, giyim eşyalarının o kadar önceden belirlenmesi gerektiği ki, eğer müşterileriyle uyuşmayan ürünler seçerse başı belaya girecekti. Benzersiz olmasını istiyordu ama

Tuhaf, klasik ama kasıntı olmayan, modaya uygun ama birden fazla sezon giyilebilecek ve gurur duyulacak bir şey.

İşin bu kısmını çok seviyordu. Tasarım yapacak ya da dikiş dikecek yaratıcılığa sahip değildi ama görsel olarak hoş a g i d e n şeyleri bir araya getirme yeteneği vardı. Bu yeteneğini bir web sitesinde sergilemek onun için yeni bir girişimdi ama Anders'in kıyafetleri ve Jolaine'in mücevherleri olanakları açıyordu - işe yarayacaktı. İliklerine kadar bunu başarabileceğini biliyordu.

Dalgın bir şekilde yemeğini yedi ve yudumladı; bir süre sonra Lonnie ona bir şişe daha su getirdi ve boş tabağını aldı. Barın arkasındaki küçük televizyon açıldı ama o fark etmedi.

Yine de geçen zaman hislerini kemirmeye başlamıştı ve saate baktı. İki saatten fazladır buradaydı ve gün batımı çoktan geçmişti. Planlarında bu yoktu, en az bir saat önce tekrar harekete geçmeyi umuyordu.

Ekranı ve notlarına baktı. Yapacak çok işi vardı. Yarım saat daha bekleyecekti.

Çalışırken, farklı zamanlarda da olsa ilk iki müşterinin ayrıldığını ve ara sıra birkaç müşterinin daha gelip gittiğini fark etmişti. Kendisini de sayarsak şimdi altı müşteri vardı, üçü barda, diğer ikisi de kabinlerde tek başına oturuyordu. Aşçı içeri girmiş olmalıydı çünkü Lonnie mutfaka girmesine gerek kalmadan kabinde oturan iki müşteriye yemek servisi yapıyordu.

Farlar camlara vurarak daha fazla müşterinin geldiğini işaret ediyordu. Nova suçlulukla son bir buçuk saattir hiçbir şey sipariş etmeden masada yer işgal ettiğini fark etti. Mekân çoğunlukla boşken bunun bir önemi yoktu ama belki de yarım saat daha çalışmak istese bile yoluna devam etmesi gerekiyordu.

Vicdanını rahatlatmak için bir fincan kahve alabilirdi.

Kapı açıldı ve yedi adam içeri girdi, yanlarında soğuk bir hava dalgası ve neredeyse hissedilebilir bir testosteron güç alanı getirdiler. Nova hareketsiz kaldı ve bakışlarını bilgisayar ekranına kilitleyerek hızla yere b a k t ı . Burada rahattı ama bu yeni grup onu tepesinde uçan bir şahinden saklanmak için çömelmiş bir fare gibi hissettirdi. Kalbi yavaş ve ağır bir şekilde çarpmaya başladı ve rahatlama çabalarına rağmen kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. *Savaş ya da kaç*. Beyni ona "Oh, sorun yok, endişelenecek bir şey yok" demeye çalıştı.

ama içgüdüleri medeniyeti görmezden geldi ve hayatta kalmaya odaklandı.

Derin bir nefes aldı, sakinleşmeye çalıştı. İşi önündeydi ve dikkatini ekrana geri dönmeye zorladı.

Onu fark ettiler. Tam o anda, bar salonuna yayılan sessizliğin, durgunluğun çöküşünü hissetti. İçlerinden birinin "Bu farklı," dediğini duydu ve ardından yumuşak bir sesle "Kapa çeneni," diye homurdandı. Başını kaldırmadan diğer müşterilerin önce yeni gruba, sonra da kendisine baktıklarını görebiliyordu.

Lonnie, "Kapıyı kapatmayı bırakın ve birkaç sandalye alın," dedi ve grup içeriye doğru ilerledi. Birbirine yakın ama aynı hizada olmayan iki sandalyeyi ittiler, sonra onlar da gelişigüzel masaların etrafına itilirken sandalye ayakları zemine sürtündü. Lonnie barın arkasından çıkıp onlara yaklaştığında adamların çoğu hâlâ ayaktaydı. "Ne istiyorsunuz çocuklar?"

Diğer müşterilere bunu yapmamış, bunun yerine içeri girdiklerinde sesini yükselterek siparişlerini sormuştu. Nova onun bu rutin molayı yeni gelenleri kendisinden uzak durmaları konusunda sessizce uyarmak için kullanıp kullanmadığını rahatsız edici bir şekilde merak etti. Ayrıca Lonnie'ye onu sevdiğini söyleyebileceğini de düşündü; bara girdiğinde beklediğinin çok üstünde bir davranış sergilemişti.

Adamlar sandalye seçerek, bira siparişlerini Lonnie'ye o kadar hızlı fırlatıyorlardı ki, yanında sipariş defteri olmadığı düşünülürse Lonnie'nin siparişleri nasıl hatırlayacağını ya da doğru tutacağını merak ediyordu. Nova sesleri yüzlerle eşleştirmek için onlara bakmayı çok ama *çok* istiyordu ama kendini korumak için bakışlarını bilgisayar ekranından ayırmıyordu. Devam eden iş kurgusunu pekiştirmek için yanındaki deftere anlamsız bir not karaladı. Grup içeri girdiğinden beri ekrandaki tek bir öğeye bile odaklanamamıştı.

Lonnie barın arkasına geçti ve içki siparişlerini bir tepsiye doldurmaya başladı. Yerlerine oturmanın orta düzeydeki karmaşası, hakaretlerin ilk turu tamamlandı, grup kendini rahat hissetti ve sohbetleri sakinleşti. Nova suyundan bir yudum aldı ve dikkatini ekrana ve satış verilerine verdi. Granita'dan bir mesaj geldi ve Granita'nın mesajları her zaman eğlenceli olduğu için biraz gülümseyerek mesajı yanıtladı. Sanki Granita'nın mesajı iletişim kapılarını açmış gibi, kısa bir süre içinde annesinden bir ve çalışanlarından üç mesaj aldı. Hiçbiri acil durum değildi, hepsi daha çok güncellemelerdi. Ev cephesi beklenebileceği kadar sakindi-

hangi kabini istediklerini sordu. Nova onlara baktı ve hızlı bir değerlendirme yaparak adamın kadınlardan biriyle evli olduğunu, kendisi ve iki dul/boşanmış arkadaşı için belirlenen erkek eskort ve şoför olduğunu anladı. Hepsinde çölde yaşayanların zayıf, kurumuş görüntüsü vardı ve yerliler olduklarını tahmin etti.

Masasında duran adam sonunda "Ben takılmam," dedi ve sesindeki derin hırıltı neredeyse kadının sıçramasına neden olacaktı. Diğerlerine çenelerini kapamalarını söyleyen adam oydu - ve onlar da itaat etmişlerdi.

İlk kez başını kaldırıp ona baktı, dizüstü bilgisayarını ve not defterini toplamaya başlamadan önce kısa bir değerlendirme yaptı. Hemen önce ayağa kalkmış olmayı diledi, çünkü oturduğu yerden sevdiğinden daha uzağa bakmak zorunda kalmıştı ve adamın boyu heybetliydi. Sert görünüyordu. Yaklaşık üç gün önce tıraş olması gerekmişti. Kargo pantolonu ve gömleği sanki birkaç yıldır üzerindeymiş ve sık sık giyiyormuş gibi görünüyordu. Koyu renk saçları ensesinde kıvrılacak kadar uzamak üzereydi ve bakışları keskin ve düşmancaydı.

Düşmanca mı?

Tamam. Düşman iyiydi. En azından iyi olduğunu düşünüyordu. Öyle değil mi?

Belki de değildir.

Lonnie mutfak kapısından içeri girdi, kabindeki yeni müşterilerini fark etti ve sesini yükseltti. "Bu gece ne olacak? İçki mi, yemek mi, yoksa ikisi birden mi?"

Bir ileri bir geri telaşı vardı ve adam her zaman Nova'nın masasının önünde sessiz ve hareketsiz duruyordu. Lonnie onlara baktı ama belli ki onu kurtarmaya gelmeye gerek görmedi... tabii kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu varsayarak. Bu konuda henüz kendi kararını vermemişti.

Kahvenin şimdiye kadar demlenmesi bitmiş olmalıydı. Lonnie neden fincanını getirmemişti? Moteline gitmek istiyordu -

"Buraya hiç uygun değilsin," dedi adam, sesi o kadar kısıktı ki oradaki hiç kimse onu duyamazdı.

BÖLÜM 5

"Taşınmayı PLANLAMİYORDUM," diye cevap verdi, hâlâ o soğuk ve eşit tonda. Bu ifade onu belli belirsiz kızdırmıştı. O kimdi ki ona nereye uyup uymayacağını söylüyordu? O hayatındaki adımları seçebilecek bir yetişkindi. "Benzine ihtiyacım vardı, ben de benzin almak için durdum. Acıkmıştım, bu yüzden yiyecek bir şeyler almak için içeri girdim."

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

"Bir sonraki kasabaya," dedi net bir şekilde ve bundan daha fazla ayrıntı eklemedi.

"Yemekten sonra gitmeliydin."

Tamam, kızgınlık seviyesi yükseliyordu. Normalde çok sinirliydi ama yine de sınırları vardı. Daha sonra pişman olacağı bir şey söyleyemeden dışarıdan gelen bir ses dikkatini çekti, hızla yaklaşan ve yükselen derin bir gümürtü. Adamın arkasındaki pencereden dışarı bakmak için başını yana eğdi ve iki kamyonetin park alanına doğru birbirleriyle yarışıyor gibi görünürken iki farın yanıp söndüğünü ve camda parladığını gördü. Biri kayarak tehlikeli bir şekilde kiraladığı araca yakın bir yerde durdu. Lastikler çakılları savururken irkildi; muhtemelen SUV'deki bazı yeni çentikler ve çentikler için sigorta talebinde bulunması gerekecekti. Dört kapı açıldı ve çarparak kapandı, yüksek sesli küfürler ve kahkahalar yaklaştı ve Lonnie'nin dört yeni müşterisine içeride eşlik etti.

Masasının önünde duran adam yavaşça koltuğa kayd.

"Lonnie, iki kahve ve hesabımız." diye seslendi.

Lonnie yeni gelenlere başıyla selam vermeden önce, "Elbette," diye cevap verdi.

Eğer sinirli bir insan olsaydı Nova adama küstahça davrandığı için kızardı ama sinirli değildi ve adamın dört kabadayının iyiliği için onları bir çift gibi gösterdiğini bilecek kadar durum farkındalığına sahipti. Adama gülümseyecek kadar eğilmedi ama yeni gelenlerden biri ona ilgi göstermeye başlarsa gülümseyebilirdi. Artık bardaki tek kadın o değildi ama diğer üçünün yaşlı olması onu yine de öne çıkarıyordu.

Dördü de dillerini gevşetecek ve edep duygularını öldürecek kadar mutluluk suyunun içindeymiş gibi görünüyordu. Nova da hiçbirine doğrudan bakmamaya özen gösteriyordu ama odada alttan alta bir gerginlik olduğunun farkındaydı. Dört yaşlı müşteri pek gergin değildi ama kadınlar kaşlarını çatmış, yaşlı adam da omzunun üzerinden yeni gelenlere bakıp duruyordu.

Dördü bir kabin seçti ve o da rahat bir nefes aldı. Sadece bira içmek ve arkadaşlarıyla sohbet etmek istiyor olabilirlerdi ama bir kabin seçmiş olmaları, içeride, duvara yaslanmış olan ikisinin daha az manevra kabiliyetine sahip olduğu anlamına geliyordu. Belki onlar stratejik düşünmüyordu ama dövüş sanatları eğitimi sayesinde o düşünüyordu ve hayatı üzerine bahse girerdi ki Testosteron Yedilisi de düşünüyordu. Hâlâ itişip kakışan masalarda oturan altısı ağırlıklarını ve pozisyonlarını ustaca değiştirmiş, birkaçı potansiyel sorun çıkaranları daha iyi görebilmek için sandalyelerini birkaç santim kaydırmıştı.

Yeni masa arkadaşı da onlara bakmamıştı ama onun dikkatinin arkasındaki gürültüye odaklandığını hissetti. Sandalyesinde arkasına yaslanmıştı, duruşu rahattı, bir kolunu masaya dayamıştı. Gri gömleğinin manşetleri kenarlarından yıpranmış, kalın çıplak bileklerini ve kaslı, sinirli ön kollarını göstermek için birkaç tur geriye katlanmıştı. Nova kendini onun kollarına bakarken buldu ve bir an için gevezeleri unuttu. Kalın, kaslı kollar fiziksel olarak zorlayıcı bir iş yapan bir adamın kollarıydı. *Güçlü* ve *fit* olmak aynı şey değildi ama bu adam her ikisine de sahipti. Arkadaşlarının hepsi de öyleydi. Yakınlardaki askeri alanlar düşünüldüğünde, orduda mıydı? Saçının uzunluğu asker olmadığını gösteriyordu ama ona ve arkadaşlarına bu zindelik ve farkındalık seviyesini ya da tehlikeli bir yetkinlik havasını verebilecek başka bir iş türü bilmiyordu.

Sormak istiyordu ama aynı zamanda bu durumu kontrol altında tutmak istiyordu ve şu anda en iyi eylem hiçbir şey yapmamak gibi görünüyordu.

Lonnie masanın üzerine iki fincan kahve, peçeteye sarılmış tek bir krema, bir paket şeker ve plastik bir karıştırıcı koydu. Bir yazar kasa fişini adama doğru uzattı, adam fişi alıp şöyle bir baktı. "Ucuz randevu," diye not etti adam elini cebine atıp cüzdanından birkaç banknot çıkarırken.

Lonnie kıkırdadı. "Eminim bu sözün bedelini ödeyeceksin." Yeni müşterilerine bakarken içini çekti. "Bakalım bu gevezeler ne istiyor. Onları daha önce burada görmemiştim."

"Arkadaşlarım burayı mahvetmemelerini sağlayacaktır."

Kıkırdama bir homurtuya dönüştü. "Arkadaşlarının 'yardım ederken' burayı mahvetme olasılığı daha yüksek."

"Ama bunu iyi niyetle yapacaklar."

Daha önceki soğukkanlılığına rağmen Nova'nın takdir ettiği sakin bir kendinden eminliği vardı. Hâlâ çıkış yolunu bulması gerekiyordu ve onun da kendisiyle birlikte çıkacağından hiç şüphesi yoktu ama bunun ötesinde her şeyi kulaktan kulağa oynaması gerekecekti.

Lonnie kabinde siparişleri alırken, bilgisayar çantasını masanın kenarına koyarak hareketini gizlemek için çekiş gücünü kullandı ve elini masaya uzattı. "Teşekkür ederim. Ben Nova Shelley."

Adam biraz geriye yaslandı, bakışları daraldı ve keskinleşti. Sonra başını hafifçe eğdi ve yavaşça uzanıp kadının elini kavradı ve kısa bir süre sıktı. "Dalton Hatcher. Bana Hatch de." Adam kızın sağ elini tutuyordu ama sol eline, yüzüksüz parmaklarına baktı.

Elinin dokunuşu heyecan vericiydi. Nova nefesini tuttu, boğazını temizleyerek küçük nefesini gizlemeye çalıştı ama onun kanmadığını biliyordu çünkü ağzının köşeleri, aynı zamanda bir onaylama olan en küçük gülümsemeyle kalktı.

Bunu daha önce de hissetmişti, fiziksel çekimin kimyasal ve elektriksel akımını, ne olduğunu biliyordu. Kalbinin daha hızlı attığı gerçeğini gizlemek için bilgisayar çantasıyla meşgul oldu, ancak dudaklarının ve yanaklarının daha koyu renginde görünecekti ve lanet olsun, onun fark edeceğini biliyordu, tıpkı onun da yüzük takmadığını fark ettiği gibi.

Bu konuda bir şey yapamazdı ama o büyük çekim dalgasına göre hareket etmesi de gerekmiyordu. "Hızlı düşündüğün için teşekkür ederim, muhtemelen beni çok rahatsız edici bir durumdan kurtardın - gerçi Lonnie benim tarafımda. O benim yeni en iyi arkadaşım."

"Komik, ben de o pozisyonda kalacağımı sanıyordum."

"Lonnie'yi daha uzun süredir tanıyorum, en az üç saattir." Ses tonunu ciddi tutsa da gülümsemesine engel olamadı. "Seninle yeni tanıştım."

Yine o küçük gülümseme. Ara sıra bundan daha fazla keyif aldığını gösteriyordu çünkü ağzını çevreleyen gülümseme çizgileri vardı. Onun gerçekten ne sıklıkla güldüğünü merak ediyordu -

Lanet olsun. Onun elini sıkmamalıydı. Ona dokunmamalıydı. Hayal gücünü ve libidosunu dizginlemesi ve bundan sonra yapmayı planladığı şeye, yani motel odasına gidip iyi bir uyku çekmeye odaklanması gerekiyordu.

Onun ve arkadaşlarının yaydığı aşırı erkeksi havaya rağmen, onun iyi bir adam olduğuna karar vermişti. Lonnie de öyle düşünüyordu ve bu onun için bir ağırlık taşıyordu. Barına yaptığı ziyaret sırasında Lonnie, ortalamanın üzerinde bir gözlem gücü ve sağduyu sergilemişti. İçeri girdiğinde barmenden bu kadar hoşlanacağını tahmin etmemiştir ama işte olmuştu.

"Gitmem gerek. Rezervasyonumu kaybetmek istemiyorum."

Etraftaki kabadayılara bir göz attı. "Gerçekten gitmen gerekiyorsa seni geçiririm ama sensiz geri geldiğimde fark ederler. Bu adamları tanımıyorum, biraz içki ve arkadaşlarıyla vakit geçirmekten başka bir şey istemiyor olabilirler. Gerçek pislikler olabilirler. Eğer güvenli oynamak istiyorsan, diğer kabinlerden birine geçelim, böylece göz önünde oturmazsın ve onlar gidene kadar bekleriz. Rezervasyonunuz yarın check-out saatine kadar geçerli olacaktır."

Bu doğrudu. Gece geç saatlerde araba kullanmak onun planı değildi ama bazen esnek olmak gerekirdi. Uyum sağlayabilirdi.

"Booth," dedi.

"Hızlı karar."

"Ucuz randevular hızlı düşünmek zorunda."

Bu kez güldü, sandalyesini geriye itip ayağa kalkarken küçük bir kıkırdama. Sormadan bilgisayar çantasını ve paltosunu aldı, onları duvara dayalı son kabine götürdü, bu da seçtiği masanın hemen yanındaydı. Kabinin odaya arkası dönük olan tarafını tuttu ve adamın görebileceği bir yere oturmasına izin verdi.

her şey oluyordu. Kabinin diğer tarafına geçseydi, stratejik konumundan vazgeçmeyeceği için onun yanına kayacağından hiç şüphesi yoktu.

Belki o uzun, güçlü bedeni yanında hissetmek umurunda olmazdı ama aralarında biraz fiziksel mesafe bırakıp onun ifadelerine odaklansa daha iyi olurdu. Gerekli dikkati gösterecekti ama onun hakkında daha fazla şey bilmek, onunla *konuşmak* istiyordu.

Lonnie yaklaştı. "Siz ikiniz başka bir şey sipariş etmek ister misiniz?"

Hatch ona baktı, kaşları kalkmıştı. Teninde bir heyecan ürpermesi belirdi. Bu artık bir randevu muydu? Nasıl olabilirdi ki? Kendini toparlaması, bir önceki hesabını ödemesi ve bu seferkini de kendisinin ödemesi gerekiyordu. Aç değildi ve hâlâ bir fincan kahvesi vardı ama - "Biraz sıcak patates kızartması iyi olurdu. Ayrı biletler."

Lonnie eğlenmiş görünüyordu. "Bir hamburger ve patates kızartması, hepsi tek bilette," diyen Hatch'e bakmadı.

Nova hoş bir tavırla, "Lonnie, bunu nasıl açacağına dair seçimin hayatının geri kalanında huzurlu bir gece uykusu çekip çekmeyeceğini belirleyebilir," dedi.

Hatch, "Lonnie, bunu nasıl kapatacağına dair seçimin bir gece daha yaşayıp yaşamayacağını belirleyebilir, nokta." dedi.

Tehditler söz konusu olduğunda, onunki onunkinden çok daha üstündü ama daha az olasıydı. Lonnie'ye sırttı. "Seni öldürmez ama teslimatlarını, tabelalarını ve müşterilerini bozmanın yollarını bulabilirim."

Lonnie ona sırtarak, "İki bilet getiriyorum," dedi. "Onlarla ne yapacağın sana kalmış."

Hatch de gülümsüyordu, ancak onun kendi biletini almadan önce iki bileti de kapma niyetinde olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Onun tabelasına ne yapardınız? Bu biraz sıra dışı bir tehdit."

"Ben olsam *"Askerler Hoş Geldiniz Demez"* yazardım." "Kahretsin. Ortalığı darmadağın ederdin."

Fincanının kapağını açıp içine krema ve şeker koydu, karıştırdı.

"Asker misin?"

Omuz silkti, kendi kahvesinin kapağını kapattı. "Bir tür uzmanlık işindeyim."

Tabii ki. Bu cevabı yarı yarıya bekliyordu ama daha spesifik bir şey umuyordu.

"Kulağa ilginç geliyor, ama bu konuda konuşmak istemezseniz anlarım."

"İstemiyorum." Ses tonu kesindi.

"Benim işim hiç de sıra dışı değil. Huntsville, Alabama'da bir giyim butiğim var."

"Huntsville'de biraz zaman geçirdim."

"Gerçekten mi? Redstone'da mı, NASA'da mı?"

Sohbet ettikleri süre boyunca, dikkati kendisi ve arkasındaki grup arasında bölünmüş olsa da, adamın kendisini izlediğinin farkındaydı. Hâlâ tetikte olduklarından emin olmak istercesine arkadaşlarına bir kez baktı, sonra tekrar ona döndü. "Redstone."

Bunu biliyordu. Her neyse, orduyla bağlantılıydı ve o bir uzay ve roket adamı değildi. Redstone Arsenal'de o kadar çok farklı devlet kurumu vardı ki, verdiği cevap ona daha önce tahmin etmediği bir şey söylememiştir. Huntsville'den bahseden de oydu zaten.

"İşlerin nasıl gidiyor?"

Ah, tartışmayı ondan uzaklaştırmak. Bunu yapmasına izin verdi. "Kârlı ve bu da bir şey ifade ediyor. Bazen bırakın yaşamayı, nefes almaya bile vaktim yokmuş gibi hissediyorum. Geçtiğimiz dört yıl ekonomik açıdan herkes için zor geçti ama şimdilik sağlam adımlarla ilerliyorum. Burada olma nedenim iş; Running Springs'te (San Bernardino ilçesi) gerçekten ilgi çekici işler yapan bir tasarımcıyı ziyaret ettim ve tasarımlarını internet üzerinden satmam için bir anlaşmaya vardık."

Orada durdu. Ona, onun kendisine verdiğinden çok daha fazla bilgi vermişti. Saatlerce dükkândan, satış stratejilerinden, işin yaratıcı yönünden aldığı keyiften bahsedebilirdi ama yapmayacaktı. Bırakın ilgisini çeken soruları sorsun, o da aynısını yapacaktı.

"Noel'e bu kadar yakın bir zamanda birilerinin iş yapmasına şaşıyorum."

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Serbest meslek sahipleri nadiren bir gün izin alır. Peki ya siz? Tatillerde izin alıyor musunuz?"

"Bazen. Noel'de eve dönmek için çaba sarf ediyorum. Ailemi yeterince sık göremiyorum, nadiren bir seferde birkaç günden fazla."

"Bu zor olmalı." Kasıtlı olarak ona evli olup olmadığını sormadı, tıpkı onun kendisine sormadığı gibi. O henüz o noktada değildi. "Seni özlediklerini biliyorsun."

"Ve onları özlüyorum. Annem yaşılanıyor. Hâlâ tekerlekleri üzerinde bir cehennem ama lastiklerinin dişleri giderek inceliyor."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Annem ve üvey babamın sağlık durumları iyi ama ben yine de endişeleniyorum. Sanırım benim işim endişelenmek. Şuna bak, buna bak, organize ol, hazırlan, geleceği tahmin etmeye çalış."

Sesi mızımız gibi geliyordu. Hemen ekledi, "Ailemi seviyorum, onlarla birlikte olmayı seviyorum, kendi işime sahip olmayı seviyorum. Endişelenmek benim her şeyi organize etme ve o şekilde tutma yöntemim, çünkü hiç boş zamanım yok."

Etrafına bakındı. "Ama işte buradasınız, boş zamanınız var."

"Bunu programıma koydum," diye cevap verdi ve onun sessiz bir kahkaha atmasına neden oldu. "Buraya iş için geldim, ama şimdi ülkenin bu kısmını dolaşmak, daha önce görmediğim yerleri görmek için zaman ayırıyorum, gerçek bir güzergahım yok, itiraf etmeliyim ki bu gerçekten garip hissettiriyor. Yine de bundan keyif alacağımı düşünüyorum. Benzin almak için durmanın ne kadar ilginç olduğuna bir bakın."

Göz ucuyla Lonnie'nin yaklaştığını gördü ve onu duyabilecek kadar yaklaştığında, "Lonnie benim yeni erkek arkadaşım ve kolejden beri ilk kez akşam yemeğinde patates kızartması yiyorum. Bu harika bir yolculuğa dönüşüyor."

Lonnie patates kızartması tabağını onun önüne koydu ve önlüğünün cebinden bir şişe ketçap çıkarıp masanın üstüne koydu. "Yeni erkek arkadaşın olduğum için patates kızartması bizden."

"Hayır. Ver şu bileti."

Sipariş defterini çıkardı ve biletin yarısını yırtmadan önce Hatch her şeyi eline aldı.

Hatch biletini yırttı, altındakine baktı ve sipariş defterini Lonnie'ye geri vermeden önce onu da taşıdı, o da omuz silkti ve bara dönmeden önce "Siparişiniz neredeyse hazır" dedi.

Bir anlık sessizlikten sonra Nova ketçap şişesini alıp patates kızartması tabağının üzerine bir miktar ketçap sıktı. "Bunun biraz ısrarcı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Pushy seni dışarı sürükler ve öperdi. Bir patates kızartması siparişi için ödeme yapmak Pushy listesinde çok aşağılarda yer alır."

Neredeyse gülecekti, çünkü adam onu tembel bir heyecanla izliyor, onu kızdırmaya çalışıyordu. "Biraz ısrarcı dedim, bu da benimle aynı fikirde olduğun anlamına geliyor." Heyecan içini doldurdu, bir yeni yıl partisi gibi köpürdü. Adam onunla flört ediyordu; kızın bu konuda hiç pratiği yoktu.

Ama beyin ölümü gerçekleşmemiştir ve nasıl geçtiğini hatırlıyordu. Bu kadar erkeksi biriyle flört etmek hem tehlikeli hem de güvenli hissettiriyordu. Onu öpmek istiyordu. Muhtemelen çok daha fazlasını istiyordu ama bu ona bağlıydı ve hayır deme gücüne sahipti.

Patates kızartmasının üzerine bir günlük tuz döktü, bir tanesini seçti ve ketçapın içinde sürükledikten sonra ağzına attı ve ona gülümsedi, sonra da kızartmayı keskin bir diş hareketiyle ısırarak ikiye böldü.

Lonnie Hatch'ın siparişiyle döndü, kalın bir hamburger ve büyük bir patates kızartması. Hatch onunkini de tuzla doldurmuştu. Nova alaycı bir ifadeyle, sağlıksız yeme alışkanlıkları üzerinden bağ kuruyor gibi göründüklerini belirtti.

"Normal bir günün nasıl geçiyor?" diye sordu. "Sana söyleyemem."

"Yoksa beni öldürmek zorunda mı kalırsın?"

"Öyle bir şey olmayacak. Hayır, yaptığım şey gizli ve bu konuda konuşamam. Şahsen bu kadar gizliliğe gerek olduğunu düşünmüyorum ama kuralları koyan ben değilim. Beni rahatsız eden tek şey ailemden birinin sorması ve onlara söyleyememem. Yalan söylemek ya da kaçmak zorundayım. Kaçmayı tercih ederim. Peki ya siz? Bana normal gününüzden bahsedin."

"Ah, bir kaçamak örneği."

Kahve fincanını selamlamak için kaldırdı ve ona tam hedefinde olduğunu söyledi.

"Normal günüm yoğun geçiyor. Genellikle beşte uyanıyorum, en geç yedi buçukta kapıdan çıkmış oluyorum çünkü trafik korkunç bir hal aldı. Huntsville'de nüfus patlaması yaşanıyor. Şanslıysam yumurta çırpıp yemeye vaktim oluyor ama çoğunlukla buzdolabından bir protein shake alıp hareket halindeyken içiyorum. Yedi kırk beş gibi bir yerde, sekiz gibi başka bir durakta, dokuz gibi de mağazada olmam gerekiyor. Envanter, siparişler, sevkiyatlar, müşteriler, aramalar, e-postalar, günde yüz mesaj gibi bir şey var - ve abartmıyorum. Genelde çalışanlarımdan biri bizim için öğle yemeği alır. Eve dönüş rotam trafik durumuna, bir kazanın etrafından dolaşmam gerekip gerekmediğine, benzin depomu doldurmam gerekip gerekmediğine göre değişiyor. Evde yiyecek bir şeyler hazırlıyorum, çamaşır yıkıyorum, faturaları ödüyorum. Yaz aylarında birkaç sebze ekmeye çalışıyorum. Temel tesisat işlerinin nasıl yapıldığını öğrendim ve Şükran Günü'nde mutfaktaki bir priz bozuldu ve değiştirmem gerekti ama bir YouTube videosunu izledim ve Allah'tan işe yaradı."

İşte. Ona bir bilgi dökümü vermişti ve ne kadar yetenekli olduğu konusunda iyi bir fikir edinmeyi umuyordu. Adamın onu muhtaç ya da yapışkan değil de yetkin görmesi onun için önemliydi. Onu dışarı çıkarıp aptalca öpmek konusunda fikrini değiştirebilirdi. Öyle olmadığı halde tatlı ve uysal görünme eğilimine girecek değildi.

Ne de olsa bir ejderhadan tavsiye alan bir kadındı, bu konuyu açacağından değil. Onu harekete geçiren kaprisinden kimseye bahsedeceğini sanmıyordu.

"Tesisat mı yaptın?" diye sordu kaşlarını çatarak. Daha önce de erkeklerin genel olarak ev onarımı konusunda bölgeci davrandıklarını fark etmişti.

"İlk kez bir tesisatçıya ihtiyaç duyduktan sonra - bir tesisatçının ne kadar ücret aldığı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu kızgınlıkla. "Her neyse, tesisat sorunları asla uygun değildir. Geceleri, tatil günlerinde ya da aceleniz olduğunda ortaya çıkarlar. El altında bulundurmak için bazı temel tesisat malzemeleri almaya karar verdim, gerekli aletler, yapıştırıcı ve bunun gibi şeyler. Elektrik tamiratına gelince, kablolarda kısa devre gibi bir şeyle asla uğraşmazdım ama bir prizi değiştirmek önemli değil."

"Genel olarak hayatınızla ilgili değiştirmek istediğiniz bir şey var mı?" Soru sıradan bir soruydu ama gözlerindeki ifade öyle değildi. Bakışları yine de niyetli görünüyordu, sanki ölçüyordu, tetikteydi, yersiz ya da muhtemelen tehlikeli olabilecek herhangi bir şey arıyordu. Bu hoşuna gitmişti ve ona karşı ilk baştaki soğuk tepkisine rağmen hem onunla hem de onun sayesinde kendini güvende hissetmişti. Gözlerinin rengi de hoşuna gitmişti, yeşil ile mavi arasında bir ton ve biraz da altın sarısı.

"Daha fazla aile hayatım olmasını isterdim. Otuz bir yaşındayım ve bir kocamın ayak altında olmasını, ortalığı dağıtmasını, çocuklarla uğraşmasını, köpeği yıkmasını isterdim. Sıradan şeyler. "Koca" kelimesi sizi panikletiyorsa, endişelenmeyin. Annem çok seçici olduğumu söyler."

Kaşları havaya kalktı. Verdiği yanıt karşısında duyduğu sevinci sakın ifadesinin ardına sakladı. Bu sözün onu etkilemesini yarı yarıya bekliyordu.

"Yani beklentilerinizi karşılayamıyor muyum?"

"Daha yeni tanıştık," diye hatırlattı ona. "Senin hakkında tuzu sevdiğin ve korumacı bir yönün olduğu dışında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bazı tesisat becerilerim var."

Eminim öyledir. "Bu her zaman bir artıdır."

"Elektrik de. Matkapla aram iyidir."

Oraya gitmiyorum, diye düşündü alaycı bir şekilde. "Eminim yuva k u r m a y a karar verdiğinde evin içinde çok becerikli olacaksın. Ama ben evlenecek bir adam aramıyorum. Yeterince seçici ve eski kafalıyım, onun -bu metaforik adamın- *beni* aramasını istiyorum. Elli, altmış yıldır birlikte olan ve büyük torunlardan oluşan bir futbol takımına sahip olan insanlarda gördüğünüz o çiftliği istiyorum. Peki ya siz? Yaşam tarzınızı ve işinizi göz önünde bulundurarak neyi değiştirdiniz?"

Cevap vermeden önce hamburgerinden bir ısırık aldı ve kendine düşünmek için zaman tanıdı. "Şu anki hayatım seninkinin tam tersi olmaya yakın, ama özünde sonsuza kadar evden uzakta bu kadar çok zaman geçirmek istemiyorum. Bir eş, çocuklar - Tanrım, sen torun düşünüyorsun ve ben torun ihtimalini aklıma bile getiremiyorum. Ama . . . ev. Geleneksel ev. Büyürken sahip olduğum ve bir yetişkin olarak istediğim şey bu." Omuz silkti. "İyi olduğum şeylerin geleneksel ev hayatına elverişli olmadığı ortaya çıktı."

Her ne iş yapıyorsa, o işte çok iyi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Zekâsı her cümlesinde, her düşüncesinde kendini gösteriyordu; fiziksel durumu ise kendisine verilen görevleri yerine getirebilmek için ne kadar sıkı çalıştığının kanıtıydı. Elindeki nasırları hissetmişti, ön kolunda oldukça yeni bir yara izi görmüştü. Fiziksel ve zihinsel olarak kendini tehlikeye atıyordu.

"Bazen hayat öylece akıp gider ve siz sıradan şeyler yaparken o özel insanla karşılaşsınız," dedi yavaşça.

"Benzin almak için durmak gibi."

"Ben öyle bir şey demedim." Kadın kaşlarını çatı. "Çitlerini aceleye getiriyorsun."

"Tanrım, şimdi de futbol metaforuna at metaforu ekliyorsun. Torunlarından oluşan bir futbol takımının olmadığını biliyorum. Bir atın var mı?"

"Henüz değil, ama *asla* bir atım olmayacak demeyeceğim, çünkü o çocuklar ata binmek isteyebilir ve büyükannelerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Ata biner misin?" Saçma bir şekilde ilgilendi, çünkü bu soruyu daha önce hiç sormadığını fark etti.

"Biraz."

"Çocukken mi öğrendin?"

"Evet, büyükannemle büyükbabamın çiftliğinde. Yine de at insanı diyebileceğin biri değilim. Motosiklete de bindim ama bir bisiklet fanatığı değilim."

"Hangi konuda fanatiksınız? Spor mu, satranç mı, su topu mu?" *"Su topu mu?"*

Omuz silkti. "Birisi olmak zorunda, yoksa böyle bir şey olmazdı."

Nefesini dışarı üfledi. "Su topu değil. Sporu, hedef vurmayı, dövüş sanatlarını severim -"

"Ben de öyle!" diye hevesle araya girdi. "Kahverengi kuşağımı yeni aldım. Bana sende ne olduğunu söyleme, bu beni kışkandırır."

"Kahverengi kuşak, ha? Tebrikler. Eğer sorun çıkarmış olsalardı, muhtemelen o dört ahmağı savuşturmak için yardıma ihtiyacın olmazdı." Yüz ifadesi aniden kapandı ama kadın buna izin verdi.

"Dörde karşı bir olmak istemezdim. Onlar benden daha iri ve ben de insanüstü değilim."

Konuşmayı devam ettirdi ve ondan bilgi kırıntıları aldı. Bu durum kesinlikle planlarında yoktu ama hoşuna gitmişti ve onunla konuştukça aptalca öpülmeyi daha çok istiyordu. Hissettiği çekimi ölçmek ya da analiz etmek zordu; güçlü bir fiziksel çekim, onun kim olduğuna dair gerçek bir takdirle karışıyordu. Onunla aynı fikirde olmadığında bile hoşuna gidiyordu, çünkü sinirlenmiyordu, sadece karşıt görüşünü açıklıyordu ve hepsi bu kadardı. Fikrini değiştirebilir ya da katılmamaya devam edebilirdi, seçim onundu. Kendine o kadar güveniyordu ki tartışmaya ya da ikna etmeye gerek duymuyordu ve diğer taraftan iyi bir neden gösterildiğinde fikrini değiştirmeye hazırdı.

Vay canına. O bir şeydi. Tüm vücudu onun fiziksel varlığından, zihni ise kişiliğinden ve hızlı düşünmesinden enerji alıyordu. Annesini arayıp "İyi iş çıkardın!" demek istedi.

Dört kabadayı biralarını ve hamburgerlerini bitirip masanın üzerinde ölü askerlerden oluşan bir orman bırakarak, çoğunlukla sendeleyerek kapıdan çıktılar. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Lonnie telefonu eline alıp Nevada Eyalet Polisini aradı ve barın üzerinden eğilerek sarhoşların ne yöne gittiklerini görmeye çalıştı. Çağırarak taksi yoktu, ayılmaları için geçecek saatler boyunca onları tutmanın bir yolu da yoktu; NSP en iyi seçenektir.

Dörtlünün ayrılması sadece onun için değil, Hatch'le birlikte gelen adamlar için de bir işaretti. Sandalyeleri geriye itmeye, gerinmeye ve Lonnie'yle konuşmaya başladılar.

Nova ceketine uzandı. "Kurtarma ve yemek için teşekkür ederim. Şimdi gitmem gerekiyor. Lütfen yemeğimin parasını ödememe izin verin."

Hatch'in ona bakışı bunun mümkün olmadığını gösteriyordu. Bir şey söyleyemeden arkadaşlarından biri gelip omzuna vurdu. "Ben Samson'la geri döneceğim."

"Sağ ol dostum."

"Her zaman." Arkadaşı, diğerleriyle birlikte kapıdan çıkmadan önce Nova'ya göz kırptı.

Hatch'e kaşlarını kaldırdı. "Benimle geleceğini sanıyor." "Öyleyim.

Gecenin bu saatinde arabayla kasabaya gelmene izin veremem. tek başına. Ben seni takip edeceğim."

"Seni içeri davet etmeyeceğim," diye uyardı. "Ben sıradan seks yapmam, hiç yapmadım."

Durakladı, sonra ona yakıcı bir bakış attı. "Her şeyin bir ilki vardır ama ben zorlamayacağım. Bu gösteriyi sen yönetiyorsun."

Bacaklarını birbirine kenetlemiş, saf şehvet duygusunun tadını çıkarıyordu. Kendine karşı dürüsttü; onu motel odasına davet etmek istiyordu. Onunla ten tene uzun saatler geçirmek istiyordu - ama yakın geleceğinde bu yoktu. Bu gece yalnız uyumaya niyetliydi, çünkü düşünmesi gereken çok şey vardı.

BÖLÜM 6

Kamyonetinin farları kasabaya kadar onun hemen arkasında kaldı. Onun orada olması güzeldi, güzelin de ötesinde. Önlemlerine rağmen, gecenin bu saatinde bilmediği, neredeyse tamamen ıssız bir yolda araba kullanmak kendini rahat hissettiği şeyler listesinde değildi. Erkeklerin böyle şeyleri hiç düşünüp düşünmediğini merak etti ve ona sormak için aklına bir not aldı.

Yolun bir kısmında cep telefonu çekmiyordu ama çekmeye başladığında navigasyon uygulaması hâlâ doğru rotada olduğunu teyit etti, rotadan sapmak için pek fırsatı olmamıştı. Küçük kasabanın ışıkları uzakta parlıyordu ve kısa süre sonra köşelerinde sokak lambaları, kavşaklarda yıpranmış İsa süsleri, ara sıra pencerelerde parlayan süslü ağaçlar olan bir yerdeydi. Navigasyon uygulamasının talimatlarını takip ederek küçük ama iyi görünümlü iki katlı bir motele gitti. Ofis girişinin önündeki portikonun altına yanaştıktan sonra dışarı çıktı ve Hatch'e el sallayarak veda etti, ancak Hatch park yerine çekip motorunu kapattığında hiç şaşırmadı.

Hızlı adımlarla içeri girdi, check-in yaptı, odasını, elektronik anahtar kartını, otomat ve buz makinelerinin yerlerine ilişkin talimatları aldı ve beş dakika içinde dışarı çıktı. Hatch cipinin yolcu koltuğunda telefonunu kontrol ediyordu. Nova kısa bir süre adımlarını kontrol ettikten sonra sürücü tarafına doğru döndü ve araca bindi.

"Telefonuna bakayım," dedi, ses tonu tartışmaya yer bırakmayacak şekildeydi ve o daha telefonunu çıkaramadan çantasının cebinden çıkardı. Gözlerini devirdi ve motelin arka tarafına, zemin kattaki odasının bulunduğu yere doğru çekti. Adam telefonunu karıştırıyor ve dokunuyordu ve kadın onun ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Numaranı silebileceğimi, seni rehberimden çıkarabileceğimi, her şeyi yapabileceğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu eğlenerek.

"Yapma," diye cevap verdi, telefonu tekrar cebine soktu ve elini uzattı. "Sen çıkmadan önce odanı kontrol edeyim."

Tam bir koruma modundaydı. Hatch'in erkek içgüdülerini takdir ederek ve kendisine verilen bu fırsat için Tanrı'ya şükrederek anahtar kartını uzattı. Bu maceraya havai fişekler beklemeden atılmıştı ama sonra Hatch bar odasının kapısından içeri girdi ve o andan beri kanı hiç durmadı.

Adamın kapıyı açmasını, ışıkları yakmasını, odayı hızlı ama kapsamlı bir şekilde kontrol etmesini ve geri dönüp cipin arkasından bavulunu alıp içeri taşımasını izledi.

Bavulu yatağın üzerine bırakırken, "Banyo penceresi kilitli değildi," dedi. "Şimdi değil."

"Teşekkür ederim."

Anahtar kartını yatağın üzerine fırlattı, "Bitmemiş bir iş," dedi ve güçlü bir kolunu kadının beline dolayarak onu kendine doğru çekti.

Eve dönmek. Eve dönüyormuş gibi hissetti, bu his onu saran bir sıcaklıkla birleşti. İçgüdüsel olarak parmak uçlarına kalktı, kollarını adamın boynuna doladı ve adam başını eğip ağızları buluştuğunda, birbirine şekil verdiğinde, sarıldığında onunla yarı yolda buluştu. Adam onu diliyle, dudaklarıyla ve şiddetli, aç bir güçle öptü. O da kendi gücü ve ihtiyacıyla karşılık verdi, dili adamın kını okşadı, parmakları adamın saçlarında gezinirken adamın teninin sıcak kokusu ona istediği her şeyi, istediği kadar yapmasına izin vermesini söyledi.

Meme uçları sıkışmıştı; aralarındaki kumaş katmanları arasından onları hissedebiliyor muydu? Adamın ereksiyonunun büyüdüğünü ve kalçalarının birleştiği yerde sertleştiğini hissedebiliyordu. Adam onu ayaklarından kaldırmıştı.

- Bu ne zaman olmuştu? Bilmiyordu ve umurunda da değildi. İçgüdüsel olarak bacaklarını ona doladı ve yatağa düşmeden önce onu sıkıca kendine çekti.

Evet, adam onu kesinlikle aptalca öpüyordu ve kadın bunun her saniyesinden zevk alıyordu.

Hala.

"Bu gece olmaz," diye mırıldandı. "Yatağa girmeden önce düşünecek çok şey var."

"Önce atla, sonra düşün," diye mırıldandı boynuna doğru, boğazının yumuşak çukurunda nabzının attığı yere doğru hafif ısırtıklar dizerken.

"Dedin ki -" Sözünü kesti, nefesi kesildi; adamın eli aniden bacaklarının arasındaydı ve onu son derece tahrik edici bir şekilde sıkıyordu. "İtmek yok," demeyi başardı. "Benim kararım."

Ağzından çıkan bir dizi küfür bir denizciyi bile gururlandırır ama her kelimenin arasına kızın teninin ulaşabildiği herhangi bir yerine kondurduğu bir öpücükle serpiştirmesi bu etkiyi azalttı. Onu sırtını kolunun üzerine egecek kadar kaldırdı ve ağzını sol meme ucunun üzerine sıkıştırdı, ısı ve nem tuniğini ve ince sütyenini yakıyordu. Boğazından ince, mırıltılı bir ses çıktı ve uzun bir an için rıza göstermenin eşiğine geldi, ama kendini derin bir nefes almaya zorladı, sonra omurgasında olması gereken çeliği bulmaya çalışırken bir tane daha.

"Hayır."

Söyleyebildiği tek kelime buydu ve bunun yeterli olacağını umuyordu çünkü ikinci kez söyleyebileceğinden emin değildi. Onu istiyordu, tahrik olmuş vücudunun her zerresiyle onu istiyordu. Oldukça sıradan bir gün, hiç bitmesini istemediği duygusal ve fiziksel bir bağın büyüsunü yaratmıştı.

Göğüs ucunu bıraktı, ağzını boğazına götürdü. Ağzının sıcaklığı olmadan soğuk ıslak tuniğine nüfuz etti ve o anda kapının hala açık olduğunu fark etti. Bir çığlık attı, adamın onu bir gümbürtüyle ayağa kaldırmasıyla son bulan kısa bir mücadele verdi ve ağzından "Kapı açık" diye kaçırıldı.

Başını kaldırıp kapıya bakarken biraz şaşkın görünüyordu, sanki kapının nasıl açıldığını anlayamamış gibiydi. Bir kamyonet yavaşça yanından geçiyordu, belki de onun yaptığı gibi doğru odayı arayan geç check-in yapan biriydi. "Neden açık bıraktınız?"

"Önce ben girdim. Açık bırakmışsın." "Vurulmalıyım."

Küçük bir kahkaha attı ve alnını adamın göğsüne bıraktı. "Geceleri botlarını nereye park ediyorsan oraya gitmeli ve

biraz uyu."

"Yarın işim var ama gitmeni istemiyorum. Yarın gece seni tekrar görmek istiyorum."

"Pekâlâ." Ona hak verebilirdi; aslında kalmayı *planlamıştı* ama bunu bilmesine gerek yoktu. Kısa, manzaralı bir yolculuğa çıkmak, biraz kır görmek, ruhunun ve bedeninin yenilenmesine izin vermek niyetindeydi. Elbette onu düşünecekti ama herhangi bir konuda kesin bir karar verme niyetiyle değil. Aralarında bir şeyler oluyordu ve olayların kendi hızında gelişmesine izin vermekten memnundu.

"Ne zaman geri dönmen gerekiyor?"

"İki haftalık zaman ayırdım. Tatillere bu kadar yakinken bunu hiç yapmamıştım." Ona bakmak için başını göğsüne yasladı. "Beni bekleyen bir sürü iş ve kargaşa olacak."

"Bırak başkaları halletsin," dedi kabaca. "İki haftanın tamamını seninle geçirmek istiyorum."

"İki hafta izin alabilir misin?"

"Hayır, lanet olsun."

"O zaman bu konuda konuşmanın bir anlamı yok. Zaten evde neler olup bittiğine bağlı olarak tatilimi kısa kesebilirim."

"Bana söylemeden gitme."

İç çekti. "Yapmayacağım." İsteksizce ondan uzaklaştı, vücudu sıcaklık ve dokunuş kaybının yasını tutuyordu ama yine de geri çekildi, çünkü ikisinin de hissettiklerini ve ne olup ne olamayacağını düşünmeleri gerekiyordu. Kadın kapıyı işaret etti ve adam onu bir daha öpmeden dışarı çıktı, gerçi adamın ona attığı yakıcı bakış her tarafını ateş basmasına yetmişti. Kadın kapıyı kapattı ve adam sürgüyü çevirip zinciri yerine takana kadar dışarıda durdu, sonra adamın kamyonetini motel ofisinin dışında bıraktığı yere doğru yürürken ayak seslerini duydu.

Yanında her zaman küçük bir kapı takozu taşırdı ve daha fazla güvenlik için onu kapının alt kenarının altına yerleştirdi, sonra soyundu ve uzun bir süre sıcak duşun altında durdu, seyahat kirini ve yorgunluğunu temizledi, sonunda rahatlamasına izin verdi. Hatch'in barın kapısından içeri girdiği andan itibaren aynı anda hem ip üstünde yürüyormuş hem de bir orman yangınıyla mücadele ediyormuş gibi hissediyordu. Neşe çok yorucuydu. Yarın ne olacağını görecekti.

Bu yolculuk bunun içindi: Neler olabileceğini, neler olabileceğini, nelerin mümkün olduğunu görmek. Risk almak.

Yatağına uzandı ve kaya gibi uyudu, sadece temizlikçilerin büyük el arabalarını beton yollarda yuvarladıklarını duyduğunda uyandı. Hemen ayağa fırladı ve kapısının dışına "Rahatsız Etmeyin" tabelasını astı, ardından kendine gelmek ve saçlarını yıkamak için hızlıca bir duş daha aldı.

Saçlarına fön çektikten sonra gündelik kıyafetlerini, spor ayakkabılarını ve montunu giydi ve odadan çıkarken dizüstü bilgisayarını ve not defterini yanına aldı. Keşfetmesi ve hayattan zevk alması gereken şeyler vardı. Las Vegas'a yaklaştı ama trafik yüzünden kendini strese sokmamaya, bunun yerine şehrin kuzey ve batısındaki toplulukları keşfetmeye karar verdi. Geç bir öğle yemeği yedi, atıştırmalık bir şeyler ve biraz daha şişe su almak için bir dükkânda durdu, Hatch'e bira almayı düşündü ama bunu yapmamaya karar verdi çünkü Hatch'in ona kur yapması gerekiyordu, tersi değil. Ona başka bir gün bira alacaktı ama bugün değil.

Muhtemelen bu gecenin kesin olduğunu düşündü ve haklıydı. Zar zor bekleyebildi.

Motel odasına döndüğünde banyoda temiz havlular, özenle hazırlanmış bir yatak ve odadaki kahve makinesi için kahve kapsülleri bulmuştu ama bunları kullanmaya hiç niyeti yoktu çünkü bu şeyin en son ne zaman temizlendiğini sadece Tanrı biliyordu. Şişelenmiş suyu vardı ve bu yeterliydi.

Annesini aradı, çalışanlarına mesaj attı, Granita'yı aradı. Arka planda konuşmayı zorlaştıran bir kargaşa vardı ama soru sormadı, çünkü Granita ile cevabın ne olabileceğini asla bilemezsiniz. Tüm görev bağlantılarını yaptıktan sonra bir şeyler atıştırdı, dişlerini fırçaladı ve güneş batarken bir duş daha aldı. Bir gün önce flörtünü yapmış, bazı kararlar almıştı ve şimdi oyun oynamıyordu. Telefonunu hızlıca kontrol ettiğinde, bildirimlerini açtığını ve "Arkadaşlarımı Bul" seçeneğinin, yolda ona doğru ilerleyen konumunu gösterdiğini gördü. Eğer onun konumunu kontrol ettiyse

- ve onun olduğunu biliyordu - motelde onu beklediğini biliyordu.

Kalp atışları güçlü, ağır bir ritme yerleşti. Ona geliyordu, onun için geliyordu ve o her zaman beklediği adamdı.

Yerini tekrar kontrol etmesine izin vermedi ama perdeler kapalı olsa bile farlar pencereye doğru parladığında

onun orada olduğunu biliyordu. Eğer ten büyüğü diye bir şey varsa, bunu hissediyordu ve naz yapmanın bir anlamı yoktu.

Yataktan fırladı, kapının kilidini açtı ve adamın güçlü girişı ayaklarını yerden keşti, onu içeri süpürdü, kapıyı tekmeleyerek kapatırken kollarını ona doladı. Sürgüyü çevirmek için durdu ama bakışları ihtiyaçtan neredeyse vahşileşmişti ve bu tahammül edebileceğı tek gecikmeydi. Onu yatağı götürdü, başını iki sert elinin arasına alıp kabaca ve derinden öperken ağırlığını onun üzerine bıraktı.

Her iki eli de boştaydı ve adamın giysilerini çekıştirdi, ağır termal örgü gömleğini yukarı çekerek avuçlarını adamın sırtındaki kalın kasların üzerinde kaydıldı, sonra daha çılğınca kemerini, fermuarını çekti. Adam da kadının başını serbest bırakarak onun giysilerini aradan çıkarma çabasına katıldı. Pijama üstünü başının üzerinden çıkarıp bir kenara fırlattı, sıcak, sert avuç içleri bir an için her iki göğsünü de kapladı, sonra yana doğru yuvarlanıp pijama altlarını çıkardı.

Gömleğini sıyırdı, pantolonunu i n d i r d i ve tekrar onun üstüne yuvarlandı. Şimdi başını tutma sırası ondaydı. "Bekleme," dedi ısrarla. "Şimdi." Bütün günü onu bekleyerek, onu düşünerek, ona ihtiyaç duyarak geçirmişti. Artık hazırıldı.

Adam beklemedi. Kadının bacaklarını ayırdı ve beline doladığı bacaklarının arasına yerleşti. Ereksiyonu kaya gibi sertti, içine doğru iterken ucunda meni parlıyordu. Onun ihtiyacını hissetti, sonra da içine çok sert ve hızlı bir şekilde girmesini önlemek için yavaşlarken demir iradesini hissetti. Adamın ilgisi onu eritmişti. Adam kabzasına kadar içine girer girmez, kalınlığı klitorisine sürtünürken ve kasık kemiğı üzerine bastırırken, doruğı ulaşmaya başladı. Dalgalar içinde yuvarlandı, onu ona doğru kaldıldı, onu etrafında sıktı. Boğazının derinliklerinden sesler çıkardığını, bacaklarının onun etrafında daha da sarıldığını biliyordu. Adam kendi cli- max'ının hızlı, derin hareketleriyle hareket etmeye başladığında ve onun içinde oyalanmak için kendi cli- max'ini tetiklediğinde hala doruğı ulaşıyordu.

Gevşekti, nefessizdi, sanki hiç kurtulamayacakmış gibi ona yapışmıştı. ve o da böyle hissediyordu. Bu onun erkeğıydi ve gitmesine asla izin vermeyecekti. Adam onun üzerinde çok ağırdı, harika, ruhunu tatmin eden bir ağırlık, nefesini geri kazanmak için savaşıırken göğsü kabarıyordu. Uyuyordu ya da belki de sadece derin bir sersemlik içindeydi ve adam onu itmeye başladığında sersemlikten kurtuldu.

"Daha mı?" diye
nefes nefese kaldı.
"Daha fazla."

Bu sefer daha uzun sürdü. Göğüslerine dikkat etti, onu öpmek için çok zaman harcadı ve çok mantıklı olmayan ama yine de onu mutlu eden şeyler mırıldandı. Onu okşadı, kaslı vücudunun gücünü keşfetti, testislerini avuçlamak için uzandı ve etraflarını ovdu. Sonunda işine koyulduğunda çığlık atmaya başlamıştı ve kendi seslerini bastırmak için adamın omzunu ısırdı.

Daha sonra ... bu kez onun yanına uzandı, başı onun omzundaydı ve serbest eli tembelce kalçasının kıvrımını okşarken kolu ona sarılmıştı. "Tanrım, seni seviyorum," diye mırıldandı saçlarına karşı.

"Ben de seni seviyorum." Gülümsedi ve adamın çenesinin altını öptü. "Böyle ortaya çıkarak beni çok şaşırttın."

"Niyetim buydu," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Benimle aynı fikirde olacağınızı umuyordum."

"O kadar çok eğleniyordun ki mecbur kaldım." Onu alnından öptü. "Çocuklara kim bakıyor?"

"Annen. Bugün onunla telefonda konuştuğumda duyduklarıma göre çok eğleniyorlarmış." Ella dört yaşındaydı ve William da iki yaşına yeni girmişti.

"Onları özlüyorum. Noel'de onları görmek için sabırsızlanıyorum." Elini karnının üzerinde gezdirdi. "Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyor musun, yoksa yeni bir tane daha mı yaptık?"

"Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyorum. Sen olmasan bu kararı vermezdim. Neden? Başka bir bebek mi istiyorsun?"

"Muhtemelen. Peki ya sen? Sen ne düşünüyorsun?"

Başka bir hamilelik fikri biraz şaşırtıcıydı. Başka bir bebek sahibi olmayı hiç düşünmemişti, ama şimdi o bundan söz edince, aylar süren fiziksel sefaletle rağmen bu fikir tuhaf bir şekilde cazip gelmişti. Bir bebeğe başlamayı çok eğlenceli hale getirmişti ve doğduklarında da sevgisi çok büyüktü. İki küçük çocuğa bakmak ve bir iş yürütmek çılgınca zamanlardı ama bunu seviyordu, öyleyse neden karışma bir üçüncüsünü eklemesin?

"Eğer eminseniz, başka hap almayacağım. Belki William üç yaşına gelmeden yeni bir tane bulabiliriz."

Hatch çok erkeksi bir gülümsemeyle gülümsedi ve meme ucunu yaladı. "Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi.

BÖLÜM 7

"BABAM GELDİ!" Ella çığlık atarak ön kapıyı açtı ve hızla evden çıktı. Nova onu durdurmaya çalışmadı çünkü o da koşuyordu, ancak kıkırdayan William'ı kollarına a l m a k için durdu.

"Babacığım, babacığım," diye bağırıyor ve onu sağır ediyordu.

Hatch kamyonundan atladı ve onları yarı yolda karşıladı, hepsini kollarıyla sardı ve Ella'yı yüzüne ıslak öpücükler saçabilmesi için kaldırdı. William kendini Nova'nın kollarından dışarı attı ve Hatch onu yakaladı, sonra bir şekilde iki çocuğun saldırısı arasında Nova'ya daha sonra daha eğlenceli zaman vaat eden uzun bir öpücük vermeyi başardı.

"Noel'deyiz!" Ella bağırdı.

"Henüz değil. İki gün daha," dedi Nova.

"Babamın Noel'de evde olacağını söylemiştin! O evde!" "Seni orada yakalamış," diye mırıldandı.

"Eve geldiğinde Noel olacağını söylemedim, Noel geldiğinde evde olacağını söyledim. İyi denemeydi genç bayan ama yine de iki gün daha hediyelerini açamayacaksın."

"Sadece bir tane," diye yalvardı, sonra Hatch'e baktı. "Lütfen baba."

"Hayır, Noel'de hile yapmak yok. Noel Baba'nın haberi olur ve Kötü."

Dramatik bir iç geçirdi. "Oh, tamam."

Onu yere bıraktı ve ikisi de kızlarının eve doğru koşmasını izlediler. İnce, neredeyse narin yapısından, zarif, açık kahverengi saçlarına ve mavi gözlerine kadar Nova'ya çok benziyordu. William ise sağlam yapıydı ve yaşına göre rahatsız edici derecede güçlüydü. Hatch onu bir kolunda taşıyor ve Noel için sevgiyle dekore ettiği evlerine girerlerken William'ın burada eğleneceğini bildiği için onun elini tutuyordu. Ailesi yarın Noel arifesi yemeği için gelecekti ve Granita -annesinin "büyükanne" ile Nita'yı birleştirerek kullandığı isim- yakınlarda oturduğu için tüm zaman boyunca eve girip çıkacaktı.

Eve girdiklerinde derin bir nefes aldı, yaprak dökmeyen yeşilliklerin ve baharatların kokusunu içine çekti. Noel ağacı parılıyor, etrafı paketlenmiş hediyelerle dolup taşıyor, her yerde pille çalışan mumlar parlıyordu. Nova, Ella doğduğunda gerçek mumları ortadan kaldırmanın akıllıca olacağını düşünmüştü. Etrafına bakındı, derin bir nefes daha aldı, sonra oğulları aralarında protesto edercesine kıpırdanırken ona sıkıca sarıldı.

"Bırakacağım," dedi, sesi çığdı. "Seninle ve onlarla geçirdiğim bu zamanı çok özlüyorum. Her gece seninle yatakta olmak istiyorum, özellikle de bir bebeğimiz daha olarsa. Önemli olan bu-"

Nova parmaklarını adamın ağzının üzerine koydu, yüz ifadesi ona bakarken parlıyordu. "Çok iyi olduğun, yapma ihtiyacı hissettiğin şeyi yapmayı bırakmak zorunda değilsin. Ben de yapmayı sevdiğim şeyden vazgeçmek zorunda değilim. Yaratıcılığımıza daha fazla güvenmelisin. Bu seyahati emlak, okullar, WiFi kullanılabilirliği ve karlı bir internet tesisi kurmanın ne kadar makul olacağını araştırarak geçirdim. Çocuklar genç ve kolayca nakil olacaklar. İyi çalışanlarım var ve birini müdür olması için şimdiden eğitiyorum. Her şeyi internet üzerinden halledeceğiz. Granita da bizimle Nevada'ya taşınmak istiyor."

Sessizdi, yüz ifadesi afallamıştı. "Vay anasını," dedi sonunda.

"Lanet olsun," diye tekrarlardı William.

"Teşekkür ederim," dedi kocasına kuru bir sesle.

"Bir erkek nasıl küfür edileceğini öğrenmeli, değil mi?" Hatch, yürümeye başlayan çocuğu ayağa kaldırmadan önce küçük şişman karnını gıdıklarken William'a sordu.

"Wight!"

William kaçıp gittiğinde, Hatch onu kendine çekti ve yanağını onunkinin üzerine koydu. "Nevada'da ortaya çıktığında, bana boşanmak istediğini söylemeye geleceğinden korktum."

"Nevada'ya gittiğimde beni artık istemediğinden korktum."

"Yanılmışsın."

"Sen de öyleydin. Biliyorum, ağırbaşlı olabiliyorum ve kafama göre takılabiliyorum ama risk aldım çünkü birbirimizden uzaklaşmamızı istemedim." İçini kemiren endişe buydu, kocasından çok ayrı kalma duygusu.

"Şokun etkisi geçtikten sonra, senin yabancı-dan- ger oyununu anladıktan sonra, o kadar tahrik oldum ki patlayacağımı sandım."

"Belki daha sık risk alırım," diye mırıldandı onu öpmek için parmak uçlarında ilerlerken. Ayakları tekrar yere değdiğinde, tatil için süslenmiş masasının ortasında gururla duran muhteşem ejderha süsüne bakmak için döndü. Süslemenin göz kırptığına neredeyse yemin edebilirdi.

ABOUT LINDA HOWARD

Linda Howard, toprak henüz yeniiken yazmaya başladı. İlk kitabını 1980'de sattı ve 1995'teki 25. kitabı Dream Man, New York Times Bestseller Listesine giren uzun bir kitap serisinin ilkiydi. Alabama'da elli yıllık eşi ve her ikisine de sahip olan üç yaşındaki Golden Retriever ile birlikte yaşıyor.

LindaHowardBooks.com

ALSO BY LINDA HOWARD

[After Sundown](#)

(Linda Jones ile birlikte
yazılmıştır)

[Blood Born](#) (Linda

Jones ile birlikte

yazılmıştır) [The Woman](#)

[Left Behind](#)

[Baş Belası](#)

[Ağlama Artık](#)

[Bay](#)

[Mükemmel](#)

[Sabahın Oğlu](#)

Daha fazlasını [web sitesinde](#) görebilirsiniz.

BİR NOEL AŞKI

LINDA WINSTEAD JONES

BÖLÜM 1

MOLLY yolculuğunun başından beri telefonundaki uygulamadan gelen yol tarifini takip ediyordu. Eyaletler arası yolda meydana gelen bir kaza ve bir süre trafikte kalmamak için son dakikada yaptığı bir dönüş sayesinde, kendini sonu görünmeyen dolambaçlı bir arka yolda bulmuştu. Yanılmaz olduğu varsayılan uygulama onu yoldan mı çıkarmıştı? Son yarım saat boyunca yakıt seçenekleri sınırlıydı, hatta hiç yoktu. De-tur neden bu kadar uzundu? Belki de yanlış bir yola sapmıştı ama uygulamaya göre doğru yoldaydı.

Durup bir sonraki planlanmış dönüşü kontrol etme şansı bulduğunda, ileride ne olduğuna dair daha iyi bir fikri olacaktı ama araba sürerken telefonundaki haritayla uğraşmaya cesaret edemedi. Virajlar dikkatini vermesini gerektiriyordu. İyi çekeabilen tek radyo istasyonunda eski ve yeninin karışımından oluşan Noel müziğinden başka bir şey çalmıyordu. Bing Crosby'yi Pentatonix ya da Mariah Carey takip ediyor olabilirdi. Bir su aygırı hakkındaki şarkıyı tekrar dinlemek zorunda kalmadığı sürece sorun yoktu.

Bu gece tatil köyüne varabilmek için Knoxville'den sabahın köründe ayrılıp yola koyulmak yerine, geceyi yol boyunca bir otelde geçirmeliydi. Körfez esintisinin çağrısı çok cazip gelmişti; geçirdiği bir aydan sonra balkonda oturup dalgaları dinleme fikri ona hitap ediyordu. Yoldan sapmadan önce bile, yoğun trafik yolculuğa tahmin ettiğinden daha fazla zaman eklemişti.

Benzin deposu ve midesi boşken, yanında fast food restoranı olan büyük bir kamyon durağı iyi olurdu. Bu güzergâhta pek bir şey yok gibiydi. Birkaç ev. Birkaç on yıl önce kapatılmış gibi görünen bir restoran. Tarım arazileri. İnekler. Ağaçlar. Ara sıra kim bilir nereye giden dar bir yan yol.

Sonunda ileride küçük bir benzin istasyonu gördü. Uzaktan bakınca bile pek muhteşem görünmüyordu ama idare ederdi.

Molly benzin doldururken midesi gurulduyor, küçük istasyonun içindeki tuvaletlerin temiz olmasını diliyordu. Sanki dileği bir fark yaratacaktı gibi. Küçük markette muhtemelen yemeye değer bir şey bulunmayacaktı. Sıcak bir rulo üzerinde bir haftalık sosisli sandviçlerden şüpheleniyordu. Plastiğe sarılmış, son kullanma tarihi olmayan bir sandviç. Bayat çörekler. Belki onu oyalamak için bir paket cips alabilirdi.

Deposunu doldurmayı bitirdi, başlığı yerine kaydırıp ve döndü. Hah. Ne kadar garip!

Bu Airstream'i daha önce nasıl görmemişti? Park yerinin kenarına park etmiş kocaman kırmızı bir kamyonu bağlı gümüş renkli karavan, içeri girdiğinde dikkatini çekmiş olmalıydı.

Tabelaya göre bir taco kamyonu. *Taco Treyleri*. Hallelujah ve Mutlu Noeller! Şu anda gerçekten iyi, baharatlı bir tacoya ihtiyacı vardı. Yanında da guac. Tercihen bir margarita eşliğinde ama önünde hâlâ en *az* dört saatlik bir yol olduğu için bu pek de iyi bir seçim olmazdı.

Yine de bir margaritayı hak ediyordu. Hindi gününden birkaç hafta önceki ayrılık çirkin bir ayrılıktı. Hepsi öyle değil miydi? Şükran Günü'nden dört gün sonra da kovulmuştu. İyi tarafından bakacak olursak, işini o kadar da sevmemişti, terk eden değil terk edilen olmuştu ve çok küçük dairesinin kira kontratı 1 Şubat'ta bitiyordu. Annesi onu Huntsville'e daha yakın bir yere taşınması için zorluyordu. Şimdiki zaman gibisi yoktu!

Birkaç gün sonra giyeceği çürümüş yeşil nedime elbisesi normalde onu dehşete düşürürdü ama olan biten diğer her şey düşünüldüğünde bu canavarlık küçük bir rahatsızlıktı. Natalie çocukken bile yeşili hep sevmişti ve Molly de arkadaşının istediği buysa patates çuvalı bile giyebilirdi. Ama gerçekten... kumral saçları olsa bile chartreuse onun rengi değildi. *Kimsenin* rengi miydi?

Ayak bileğini kıran ve bir süre ne koridorda ne de başka bir yerde yürüyemeyecek olan bir nedimenin yerine son dakikada geçtiği için duyguları incinmiş olmalıydı. Natalie sordu, Molly evet dedi ve elbise bir gecede kargolandı. Mucizelerin mucizesi, tam oturdu. Tadilata gerek yoktu. O şeyin yolda kaybolmuş olmasını dilemek yanlış mıydı?

Hayır, duyguları incinmemeliydi. Natalie ile son beş yıldır yüz yüze konuşmuş değillerdi. Arada sırada mesajlaşıyor ve sosyal medya üzerinden iletişimlerini sürdürüyorlardı ama birlikte gerçek anlamda zaman geçirmeyeli yıllar olmuştu. Artık ikisi de otuz yaşındaydı ve hayatları onları meşgul ediyordu. Çok meşgul.

Sosyal medya olmasa Natalie'nin ateşli bir beyzbol oyuncusuyla evlendiğini bile bilmeyecekti. Kısa telefon konuşmalarından birinde Nat, Tristan'ı ne kadar çok sevdiğinden, evlenmek için sabırsızlandığından bahsetmiş ama işinden bahsetmemişti. Her konuşmaları başka bir telefon ya da aniden ortaya çıkan bir kişi tarafından kesiliyordu. Konuşmalar kısa kesiliyor, sorular cevapsız kalıyordu.

Molly otoparkın en ucundaki park yerine girdi ve tako kamyonuna doğru yürüdü. Gerçekten daha iyi reklam yapmaları gerekiyordu! O biliyor olmalıydı. Son altı yıldır halkla ilişkiler alanında çalışıyordu. Bir teknoloji şirketinin halkla ilişkileri o kadar da heyecan verici değildi, ama iş iyi para kazandırıyor - iyi para kazandırmıştı - ve bu işte *iyiydi*. Karavanın kapısı açık duruyordu. Büyük bir pencere hiçbir bilgi vermiyordu. Belki yaklaştığında pencereden içeri bakar ve bir menünün asılı olduğunu görürdü.

Şimdiye kadar yemek kokusu almış olmalıydı. Molly durdu. Belki de kapalıydılar. Tabelaya tekrar baktı, gözlerini kırıştırdı ve hatasını anladı. *Tinsel* Trailer. Taco değil. Yemin edebilirdi...

Tam arkasını dönüp küçük dükkâna geri d ö n e c e k ve yetersiz bir umumi tuvalet ve bir paket cipsle yetinecekti ki, karavanın açık kapısından yaşlı bir kadın çıktı. Hareket ettiğinde sallanan uzun renkli eteği, eteğiyle uyumlu olmaması gereken ama bir şekilde uyumlu olan birçok renkten oluşan bluzu ve sırtından aşağı sarkan kalın beyaz örgüsüyle Bohem bir görünümü vardı. Yaşını tahmin etmek zor olabilirdi ama büyükannemsi, hippy bir görünümü vardı.

Burada yiyecek yoktu ama bir insanla yüz yüze geldiği anda sırtını dönmek kabalık olurdu.

"Özür dilerim," dedi Molly. "Burayı taco kamyonu sanmıştım."

Kadın genişçe gülümsedi. "Bir müşteri! Hem de tam zamanında. Ben de tam masamı kurmak üzereydim."

Belki yaşlı kadın kurabiye, ev yapımı ekmek ya da meyve satıyordu. Molly kurabiye umuyordu.

"Tam size göre bir şeyim var." Kadın bir süreliğine karavanın içine geri döndü ve birkaç dakika sonra elinde küçük beyaz bir kutuyla dışarı çıktı. "Bu sizin için."

Kutu, cılız bir kurabiyeden fazlasını alamayacak kadar küçüktü. "İhtiyacım yok..."

"Benim adım Bayan Tinsel," dedi kadın.

Tinsel'in Bayan Tinsel'i - taco değil - Fragman. "Ben Molly. Molly Blake. Dediğim gibi, ihtiyacım yok..."

"Buna ihtiyacın var," diye ısrar etti Bayan Tinsel.

Molly kutuyu açtı, içinde ne bulacağını bilmiyordu. Bir parça kağıt mendilin üzerinde bir kalbin yarısı vardı. Bir kalpten beklenebileceği gibi kırmızı ya da pembe değil, mavi-yeşilin güzel bir tonuydu. Yarım kalp ona bir şeyler hatırlatıyordu ama *ne olduğunu* tam olarak hatırlayamıyordu. Soluk bir anı beyninin arkasını kemirdi ve sonra déjà vu anı geçti.

Bu, satın alabileceğiniz ve bir sevgili ya da en iyi arkadaşınızla paylaşabileceğiniz türden bir şeydi. Ne yazık ki bir sevgilisi yoktu ve otuz yaşında kankalar için biraz yaşlıydı. Bir kolye için oldukça büyüktü, gerçi daha büyüklerini de görmüştü. Sadece onun üzerinde yoktu. "Diğer yarısı nerede?"

"Oh, canım, *günler* önce sattım."

"Bu çok güzel," dedi Molly. O bunları söylerken mavi-yeşil parıldadı ve hareket ediyor gibiydi. Okyanus gibi. Körfez gibi. "Ama ben pek takı takmam. Kolyeler ensemi kaşındırıyor."

Cicili bicili kadın şaşkın görünüyordu. "Bu mücevher değil canım, Dilek Kuyusu Süsleme Şirketi tarafından özel olarak üretilmiş bir Noel süsü." Şaşkınlığı geçince gülümsedi. "Bana kalırsa bu çok özel bir dilek süsü."

Birinin yarısı.

"Yarı fiyatına," diye fısıldadı Bayan Tinsel. "Yanında jambonlu sandviç ve şekerli kurabiye de var. İkisini de kendim yaptım."

Molly cüzdanını almak için çantasına uzandı. "Satıldı."

Molly iyi aydınlatılmış tesise girdiğinde hava kararmıştı. Çok fazla park yeri yoktu. Çoğu otoparkın kenarındaydı. Çantalarını o kadar uzağa taşımamak umuduyla bir sıra aşağıya, sonra diğerine giderek boş bir yer aradı.

Sandviçi ve kurabiyesi çoktan gitmişti ve yarım süs eşyası hâlâ kutusunda, torpido gözünde duruyordu. O şeyi fırlatıp atabilirdi. Yarım bir süs eşyası ne işe yarardı ki? Onu atma fikri midesini düğümledi ve nedeninden emin değildi.

O yarım kalp ona hâlâ *bir şeyler* hatırlatıyordu.

Ah, işte oradaydı! Sıranın sonundaki son uygun park yeri. Benzin istasyonunun tuvaletine girdiğinde ve tuvaletin gerçekten *temiz* olduğunu fark ettiğinde yaşadığı rahatlama hissiyle o yöne doğru ilerledi. Bu uzun yolculukta birkaç şey yolunda gitmişti.

Birdenbire kırmızı bir spor araba sıranın diğer ucundan açık olan yere yaklaştı. Molly biraz hızlandı ama çok geç kalmıştı. Spor araba hızla onun boşluğuna girdi. Önce arabaya, sonra da arabadan inen adama birkaç kelime söyledi.

Adam uzun boylu ve formdaydı. Sıranın diğer ucunda olmasına rağmen, hareket edişinden, mavi kot pantolonunun ve dar gömleğinin kesiminden arsada yürüdüğünü anlayabiliyordu. Evet, kendini beğenmişti. Onun park yerini çalmanın sorun olmadığını düşünen özel insanlardan biriydi.

Hızlanabilirdi. Tam oradaydı.

Molly, tatil köyündeki konaklamasına araçlı bir cinayetle başlamak yerine, etrafından dolaştı ve park yerinin en ucundaki boşluklardan birini aldı. Kendi kendine hıyarlar ve centilmenliğin ölümü hakkında homurdanarak bagajını açtı ve bavulunu çıkardı, içinde kozmetik ve tuvalet malzemeleri olan küçük çantasını tekerlekli takım çantasının üstüne yerleştirdi, çantasını omzuna attı ve iğrenç nedime elbisesini koruyan gar- ment çantasıyla boğuştu.

Natalie yemin ederken etrafının kustumuk yeşiliyle çevrilmesini istiyorsa, Molly kim oluyordu da şikayet ediyordu?

Arabasından sadece birkaç adım uzaktaydı ki iki tur atması gerektiğini fark etti. Eğer daha erken gelseydi

misafirleri bekleyen görevliler vardı ama arabayla içeri girdiğinde ana binanın önünde kimseyi görmemişti. Seçenekleri ya geri dönüp yeniden başlamak ya da yoluna devam etmekte.

Devam etti.

Yaklaştığında otomatik kapılar onun için açıldı ve sahile uygun bir şekilde dekore edilmiş, iyi aydınlatılmış bir lobiye adım attı. Lobinin ortasındaki büyük Noel ağacı deniz kabuklarından, mavi toplardan ve deniz temalı süslerden oluşan bir garland ile süslenmişti. Balıklar ve deniz kızları ağırlıktaydı.

Check-in masasında, Bayan Tinsel'i utandıracak renklere sahip çiçekli bir gömlek giyen yorgun görünümlü bir kadın vardı. Evet, bu saatte bulunabilecek hiç bellmen yoktu.

Spor arabalı pislik, lobinin en ucundaki barda damat gibi görünen başka bir adamla oturuyordu. Tristan'ın sadece fotoğraflarını görmüştü, hiç tanışmamışlardı ama evet, sarışın adam o olmalıydı. O tarafa gidip bir merhaba demeliydi, damat yalnız olsaydı diyebilirdi ama park yerini çalan adama gülümseyecek ve iyi davranacak durumda değildi. Molly sorunsuz bir şekilde otele giriş yaptı, çantasını ve valizini yeniden düzenledi ve elinde oda anahtarı kartıyla asansöre yöneldi.

Tristan ve serserinin yanına açık saçık giyinmiş iki kadın yaklaştı. Sahildeydiler ama aynı zamanda Aralık ayıydı. Göğüslerinizi örtün hanımlar. Eğilip iki adamın arasına girmeye çalıştılar. Yer yoktu ama denedikleri kesindi. Kadınların söylediği tek bir kelimeyi bile duyamıyordu ama kesinlikle flörtöz bir tavır takınmışlardı.

Eğer Tristan onları göndermediyse.

Molly tam asansöre ulaştığı sırada. Damat için bir puan.

Kadınlardan yüz çevirmesine rağmen, spor arabalı adam yine de sıfır aldı.

BÖLÜM 2

"KIZ KARDEŞİM ROSIE seninle tanışmak için can atıyor," dedi Tristan son rom ve kolasını bitirirken.

"Harika," diye h o m u r d a n d ı Ben.

"Hayır, gerçekten, günlerdir senden bahsediyor."

Bu korkunçtu.

Kariyerlerinin başlarında birkaç yıl aynı takımda oynamış olsalar da, Tristan'ın anne babasıyla ya da kız kardeşlerinden biriyle hiç tanışmamıştı. Yıllar önce bir erkek kardeşle tanıştırılmıştı ama o kadar. Kız kardeşlerden biri evliydi ve birkaç çocuğu vardı. Üniversitede olan Rosie olmalıydı. Rosie onun için çok gençti ve zaten bir ilişkiye başlamakla da ilgilenmiyordu. Beyzbola odaklanmak daha iyi, daha *kolaydı*.

Tristan ve Natalie bu hafta için çok heyecanlıydı. Onlar için bir günlük düğün yoktu, hayır. Öğle yemekleri, brunchlar ve akşam yemekleriyle birlikte dört gün boyunca körfez kıyısında bir tatil köyü ayarlamışlardı. Gelin ve arkadaşları için bir parti, damat ve arkadaşları için başka bir parti. Cuma gecesi yapılacak prova yemeğinin efsanevi olacağı söyleniyordu. Tristan'ın tercih ettiği kelime, onun değil. Ve tabii ki asıl düğün, hava uygun olursa Cumartesi günü sahil kenarında yapılacaktı. Cumartesi şu anda çok uzak görünüyordu.

Her şeyi damat ödüyordu ve bunu karşılayabilirdi. Tristan zaman zaman normal, biraz şapşal bir adamdı, ama sahada

bir dahiydi. Hızlı topu türünün tek örneğiydi. Eğer Tristan sağlıklı kalırsa yıllarca aranan bir oyuncu olacaktı.

Bir süredir aynı takımda olmasalar da arkadaş kalmışlardı. Garip bir tesadüf eseri, gelin ve damadı tanıştıran da Ben olmuştu.

İçkilerini ve sohbetlerini bitirmek üzereyken iki kadın gizlice yanlarına yaklaştı. Tristan davetsiz misafirleri çabucak halletti, kaba davranmadan onları geri çevirmeyi başardı, ancak ısrarcıydı ve kızlar da ona itaat etti. Saldırgan yabancıları kızdırmadan kovma yeteneği Ben'in paylaşmadığı bir yetenektir. Aralarına sıkışan sarışın kıkırdayıp geri çekilince gözlerini kaçırdı.

Başını çevirdiğinde asansörün yanında duran aşırı yüklü bir kadını fark etti. Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu; bu ona bardan uzaklaşmak için bir bahane verebilirdi. Elleri dolu kadın asansöre doğru ilerledi. Sadece biraz tökezledi.

Centilmenlik yapma şansı geldi ve geçti.

Bugünlerde gösterişli olsun ya da olmasın bir düğün için heyecanlanmak zordu. Romantizm için zamanı yoktu. Beyzbola odaklanmak daha iyiydi. Bu onun işiydi, onun çağrısıydı. Altı yıl önce boşanması onu evlilik ve aile düşüncelerinin beklemesi gerektiğine ikna etmişti. Tristan'ı çok seviyordu ama burada olmak bir zorunluluktan. Yapılması gerekeni yapacaktı ama lanet olsun ki insanların ona tuzak kurmaya çalışmaktan vazgeçmelerini diliyordu.

Ben iyi geceler diledi ve asansöre yöneldi. Neyse ki asansör boştu ve beşinci kata ulaşana kadar da öyle kaldı. Odasına girdiğinde doğrudan sürgülü cam kapıya yöneldi. Ötesindeki balkon küçüktü, sadece iki sandalye ve küçük bir masa için yeterli yer vardı. Manzara muhteşemdi, özellikle de geceleri, ay ışığı suyun üzerinde parlarken.

Kadın konuşana kadar onu görmemişti. Onu son gördüğünde bavuluyla boğuşuyordu. Şimdi onunkinin yanındaki balkonda gölgede oturuyordu, elinde bir fincan kahve, ayaklarını küçük masanın üzerine uzatmıştı.

"Park yerimi çaldın." dedi. "Ne?"

"Sen ve süslü spor araban," diye homurdandı.

"Bu bir..."

"Ne olduğu umurumda değil. Benim yerimi çaldın." "Ah, pardon?"

"Sanırım oranın benim yerim olduğunu bilmiyordun, o yüzden boş vereceğim. Aslında. Seni aşağıda Tristan'la konuşurken gördüm. Düşün için mi buradasın?"

İyi geceler dileyip içeri girmeliydi. Huzur ve sessizlik, şu anda ihtiyacı olan şey buydu. Mahremiyet duvarının arkasında olmayan balkonun geveze bir kadın tarafından işgal edilmiş olması onun şanssızlığıydı. Eğer odası onunkinin diğer tarafında olsaydı onu asla göremezdi ama bu bitişik oda balkonları birbirine açıktı. Yalnız kalmak isteyen bekâr erkeklerin aksine, aileler için olduğunu düşündü.

Medeni davranıp sorusuna cevap verebilir, sonra da içeri girebilirdi. Başka ne seçeneği vardı ki? "Öyleyim."

"Ben de," dedi. "Tristan'ı uzun zamandır mı tanıyorsun? İyi biri olup olmadığını gerçekten bilmek istiyorum, bilirsin, Nat için yeterince iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Yani, parası olduğunu, ona bakabileceğini falan biliyorum ama buna layık mı?"

Değerli. Bu garip bir kelimeydi ama anladı. "İçiniz rahat olsun. Tristan iyi bir adam ve Natalie için deli oluyor."

"Güzel. Bu beni daha iyi hissettirdi."

Planladığı gibi oturabilir, görüş alanında olmaması için ona arkasını dönebilirdi. Bir süreliğine buraya gelme sebebi olan manzaranın tadını çıkarabilirdi. Kadına bakmazsa muhtemelen konuşmayı kesecekti. Ama oturmadı ve ona sırtını dönmedi. "Gelinle iyi arkadaş mısınız?"

"İkinci sınıftan beri en iyi arkadaşız ama artık pek konuşmuyoruz. Üniversiteden sonra yollarımız ayrıldı. Yoğun birkaç gün olacak ama umarım arayı kapatma şansımız olur."

İkinci sınıf mı? "Natalie ve ben aslında babam Kuzey Carolina'ya transfer olmadan önce birkaç yıl birlikte okula gittik. Huntsville'den ayrıldığımızda on iki yaşıdaydım."

Kadın ona doğru baktı. Hâlâ yüzünü yeterince iyi göremiyordu. "Bu demek oluyor ki sen ve ben aynı okula gittik."

Ben parmaklıklara yaklaştı. Onu zar zor görebiliyordu ama odasından gelen loş ışık pencerelerden süzülerek ona bir ya da iki ipucu veriyordu. Saçları kızıldı, o kadarını söyleyebilirdi. Saç rengi tek başına emin olması için yeterli değildi ama yine de, "Molly?" dedi.

Sandalyesinden kalktı, kâğıt kahve fincanını masanın üzerine koydu ve ona katıldı. Birbirlerinden sadece birkaç adım uzakta durdular. Molly gözlerini kıstı ve öne doğru eğildi. "Söylediğim için üzgünüm ama sizi tanıyamadım. On iki yaşından beri biraz değiştiğinden şüpheleniyorum."

"Ben Crusher."

Bir adım geri çekildi. "Benjy?"

Güldü. "Çok uzun zamandır kimse bana Benjy demedi."

"Kesinlikle değişmişsin," dedi gülümseyerek. "Aman Tanrım, Nat bana burada olacağını neden söylemedi? Bu çılgınlık, yan yana olmamız, gerçi sanırım düğün yapacak insanları aynı kata koyuyorlar. Gerçekten harika görünüyorsun. Bugünlerde ne yapıyorsun?"

Bilmiyor muydu? Gezegendeki herkesin onun her hareketini, başarılarını ve başarısızlıklarını bildiğine inandığı zamanlar olmuştu. "Boston'da top oynuyorum."

"Gerçekten mi? Güzelmiş. Sanırım hoşuna gitti?" "Evet."

"Ama ugh. Boston! Soğuk değil mi?"

Bu, genelde aldığı tepkilerden farklı bir tepkiydi. Top oynamayı seviyordu ama beraberinde gelen şöhretten nefret ediyordu. İnsanlar tuhaf olabiliyordu. "Bazen. Beyzbolu hiç takip ediyor musun?"

"Hayır. Üzgünüm," diye yanıtladı Molly kararlı bir şekilde. "Beyzbol var olan en sıkıcı spordur. Şey, hayır, önce futbol ama sonra beyzbol. Maçlar çok uzun!"

Ben gülümsedi. "Olabilirler. Peki ya sen? Bugünlerde ne yapıyorsun?"

İç çekti. "Knoxville'de bir teknoloji şirketinde halkla ilişkiler alanında çalışıyordum ama bir buçuk hafta önce kovuldum."

"Ne oldu?"

"Ben olsam patronla çıkmazdım." Yüzündeki ifade tam olarak kızgın değildi ama kovulmanın ya da kovulma nedeninin ya da her ikisinin de onu kızdırdığını söyleyebilirdi. "Dava açabilirim sanırım ama elimde kanıt yok ve ayrıca işi o kadar da sevmedim. Bu, Noel'de eve gideceğim ve aileme başka bir iş bulana kadar bir süre onlarla yaşayıp yaşayamayacağımı soracağım anlamına geliyor."

Eğer ailesinin yanına taşınmayı düşünüyorsa, evli olmadığını rahatlıkla varsayabilirdi. Neden olmasın ki? Çok zorlamadan güzeldi, bunca yıldan sonra bile konuşması kolaydı. Belki o da kendisi gibi evliliği denemiş ve ona göre olmadığına karar vermişti.

"Biliyor musun," dedi Ben, "senden hiç cevap alamadım."

Molly'nin her şeyi açığa vuran bir yüzü vardı. Berbat bir poker oyuncusu olmalıydı. Daha önce kızgınlık görmüştü, şimdi de şaşkınlık. "Ne hakkında?"

"Sana evlenme teklif ettim ve sen de bunu düşüneceğini söyledin."

Bir an şaşırmış gibi göründü, sonra ifadesi değişti, sanki unutmuştu ve onun hatırlatmasıyla anıları geri geldi. "Ah, evet. O zamanlar on iki yaşındaydık. Taşınmadan sadece birkaç gün önce oyun parkında bana poz vermiştin." Gülümsedi ve bu çok tanıdık, çok *sıcaktı*. "Uzun zaman oldu. İtiraf etmeliyim ki, hayatıma devam ettim."

Ona baktığında, Ben öyle olduğundan emin değildi.

Aman Tanrım, Benjy Crusher! Evlenme teklifini tam olarak unutmamıştı ama bu anı zihninin gerilerine itilmişti. O ve ailesi Noel tatili sırasında taşınmışlardı. Bu konuda hiç de mutlu değildi ve sırf başka bir yerde yaşarken Huntsville'le ve eski arkadaşlarıyla bir bağı olsun diye ona evlenme teklif etmişti. En azından o zaman böyle düşünmüştü.

"Sana Noel Baba'nın olmadığını söylemek zorundaydım," dedi. "Kalbimi kırdın."

"Evet demediğim için mi?"

"Çünkü bana Noel Baba diye biri olmadığını söylemiştin."

"Yeni bir okula taşınmana ve kendini utandırmana izin veremezdim."

Gülümsedi. İşte o zaman Ben'de Benjy'yi gördü. Bu çok güzeldi. Spor arabalı adam eski bir arkadaştı! *Çok* eski.

"O zamandan beri Noel Baba'ya herkesten daha geç inanan çocukların genellikle çok zeki ve her şeyin mümkün olduğu inancıyla dolu olduklarını keşfettim," dedi. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Yine de, yeni okulda kendimi gerçekten utandırabilirdim, bu yüzden teşekkürler."

Bir başka anı parçası daha zihninin ön tarafına kaydı. Benjy evlenme teklif ettiğinde ona narin bir zincire asılı bir kalbin yarısını vermişti. Diğer yarısını saklamıştı. Tinsel kadının süsünün tanıdık gelmesinin nedeni buydu.

"Bir şey değil." Adamın ona verdiği kolyeden bahsetmedi ama nerede olduğunu merak etti. Şimdi ailesinin egzersiz odası olan çocukluk yatak odasındaki dolapta bir hatıra kutusunda mı? Annesi onu temizliklerinden birinde mi atmıştı? "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Kahvaltı için bir planın var mı?" Ben sordu.

"Nedimelerin brunch'ı saat 10'da. Natalie şimdiden beş kez mesaj attı." Bu bir davet miydi yoksa sadece kibarlık mı yapıyordu? Şimdilik kibarlığı tercih etti.

"Çocuklar yarın sabah golf oynayacak, sonra da bir yerde öğle yemeği yiyeceğiz. Tristan'ın babası planladı."

"Golf mü oynuyorsun?"

Yine o gülümseme. "Yarın yapacağım. Normalde sosyal hayat için pek vaktim olmuyor. Bu hafta bir istisna."

"Zorunlu tatil."

"Öyle de denebilir."

"Bir ara bir araya gelebiliriz, eminim." Kahvaltı, içki ya da kahve için.

Ben telefon numaralarını değiştirmeleri konusunda ısrar etti, böylece düğün çılgınlığı sırasında bir noktada buluşmak üzere mesajlaşabileceklerdi.

İyi geceler dileyip odasına gitmesi ve perdeleri kapatması gerekiyordu. Uzun bir gün olmuştu ve çok yorgundu. İyi bir gece uykusu sadece birkaç dakika, birkaç adım uzağındaydı. Ama sadece Ben'e baktı, tanıdığı çocuğun anısını karşısındaki adamla birleştirmeye çalıştı. Saçları aynı koyu kahverengiydi ve bu ışıktaki iyi göremese de ela gözlerinde hâlâ o yeşil çizgilerin olup olmadığını merak etti. Cılız bir çocuk yerine olağanüstü yapılı bir adamdı.

Ben'i on sekiz yıldır görmemişti ama yine de onda tanıdık, rahat bir şeyler vardı.

Şu anda herhangi bir erkekle rahat etmek aptallık olurdu. Hayatı çalkantı içindeydi. Değişimler yaklaşıyordu ve nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Bunun gibi yakışıklı bir adamın muhtemelen bir karısı, bir kız arkadaşı ya da bir dizi kız arkadaşı vardı. Seksi bir adamın düğün hediyesi olamazdı. Kahvaltı? Hayır, teşekkürler.

"Park yerimi çaldığın için sana hâlâ kızgınım."

BÖLÜM 3

Golfçüler neden bu kadar erken başladı? Bu hiç medeni değildi. Ben odada bir fincan kahve yaptı ve balkona götürdü. Aralık ya da değil, hava mükemmeldi. Florida için biraz serin ama güzeldi. Molly'nin balkonuna doğru baktı. Bu sabah ondan bir iz yoktu. Çok kötü olmuştu. Gün ışığında ona daha iyi bakmak istiyordu. Dün gece çok fazla gölge vardı. Muhtemelen uyuyordu, çünkü saat ona kadar brunch'ta olması gerekmiyordu. Güne başlamak için medeni bir saatti.

Dün gece pek çok anıyı canlandırmıştı. Birkaç kelimeyle başka bir zamana, başka bir Ben'e geri çekilmişti. Mahallede onun yaşlarında birkaç çocuk vardı. Erkekler ve kızlar, sessiz çocuklar ve yaramaz olanlar. Ve Molly. O her zaman özeldi, tarif etmesi zor bir şekilde. Sokağın sonundaki oyun parkındaki kalabalığın içinde hep onu arardı ve kızıl saçlarıyla uzaktan fark edilmesi kolaydı.

Molly'yi yıllardır düşünmemişti, ta ki dün gece onu görüp bu bağlantıyı kurana kadar. Bir zamanlar onun kızıl saçlarını, çillerini, o zamanlar bile sanki daha fazlasına sahip olmaları gerekiyormuş gibi ona bakan o yeşil gözlerini sevmişti. On iki yaşındaki bir çocuğun aşkından daha güçlü bir şey var mıydı? On iki yaşındaki bir çocuk için değil.

Çok saçma. Çocuklar aşk hakkında ne bilir ki? Kahretsin, aşk hakkında ne bilirdi ki? Sayı vuruşu yapmayı, yakalanamayan bir topu yakalamayı

tarafklararın onun adını bağırdığını duydum. *Crusher. Crush- er. Crusher.*

Ben kahvesinin posasını geri attı, alt kattakinin bu çamurdan daha iyi olduğunu umdu ve içeri yöneldi. Dışarı çıkarken kendi odasıyla Molly'ninki arasındaki kapıya baktı. Bağlantı kapısının iki tarafı da sürgülenmişti ve kendi odasının önüne bir sandalye konmuştu. On sekiz yıl önce evlenme teklif ettiği kızın yanına, düğün partisinin onca üyesi arasından buraya gelme ihtimali neydi?

Küçük

dünya. Tuhaf

bir dünya.

Hiçbir şey onu şaşırtmamalı, asla.

Tristan lobide, Noel ağacının yanında bekliyordu. O ve babası Phil, şimdi de Ben ilk gelenlerdi. Phil birkaç kahve almak için kafeye gittiğinde Ben eğilip Tris- tan'a sordu. "Natalie evlilik sözleşmesini imzaladı mı?"

Ben'le kahvaltı bundan daha iyi olurdu. Natalie'nin kuzenleri, Tristan'ın kız kardeşleri ve Nat'in eski işinden iki arkadaşı gelin partisinin geri kalanını oluştuyordu. Molly kimseyi tanımıyordu ama belli ki birbirlerini iyi tanıyorlardı. Garip adam olmaktan nefret ediyordu. Natalie'nin annesine merhaba demişti ama gelinin annesinin elleri doluydu ve kısa süre sonra damadın annesi tarafından düğün işlerini konuşmak üzere yanından uzaklaştırıldı.

Tek bir kişiyle konuşmak onun için kolaydı. Pek utangaç sayılmazdı. Ancak onu bir kalabalığın içine koyun ve her zaman geri çekilme, katılmak yerine hizmet etme eğilimindeydi.

Dün gece Ben'le konuşmakta hiç zorlanmamıştı.

On kadın çok fazla sohbet yaratabilir. Parlak, gürültülü, eğlenceli bir sohbet. Natalie'yi bir süre yalnız bırakabilse, sohbet edip hasret giderebilse iyi olurdu. Çok uzun zaman olmuştu. Molly tekrar Huntsville'de yaşamaya başlarsa arada bir öğle yemeği yiyebilir, birkaç güzel ziyarette bulunabilirlerdi. Natalie'nin hâlâ buralarda olacağını varsayarsak. Ailesi orada yaşadığı için en azından ara sıra ziyarete gelirdi. Ailesinden en son bahsettiğinde hâlâ eski evlerinde oturuyorlardı. Natalie ile güzel, uzun bir konuşma kesinlikle sıradaydı.

Brunch çok erken bitmedi. Molly vedalaştı ve odasındaki ütü masasını çıkarıp giysilerinin kırıksıklıklarını gidermek için heyecan verici planlarla lobiye yöneldi. Bu gece bir parti vardı, yarın öğle yemeği, yarın akşam prova yemeği, ardından Cumartesi günü büyük gün, düğün.

Çok fazlaydı. Belki de Nat ve Tristan kaçmalıydı.

Golfçüler lobide dolaşüyor, skorlar, atışlar ve diğer golfle ilgili şeyler hakkında konuşuyorlardı. Sanki döneli çok olmamış gibi görünüyorlardı. Ben'i fark etmek kolaydı. Diğerlerinden daha uzun boyluydu, daha yakışıklıydı ve kendini neredeyse zarif bir şekilde taşıyordu. Vay be, ne kadar da büyümüş. Belki gizlice geçebilirdi.

Tristan'ın kız kardeşi Rosie bir çığlık atarak Molly'nin yanından geçti ve erkek grubuna doğru ilerlerken neredeyse onu yere seriyordu. Babasına ya da ağabeyine gitmek yerine kendini Ben'e sundu. "Seninle tanışmak için can atıyordum!" dedi güzel esmer. "Bu hafta birlikte biraz zaman geçirmemiz *gerekiyor*. Bu öğleden sonra ne yapıyorsun? Sahilde yürüyüşe falan çıkabiliriz."

Ben pek memnun görünmüyordu. Bir adım geri çekildi ama fazla yeri yoktu. Çok fazla insan vardı ve etrafından dolaşması gereken birkaç tuhaf şekilde yerleştirilmiş döşemeli sandalye vardı. Bir süre manevra yaptıktan sonra Rosie'nin başının üzerinden baktı, Molly ile göz göze geldi ve "Tatlım! İşte buradasın."

Rosie geri adım attı, etrafında döndü ve Ben ona ulaşmak için diğerlerini iterken Molly'ye ters ters baktı.

"Hâlâ berbat bir golfçüyüm." Ona sarıldı, dudaklarından kısaca öptü, sonra kolunu omzuna atarak yanına yerleşti.

Aklını kaçırmıştı. "Sen ne..."

"Bu öğleden sonrası için plan yapmadan önce gerçekten bir duş ihtiyacım var." "Ama..."

Rosie korkup kaçmamıştı. Ben'i takip etmiş ve şimdi tam karşısında durarak onun yalan söyleyen yüzüne bakıyordu. "Seni tanımıyordum ve..." Bakışları Molly'ye kaydı. "Senin adın ne?"

"Bu Molly," dedi Ben. "Ona evlenme teklif ettim."

"Evet, ama bu..." Molly başladı.

"Henüz evet demedi ama hayır da demedi." Ben onu biraz sıktı. "Bunu düşüneneğini söyledi ve bu hafta ondan bir evet almaya kararlıyım. Düğün etkinlikleri onu havaya sokacaktır."

Rosie ayağını yere vurup çığlık atmak ister gibi baktı. Ama bağırmadı. "Tristan neden bana bir kız arkadaşın olduğunu söylemedi?"

"Bunu bir sır olarak saklıyorduk."

Rosie Molly'ye ters ters baktı. Harika. Kaç yaşındaydı, yirmi bir mi? Belki yirmi iki? Üniversite çağında olduğu kesin. Partiye biraz yavaş gelmişti ama Molly şimdi anlıyordu. Ben, arkadaşının taparcasına seven küçük kız kardeşini korkutmak için onu kullanmak istiyordu.

Genç kadın odağını tekrar Ben'e çevirdi. "Dikkatli ol. Paranızın peşinde olabilir."

Cevap vermekte gecikmedi. "Dürüst olmak gerekirse, ona ilk kez evlenme teklif ettiğimde beş parasızdım."

Molly, "O sırada üzerinde birkaç dolar olduğuna eminim," dedi.

"Büyükanнемden Noel için biraz para almıştım, yani... evet."

Rosie gözlerini devirdi, arkasını döndü ve uzaklaştı. *İşte* o tepinme.

Asansöre doğru giderlerken Ben kolunu Molly'nin omzundan ayırmadı. Rosie kardeşiyle yüzleşip onlara yol gösterdiğinde biraz hızlandı. Herkes konuşurken, ziyaret ederken ve şimdi de spekülasyon yaparken onlar asansöre bindiler. Tristan onlara doğru yöneldi ama Ben asansörün kapılarını kapatmak için düğmeye bastı. Güvenli bir şekilde gözden kaybolduklarında içini çekti ve kolunu indirdi.

"Bu da ne..." Molly başladı.

"Özür dilerim. Biraz korkmuştum ve siz oradaydınız ve bu mükemmel bir çözüm gibi göründü."

"Herkes yalan söylediğini öğrendiğinde bu iş nasıl yürüyecek?"

"Aslında yalan söylemedim," dedi. "Sana evlenme teklif ettim. Tüm detayları, nasıl ve ne zaman olduğunu paylaşmama gerek yok."

"Ama biz değiliz..."

"Birkaç günlüğüne öyleymişiz gibi davranmaya ne dersiniz?"

Asansörün kapıları onların katında açıldı. Molly ilk ve hızlı bir şekilde çıktı. "Kız arkadaşınımışım gibi davranmamı istiyorsun."

"Nişanlım."

"Önümüzdeki üç gün boyunca." Yan yana ama artık birbirlerine dokunmadan odalarına yöneldiler. "Bunu yapabileceğimden emin değilim." Nat'e yalan söylemek zorunda kalacaktı. Karışımındaki başka hiç kimse o kadar önemli değildi, Rosie'ye hiç sorun çıkarmadan yalan söyleyebilirdi ve düğün partisindeki diğer insanları tanımıyordu. Ama Natalie gerçeği öğrenirse Tristan'a söylerdi,

Kız kardeşine söyleyecekti ve yakında herkes öğrenecekti. Rosie boşboğaz birine benziyordu.

"Parasını ben veririm," dedi Ben.

Molly kapısının önünde durdu. "Bana *ödeme* yapacak mısın?"

Utanmış görünecek kadar sağduyuluydu. "Daha yeni kovulduğunu söylemiştin. Bir işe ihtiyacın var, bu bir iş. Alışılmadık bir iş ama yine de..."

"Bunu düşüneceğim," diye tersledi Molly. Ben'e sırtını döndü ve kendi odasına yöneldi. Bir adım işe yaradı.

Son bir öneride daha bulundu. "Öğleden sonra sahilde bir yürüyüş harika olur."

BÖLÜM 4

HIZLI bir internet araştırması Molly'ye Ben hakkında bilmek istediğinden daha fazlasını anlattı. Evet, parası vardı. Pislik herif çok zengindi! Bir oyun oynamanın bu kadar kazançlı olabileceğini kim bilebilirdi? İstatistikleri ve tekrarlanan oyunları geçip kişisel şeylere yöneldi. Fotoğraflara bakarak adamın mankenler ve aktrislerle çıktığını gördü. Sadece bir tanesiyle değil, sıska, muhteşem, ünlü kadınlardan oluşan tam bir geçit töreniyle. Eğer zamanını normal bir kadınla paylaşmaya tenezzül ederse, bu haberlere çıkmıyordu.

Benjy bir oyuncuydu.

Aramasının birkaç sayfasında birkaç yıl önce boşandığından bahsedildiğini gördü ama bu bilgi resimler ve ilginç ayrıntılar için yeterince ilginç değildi. Matematiği doğruysa, bu olay olduğunda büyük liglerde yeniydi.

Molly Blake'i internette aratırsanız karşınıza onun Face book sayfası çıkar, başka bir şey çıkmazdı. O zaman bile onu bulmak için diğer Molly'leri gözden geçirmek gerekiyordu. Sosyal medyanın ötesinde, aynı isme sahip diğer kadınlar hakkında ilginç bilgiler ve birkaç ölüm ilanı vardı. Tanrıya şükür onunki yoktu. Hepsi bu kadardı.

Üç başarısız nişanıyla ilgili hiçbir şey yok. Sevdiğini sandığı ama sonra terk ettiği erkeklerle çekilmiş poz fotoğrafları da yok. Sadece birini mihrapta bırakmıştı. Tanrıya şükür ki o kuyruğu internette hiçbir yerde bulamamıştı. Diğer iki nişan erken bitmişti. Bir süre için ilişkileri çok iyiydi, çok

doğru, ve sonra değillerdi. Onun nesi vardı? Kırılmış mıydı?

Sonsuza dek sürececek bir aşk yaşadığına her inandığında, bu bir süreliğine harikaydı. Çok doğru hissetmişti! Sonra bir an geldi ve bunun *yanlış* olduğunu fark etti. Yanlış adam. Belki de yanlış Molly.

Ben'in balkonunda bir hareket, bir sandalye ayağının sürtünme sesi duydu. Dizüstü bilgisayarını arkasında bırakarak o tarafa yöneldi. Küçük sandalyelerden birine oturdu ve körfeze baktı. Bir ya da iki saniyeliğine dalgaların hareketi ona yarım süs eşyasını hatırlattı. Gerçekten de o şeyi fırlatıp atmalıydı. Yarım bir kalp. Ondan geriye kalan tek şey bu muydu, yarım bir kalp mi?

"Tamam," dedi kendi balkonunda, kendi sandalyesinde otururken. "Birlikte oynayacağım ama bana bir kuruş bile ödemeyeceksin."

"Ödemeye hazırım."

"Bunu eski bir dost için bir iyilik olarak düşün."

Ne de olsa öyle olmuşlardı. Arkadaşlar. O eski günlerdeki herkesi çok iyi hatırlamıyordu ama Nat ve diğer birkaç kızla ilgili harika anıları vardı ve Benjy'yi hatırlıyordu. Ben'i. Benjy'ye hiç benzemiyordu, artık benzemiyordu.

Sınıfta zeki olduğunu hatırlıyordu. Her şeyi çabucak kavırdı ve etrafındakilere yardım etmekten asla çekinmezdi. Tek yakın erkek arkadaşı oydu, ama hemen sokağın aşağısında oturuyordu ve aileleri arkadaştı. Yani, dostane komşular. Ben, ailesi ve üç erkek kardeşi üç ev aşağıda ve yolun karşısında yaşıyorlardı. Arka bahçede yemek partileri, Cadılar Bayramı partileri ve grup garaj satışları vardı. Taşınana kadar Ben hepsinin bir parçasıydı.

Evet, o bir arkadaştı. Gerçi o zamanlar 1.80 boyunda ve kaslı biri değildi. "Neden Rosie'ye gitmesini söyleyemiyorsun?"

"O Tristan'ın kız kardeşi ve Tristan onu seviyor. Onun duygularını incitmek ya da düğünü tuhaflaştırmak istemiyorum."

Molly güldü. "Benimle ilişkiymiş gibi davranmak tuhaf değil mi?" Güzel bir gülümsemesi vardı. Gerçetti. "Bu bir angarya olmayacak, Molly." Ayağa kalktı. "Hadi sahilde yürüyüşe çıkalım."

Molly'den Natalie'yi evlilik sözleşmesi imzalamanın iyi bir fikir olduğuna ikna etmesini istemelidir. Tristan kendini finansal olarak koruma konusunda o kadar isteksizdi ki, gelininden bu son derece mantıklı ve gerekli adımla ilgilenmesini bile istememiş olabilirdi.

Aşk uzun sürmedi. Neden her olası sonuç için plan yapmayalım?

Şimdi bu konuyu açmanın sırası değildi. Molly'den önümüzdeki birkaç gün boyunca nişanlısı gibi davranmasını istemek muhtemelen yeterince büyük bir iyilikti.

Sahilde gezinmek, sabah erken saatlerde yaptığı golf gezisinden daha keyifliydi. Her adımda biraz daha rahatlıyordu. Dalgaların sesi ve tuzlu suyun kokusu da karışıma katkıda bulunuyordu. Molly de öyle. Bunca yıldan sonra, ona baktığında hâlâ bir şeyler hissedeceğini kim bilebilirdi?

Bir esinti saçlarını yakaladı ve yüzünün etrafında dans ettirdi.

"Bir süre ailenizle kalacağınızdan bahsetmişsiniz. Hala aynı evde mi kalıyorlar?"

"Evet. Arada bir taşınmaktan, boş yuva oldukları için küçülmekten bahsediyorlar ama oldukları yeri seviyorlar, bu yüzden asla gerçekleşmiyor. Yoksul olduğumu falan düşünmenizi istemem. Bir sürü birikimim var. İşimi sevmiyordum ama iyi bir işti. Babam birikim yapmam için ısrar etti. *Yaşlı* Molly için biriktirebildiğim kadar biriktirmemi kaç kez söyledi anlatamam. Yeni bir iş bulana kadar hiçbir yere yerleşmeye gerek görmüyorum. Ve bir plan." İç çekti. "Asla yapmam gerektiği gibi plan yapmam."

"Sana ödeyeceğim."

"Hayır dedim. Eğer bir daha bundan bahsedersen Rosie'ye *her şeyi* anlatırım." Bunu kabul edemezdi.

"Ailem birkaç yıl önce Huntsville'e geri taşındı. Aynı mahalleye değil ama babam emekli olduğunda orada olmak istediler."

"Hiçbir fikrim yoktu."

Bilmek istiyordu... "Hiç evlenmedin mi?" diye sordu, dalgaların önünde durup, ayakkabılarını ellerine alıp manzaranın tadını çıkarırlarken.

"Hayır," dedi. "Bir ya da iki kez yaklaştım. Aslında üç kez." "Ne oldu?"

İçini çekti, yere baktı ve ayak parmaklarını ıslak kumun derinliklerine soktu. "Bu doğru değildi."

"Onları sevdin mi?" Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz pişman oldu. Soru çok kişiseldi, çok prob- ing. Onun kendisine sormasını isteyeceği bir soru değildi.

"Bir noktada yaptım. Ya da öyle sandım. Son on sekiz yıldır nasılsın?" Konuyu çabucak değiştirdi, daha doğrusu odak noktasını kaydırды. "İtiraf ediyorum, internete baktım ve boşanmış olduğunuzu gördüm. Özür dilerim. Sanırım önceden iptal etmek diğer seçenekten daha iyi."

Molly oyun oynamadı, yeniden araştırma yapmamış gibi davranmadı. Ne olduğunu ya da bir yıldan az süredir birlikte olduğu karısını sevip sevmediğini de sormadı.

"Bir evliliğin başlangıcı özeldir," dedi. "Bazı durumlarda güzeldir, bunun gibi. Bu bir kutlama, bir sevinçtir. Boşanma ise tüm bunların tam tersidir."

"Özür dilerim." Uzanıp onun elini tuttu, arkadaşça bir rahatlık içinde.

Adam ona baktığında fısıldadı, "Rosie, senin müstakbel sapığın izliyor olabilir. Bu romantik görünmeli."

Onu kendine doğru çekti, eğildi ve yüzü onunkine yaklaştı. "Seni öpeceğim."

"Bu bir emir gibi geliyor."

"Belki de öyledir." Adam yaklaştı; kadın da dudakları buluşana kadar aynısını yaptı. Öpücük doğru, sıcak ve gecikmiş hissettirdi. Hızlı bir öpücük değildi, dudaklara kondurulan bir öpücük gibi gelip geçti. Birinin bakabileceğini düşündüğü için değil, bunu istediği için devam etti. İhtiyacı var mıydı? Hayır. Molly yumuşak, duyarlı, tahrik edici, özeldi... İhtiyacı olmayan her şey.

Uzaklaştığında sesi alçak ve biraz dengesizdi. "Bu şıfıntıyı bir hışımla gönderecektir. Eğer gördüyse tabii. Belki de görmemiştir."

"Her ihtimale karşı tekrar denemeliyiz." Ve denediler.

Bekârlığa veda partisi, günün erken saatlerinde brunch yaptıkları restoranda düzenleniyordu. Molly onu yönlendirmek için elinden geleni yaptı.

Rosie'den uzak duruyordu ama kızın Ben'in yerine şimdi onu takip ettiğine yemin edebilirdi. Eğer bakışlar öldürebilseydi...

Haber yayılmıştı. Molly fısıltılara ve bakışlara maruz kalmıştı. Bazı bakışlar kıskançtı. Diğerleri, Rosie'nin kuzenlerinden ve yeni gelen birkaç arkadaşından gelenler ise nefret doluydu. Hepsini görmezden gelmek imkansızdı. Bu tür şeylerde bir duvar çiçeği olmayı tercih ederdi. Ona odanın köşesinde bir yer verdiğinizde mutlu oluyordu.

Çok ihtiyaç duyulan birkaç kadeh şampanyadan sonra Molly sonunda Natalie'yi yalnız bırakmayı başardı. Böyle bir odada ne kadar yalnız kalabilirlerse o kadar.

Nat sıırıttı. "Sen ve Ben! Şaşırmam gerekirdi ama nedense şaşırmadım. Siz ikiniz eskiden çok popülerdiniz."

Molly rahatsızlığını gizlemek için güldü. "Bu hafta tamamen sen ve Tristan'la ilgili, Ben ve benimle değil. Her şey çok güzel. Bu tüm zamanların en güzel düğün kutlaması olmalı. Kesinlikle şimdiye kadar katıldığım en abartılı düğün."

Nat iç geçirdi ve kimsenin duymadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı. "Kaçarak evlenmek istiyordum ama Tristan'ın annesi düğünü *özel* yapmamız konusunda ısrar etti. Daha büyük, daha iyi, en iyinin en iyisi. Güzel ama ben sadece evlenmek istiyorum."

"Onu seviyorsun."

"Düşündüğümde çok daha fazlası." Natalie damadının özellikleriyle ilgili bir monoloğa başladı ve onu neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi biri gibi gösterdi. Sözlerini şöyle bitirdi: "Ben'le ne zaman evleneceksiniz? Bir tarihiniz var mı? Profesyonel bir beyzbol oyuncusuyla evlendiğinizde seçenekler sınırlıdır. Önümüzdeki ay içinde evlenirsiniz, boş bir günde kaçarsınız ya da bir yıl beklersiniz. Sezon dışında çok fazla düğün oluyor."

"Muhtemelen bir süre bekleyeceğiz," dedi Molly, sesi alçak ve emin değildi. Burada daha fazla kalırsa gerçeği söyleyecekti. Nat'ten bunu kendine saklamasını isteyecekti. Nat bunu yapamayacaktı.

Ve sonra.

"Ben'in asla yeniden evlenmeyeceğini sanıyordum," dedi Nat.

"Sonra... şey, o dönemin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

Bilmiyordu ama bunu söyleyemezdi de. Bu yüzden başını salladı ve bir tür hüznü yarım gülümseme verdi.

Rosie onu kurtardı ve Molly'ye bir bakış attıktan sonra Natalie'ye geniş bir gülümsemeyle onlara katıldı. "Eğlence geldi."

Eğlence, muhtemelen Rosie'nin yaşlarında olan çok formda, yakışıklı ve sarışın bir adamdı. Bir melek gibi giyinmişti, kanatları falan vardı. Kanatlar ve iç çamaşırı, hepsi bu. İç çamaşırı neredeyse ipek bir bebek bezine benziyordu ki Molly'ye göre bu hiç seksi *değildi*. Müzik çalmaya başladı ve adam dans etti. Başlangıçta kendisine sadece gülen geline odaklandı ama kısa süre sonra ilgisini düğüne katılan tüm kadınlarla paylaştı. Gelin tarafı, aile üyeleri, hatta Nat'in büyükannesi bile bu gösteriden herkes kadar keyif almış görünüyordu.

Melek, folyoya sarılmış renkli prezervatifleri Mardi Gras geçit töreninde hediye edermiş gibi etrafa savurdu. Kadınlar havada uçuşan prezervatifleri yakalıyor, garip bir nedenle zevkle ciyaklıyorlardı. Melek ona yaklaşırken Molly bir adım geri çekildi ama melek gelmeye devam etti. Gy- rated. Ona şehvetle sırtıttı ve kaşlarını salladı. Kaçmak korkaklık olurdu, değil mi?

Daha yakına eğildi, tekrar döndü - gerçekten de güzel karın kasları vardı - ve prezervatiflerinden birini kadının bol elbisesinin cebine soktu. Daha da yaklaştı, kalçalarını kanatlarını uçuracak şekilde salladı ve bir diğerini sutyen askısının içine soktu.

Bu kadarı yeterliydi. Büyük bir geri adım attı, neredeyse duvara çarpıyordu. Melek akıllıca davranarak dikkatini başka birine çevirdi. Di- rection'larında ona çarpmaktan ve öğütmekten mutlu olan birine. Rosie Molly'ye baktı ve genişçe sırtıttı. Ben'in sapığı dansçıya onu utandırması için talimat vermiş miydi? Bu kesinlikle mümkündü.

Korkakça ya da değil, Molly mutlu Nat'e el salladı ve partiden ayrıldı.

BÖLÜM 5

BEN BALKONUNDA oturdu, ayaklarını korkuluklara dayadı ve kendini rahatlamaya bıraktı. Suyun üzerindeki ay çok güzeldi, huzur vericiydi ve yalnız olmayı hiç umursamıyordu. Yine de yan balkonuna bakıp Molly'nin görünmesini bekliyordu.

Tristan'ın ağabeyi ve sağdıçı tarafından düzenlenen bekârlığa veda partisi muhtemelen yolun aşağısındaki barda tüm hızıyla devam ediyordu. Tris- tan açık konuşmuştu: Striptizci olmayacaktı. Ağabeyi bu şartı pek ciddiye almamıştı. Ben ortaya çıkmış, bir içki içmiş ve sonra da sıvışıp gitmişti. Kimse onu özlemeyecekti. Özleseler bile kimin umurundaydı ki?

Tristan'a evlilik sözleşmesi hakkında tekrar soru sormayı başarmış ve bir kez daha reddedilmişti.

Eğer mutlu çift birlikte olmak için yaratılmışsa, önlerinde uzun ve mutlu bir hayattan başka bir şey yoksa, o zaman ne fark eder ki? Hiçbir şey. Ama Natalie'nin Tristan'ın düşündüğü gibi bir kadın olmadığı ortaya çıkarsa...

O yollardan geçmişti. Şanslıydı ki boşanması büyük bir başarı elde etmeden önce gerçekleşmişti. O yıl birkaç kez AAA takımından birinci lige yükselmiş ve tekrar geri dönmüştü.

Başarısı Kayla için yeterince hızlı gelmemişti, bu yüzden onu daha büyük bir kontratı olan bir ikinci kaleci ile takas etmişti. Artık onu sevmiyordu, belki de hiç sevmemişti ama hayatının o dönemini düşünmek hâlâ canını yakıyordu. Şimdiye kadar atlatmış olmalıydı. Hiç *atlatabilecek* miydi?

Öyle mi? Top oynamak çok daha kolaydı. Söz konusu insanlar, özellikle de kadınlar olduğunda, her kararını sorguluyordu.

Molly'nin odasının sürgülü kapısı açıldı ve Molly dışarı çıktı. Bakışları önce suya, sonra da adama kaydı.

"Hâlâ parti yapıyorsun sanıyordum," dedi.

"Yeterince içmiştim. Ya sen?"

"Ben pek parti kızı sayılmam," dedi ve sonra oturdu. "Nasıl geçti?"

Molly cevap olarak güldü, sonra da "İlginç, sanırım. En azından Nat'le konuşma şansım oldu."

İki kadının, kızıl saçlı Molly ve siyah saçlı Natalie'nin, oyuncak bebeklerle oynarken, oyun alanında bisiklete binerkenki hallerini zihninde canlandırdı. Sonra biraz daha büyümüşler, birlikte kitap okuyorlar, okul projeleri üzerinde çalışıyorlar, kıkırdıyorlar, hâlâ mahallenin her yerinde bisiklete biniyorlardı. On iki yaşında taşınmamış olsaydı, başka ne gibi anıları olabilirdi?

"Onu seviyor mu?" Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

Molly ayağa kalktı ve onunla yüzleşmek için balkonun kenarına doğru ilerledi. Onun bakışlarını hissettiğine yemin edebilirdi. "Bu garip bir soru. Tabii ki onu seviyor."

"*Elbette* yok." Ayağa kalktı ve dün gece olduğu gibi korkulukların kenarına geçerek onunla yüzleşti. "Tristan çok para kazandı ve önümüzdeki birkaç yıl içinde daha da kazanacak. Onunla evlenme kararında bunun bir rol oynamadığını nereden biliyorsun?"

"Sanırım *bilemem*," diye itiraf etti. "Başka birinin ne düşündüğünü nasıl bilebiliriz ki? Ama ona Tristan'ı sorduğumda nazık ve tatlı biri olduğunu söyledi. Onu güldürdüğünü söyledi. Kaçmak istediğini biliyor muydun? Bu gösterişli düğün Tristan'ın annesinin fikriydi."

Boğazından yaşlı bir adamın kükremesine benzer bir ses çıkardı.

"Tristan'ı Natalie'nin evlilik sözleşmesi imzalaması konusunda ısrar etmesi için ikna etmeye çalışıyordum. Kahretsin, sanırım artık çok geç."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Molly fısıldadı.

"Sanmıyorum ama bu her zaman mümkündür."

Küçük bir tiksintiyle ofladı. "Birincisi, bu seni ilgilendirmez. İki, evet, artık çok geç!"

"Evlilik sözleşmesi pratiktir," diye savundu. "Ve hiç romantik değildir."

"Romantizm enayiler içindir."

Buna hemen bir yanıt vermedi. Belki de bu düşünceyi kendine saklamalıydı.

Ay ışığı göğsündeki bir şeyin üzerinde parlıyordu. Konuyu değiştirmek için bir yol bulmaya çalışarak yaklaştı. "Nedir o?" Buradan ona dokunamazdı. Neredeyse, ama tam olarak değil. İşaret etti.

Molly uzandı, onun neye baktığını gördü ve bir küfür mırıldandı. Parlak şeyi iki parmağıyla tutup çekti, sonra da hızla elbisesinin cebine soktu. "Sadece gecenin bir hatırası," dedi.

Hızlı hareket etmişti ama yeterince hızlı değildi. Kadının saklamaya çalıştığı mahkûmiyeti fark etti. "Görünüşe göre gelinin partisi damadınkinden daha heyecanlıymış."

"Sanırım *heyecan verici* bunun için tek kelime," dedi yumuşak bir sesle.

Balkonlar biraz daha yakın olsaydı karşıya geçebilirdi ve o anda bunu düşündü. Molly onun ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu bilmiyordu. Ay ışığında, saçlarında hafif bir esintiyle, o elbisenin içinde, cebinde bir prezervatifle...

İnternete geri döndü. Nasıl girmesin ki? Ben'le nişanlı olmaları gerekiyordu ama Ben'in boşanması hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Eğer bu sahte ilişkiyi yürütecek ve iyi yürütecekse daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Adam ne yapmıştı? Eski karısı ne yapmıştı?

Romantizm enayiler içindir, demişti. Kendisinin bu konudaki sicili pek parlak sayılmazdı ama bu, bir gün aşkın karşısına çıkma ihtimalini yok saydığı anlamına gelmiyordu. Gerçek sonsuz aşk, doğru adam, zamanla solmayan bir bağ.

Bilgiyi bulmak kolay değildi ve yol boyunca Ben Crusher'ın sahadaki ve kaledeki birkaç klibini izlemenin cazibesine kapıldı. Belki beyzbol seyretmiyordu ama bu oyun hakkında tamamen cahil olduğu anlamına gelmiyordu. İyiydi, hatta belki de harikaydı. Onun dış sahada birkaç etkileyici yakalama yapmasını ve birkaç sayı turu vuruşu yapmasını izledi ve sonra...

Yüzüne saatte yüz mil hızla gelen bir topun çarpmasını ve yere düşmesini izledi.

O burun topu olayı yıllar önce yaşanmıştı ama yine de kalbi sıkışıyor ve midesi bulanıyordu. Öldürülmüş olabilirdi! Video otomatik olarak yeniden oynamaya başladı ve olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı kaydırıldı. Bunu tekrar görmek istemiyordu.

Bir süre sonra onun adını Smith olarak değiştirmeyi hiç düşünüp düşünmediğini merak etti. İsmiyle ilgili o kadar çok oyun vardı ki! *Crusher Eziliyor. Ezici Bir Yenilgi.* Turuncu giyen bir takımda oynadığında, bazıları ona Turuncu *Ezme* diyordu. Ve böyle devam etti. Bu biraz fazlaydı.

Birkaç sayfa sonra eski sevgilisinden bahsedildiğini gördü. Bu bir hayran gönderisiydi, resmi bir hikaye değildi. Eğer doğruysa, ki kaynağa bakılırsa bu kesin değildi, daha başarılı bir oyuncu için onu terk etmişti. O sırada Ben ikinci ligden birinci lige kadar iniş çıkışlar yaşamıştı ve beyzbol kariyerinin henüz sağlamlaşmadığı varsayılabilirdi. Eski eşinin yeni kocası bir yıldızdı.

Ben'in romantizme inanmamasına şaşmamalı!

Bu gece için bu kadarı yeterliydi. Uzun bir gün olmuştu ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı. Yarın bir brunch daha olacaktı, ardından günün ilerleyen saatlerinde prova ve sonrasında akşam yemeği.

Molly elbisesini dolaba astı ve pijamalarını giydi. Annesi bunları ona geçen yıl Noel'de vermişti. Flanel kumaştandılar ve Florida için fazla sıcak tutuyorlardı ama klima çalışmıyor da değildi. Üzerinde dans eden kırmızı ve yeşil elfler olan pijamaları başka ne zaman giyecekti ki?

Sürünerek yatağa girdi ve ışığı kapatmak için uzandı ama onun yerine telefonunu aldı ve sırtını yatak başlığına dayayarak oturdu. Eğer şüphelendiği gibi bu odalar aynaysa, Ben'in yatağının başlığı ve belki de Ben, duvarın diğer tarafındaydı.

Başparmakları uçuşuyordu; hızlı mesajlaşıyordu.

Yüzünden vuruldun!

BEN

Öyleydi m.

Acıdı mı?

Evet!

Daha güvenli bir iş ihtiyacın var.

Ne gibi?

Bu otelde bir gece görevlisi olabilir.

Bunu düşüneceğim. İyi geceler, Molly.

İyi geceler, Benjy.

Romantizm enayiler için
değildir.

Şu üç nokta, yanıp sönüyor. Bir cevap mı yazıyordu yoksa sadece izliyor muydu?

Sadece izliyordum. Üç nokta kayboldu ve telefon yeniden sessizliğe büründü.

BÖLÜM 6

CUMA SABAHİ ÖĞLE YEMEĞİ tüm düğün ekibi içindi. O ve Molly tam zamanında otelin restoranına birlikte girdiler. Mekânın yarısı doluydu. Bazıları dün geceki etkinliklerden sonra geç saatlere kadar uyumuştı. Sağdıçlardan birkaçı gözleri kan çanağına dönmüş ve tökezleyerek içeri girdiğinde, Ben bekârlığa veda partisinden erken ayrıldığına iki kat memnun oldu.

Bu ona Molly ile balkonda tekrar konuşma şansı vermişti. Eve dönmeye hazırdı, düğün şenliklerini geride bırakmak için sabırsızlanıyordu ama bir zamanlar arkadaşı olan kadınla akşam sohbetlerini özleyecekti. Tekrar arkadaş olabilir miydi?

Ondan arkadaşlıktan fazlasını istiyordu, ona her baktığında daha fazlasını istiyordu. O da aynı şeyi mi istiyordu yoksa bu adam sadece fazla insan tanımadığı bir ortamda zaman öldürmenin bir yolu muydu?

Uzun masanın sonuna yakın bir yerde yan yana oturmuşlar, gelin ve damadın yanındaki koltukları ailelerine bırakmışlardı. Belki Rosie kardeşinin ve ailesinin yanına otururdu.

O oturmadı. Onun yerine Rosie ve onun yaşlarında bir sarışın olan kuzeni masanın tam karşısındaki koltuklara oturdular. Hiç vakit kaybetmedi. "Siz ikiniz, bana bu gizli nişan hakkında her şeyi anlatın."

Mimozalar ve sorgulama. Harika.

Molly gülümseyerek, "Artık bir sır değil," dedi.

Rosie dikkatini Molly'ye çevirdi. "Yüzük nerede?"

Bu soru *nişanlısını* şaşırttığı için Ben şöyle cevap verdi: "Ona büyükannemin yüzüğünü vermek istiyorum. Nişanlandığım zaman istemeyi planlıyorum."

Noel için eve git."

Molly iç çekti. "Büyükannen en iyi şekerli kurabiyeleri yapar!"

Rosie gözlerini devirdi. Bu onun kötü bir alışkanlığıydı. Göz devirmeyi küçümseyici bir ifadeyle takip etti: "Ben kurabiye yemem. İnsanı şişmanlatıyorlar."

Molly aşığılanmak yerine güldü. "Bir daha hiç kurabiye yememektense şişman olmayı tercih ederim."

Kuzen konuştu: "Dün gece bekarlığa veda partisinden çok erken ayrıldın. Kendini hasta falan mı hissettin?"

Molly başka bir şey söylemeden, "Hayır," diye cevap verdi.

"Ben de bekârlığa veda partisinden oldukça erken ayrıldım," dedi Ben. "Sanırım biz parti insanı değiliz." Eğildi ve Molly'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Molly şaşkınlıkla başını çevirdi ve Ben de onun dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu.

Rosie ve kuzeni mimozalarını aldılar ve masanın aile tarafına geçtiler. Yıpranmış sağdıçlardan birkaçı yerlerini alırken Molly yaklaşıp fısıldadı: "Çok işe yaradı!"

Ben, Molly'ye o öpücüğü verirken Rosie'yi hiç düşünmediğini söylemedi.

Molly, prova şenlikleri için elbisesini gerekli zamanı çoktan aşarak ütüledi. Güzel turkuaz kılıfta yok edilmesi gereken kırışıklık kalmamıştı ama yine de sıcak ütüyü ileri geri hareket ettirdi. Akli başka yerlerdeydi. Beklenmedik öpücüklerden, Ben'in romantizmin enayiler için olduğu konusunda haklı olup olmadığına ve sonra tekrar başa dönmeye kadar. Kapının çalınması onu yerinden sıçrattı. Temizlikçi çoktan gelmişti. Onu odasında görmeye Ben'den başka kim gelebilirdi ki?

Cevap vermek istiyor muydu?

Ütünün fişini çekip bir kenara koydu, sonra da her şeye hazır bir şekilde kapıyı açtı.

Gelin. Nat ile vakit geçirmek için can atıyordu, neden hayal kırıklığına uğramıştı?

Natalie vals yaparak odaya girdi. "Aman Tanrım, daha konuşacak zamanımız bile olmadı!"

"Uzun zaman oldu." Molly yeni ütülenmiş elbiseyi aydınlık dolaba astı, ütü masasını kaldırdı ve eski arkadaşına döndü. "Nedime olmak için beni arayana kadar seni ne kadar özlediğimi fark etmemiştim." *Yedek* nedime.

Nat, Ben'in odasına açılan kapıyı kapatan sandalyeye oturdu. "Başından beri sana sormak istiyordum ama Tristan'ın annesi, Tanrı'ya şükür bileğini kıran kuzenini kullanmam için ısrar etti. Bunu söylememeliydim. Sanırım bu çok kaba. Sadece gerçekten burada olmanı istedim!"

"İrtibatı kaybettik," dedi Molly. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyelim."

"Anlaştık." Nat gülümseyerek söyledi. Gülümsemesi soldu. "Yemin ederim, damadın annesinin arkasına yaslanıp gelinin her istediğini almasına izin vermesi gerektiğini sanıyordum, ama hayır." Açık dolaba doğru baktı ve burnunu kırıştırdı. "Nedime elbisesi için çok üzgünüm. Müstakbel kayıvalidem *bu* rengi almamız gerektiği konusunda ısrar etti. Onunla tartışmaktan yoruldum."

Molly yatağın kenarına oturdu. "Kaçarak evlenmeliydim demiştin."

"Son üç aydır her gün."

İkisi de güldü ve yıllar akıp gitti.

"Bana senden ve Ben'den bahset!" Nat söyledi. "Yani, çok sık konuşmadığımızı biliyorum ama bu tür haberleri şimdiye kadar duymuş olmam gerekirdi."

Ve işte, bu aptalca oyunla ilgili en çok korktuğu şey buydu. Nat'e yalan söylemek. "Bu *senin* özel haftan. Aşk hayatımı düşünmene gerek yok." Olduğu gibi.

"Ben güzelce büyüdü, değil mi?"

Vay canına. "Evet."

"Çocukken biraz zayıftı, biraz kısaydı, çok sessizdi. Ailesi taşındığında oldukça küçüktü. Kaç yaşındaydı, on ya da on bir mi?"

"On iki," diye yanıtladı Molly. Natalie'ye oyun alanındaki tekliften bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştı. Söylerdi. Söylemeliydi de. Ama Nat hatırlamıyorsa, şimdi bundan bahsetmezdi. "Ailesi Huntsville'e geri taşındı."

"Biliyorum! Ben geçen Aralık ayında onları görmek için şehre gelmişti ve alışveriş merkezinde ona rastladım. O ve diğer birkaç beyzbol oyuncusu spor mağazalarından birinde imza günü yapıyorlardı. Onu asla tanıyamazdım ama ismini biliyordum. Biraz konuştuk ve beni Tristan'la tanıştırdı. Gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

"İlk görüşte aşk mı?" Böyle bir şey var mıydı?

"Evet. Tristan'ın sadece bir günlüğüne şehirde olması gerekiyordu ama hafta sonu burada kaldı. O gittikten sonra mesajlaşmaya başladık, telefonda konuştuk ve ziyaret için Huntsville'e geri geldi. Sezon başladığında birkaç maça gittim ve işte buradayız. Ben'i izlemek için seyahat ediyor musun?"

"Oh, hayır. Beyzboldan nefret ederim," dedi Molly.

Natalie güldü. "Bunu aşsan ya da en azından rol yapmayı öğrensen iyi olur."

Molly rol yapmakta hiç iyi olmadığını söylemeye başladı ama işte buradaydı...

Konuyu değiştirme zamanı. "Gelin yemeğinde merhaba demek dışında annenle henüz konuşma fırsatım olmadı. Hiç değişmemiş!"

"Eğer bu hafta onunla hiç vakit geçiremezsen, eve döndüğünde uğrayıp onu gör. Bizimkiler her zaman oldukları yerdeler."

Geçmişle, bir zamanlar hayatının çok önemli bir parçası olan insanlarla bağını koparmak çok kolaydı. Nat, ailesi, yıllardır konuşmadığı diğer arkadaşları.

Ben.

Provaların sorunsuz geçmesi gerekmiyor muydu? Ben geride durdu ve sessizce gözlemledi. Sorunlu çocukların gerçek çocuklar olduğunu söylemek isterdi ama genç yüzük taşıyıcısı ve çiçekçi kız yetişkinlerden daha dikkatli davranıyordu.

İlk sorun, koridorda Molly ile birlikte yürümesi için her şeyin sırasını değiştirmiş olmalarıydı. Natalie'nin fikri olduğundan şüphelenmişti. Rosie mutlu değildi çünkü sahte nişan olsun ya da olmasın *onunla* birlikte yürümek istemişti ve şimdi kuzeninin kolunda gelinin yanındaki yerine kadar eşlik edilecekti. Kendi ayağına takılma eğilimi olan kısa boylu kuzeninin. Ben bu değişikliğe hiç aldırmadı ama bu durum kalabalık arasında biraz şaşkınlığa neden oldu. Düğün planlayıcısı hiç de mutlu değildi. Değişiklik yapmak için çok geç olduğunda ısrar etti. Damadın annesi de karşı çıkınca, Tristan öne çıktı ve onun kulağına fısıldadı.

Eski dostu onun da kendisi kadar mutlu olmasını istiyordu. Yoksa mutsuzluk gerçekten de arkadaşlığı seviyordu.

Hayır, Tristan hiç de mutsuz değildi. Mutluydu. Aşıktı. Ve Ben'in evlilik sözleşmesi konusunda onu sıkıştırmasına kin gütmüyordu. Bunu unutmanın zamanı gelmişti. Zaten artık çok geçti. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde iş bitmiş olacaktı. Sonra resepsiyon, otelde son bir gece ve herkes yola çıkacaktı. Yeni evliler için Hawaii. Diğer herkes için eve.

Tatil için ailesini ziyaret eder, ardından sezonun geri kalanı için kuzey Georgia'daki evine giderdi.

Tek başına.

Normalde yalnız kalmayı severdi ama Molly ile her gece yaptığı balkon sohbetlerini özleyecekti. Onu özleyecekti. Tüm bu düğün saçmalığı aklını başından almıştı.

Prova yemeği açık büfe tarzındaydı, çok fazla yiyecek ve yeterince içki yoktu. Neyse ki Rosie ailesiyle birlikte odanın diğer tarafında oturuyordu; Ben ve Molly ise diğer sağdıçlar ve onların eşleri ya da sevgilileriyle birlikte bir masaya oturmuşlardı. İkisi Tris-tan'ın şu anki takımının oyuncularındı; sohbet beyzbol üzerineydi.

Molly çok sıkılmış görünüyordu.

Tatlıdan sonra onu kurtardı. Elini tuttu, ayağa kalktı ve iyi geceler diledi. O da aynısını yaptı ve yanında oturduğu karısına odaklandı. Yemek sırasında biraz konuşmuşlar, anlaşılmış gibi görünmüşlerdi. Molly'yle konuşmak kolaydı, sadece onun için değil. Uyum sağlamak, popüler olmak, etkilemek için fazla çaba sarf etmeyen iyi bir insandı. Ve yine de etkilenmişti.

İlk çıkan onlar olduğu için asansör Molly ile ona kalmıştı. Üçüncü ve beşinci katlar arasında onu öptü. Öpücük Molly'yi şaşırttı ama Molly de onu öptü.

Onu istiyordu. Belki de düğün ve onunla ilgili tüm o romantik saçmalıklardı. Belki de oydu; eski Molly, yeni Molly, kız ve kadın. Sebep her ne olursa olsun, onu o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu.

Kapıda onu tekrar öptü. "Bir şeyler içmek için içeri gelmek ister misin? Berbat bir kahvem ve bir şişe suyum var."

"Kulağa ne kadar cazip gelse de, pas geçmek zorundayım." Kalbi karnına düştü.

Sonra ekledi. "Benimle balkonda buluş."

BÖLÜM 7

MOLLY prova yemeği elbisesini çıkarıp İsa pijamalarını giydi. Flanel olanları. Seksi bir geceliği olsa bile onu giymezdi. Seksi olmak onun tarzı değildi.

Ben -pijaması yoktu ama kravatını çıkarmıştı- dışarı çıkıp sandalyesine oturduğunda çoktan balkonuna çıkmıştı. Her zaman yaptığı gibi ayaklarını uzatmıştı.

"İnternette senin hakkında çok fazla bilgi var," dedi. "Uh-oh."

Molly ona doğru baktı ve gülümsedi. "Beni korkutacak bir şey bulamadım ama hakkımda bilmen gereken birkaç şey var. Ben ünlü değilim. Kiminle çıktığım ya da top yakalayıp yakalayamadığım kimsenin umurunda değil."

"Sen asla bir topu yakalayamazsın."

"Doğru. Hatırlamana şaşırdım."

Ben bir an sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Seninle ilgili çok şey hatırlıyorum. Altıncı sınıftaki diğer çocuklarla ilgili pek fazla anım yok ama sen... sanki başından beri buradaymışsın, kafamın içinde yaşıyormuşsun gibi."

"Romantizm enayiler içindir demiştin. Eğer durum buysa, ben büyük bir enayiyim."

"Bu çok sertti..." diye başladı.

"Size söylediğim gibi, üç kez nişanlandım. Sırılsıklam aşık oldum, *bunun o olduğunu* düşündüm ve aşk ve mutluluk fikrinde kayboldum.

sonsuz dek. Bir süreliğine mutlu oluyorum ama bu uzun sürmüyor. Sanki bir duvara çarpmışım gibi, bir gün nişanlıma bakıyorum ve onun düşündüğüm kişi olmadığını fark ediyorum. Aşk istiyorum, her şeyi istiyorum ama o aradığım kişi değil."

Şimdi burada Ben'e sanki aradığıymış gibi bakıyordu. Bunu ona söyleyemezdi. Bu sahte nişan diğer üçünden daha gerçekçi geliyordu ama gerçek *değildi*. Gerçek olduğunu ya da olacağını düşünmesine izin veremezdi.

"Senden çok
hoşlanıyorum," dedi. "Ben
de senden hoşlanıyorum,"
diye itiraf etti.

"Bütün bunlar bittikten sonra, seni tekrar görmek
isterim." "Bu nasıl olacak?"

"Bilmiyorum. Basit tut. Ben seni ziyaret ederim, sen de beni ziyaret edersin..." "Birbirimizi gerçekten bunun için yeterince iyi tanıyor muyuz?" diye sordu. "Ne için yeterince iyi?" diye cevap verirken bakışlarını üzerinde hissetti.

Fazla düşünmek onun arkadaşı değildi. Ben'i istiyordu. O da onu istiyordu. Belki bu gece için bu kadarı yeterliydi.

"Odanızda bir şişe su olduğunu duydum."

Ve dün gece giydiği elbisenin cebinde iki prezervatif vardı.

Balkonlarından aynı anda çıktılar, sürgülü cam kapıları neredeyse aynı anda kapattılar. Molly acele etmemeye, aşırı endişelenmemeye çalıştı ama bu kolay değildi. Kalbi çok hızlı atıyordu; olacakları düşündükçe neredeyse tüyleri diken diken oluyordu.

Ben.

Dolaba gitti ve bekârlığa veda partisi elbisesinin cebinden iki prezervatifi de aldı, sonra pijamasının ceplerine yerleştirdi.

Her giysinin cebi olmalı! Bu neden bir yasa değil?

Bağlantı kapısının önüne yerleştirilmiş olan sandalye ağır değildi; kolayca hareket ettirdi, sürgüyü açtı, düğmeyi çevirdi ve kapıyı açtı. Ben orada durmuş bekliyordu. Onu bekliyordum. Molly flanelden daha seksi bir şeyler giymiş olmayı diledi.

Her tarafı kırmızı ve yeşil elflerle kaplı pijamalar, ama bu gece için buydu.

"Sana pijama yok mu?" dedi Ben'in, kendi odasının aynadaki görüntüsü olan odasına girerken.

"Ben çıplak uyurum."

Eğer zaten gergin olmasaydı...

"Ama pijamaların çok şirin." Ben onu kendine çekti ve bir öpücük verdi, ayak parmaklarına kadar hissettiği uzun ve derin bir öpücük. Öpücük aniden sona erdi ve "Çıkarşunları" dedi.

Öyle yaptı, sadece prezervatifleri cebinden çıkarıp komodinin üzerine bırakacak kadar durakladı. Adam, onun da aynı şeyi yapmasından daha kısa sürede soyundu. Kahretsin, adam kas yığınının başka bir şey değildi! Kas ve bakmamak için kendini zor tuttuğu etkileyici bir ereksiyon.

Molly yeni başlayan bir ilişkinin bu noktasında genellikle utangaç olurdu ama bu gece hiç de utangaç değildi. Yatağın başucundaki ışığı kapattı ama yorganın altına saklanmak için acele etmedi. Banyonun ışığı açıktı ve Ben'i görmesine, onun da kendisini görmesine yetecek kadar ışık veriyordu.

Onu istiyordu ve bu gece için bu yeterliydi. Peki ya kadın romantikse ve adam romantizmin enayiler için olduğunu düşünüyorsa. Ne olmuş yani...

Fazla düşünmeyi bırak.

Yorganı arkaya atıp onu yatağa yatırdı, sonra da uzun, sert vücuduyla ten tene sarıldı. Öpüştüler; kızın elleri sanki ilk kez başka bir insanla bu şekilde bağ kuruyormuş gibi adamın teninde gezindi.

Öpüşme sona erdi ve adamın ağzı kızın göğüs uçlarında, sonra boynunda, sonra tekrar göğüs uçlarındaydı. Tüm düğünceler *bundan*, sahip oldukları ve olacaklardan başka bir Çeye dönüşmüyordu. Parmakları kalçalarının arasına girdi ve sihir yaptı. Hiç bu kadar hazır, bu kadar aç, ne istediğinden bu kadar emin olmamıştı.

Ona ne istediğini açıkça söyledi ve o da karşılık olarak inledi.

Bekârlığa veda prezervatiflerinden birine uzandı ve onu açtı. Takarken fark ettiler ki bu özel prezervatif karanlıkta parlayan türdendi. Yeşil. Nedime elbisesinin rengindeydi.

İkisi de güldü ama uzun sürmedi.

Ben onun içinde hafifledi ve o bunun dışında her şeyi unuttu. Duyguları, hisleri, daha fazlasına duyduğu ihtiyacı. Onun her şeyini istiyordu ve ona sahip olduğu her şeyi vermeye hazırdı. Adam hareket etti ve bu yatağın ötesinde hiçbir şey yoktu. Nerede oldukları ve nereye gittiklerinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Burası çok güzeldi.

Orgazm sert ve hızlı geldi. Adam onun kolay biri olduğunu düşünenekti ama kızın umurunda değildi. Görünüşe göre kendisi de oldukça kolaydı, çünkü onun hemen arkasındaydı. Bir araya gelmelerinin yoğunluğu yerini memnuniyete ve dünyada her şeyin yolunda olduğuna dair bir kesinliğe bıraktı. En azından şimdilik. Onu tekrar öptü, bu sefer nazıkçe. O da onu öptü, elini kolunda gezdirdi, teninin kendi tenine değdiği hissine kapıldı.

Böyle bir anda ne söylersiniz? Kelimeler gerekli miydi? Ben'e onu sevdiğini söyleyemezdi. Onun aradığı şey bu değildi. Onun da aradığı bu değildi. Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın sessizliğe aldırmasa da sanki ikisinden biri bir şey söylemeliymiş gibi geldi.

O da öyle yaptı.

"Yeşil benim yeni favori rengim."

Seks kolaydı ama başka bir insanın yanında uyumak tamamen başka bir konuydu. Bir kadınla yatmayalı yıllar olmuştu, bu da pek çok kişiyle yaşayamadığı bir güven seviyesi gerektiriyordu, artık değil.

Molly'yle yatmak hoşuna gidiyordu, onun hemen orada, elinin altında olması hoşuna gidiyordu. Onunla birlikte olmak içten içe kolaydı.

Birkaç gün öncesine kadar onu on sekiz yıldır görmemişti. Onu en son gördüğünde, evlenme teklif ettiğinde ve çocukluklarında çocuk olan birkaç gençle top oynamıştı.

Peki neden ara sıra onu düşünüyordu? Her zaman değil, takıntılı falan değildi ama ara sıra bir şarkı duyuyor, bir oyun alanı görüyor ya da bisikletli birkaç çocuğun yanından geçiyordu ve hayatının o büyüleyici döneminden bir anı hatırlıyordu.

Babasının tayini çıkmasaydı, lise aşkı olurlar mıydı? Ona tekrar evlenme teklif eder miydi? O zaman "Düşüneceğim" yerine "Evet" diyebilirdi. Tüm hayatı farklı olurdu.

Ama değildi. O bir rüyaydı; bu ise gerçektir. Oldukları yerdeydiler ve kim olduklarını biliyorlardı. Geri dönüş yoktu, ama

buradan ilerleyebilirler miydi? Tek şansları gelip geçmiş miydi?

Garip bir şekilde, karavandaki o tuhaf kadın ona yarım kalpli bir Noel süsü sattığında Molly'yi düşünmüştü. Bir anda aklına Molly'ye evlenme teklif ettiğinde verdiği kolye gelmişti. Molly muhtemelen o ucuz, aptal şeyi hatırlamıyordu ama o hatırlıyordu. Ya da en azından o gün hatırlamıştı.

Molly güneşle birlikte uyandı. Ona doğru yuvarlandı, kolunu beline doladı, bacağını onunkinin üzerine kaldırdı ve onu çılgına çeviren nazik bir şekilde ona doğru hareket etti. Boynunu öptü; tenine karşı nefes aldı ve hepsi bu kadar sürdü.

Bir prezervatifleri daha vardı. Komodinden almak için onun yanından uzandı ve bu kez paketi kontrol etti. Bu sabahki prezervatif karanlıkta parlamıyordu ama muz aromalıydı. Bu gerçekten bahsetmemeye karar verdi.

Törenden önce yakınlarda bir eczane bulup yeni olmayan prezervatiflerden stoklayacaktı. Herkesin yarın ayrılması planlanmıştı ama belki Molly'yi birkaç gün daha kalmaya ikna edebilirdi. Hissettiklerinin gerçek olup olmadığını görmek, bunun bir yere varıp varmayacağını ya da nostaljiyle birleşen düğün çılgınlığından başka bir şey olup olmadığını keşfetmek için onu tek başına istiyordu.

Ne olursa olsun, bu sabah acele etmemeye niyetliydi. Molly tadına varılması, tapılması gereken bir kadındı ve o da tam olarak bunu yapacaktı. Onu sırt üstü yatırdı ve boynunu, göğüslerini ve aşağılarını öptü. Elleri onu keşfetti, onunkiler de öyle. Adam kadının kalçalarının arasına g i r d i ğ i n d e kadın içini çekti ve "Bana Mutlu Noeller" diye fısıldadı.

BÖLÜM 8

MOLLY, devasa bir düğün pastasının sergilendiği masanın yanında duruyordu. İnsanlar bu güzel düğünün yüzünde hiç eksilmeyen gülümsemeye neden olduğunu düşünsünler. Bir bakıma öyleydi. Hava mükemmeldi, plajdaki tören sorunsuz geçmişti ve Natalie o kadar mutluydu ki gözleri parlıyordu. Tristan belli ki gelinine tapıyordu. Birlikte mükemmeldiler. Hayatta gerçekten mükemmel olan çok fazla an yoktur.

Dün gece bir tane içmişti. Ve bu sabah da. Resepsiyonda Ben'le dans etme şansı bulursa, bu üç olacaktı.

Nedime elbisesinin iğrenç yeşil olması bile pek umurunda değildi. Elbette, Ben için olabildiğince güzel olmak istiyordu ama Ben onu bu haliyle bile beğenmişe benziyordu.

Resepsiyon sahilde değil, içeride yapılmıştı. Bu Molly için gayet uygundu, özellikle de gelin ve damat yeminlerini ettikten sonra rüzgâr biraz şiddetlendiği için. Odanın arka ve yan taraflarında masalar ve sandalyeler, pasta ve şampanya, yumuşak bir ışıklandırma vardı.

Odanın diğer tarafında küçük bir müzik grubu kurulmuştu. Birazdan müzik başlayacak, gelin ve damadın ilk dansı yapılacak, sonra da herkes dansa katılacaktı. Ben'in dans etmeyen erkeklerden biri olmamasını umuyordu.

Çok uzakta durmuş, tanımadığı küçük bir grup adamla konuşuyordu, düğün için gelen ama tüm gün burada olmayan adamlarla.

düğün partisi gibi bir hafta. Yaşlarına ve ne kadar formda olduklarına bakılırsa, daha çok beyzbol oyuncusu olduklarını tahmin ediyordu.

Ben'le olan bu şey bir yere varırsa, beyzboldan hoşlanıyormuş gibi mi davranması gerekecekti? Natalie öyle dedi ama...

Rol yapmaktan yorulmuştu. Nefret ettiği bir işi seviyormuş gibi davranmaktan yorulmuştu. Bir erkeği ya da bir başkasını doğru *kişi* olmadığı apaçık ortadayken *doğru* kişi yapmaya çalışmaktan yorulmuştu. Hayattan istediğini alamamaktan yorulmuştu. Ne istiyordu ki?

Ben.

Ona sahip olabilir miydi?

Hala belli değil.

Nat ve yeni kocası pastayı keserken ona katıldı. Tanrıya şükür ikisi de diğerinin suratına pasta ve krema tıktırmamıştı! Bu sözde gelenekten nefret ederdi. Hayır, birbirlerine karşı naziktiler, rahattılar, gülümsüyorlardı, aşıklardı. Ben onun elini tuttu ve çok sıkı değil ama tamamen sıradan da değildi. Dokunuşu tam kıvamındaydı. Onu biraz geriye, kalabalıktan uzağa götürdü.

"Evlilik sözleşmesi konusunda Tristan'ı asla zorlamamalıydım," diye fısıldadı.

"Hayır, yapmamalıydın," diye kabul etti.

"Belki de romantizm enayiler için değildir."

"Ben Crusher bile arada sırada yanılabilir," dedi. "Ara sıra."

Eğer o da onun gibi dün gecenin tek gecelik bir ilişki ya da bir sapma olmadığını, sadece uygun olduğu için onunla vakit öldürmediğini, daha fazlası olduğunu hissediyorsa...

Aptalca bir şey söyleyip anı mahvetmeye fırsat bulamadan müzik başladı. Gelin ve damat en sevdikleri şarkıyla ilk danslarını yaptılar. Nat babasıyla dans etti; Tristan annesini odanın içinde dolaştırdı. Çok geçmeden diğerleri de onlara katıldı. Kızın sormasına bile gerek kalmadı. Ben onu dans pistine götürdü. Vahşi, hızlı dans daha sonra gelecekti. Bu tatlı, yavaş bir danstı. Onu kollarına aldı ve hareket ettiler.

Molly'nin çok fazla dans etme şansı olmamıştı ama Ben'le birlikte müziğe ayak uydurmak hiç de garip görünmüyordu. Onun ayak parmaklarına basmıyordu. Birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlardı. Gözlerini kapadı ve kendini sadece hissetmeye, hareket etmeye, eğlenmeye bıraktı.

Kaşlarını kaldırmadan resepsiyondan ne kadar erken ayrılabilirler?

Birkaç kaşın kalkması umurunda mıydı?

"Seni yeniden bulduğuma çok sevindim," dedi Ben.

Molly'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama konuşmayı sıradan tutmaya çalıştı. "Kaybolduğumu bilmiyordum."

"Ben de öyle," diye fısıldadı.

Başını onun omzuna yasladı. Her şey çok hızlı oluyordu! Çok hızlıydı. Hızlı ya da değil, hoşuna gitmişti. Doğru hissettirdi. Bu sefer *gerçekten* doğru.

Biri omzunu üç kez sertçe dürttü. Molly kim olduğunu görmek için başını çevirdi. Rosie'yi bekliyordu ama kendini ağır makyajlı bir kızıyla yüz yüze buldu ve "Araya girebilir miyim? Kocamla dans etmek istiyorum."

Ben, Kayla'yı görmenin şaşkınlığını üzerinden attığında, "Eski kocam," dedi.

"Her neyse," diye mırıldandı Kayla.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum. Mark nerede?"

Etrafına bakındı, sonra cevap verdi. "Bilmiyorum. Muhtemelen nedimelerden birine çakmaya çalışıyordur."

Bu, onu evlilik ve aşk konusunda bıktıran, mümkün olan her fırsatta romantizmin enayiler için olduğunu söylemesini sağlayan kadındı. Arkadaşına evlilik sözleşmesinde ısrar etmesi için baskı yapan kadındı bu. Bir zamanlar Kayla'yı görmek bile onu çılgına çevirmeye yetiyordu. Şu anda kadın tam buradaydı ve hiçbir şey hissetmiyordu. Hem de hiçbir şey.

"Seni asla terk etmemeliydim," dedi.

"Yeterince hızlı ve başarılı olamadım, sen de öyle birini buldun." Bir zamanlar bu sözler insanın içini sızlatırdı ama bugün öyle değil.

"Sabır hiçbir zaman benim özelliklerimden biri olmadı," diye itiraf etti. Sonra onun gözlerinin içine baktı. "Gördüğüm kadarıyla kızıl saçlılara karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun. Kız kim? Nişanlandığınızı duydum ama inanmıyorum."

Haber hızla yayıldı. "Buna inanın."

"Umarım benden daha şanslı olursun. Senden ayrılmak yanlış bir karardı, bunu şimdi anlıyorum. Evlendikten üç ay sonra ortalıkta dolaşan bir kocam, üç yaşında bir çocuğum ve doğmak üzere olan bir bebeğim var."

Üzgün olduğunu söylemek istedi ama kelimeler ağzından çıkmadı.
"Onu terk edebilirsin."

"Yapamam. Saçma sapan katı bir evlilik sözleşmesi imzaladım."

Molly bir parça kek aldı ve boş bir masaya oturdu. Ben ve karısının - kadın ne derse desin *eski karısı* olduğunu biliyordu- dans pistinde ilerleyişini izledi. Dışarısı kalabalıklaşmaya başlamıştı, bu yüzden bir görünüp bir kayboluyorlardı.

Eski sevgilisi çok güzeldi. Başka bir şey beklememeliydi. Molly kendini bir trol olarak görmüyordu, güzelce temizleniyordu, ama genel paket aynı değildi. Kıyaslandığında kendini sıradan hissediyordu.

Ben ve eski sevgilisini izlemeye o kadar odaklanmıştı ki, oturana kadar Rosie'nin ona doğru geldiğini fark etmedi. Tam da ihtiyacı olan şey. Ben'in sapığı kendi kekiyle yanında oturuyordu.

Bu hiç adil değildi. Rosie balçık yeşili içinde harika görünüyordu! Molly genç kadından sert bir açıklama bekledi ama onun yerine, "Sana bir özür borçluyum. Tam bir sürtük gibi davrandım."

Doğru yanıt neydi? "Özür kabul edildi." dedi.

Rosie içini çekti ve pastasından bir ısırık aldı. "Sadece, her şeyi kafamda planlamıştım. Her şeyi çok net görebiliyordum. Ben'le tanışacaktım, o benden hoşlanacaktı, birlikte biraz zaman geçirecektik ve belki de, bilirsin işte."

Evet, biliyordu.

"Ama bu sadece bir fanteziydi. Neden bu kadar takıntılı olduğumu bilmiyorum! Ama biliyorsun, o Ben Crusher."

Onun için değil. Molly için o sadece Benjy'ydi, büyümüştü. Yeniden hatırladığı, büyüüp iyi bir adam olmuş bir çocuk.

Rosie dans pistini aradı. "Bu onun eski sevgilisi, değil mi? Adamım, kız muhteşem. Ben'in kızılılara karşı bir ilgisi olmalı. Bilseydim... Hayır, hiçbir erkek için kızıl olmam. Buna uygun bir tenim yok." Son pastasını da mideye indirdi ve ayağa kalktı. "Biraz ona benziyorsun."

Müstakbel sapık hızla uzaklaştı ve onu bekliyor gibi görünen bir adamın kollarına girdi. Molly'nin tahminine göre başka bir beyzbol oyuncusuydu.

Biraz ona benziyorsun.

Öyle miydi? Ben, ona eski sevgilisini hatırlattığı için mi ondan etkilenmişti? Kadına o kadar takıntılı mıydı ki...

Dans pistindeki çifti gördü. Ben sırtıttı. Ah, o gülümsemeyi tanıyordu. Kayla saçlarını seksi bir şekilde geriye attı. Düğünde kusmuk yeşili giymeye zorlanmamıştı. Hayır, bol lacivert elbisesi içinde göz alıcıydı. Çok güzel bir çift olmuşlardı.

Ben'le ilişkilerinin bu kadar hızlı olmasına şaşmamalı. Ben onunla hiç ilgilenmemişti, hep Kayla'yla ilgilenmişti.

Erkekler konusundaki sicili mükemmeldi. Hiçbir şeyin olmadığı yerde bir şeyler görmek, aklın bir oyunundan başka bir şey olmadığı halde aşk üretmek için her zaman erkekleşti. Ben de diğerlerinden farklı değildi. Saman alevi gibiydi, geçici bir aştı, bir halüsinasyondur.

Gerçek değildi. Hiç gerçek olmamıştı.

Buradan yeterince hızlı çıkamazdı.

Ben kalabalık odada Molly'yi aradı. Bu parlak yeşil elbisenin içinde onu bulmak kolay olmalıydı. Diğer tüm nedimeler de aynı renkte olduğu için sık sık gözüne çarpıyordu. Ama Molly yoktu. Belki de tuvalete gitmişti ya da temiz hava almak için dışarı çıkmıştı. Partileri pek sevmezdi.

Belki de gelinle birlikte sessiz bir köşedeydi. Tristan'ı gördü ama Natalie'yi görmedi, bu da birkaç şeyi düzeltmek için mükemmel bir zamandı.

Ben damada doğru ilerledi ve onlar da yan tarafa geçtiler, böylece olabildiğince yalnız kaldılar.

Ben kısık bir sesle, "Özür dilerim," dedi.

Tristan'ın kafası karışmış gibi görünüyordu. Kafası karışmamalıydı.

"Ne hakkında?" "Evlilik sözleşmesi saçmalığı. Beni ilgilendirmezdi ve ben oldu..."

"Şüpheli mi?" Ben duraksayınca Tristan cevap verdi. "Yanmış mı? Otoriter mi?"

"İkincisi," diye itiraf etti Ben. "Senin için en iyisini diliyorum," diye ekledi.

"Ben de sana. Sen ve Molly düğümü ne zaman atacaksınız? Gelecek yıl mı? Artık insanlar ikinizi duyduğuna göre planlarınızı bilmek isteyeceklerdir."

Arkadaşına nişanın bir oyun olduğunu söylemeliydi. Bunun bir şaka olduğunu, küçük kız kardeşini uzak tutmanın bir yolu olduğunu.

Artık şaka gibi gelmiyordu. "Seni haberdar edeceğim." Tristan'ın babası da onlara katıldı ve Ben'i daha fazla konuşmaktan kurtardı. Tekrar Molly'ye baktı ama onu hâlâ görememişti. Sonunda Natalie'yi gördü ama o da kız kardeşleriyle birlikteydi. Hâlâ Molly yoktu.

Molly kalabalıktan hoşlanmazdı. Belki de lobide saklanıyordu. Çıkışa ulaşmadan, geçen yıl takas edilmeden önce birlikte oynadığı birkaç genç tarafından yolu kesildi. İkisi de iyi çocuklardı, hala taze ve oyun ve oyundaki yerleri hakkında heyecanlılardı. Yeni oyuncularla konuşmayı, onların coşkusunu emmeyi seviyordu ve onları başından savmak kabalık olurdu. Bir süre konuştular. Odada Molly'yi aramaya devam etti ama başarılı olamadı.

Natalie'nin annesi Diane çıkarken yolunu kesti. İyi bir kadındı, tüm çocuklara sağlıklı atıştırma vermede her zaman ısrar eden mahalle annesiydi. Cips ve kurabiye için Molly'nin evine gitmek zorunda kalmışlardı. Yine de Diane yanılmamıştı.

"İşte buradasın. Eğer buradaysan Molly'nin çok uzakta olamayacağını biliyorum!" Ona çabucak sarıldı. "Bu hafta onunla sohbet etmek istedim ama sen onun zamanını tekeline almışsın." Bunu sinsi bir göz kırpmayla izledi. "O her zaman çok tatlı bir kızdı."

"Öyleydi. Hâlâ da öyle."

"İrtibatı kaybetmemizden nefret ediyorum ama sanırım böyle şeyler oluyor." "Oluyor."

"Siz ikiniz." Diane başını salladı. "Bilmem gerekirdi. Birbiriniz için mükemmelsiniz!"

Gelinin annesi kocası tarafından süpürüldü. İyi bir kadındı ama Ben onun gidişine üzülmedi. Diane kalabalık tarafından yutulurken ona doğru bir el salladı.

Tanımadığı bir başka kadın ona yaklaşmaya çalıştı. Ben'in daha fazla kaybedecek zamanı yoktu ve endişelenmeye başlamıştı. Kendini affettirdi ve kalabalık odadan çıktı.

Lobide, kadınlar tuvaletinden dönmekte olan Rosie'ye rastladı. Rosie yaklaşıncaya, "Molly'yi gördün mü?" diye sordu.

Rosie olduğu yerde durdu. "Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyorum?"

"Molly gitti. Birkaç dakika önce buradan ıktı. Bavulunu sürüklüyordu, hala nedime elbisesini giyyordu, ki bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm." Ona ters ters baktı. "Ne yaptın sen? Bir şey yapmış olmalısın. Yemin ederim, Molly gibi bir kadını elinde tutamıyorsan boşa kürek çekiyorsun demektir."

Tüm bunların dışında korkunç bir gerçeğe tutunmuştu. Molly gitmişti.

BÖLÜM 9

MOLLY ailesinin evindeki Noel'i her zaman sevmiştir. Burada büyümüştü. Her köşede anıları vardı. Ağaçtaki süsler, masalardaki ve raflardaki süslerin çoğu çocukluğu ve yetişkinliği boyunca Noel için sergilenmişti. Knoxville'deki dairesini hiç özlememiştir. Bir koşu bandının yanında uyumak zorunda kalsa bile burası eviydi.

"Ben Crusher'ın beyzbol oynadığını bana neden hiç söylemedin?" Molly sordu. "Biliyordun, değil mi?" Annesi ağaçtaki süsleri yeniden düzenlerken o da oturma odasındaki kitaplığa üç Noel meleği yerleştirdi. *Tam* olması gerektiği gibi olmalıydılar.

"Beyzbolu sevmiyorsun ve Benjy'yi çocukluğundan beri görmedin. Sanırım umursamayacağını düşündüm."

Onu tekrar görmeden önce umursar mıydı? Bunu söylemek zor.

"Artık kimse ona Benjy demiyor."

Annesi tiksintiyle oflayıp puflayan bir ses çıkardı. "O benim için her zaman Benjy olacak."

Bir hafta önce olsa o da aynı şeyi söylerdi.

Mutfaktaki saatin sesi duyuldu ve annesi o yöne doğru koşuşturdu.

Pişen kurabiyelerin kokusu havayı dolduruyordu ve bu evde Noel müziği tüm gün ve gece boyunca çalıyordu. Burada haber yok, televizyon yok. Sadece müzik.

Sıcak anılar, anne babasının kahkahaları, babasının Perry Como'ya kötü bir şekilde eşlik edişinin sesi, bunların hepsi onu neşelendirmeliydi ama olmadı.

Kız kardeşleri birkaç gün içinde burada olacaktı. Onlar gelmeden önce Molly'nin mutlu yüzünü takınması ve hiçbir şey yolunda gitmese de ablasının dünyasında her şey yolundaymış gibi davranması gerekecekti. *Hiçbir şey.*

Neden kaçmıştı ki? Ben'in eski karısıyla dans ettiğini görmek, özür dileyen ve Molly'nin Ben'in eski karısının yerine geçmekten başka bir şey yapmadığını ima eden Rosie'yi dinlemek aptalcaydı. İlk aptalca hareketi değildi, hatta bu haftaki ilk aptalca hareketi bile değildi ama yine de... *neden?*

Bayan Tinsel süsünü kutusundan çıkardı ve bir parmağından sarkıttı. Yarım bir süs. Yarım bir kalp. Tüm olduğu, olacağı bu muydu? Yarım bir kalp mi?

"Hayır," diye fısıldadı yarım kalbi için Noel ağacında doğru yeri ararken. Süs, eskilerinden hiçbirinin yerini değiştirmeden düzgün bir şekilde asılmalıydı. "Daha fazlası olmalı." Boş bir yer buldu ve süsü dikkatlice astı.

Güzel mavi-yeşil dönüyordu. Parıldayan ışıkların bir numarası olduğunu düşündü. Molly uzandı ve bir parmağını pürüzsüz yüzeyde gezdirdi. Bayan Tinsel bir dilek hakkında bir şeyler söylememiş miydi? Hay aksi, dileğini temiz bir benzin istasyonu tuvaleti için mi harcamıştı? Belki de. Belki de değildi.

"Cesur olmak istiyorum," diye fısıldadı. "Korkusuz olmak istiyorum, en azından aşk söz konusu olduğunda. Eğer bir şansım daha olursa, eğer tekrar böyle hissedersen, kaçmayacağım. Saklanmayacağım. Keşke..." durdu, bundan sonra nereye gideceğini merak ediyordu.

Kapı zili çaldı. Molly ağaca sırtını döndü, "Ben bakarım," diye bağırdı ve gelenlerin ilahiciler olmaması için küçük bir dua etti. Hiç havasında değildi. Muhtemelen başka bir paket teslimatıydı. Annesi internetten alışveriş yapmanın keyfini keşfetmiş ve bunu benimsemişti. Babası da en sevdiği restoranlardan sipariş vermeyi ve yemeklerin teslim edilmesini benimsemişti. Neredeyse çok kolaydı.

Kapıyı açtı, her şeye hazırdı. İlahiler. Akşam yemeği. Elinde bir yığın kahverengi kutuyla yorgun bir teslimatçı.

Ben.

Tamam, yani hiçbir şeye hazırlıklı değildi.

Kapıyı adamın suratına kapattı.

"Hadi Molly," dedi kapalı kapıdan. "Bırak gireyim."

İçten bir *hayır* diye bağırmaya başladı ama az önce cesur olmak istememiş miydi? Korkusuz bir kadın, birkaç gün içinde kalbine girmeyi başarmış bir adama kapıyı kapatmazdı. Bu ne kadar korkutucu olursa olsun.

Molly derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. "Tek kelime etmeden gittin," dedi.

"Düğün bitmişti."

"Sana yüzlerce kez mesaj attım."

"Farkındayım."

"Numaramı engelledin mi?"

"Yapmalıydım. Ne fark eder ki? Sonunda pes ettin."

Harika, yakışıklı ve baştan çıkarıcı görünüyordu,

"V a z g e ç m e d i m . Sadece mesaj atmayı bıraktım."

Kalbi bu ifadeye tepki verdi. Vazgeçmemiştir. "İçeri girebilir miyim? Dışarı soğuk."

Geri adım atarak onun içeri girmesi için yer açtı. "Boston'da yaşayan bir adamın biraz Al- abama soğuşuna dayanabileceğini düşünürdüm."

"Ben sadece sezon boyunca oradayım, kışın ortasında değil, bu da bu konuşma için önemli değil. Neden benimle konuşmadan gittin?"

Cesur. Korkusuz. Artık saklanmak yok. "Seni terk eden karının yerine geçmek istemiyorum. Bana bakıp onu görmeni ve bana öyle olmadığını söylemeni istemiyorum. Ben onu gördüm. Göğüsler ve ekstra makyaj dışında kardeş olabiliriz."

Gülümsedi. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Başka ne düşünebilirim ki?"

"O kadar yanlış anlıyorsun ki, hiçbir fikrin yok."

"Peki, neden bana söylemiyorsun?" Sinirlenmemeye çalıştı ama adam o gülümsemesiyle onu savunmaya geçirdi.

Ben kollarını ona doladı ve onu kısa bir süre öptü. Öpüşmenin ortasında annesi odaya girdi. Akıllı bir kadın olarak, "Boş ver," dedi ve mutfağa döndü, gözden kaybolurken seslendi, "Benim için olduğunu sanıyordum ama görünüşe göre değilmiş."

Molly, Ben'in kucağından inmeden, "Onunla dans ettin, gülümsedin, çok *mutlu* görünüyordun," dedi.

"Hepsi doğru."

"Nasıl düşünemem..."

"Kayla ile dans ederken gerçeği anladım. Bu yüzden gülümsedim. Çok rahatlamıştım. Yemin ederim, sanki dünyanın yükü omuzlarımdan kalkmış gibiydi." Daha da yaklaştı, burnunun ucunu onunkine dayadı. "Sen eski sevgilimin yerine geçmiyorsun, o *senin* yerine geçiyordu. O ana kadar bunu hiç göremedim. O sensin, Molly. Her zaman sendin. On iki yaşımdan beri sana aşığım. Kulağa garip geliyor."

"Öyle," diye gülümseyerek kabul etti.

"Belki de bunu kendimize saklamalıyız."

"Elbette."

Aşk bulduğuna inandığı ama sonra buharlaşıp gittiği onca zaman Ben'i mi arıyordu? Onun hayatına geri dönmesini mi bekliyordu?

"Dört gün önce düğünden kaçtım. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Büyükanne mi görmeye gitmem gerekiyordu." Elini cebine attı ve yıpranmış kadife bir kutu çıkardı. İçinde sarı altından eski moda bir elmas yüzük vardı. Çok güzeldi. "Bu yüzüğü başka birine vermek hiç aklıma gelmedi. Her zaman *senin* içindi. Seni seviyorum."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu bu kez derinden, tamamen ve tüm kalbiyle öptü. Çok hızlıydı ama "Ben de seni seviyorum."

Yüzüğü kızın parmağına taktı.

Ben'in elini tuttu ve onu oturma odasına götürdü. "Şimdi işin zor kısmı geliyor. Bunu aileme açıklamak zorundayız. Peki ya seninkilere? Şok olacaklar."

"Hayır, yapmayacaklar. Onlara nereye gittiğimi ve hayır cevabını kabul etmeyeceğimi söyledim."

"Sapıklık yapma," diye alay etti. "Sana Rosie demeye başlamak zorunda kalacağım."

Adam ağacın yanında olduğu yerde durdu. Kadın onu çekiştirerek mutfığa götürmeye çalıştı ama adam yerinden kıpırdamayan bir nesneydi.

"Şimdiden üşüdün mü?" Kadın ona baktı. Adam gülümsemeden ağaca baktı. Sadece ağaca değil, onun yarım kalbine de. Gerçekten biraz solmuş muydu? "İyi misin?"

"Burada bekle," dedi ve kızın elini bırakıp ön kapıya doğru koşmaya başladı.

İyiye işaret değil. Şimdiden tereddüt mü ediyordu? Bu düşünce çabucak geldi ve geçti. Hayır. İkinci bir düşünce yok, kaçmak yok-

uzaklaşıyordu. Hayalini kurduğu ve aradığı gerçek aşk buydu. Korkaklığa izin yoktu.

Ben bir dakika sonra geri döndü, elinde Molly'nin çok iyi tanıdığı beyaz bir kutu vardı. "Bu iki haftadan uzun bir süredir torpido gözümde duruyordu. Sürekli onunla bir şeyler yapmak istiyordum ama sonra orada olduğunu unutuyordum." Kutuyu açtı ve süslemenin diğer yarısını yavaşça kaldırdı. Mavi ve yeşil kıvrımları olan yarım kalp, ağaca onunkinin yanına yerleştirirken daha da canlanmış gibi görünüyordu.

"Airstream'de yaşlı bir hippie kadın, parlak renkli kıyafetler, beyaz saçlar..." Molly başladı.

"Onunla tanıştıgımda bembeyaz giyinmişti ama evet. Kulağa doğru geliyor. Bayan Tinsel. Tinsel Trailer."

"Taco kamyonu olduğunu sanmıştım," dedi Molly ve sonra o beklenmedik dolambaçlı yolu ve tabelayı nasıl yanlış okuduğunu düşünerek biraz güldü.

Ben gülmedi. "Bana hayatımın geri kalanının bu kalbin diğer yarısına sahip olan kadının ellerinde olduğunu, onu bulup sahiplenirsem gezegendeki en şanslı adam olacağımı söyledi. Bunun bir satış konuşması olduğunu düşündüm ama hoş biriydi ve benzin istasyonunun otoparkında Noel süsleri satıyorsa paraya ihtiyacı olduğunu anladım."

Zihninde canlandırabiliyordu. Ben onun benzin istasyonunda ya da yol boyunca başka bir yerde durmuştu. Bayan Tinsel bekliyordu. Tıpkı onun kendisini beklediği gibi Ben'i bekliyordu.

"Bu çok hızlı olmuyor," dedi Molly. "Aslında biraz geç kaldık."

Ben kolunu ona doladı ve birlikte, tüm hareketler durana kadar kalbin iki tarafının dönüp dans etmesini izlediler. Kalbin iki yarısı mükemmel bir şekilde aynı hizada, yan yana ama yine de tek olarak duruyordu.

"Bana Noel Baba diye bir şey olmadığını söylemiştin, hatırlıyor musun?" Ben fısıldadı.

"Bu konu hakkında konuşmayacağımızı sanıyordum."

"Evet, ama... Şimdi acaba yanılan *sen miydin* diye merak ediyorum."

Gülmesi gerekiyordu ama gülmedi. Bayan Tinsel Noel Baba değildi, bu mümkün değildi ama beyaz saçlı kadın kesinlikle bir tür tatil büyüüne sahipti. Bunu neden sorgulasın ki?

"Ne diledin?" diye sordu. "Dur tahmin edeyim. Bir Dünya Şampiyonası yüzüğü. Kırılan home run rekorları."

Ben unutmuş gibi, "Bir dilek hakkında bir şeyler söylemişti," dedi.

"Biliyorum, başka bir saçma spor araba."

"Molly Blake, beni çok az düşünüyorsun."

Gülümsedi. "Şaka yapıyordum ve sen de bunu biliyorsun. Bana bir dileğin kalmış gibi geldi. Belki iki ya da üç. Tam olarak nasıl işlediğini bilmiyorum, sormak aklıma gelmedi ama..."

Saçmalamayı kesmek için onu öptü, bu da ona çok iyi geldi. Bu adamı öpmekten asla bıkmayacaktı.

Dudaklarını onunkilerden ayırdığında cevap verdi. "Bu dünyada istediğim tek bir şey var. Molly, senin için diliyorum."

Dilekler gerçek olur.

ABOUT LINDA WINSTEAD JONES

Linda Winstead Jones, çeşitli alt türlerde seksenden fazla aşk romanı ve novellasının New York Times ve USA Today çoksatan yazarıdır. Yeni karakterler ve fikirler kolayca dikkatini dağıtıyor ve o anda ona hitap eden hikayeler yazıyor. Paranormal. Romantik Gerilim. Çarpık Peri Masalları. İnek çocuklar. Kitapları, bir süreliğine gerçeklikten kaçmak isteyen, gülmek, ürpermek ve ara sıra da olsa gözyaşı dökmek için başka bir dünyaya yolculuk yapmaktan çekinmeyen okurlar için. Şimdi nereye gideceğiz?

Linda'nın haber bültenine [buradan](#)
kaydolun ve Facebook'taki [okuyucu](#)
[grubuna](#) katılın.
www.lindawinsteadjones.com

ALSO BY LINDA WINSTEAD JONES

Seawolf Plajı

[Hayalet Kasaba Boogie](#)

[Şeker Eriği Serenadı](#)

Mystic Springs

[Koca Ayak ve Kütüphaneci](#)

[Noel Baba ve Kar Cadısı](#), bir roman

[Güzellik ve Canavar Ustası](#)

[Ivy'nin Düşüşü](#)

[Mistik Çöpçatan](#), ücretsiz bir kısa öykü

[Köpek Kulübesinde Son Çağrı](#)

Daha fazlası için Linda'nın [web sitesini](#) ziyaret edin!

MORALINI YÜKSELTMEK

GÜL AĞACINDAN BİR YILBAŞI ROMANI

ANDREA LAURENCE

BÖLÜM 1

"Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz? Bando yakınlarda prova yaparken duymakta biraz zorlanıyorum. Sanki Noel Baba hapiste dediniz gibi geldi."

Rosewood, Alabama Belediye Başkanı'nın asistanı Alice Jordan, sesi iyileştirmek için kulaklığını kafasına bastırdı. Ne yazık ki duyduğu kelimeler değişmiyordu. Tabletini göğsüne bastırdı ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Leo hapiste," diye tekrarladı. Tabii ki hapisteydi. Otuz Yedinci Yıllık Rosewood Noel Geçit Töreni'nin Noel Babası prova gününde başka nerede olabilirdi ki? Kesinlikle kızağında değil. Geçit töreninin final arabasına doğru baktı. Kırmızı kadife koltuk göze çarpacak kadar çıplaktı.

Alice onun sadece geride kaldığını ummuştı. Lionel Robin-oğlu geçit töreninin son on yılında nispeten güvenilir bir Noel Baba olmuştu. Son on yılın sekizi diyelim. Son iki yıldır Leo kasabadaki davranışlarında giderek daha dengesiz hale gelmişti. Rosewood Lisesi Panterleri maskot kostümüyle ilgili bir olay olmuştu. Ve Boyd Foley'in soya fasulyesi tarlasında sona eren bir gezinti ve polis kovalamacası için ziyarete gelen Oscar Meyer Weiner-mobilini 'ödünç aldığı' zamanı kimse unutamazdı. Zaman zaman yaşlı adamın içkinin dozunun arttığına dair fısıltılar duymuştu ama o zaman bile Noel geçit töreni için her zaman kendini toparlardı. Çocuklar için giyinmeyi severdi ve mükemmel bir Noel Baba olurdu.

Ama bu onun korktuğu yıl olabilirdi - Alice'in yeni bir Noel Baba bulmak zorunda olduğu yıl. Bu olay görmezden gelinemeyecek kadar Christ- mas'a yakındı. Geçit törenine yetişse bile, küçük kasabanın dedikodu değirmeni fazla mesai yapacaktı. Gerçek bir sakalı ve mükemmel bir "ho, ho, ho "su olsa bile kimse sarhoş bir suçlunun kucağında oturan çocuklarının fotoğrafı için para ödemek istemezdi.

"Bayan Jordan?"

Alice lisenin otoparkının ortasında durup kâğıttan yapılmış bir ren geyiğine baktığını fark etti, bu sırada telefona çıkan adam dikkatini çekmek için adını tekrarlıyordu.

"Özür dilerim," dedi Alice. "Bilgi için teşekkür ederim." Aramayı kapattı ve telefonunu yün paltosunun cebine soktu.

Park yerinin etrafına dizilmiş insan kalabalığına, kamyonlara ve römorklara bakan Alice, Noel Baba olsun ya da olmasın, bu yeniden duyarlılığın başlaması gerektiğini ve bunun da onun işi olduğunu fark etti.

Rosewood Belediye Başkanı Otto Gallagher kasabada olup biten her şey için övgü alsa da, her şeyi gerçekleştiren Alice'ti. Her türlü sorunun üstesinden gelme, tüm kedileri gütmeye ve bunları zamanında ve bütçenin altında yapma becerisiyle tanınıyordu. Şimdi onun parlama zamanıydı.

Alice son bir kez tabletine baktı, gözlerini kontrol listesinin üzerinde g e z d i r d i ve yüzüne bir gülümseme yapıştırdı.

Kimsenin bir sorun olduğunu bilmesine gerek yoktu çünkü öyle ya da böyle halledecekti. Kalabalığın arasından geçerek Rosewood Lisesi renk muhafızlarının beklediği ön tarafa doğru bir amaç ve otoriteyle yürüdü. "Pekâlâ hanımlar," diye başladı. "Siz ikiniz burada bekleyin. Rosewood Noel Geçit Töreni pankartı. Arkanızda, bayraklarınızla dizilmiş diğerlerine ihtiyacım var."

Sırada ilerleyerek çeşitli şamandıraları ve araçları doğru sıraya dizmeye devam etti. Belediye başkanı ve eşinin üstü açık arabası, itfaiyenin merdivenli kamyonu, birkaç baton çevirici, Miss Merry Christmas arabası, bando takımı... toplamda yaklaşık yirmi beş tane vardı. Sonlara doğru, sanatsal nedenlerle atlı polisler ve ardından büyük, kırmızı, dizel bir kamyonet tarafından çekilen Noel Baba'nın kızı ve ren geyikleri vardı.

"Önünüzde ve arkanızda kimin olduğunu hatırlayın," diye konuştu Alice küçük, taşınabilir bir amplifikatörlü mikrofona. "Ve gelecek Cumartesi sabahı tam olarak şu anda bulunduğunuz yerde sıraya girin. Biz

parkın ve adliye binasının etrafındaki güzergahta yürüyeceğiz ve sonra Rosewood Caddesi'nden aşağı inip buraya, liseye geri döneceğiz."

İç çekti ve saatine baktı. Gitme vakti gelmişti. Yerel polis şehir merkezindeki sokakları gerekenden daha uzun süre kapatmayı sevmiyordu. "Sorunuz var mı? Şimdi sormanın tam zamanı."

Gençlerden oluşan kalabalığın arasından bir el havaya kalktı. Yüzlerini göremiyordu ama ses trompet bölümünden bir yerden geliyordu. "Noel Baba nerede, Bayan Jordan?"

Alice'in çenesi gülümsemesini sıkıca tutarken bile gerildi. "Bugünkü provaya gelemedi, ama şoför şamandırası için burada, yani önümüzdeki hafta iyi olacağız."

"Tutuklandığını duydum!" diye bir ses daha geldi kalabalıktan.

Kötü haber hızlı yayılıyordu.

"Babam su kulesine tırmanıp herkese 'Rosewood'un üzerindeki dolunaya bakın' diye bağırdıktan sonra pantolonunu indirdiğini ve dün gece Panthers futbol maçından çıkan herkese baktığını söyledi."

Kalabalığın içinden bir kahkaha gümbürtüsü yükseldi. Görünüşe göre Leo dün gece rakipleri Asheville Hawks'a yenilmeyi pek iyi karşılamamıştı.

Alice kalabalığın kontrolünü yeniden ele almaya çalışarak, "Tamam, tamam," dedi. "Noel Baba için endişelenmek benim işim. Gelecek hafta, o kızakta oturan neşeli bir yaşlı elf olacak, bunu garanti ederim. *Sizin işiniz* geçit töreni güzergâhı boyunca hızınızı korumak ve yüzünüzden gülümsemeyi eksik etmemek. Anladın mı?"

"Evet, Bayan Jordan," diye karşılık verdi bir ses korusu.

Alice mikrofonu kapattı ve saatindeki zamanlayıcıyı başlattı. Renk muhafızlarına işaret etti ve şehir merkezinde yarım saat sürecek yolculuklarına başladılar.

Güzergâhı tamamlayıp liseye döndüklerinde Alice'in sorunu hakkında düşünmek için bolca zamanı olmuştu. Ve Leo'nun yerini doldurmak için aklına gelen her isim aynı hızla listeden silindi. Çok genç, çok yaşlı, zaten geçit törenine katılmış... Ne yapacağından emin değildi.

Gençler arabalarına ve kendilerini bekleyen ailelerine doğru dağılırken, o da itfaiye aracına doğru ilerledi. Grant Chamberlain kamyonun yanında durmuş, direksiyonun arkasında oturan itfaiye şefi Mack Ryan ile sohbet ediyordu. Arabaların ve römorkların çoğu boşalana kadar merdivenli kamyonu çekemeyeceklerdi.

"Selam Alice," diye selamladı Grant. Chamberlain'ler Rosewood'un kurucu ailesiydi. Alice altı çocuk arasında Grant'in en sevdiği olduğunu kabul etmek zorundaydı. Aralarında en asi olan oydu, Harley Davidson'u ve şeytani gülümsemesiyle ortanca oğul. Geçen yıl meydandaki Curls'de kuaförlük yapan Pepper Anthony ile nişanlanmıştı. Onun çalıştığı dükkânın önünden geçerken camdan el salladığını ve korna çaldığını görmüştü.

"Hey çocuklar. İtfaiyeye dönerken beni Şerif'in bürosuna bırakabilir misiniz?"

"Elbette." Grant onun isteğine gülümsedi ama oraya neden gittiğini sormayacak kadar da kibar. Küçük kardeşi Simon bir polis memuruydu ve muhtemelen o kötü haberi duymadan çok önce tüm hikâyeyi ona anlatmıştı.

Park yeri boşaldı ve nihayet yola çıkabildiler. Şerif Departmanı'na sadece birkaç blok kalmıştı ama tüm geçit törenini yürüdükten sonra Alice asansör için minnettardı.

"Simon'ın bugün çalıştığına eminim," dedi arabayı caddeye doğru sürerlerken. "İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olabilir."

"Teşekkürler, Grant."

Kamyon yavaşlayarak durdu ve Alice'in atlamasına izin verdi. Korna çalarak vedalaştılar ve caddeye devam ettiler. Ağır bir iç çekişle postacı çantasını omzunda düzeltti ve caddenin karşısına geçti.

Alice ön kapı açıldığında kısa bir süre durdu. Bir adım geri çekildiğinde, yanında onun daha genç ve çekici bir versiyonuna benzeyen başka bir adamla yorgun Leo Robinson'dan başkasını bulamadı. Leo'nun şehir dışında yaşayan bir oğlu olduğunu duymuştu ve bahse girerim bu oydu.

Bakışları Alice'e takıldığında Leo'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı. Hoş bir şekilde tarafsız görünmek için elinden geleni yapmasına rağmen, kaşlarının arasındaki sinirli kırıksıklığın onaylamadığını ele verdiğinden emindi.

"Bayan Jordan..." Leo eski kasketini eline aldı ve özür dilemeye başladı.

Alice gerçekten dinlemiyordu. Leo'nun yanından onu izleyen bir çift koyu kahverengi göz dikkatini dağıtmıştı. Oğlu kendisinden biraz daha uzun boyluydu, omuzları daha genişti ve gür, kestane rengi saçları vardı. Babası gibi onun da sakalı vardı, ancak

Yüzü yakın kesilmişti ve henüz babasının kar beyazı rengine dönüşmemişti. Babasında olmayan bir yoğunluğa sahipti ve bu Alice'in onun incelemesi altında kıvranmak istemesine neden oldu.

Alice sonunda Leo'nun hikâyesine bir son vermek için elini kaldırdı. Leo'nun sunacağı bahanelerle ilgilenmiyordu. İyi huylu bir şaka bile olsa uygunsuz teşhir San- ta için iyi bir görüntü değildi. "Üzgünüm ama sen yoksun Leo. Umarım durumumu anlayabiliyoursundur. Takım elbiseyi bana getirmeni istiyorum, böylece kuru temizleme yaptırıp yerine geçecek kişiyi hazırlayabilirim."

Leo itiraz etmedi. Üzüntüyle başını salladı ve tekrar özür diledi. "Bayan Jordan, bu benim oğlum Foster. Nashville'den beni kurtarmak için şehre geldi."

Foster Robinson, Alice'in uzattığı eli sıkmak için elini uzattı. Yüz ifadesi ciddiyetini koruyordu, bu da Alice'in onun hiç gülümsemediğini ya da sadece babasını hapisten çıkarmak zorunda kaldığı günlerde gülümsemekten kaçındığını merak etmesine neden oldu. Rosewood polisinden şafak öncesi gelen bir telefonla ve yaklaşık üç buçuk saatlik bir yolculukla başladığı düşünülürse, muhtemelen pek de iyi bir gün geçirmiyordu.

"Rosewood'da uzun süre kalacak mısınız?"

Oğlu için çekti ve elini bıraktı. Yüzünde duygu gibi görünen bir şey titreşti ama onu bastırdı. "Benim ilgilendiğimden daha uzun süre."

Alice onun dokunuşunun ardında bıraktığı karıncalanma hissini bastırmak için elini cebine soktu. Bakışlarının bir an için onun üzerinde gezinmesine izin verdi, onu ölçüp biçti. "Önümüzdeki Cumartesi buralarda olmayacaksın, değil mi?"

Foster başını hızla sallayarak, "Hayır, hayır," diye karşı çıktı. "Babamın isle kaplı çizmelerini dolduracak adam ben değilim. Üzgünüm."

Alice omuz silkti. "Sormak zorundaydım."

"Pazartesi günü davayı adliyeye getirmesini sağlayacağım." Leo oğlunun bu fırsatı bu kadar çabuk geri çevirmesinden dolayı biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse Alice de öyle.

"Onu eve götürmeliyim," dedi Foster, babasını sokağa park edilmiş üstü açık bebek mavisisi Mustang'e doğru götürürken Alice'e gelişigüzel el sallayarak.

Artık binaya girmesine gerek kalmayan Alice, iki adamın arabaya binip blok boyunca gözden kaybolmasını izledi ve sonra dönüp kendi arabasını bıraktığı yere yöneldi.

Adliye binasının hemen karşısında, gümüş rengi bir ışık Alice'in gözüne çarptı. Phyllis'in Antikaları'nın önüne, arkasına eski bir Airstream karavanı bağlanmış büyük kırmızı bir kamyonet park etmişti. Dükkanların çoğu hafta sonları kapalı olduğundan, satıcılar ara sıra mal satmak için ortaya çıkıyorlardı, ancak daha önce geçit töreni geçerken orada gördüğünü hatırlamıyordu.

Oraya doğru yürüdü ve yan tarafına basılmış olan "The Tinsel Trailer" adını fark etti. Önünde parlak ıvır zıvır ve yılbaşı şekerlemelerinden oluşan bir masa vardı. Mücevherler, bazı süs eşyaları ve heykelcikler sergileniyordu. Alice biraz saksıya ve geçirdiği sabahattan sonra biraz alışveriş terapisine ihtiyacı vardı, bu yüzden kendini içeri çekmesine izin verdi.

O yaklaşırken karavanın kapısı açıldı ve yaşlı bir kadın onu karşılamak için dışarı çıktı. "Hoş geldiniz," dedi kadın. Sırtından aşağı sarkan uzun, beyaz saçları, dökümlü beyaz bir elbisesi ve sandaletleri vardı. Kış havası için fazla dayanıksız görünüyordu ama üşüse de belli etmiyordu. "Gelebilmenize çok sevindim!"

Alice bu karşılama karşısında biraz şaşırmıştı, sanki onun gelmesini bekliyormuş gibiydi. "Arabama doğru yürürken seni gördüm," dedi sokağın karşısındaki küçük cipini işaret ederek. "Ne zamandır buradasınız?"

"Yeterince uzun," dedi kadın parıldayan mavi gözleriyle gülümseyerek. "Bugün ne bulmanıza yardım edebilirim? Burada gördüğünüzden daha fazlasına sahibim," diyerek masayı işaret etti.

"Noel Baba'yı şu patikada saklıyor olamazsınız, değil mi?"

Kadın başını merakla Alice'e doğru eğdi ve sonra gülümseyerek başını salladı. "Bir dakika." Tinsel Trailer'ın içinde kayboldu ve bir süre sonra geri döndü. "Elini uzat," dedi.

Alice itaat etti ve kadının açık avucuna bir nesne koymasına izin verdi. Noel Baba'nın ren geyiklerinin koşum takımlarında bulunan türden parlak pirinç bir çandı.

"Biraz salla," diye teşvik etti yaşlı kadın.

Çıngırak sallandığında beklenen sesi çıkardı. Tepesinde çobanpüskülü işlemesi ve kırmızı kadife fiyonkuyla yeterince güzeldi ama tam olarak ihtiyacı olan şey değildi. "Bu çok güzel," diye söze başladı ama kadın elini kaldırdı.

"Bu sadece bir an değil," diye karşı ıktı. "Bu an benim özel dilek sslerimden biri. Onu eve götürün, Noel ağacınıza asın ve dileğinizi dileyin."

"Bu küçük anın bana geçit töreni için bir Noel Baba bulacağından emin değilim." Alice ana şüpheyle baktı. Dilek açısı çok şirindi ama bu ışıltılı bir bibloydu, sorunlarına sihirli bir çözüm değildi.

"Noel Baba'nın şıngırdayan an seslerine karşı koyamadığını biliyorum. Dileğinizi tutun ve kapınıza kimin geldiğine şaşıracaksınız."

Ne olacak ki, diye omuz silkti Alice. Ne zararı olabilirdi ki? "Beni paketleyin," dedi ve kadına bir miktar para uzattı.

Kadın parayı saymadan elbisesinin cebine attı ve süs eşyasını kağıt mendile sarmak için harekete geçti. Süsü bir kutuya yerleştirdi, sonra da kutuyu düz beyaz bir hediye poşetinin içine koydu.

"Kartınız ya da başka bir şeyiniz var mı? Zaman zaman kasabaya satıcıların geldiği bazı festivaller yapıyoruz. Belediye başkanının ofisi için bu etkinlikleri organize ediyorum ve bir dahaki sefere bir şey planladığımızda sizi arayabilirim."

"Bilmiyorum," dedi çantayı uzatırken. "Noel ruhu beni nereye götürürse oraya giderim."

Alice ne diyeceğini tam olarak bilmiyordu ama muhtemelen bir sosyal medya hesabı ya da bakabileceği bir şey vardı. Baskı yapmak yerine ona teşekkür etti ve ssn aldı. "En azından bana adını söyleyebilir misin?"

"Elbette. Ben Bayan Tinsel, fragmandaki gibi. Etrafta bir tek sen varsın, eminim. şimdi acele eve git ve dileğinin tadını çıkar Alice." Ona göz kırptı, sonra döndü ve karavana geri döndü.

Alice bir süre öylece durdu, bütün bu olanlardan dolayı kafası karışmıştı ve sonunda arabasına doğru yöneldi. Evine doğru giderken, Bayan Tinsel'e adının Alice olduğunu sylemediğinden kesinlikle emin olduğu aklına geldi. Ve ödemeyi nakit yapmıştı. Evine bir blok kala arabayı geri çevirdi ve adını nereden bildiğini sormak için meydana geri döndü.

Ama Phyllis's Antiques'in önüne geldiğinde, Bayan Tinsel ve Tinsel Trailer gitmişti.

Rosewood'da 30 gün.

Suçu babası işlemiştii ama bir şekilde Foster Robinson cezasını çekiyordu. Gerçekten de babasının avukatı Logan Anthony'nin onun adına araya girip Şerif Todd'u babasına bir şans vermeye ikna etmesine çok sevinmişti. Ona hapis cezasına yol açabilecek daha ciddi bir suçlama yöneltebilirdi. Bunun yerine Robinson'larla bir anlaşma yapmışlardı. Ya Foster kasabada kalıp babasını otuz gün boyunca ayık tutacak ve beladan uzak tutacak ya da bir ay sürecek bir program için onu re- hab'a kaydettirecekti. Her ikisini de başarıyla tamamlarsa suçlamalar düşecekti.

Foster Noel'i pek sevmezdi. Çocukluğundan beri de sevmezdi. Ama babası Noel'i çok severdi ve Noel'i bir grup doktor ve yabancıyla birlikte bir hastanede geçireceği düşüncesi kalbini kırmıştı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Foster Rosewood'da istediği kadar kalma esnekliğine sahipti, bu yüzden karar vermek kolaydı.

Lionel Robinson'ı otuz gün boyunca beladan uzak tutmak başka bir mesele olurdu.

Foster, en sevdiği eski koltuğunda oturan babasına bir fincan sade kahve getirdi. "Baba, hapishanenin dışında karşılaştığımız kadın var ya?"

"Alice Jordan?"

Foster başını salladı ve yakındaki kanepeye oturdu. "Kim o?"

"Belediye Başkanlığı için çalışıyor. Gerçekten bilen birine sorarsanız, kasabayı o yönetiyor." Leo kahvesinden bir yudum aldı ve sandalyesine geri oturdu. "Yaklaşık dört yıl önce asistanlık işini devraldı ve o zamandan beri Noel geçit töreninde onunla birlikte çalışıyorum. İyi bir hanımefendi. Çok düzenli. Bir adamı nasıl hizada tutacağını bilir. Böyle bir kadın işinize yarayabilir."

Foster da benzer düşünceler içindeydi ama çok farklı gerekçeleri vardı. "Beni hizada tutacak birine ihtiyacı olan ben değilim."

"O zaman seni lanet olası bilgisayardan çıkarıp gerçek dünyaya götürelim."

"Ben bir yazarım, baba. Bilgisayar başında olmak benim işim."

"Belki de öyleydi. Ama Ernest Hemingway de öyleydi ve o Afrika'da avlanıyor, savaşıyor ve hayatı yaşıyordu."

"Alkolikti ve intihar etti."

"Demek istediğim bu değil," diye alay etti Leo. "Demek istediğim, dışarı çıkıp herhangi bir deneyim yaşamadan bildiklerinizi nasıl yazabilirsiniz-

dünyanın sunduğu şey? Gerçekten çıktığın son kadın kimdi? Şu Jessica mı?"

Foster gözlerini devirdi. Babasıyla bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. En azından bugün. Birlikte geçirecekleri dört hafta boyunca hayatındaki kısa süreli sorunları konuşmak için bol bol zamanları olacaktı. "Jessica'dan beri çıkıyorum."

"Kimseden bahsetmediniz."

"Bahsetmeye değer kimse olmadı. Bayan Jordan'la çıkmak da istemiyorum. Sadece onu merak ediyordum."

Leo, Foster'ın itirazlarına inanmadığını belli eden bir gülümsemeyle, "O bir kıvılcık saçlı," dedi. "Taktığı örgü şapkanın altından belli oluyor mu bilmiyorum ama çok güzel koyu kumral saçları var."

Oğlunun zayıflıklarına işaret etmek tam bir babaya göre idi. Onun tipi altıncı sınıfta, kırmızı saç örgüleri ve çilli saçlarıyla Melanie Walsh'a ilk kez vurulduğunda iyice oturmuştu. "Fark ettim." Koyu kumral bir tutam saç şapkasından kaçmış ve Melanie onu kulağının arkasına sıkıştırırken izlemişti. Saçları omuz hizasındaydı, yüzünün şeklini ortaya çıkaran sade bir stildi. Çilleri yoktu ama gülümsediğinde gamzeleri çıkıyordu. Bu daha da iyiydi.

"Güzel bir vücudu da var. Çok sıksa değil," diye ekledi Leo. "Ben kadınlarımı hep kıvrımlı severim."

Üzerinde uzun bir bezelye kabanı vardı, o yüzden Foster bu konuda fazla yorum yapamadı ama kabanın altında saklanan kum saati figürünü ilgisini çekecek kadar seçebiliyordu. Belki de Pazartesi günü onu tekrar gördüğünde bu kadar sarınmış olmayacaktı.

Lafı açılmışken. "Baba, Noel Baba kıyafeti nerede? Pazartesi günü oraya götürmem gerekecek."

Leo koridoru işaret etti. "Kışlık paltoların olduğu dolapta." Sonra içini çekti ve kaşlarını çatı. "Onu hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum. Ve tüm çocukları. Her zaman geçit törenini ve sonrasında parkta çocuklarla fotoğraf çektirmeyi dört gözle beklerim. Bu benim yılımın en önemli olayı. Ve ben bunu mahvettim. Benim neyim var oğlum?"

Foster babasının yüzündeki yenilmiş ifadeyi fark etti ve bundan hoşlanmadı. O yokken işler kontrolden çıkmıştı. "Senin bir sorunun yok baba. Sadece işlerin biraz fazla ileri gitmesine izin veriyorsun. Annem gittiğinde bir iki kadeh içki seni idare etti ve şimdi içki olmadan nasıl idare edeceğini unuttun."

"Sanırım öyle. Bu kasabada yapacak pek bir şey yok," diye yakındı Leo. "Çocuklar Woody's Bar'da birkaç bira içmek için bir araya geliyor. Maçta birkaç tane içeriz. Balık tutarken birkaç tane içiyoruz. Kimseye zararı yok gibi görünüyor."

"Çocuklar su kulelerine tırmanıp insanlara sarkmıyorlar baba. Bunun ne kadar ciddi olduğunun farkında değil misin? Kayabilir ve düşebilirdin. O aptal gösterinle kendini öldürtebilirdin."

Leo umursamaz bir ses çıkardı ve kahvesini sehpanın üzerine koydu. "Kırk yıl boyunca telefon şirketinde hat görevlisi olarak çalıştım. Hiçbir şeyden düşmüyorum."

"Telefon direklerinin üzerinde sarhoş değildin."

"Ben gayet iyi indim. Ve bir daha asla oraya tırmanmayacağım, bu yüzden endişelenmeyi bırakabilirsiniz. Büyük rekabet maçımızı kaybettikten sonra çok sinirlendim. Hawks'ın onlar ve koçları hakkında ne düşündüğümü görmesini istedim. Kirli oynadılar. Koç Chamberlain'in çocuklarıyla hiç şansı yoktu."

Foster yüzünde boş bir ifadeyle babasına baktı. Buna ne demesi gerekiyordu ki zaten?

"Tamam, kötü bir fikirdi. Birkaç biradan sonra kötü fikirlerle doluyorum."

Foster ellerini dizlerine vurarak ayağa kalktı. "İşte bu yüzden bugün buzdolabını ve dolapları temizliyoruz."

Birkaç kutu bira ve yarım şişe viski mutfak lavabosuna dökülürken Leo onu mutfığa kadar takip etti. "Tam bir israf," diye mırıldandı.

"Evet, Şerif Todd'a bir söz verdim. Rosewood üzerindeki bir sonraki dolunayın senin dolunayın olmamasını sağlamak benim görevim."

BÖLÜM 2

SADECE BİR ARALIK'tı ama Alice Noel ağacını her zaman erkenden asardı. Kısmen oturma odasının koridorunda ısıltılı parladığını görmek hoşuna gittiği için, kısmen de tatiller onun için çok yoğun bir dönem olduğu için. Eğer bunu şimdi yapmazsa, bir de bakardı ki Noel'e üç gün kalmış ve hiçbir şeyi süslememiş.

Rosewood elbette ısıltılı kar tanesi ışıkları ve her bir sokak lambasının üzerindeki kırmızı fiyonklarla süslenecekti. Şehir merkezindeki caddelere büyük süslemeler ve herkese mutlu bir tatil sezonu dileyen pankartlarla birkaç çam ağacı asılacaktı. Parktaki büyük ağaç geçit töreninden sonraki akşam büyük bir törenle süslenerek yakılacak, Belediye Binasındaki daha küçük bir ağaç ise Pazartesi günü bizzat Alice tarafından süslenecekti. Tüm bunların yanı sıra Kış Harikalar Diyarı balosu ve yardıma muhtaç aileler için oyuncak ve yiyecek toplamak üzere bağış kampanyaları düzenlenecekti. Bunların her biri Alice tarafından planlandı, koordine edildi ve uygulandı.

Kendisi için yapmak istediği her şey şimdi gerçekleşmeliydi. Geçen yıl tatilden sonra indirimden aldığı yeni, önceden ışıktandırılmış yapay ağaç hızla yükseldi. Düzgünce kabartıldıktan ve beyaz pırıltılı ışıkların yumuşak parıltısıyla parladıktan sonra, garajdan tozlu bir kutu açtı ve dallarına asmak için süs koleksiyonunu paketinden çıkarmaya başladı.

İşini bitirdiğinde bir adım geri çekildi ve dün öğleden sonra aldığı yeni süsü hatırladı. Öyle bir şeydi ki

alışveriş çantasını çantasıyla birlikte mutfak tezgahının üzerine koymuş ve tamamen unutmuştu.

Alice şimdi çantayı aldı ve mendile sarılı zili çıkardı. Biraz salladı ve beklenen şingirtiyı çıkardı. Sonra ona bağlı olan kırmızı kadife kurdeleyi aldı ve ağacın ön tarafına yakın bir dala doladı.

Kadın ne demişti? Süsü ağaca asmasını ve bir dilek tutmasını mı? Alice bir süre ağaca ve onun yeni süsüne baktı. Dileyebileceği milyonlarca şey vardı. Sihir olsun ya da olmasın, kimse verandasına bir servet bırakmayacak ya da son yirmi beş kilosunu yok etmeyecekti, bu yüzden gerçekten neye ihtiyacı olduğuna odaklanmaya karar verdi.

Bir Noel Baba'ya ihtiyacı vardı.

Biraz aptalca hissetti ama ağaçtan bir adım geri çekildi ve boş odaya yüksek sesle konuştu. "Noel dileğim, Noel geçit töreni için yeni bir Noel Baba bulmam."

İşte. Dilek tutuldu.

Yıldızların büyüğü girdabı yoktu. Çanlar çalmadı. Kapısının önünde dumanlar içinde beliren bir adam yoktu. Sadece oturma odasında, arka planda aynı Perry Como Noel şarkısı çalarken o vardı. Alice içini çekti ve paketleri tekrar çantasına doldurdu. Sihir için bir zaman çizelgesi vermemişti ama acelesi vardı. Noel'in büyüğü ve gizemli Tinsel Trailer buraya kadarmış.

Hayal kırıklığını evin etrafında daha fazla tatil işi yaparak bastırdı. Merdiven korkuluklarından aşağıya çelenkler astı ve verandası boyunca daha fazlasını sarkıttı. Her pencereye elektrikli mumlar yerleştirdi. Kapıya bir çelenk ve kapı koluna da büyükannesinden aldığı bir dizi çan astı. Antika bir Noel Baba şöminenin şöminesine, tek Noel çorabının kancasının yanına yerleştirilmişti. Bir an için hüznü örgü çoraba baktı ve sonra dikkatini garaja geri taşımak için tüm paketleme malzemelerini toplamaya verdi.

İş, ister ofiste ister evde olsun, Alice'in kendi düşünceleri de dahil olmak üzere, uzaktan hoş olmayan her şeyden uzaklaşmasını sağlıyordu. En azından son terapisti böyle söylemişti. Ne yazık ki seanslara katılamayacak kadar meşgul olduğu için bu konuda bildiği tek şey buydu. Ama ona göre iş iyiydi. Bu

beynini susturdu ve ona arzuladığı başarının dopamin vuruşunu verdi.

Ev dekore edilip toparlandığında, nihayet acıktığını fark edecek kadar uzun süre hareketsiz kaldı. Seçeneklerinin sınırlı olduğunu anlamak için buzdolabına bakmasına gerek yoktu. Yılın bu zamanlarında yiyecek alışverişi, kişisel bakımının geri kalanıyla birlikte pencereden dışarı çıkıyor gibiydi. Bunun yerine ceketini giyip birkaç blok ötedeki Ellen's Diner'a yürümeyi tercih etti.

Bugün hava ne kadar soğuk olsa da güneş parlıyordu. Kısa mesafeyi arabayla gitmek yerine yürümek için mükemmel bir hava vardı. Geçit töreni günü için umduğu hava buydu. Yağmur yok, rüzgar yok, sadece açık bir gökyüzü ve burnunuza ve yanaklarınıza şenlikli bir acı getirecek kadar soğuk.

Rosewood'un şehir merkezinde yaşamak Alice için bir zorunluluktur. Biraz daha uzaklaştığında daha fazla alana sahip daha ucuz seçenekler vardı ama işe yakın olması daha önemliydi. Belediye Binası'nda bir daire sunmadıkları için -birden fazla kez öneride bulunmuştu- yakınlardaki küçük bir kulübe iş görüyordu. Ayrıca şehir merkezine göre çok sessizdi. Caddenin karşısında, en yakın komşusu Baptist mezarlığıydı. Onun hemen ötesinde de kilise vardı, yani Pazar sabahı çalan birkaç çan sesi dışında her şey mükemmeldi.

Bir Pazar akşamı, lokanta genellikle oldukça sessizdi ve bu gece de bir istisna değildi. İki adam tezgâhta yemek yiyor, yaşlı bir çift de arka tarafta oturmuş bir dilim turta ve kahve içiyordu. Alice boş bir masaya oturdu ve tableti ile her masaya bırakılan lamine menüyü alarak yerleşti.

Rosewood'da Pazar günleri Tanrı'yla, aileyle ve eğer bulabilirseniz büyükannenin kızarmış tavuğuyla geçirilen iyi zamanlara adanmıştı. Alice'in hayatında bunlardan hiçbiri yoktu, bu yüzden Pazar günleri genellikle gelecek iş haftasını planlamak, çamaşır yıkamak ve Ellen's Diner'da Fred'in meşhur köftesini yemekle geçerci.

"Hey Bayan Alice," dedi lokantadaki garson Ruth masaya yaklaşırken. "Bu hafta bir şeyleri değiştiriyor muyuz? Bugün güzel bir rosto spesiyali var."

Alice menüye baktı ve başını salladı. "Fred'in köftesi ve patates püresinden daha iyisini bulamazsın."

"Bezelye ve havuç, yanında ekstra sos. Diyet kola." Ruth'un yazmasına gerek yoktu, çabalarına rağmen hiç değişmemişti.

Alice'in dallanıp budaklanmasını sağlamak için.

"İşte bu kadar." Alice menüyü kaldırdı, neden baktığından emin değildi. Ruth birkaç dakika sonra içkisiyle birlikte yeniden ortaya çıktı ve tabletini açıp biraz çalışması için yanından ayrıldı.

Sihirli bir süslemenin hayatına yeni bir Noel Baba getirmesini bekleyemezdi. Birini avlaması gerekiyordu. Ve işe şehirdeki aklına gelen tüm erkeklerin bir listesini yaparak başladı. On sekiz yaşından büyük oldukları sürece her isim listesinde yer alıyordu. Köfte gelene kadar yüzden fazla potansiyel aday bulmuştu.

"Bu bir çeşit alışveriş listesi mi?" Ruth tabağı yere bırakırken sordu.

"Bir erkek için alışveriş yapmadığım sürece hayır," diye espri yaptı Alice.

Ruth listeye baktı ve başını salladı. "Ben olsam bu adayların çoğunun üstünü çizerdim, tatlım. İnan bana, hayatım boyunca bu kasabada yaşadım."

Alice kıkırdadı. "Neyse ki onlarla çıkmayı düşünmüyorum. Sadece geçit töreni için yeni bir Noel Baba arıyorum."

"Evet, Leo'nun kanunla olan mücadelesini duymuştum. Kendisine göz kulak olacak iyi bir kadına ihtiyacı olan bir adam var. Karısı onu terk ettiğinden beri ne yapacağını bilemiyor."

"Bu ne kadar zaman önceydi?" Alice sordu.

"Tanrım. Foster gittiğinde sekiz ya da dokuz yaşındaydı diyebilirim. Noel günü, inanabiliyor musunuz? Onlara dışarı çıkıp Noel yemeği için unuttuğu bir şeyi alması gerektiğini söyledi ve bir daha geri dönmedi."

Alice biberliği kaldırırken durdu. "Bu korkunç."

"Biliyorum. Leo, Foster'ın hatırı için bir arada tuttu. Oğlunu tek başına yetiştirerek iyi bir iş yaptı diyebilirim. Evliliğinin bitmesiyle uğraşmak yerine buna odaklandı. Ama Foster üniversiteye gidip Nashville'e yerleşince, düşünceleri onu ele geçirdi. Yalnız kalmak Leo için iyi değildi. Ona eşlik etmesi için şişeyi kullandı."

Şimdi Alice ona bu kadar sert davrandığı için kendini suçlu hissediyordu. Bu onun yaptıklarını ya da değiştirilmesi gerektiğini değiştirmiyordu ama şimdi onu biraz daha iyi anlıyordu. Herkes boşluğu bir şeylerle doldurdu.

Ruth, tablet ekranını işaret ederek, "Bence oğlunu Noel Baba adayları listesinden çıkarabilirsiniz, her şeyden önce," diye ekledi.

"Nedenmiş o?" diye sordu. D n reddetmişti ama Alice kasaba etkinlikleri için gönüllü istemek söz konusu olduğunda kimsenin ilk "hayır" cevabını nihai cevap olarak kabul etmezdi. İnsanlar ilk başta hep hayır derdi. Eğer onu dinleselerdi, burada hiçbir şey olmazdı.

"Leo, Sue terk ettiğinde içmeye başladı," diye açıkladı Ruth, "ama Fos- ter onun terk edişini bayramlarla ilişkilendirdi. Bildiğim kadarıyla yirmi k sur yıldır Noel'i hiçbir şekilde, hiçbir biçimde kutlamadı, hatta kabul etmedi."

Foster, Belediye Başkanı Otto Gallagher'ın ofisine adımını attığında, yarı süslenmiş bir Noel ağacı ve bir kutu süsün üzerine eğilmiş olan belediye başkanının masum asistanının yönlü kı ı tarafından karşılandı.

Ağaç umurunda bile değildi ama kabul etmeliydi ki bu güzel bir kı tı. Babası haklıydı. "Güzel," dedi kendini durduramadan.

Alice ayağa fırladı ve topuklarının üzerinde dönerek ona fark ettirmeden içeri giren kişiye baktı. Bakışları Foster'inkilerle karşılaştığında bir an için afallamış gibi göründü ama sonra gülümseyerek kendini topladı. Foster onun her zaman, eski haline dönmeden önce sadece kısa bir süre için çatlaklarını gösteren, alıştırılmış bir samimiyete sahip olduğunu fark etmişti. Bu durum onda, plastik yüzünün ardında ne olduğunu görmek için dengesini bozma isteği uyandırıyordu.

"Bay Robinson," diye selam verdi, sonra üzerinde çalıştığı ağaca bakmak için arkasına döndü. "Henüz tamamlanmamış bir çalışma," dedi, Robinson'un övgüsünü poposu yerine tamamlanmamış ağaç için yanlış anladı.

Onun varsayımını düzeltmeye zahmet etmedi. Onun yerine giysi çantasını kaldırdı. "İstendiği gibi Noel Baba kıyafetini getirdim."

"Harika," dedi ve çantayı adamın kollarından alıp yakındaki bir portmantoya astı. "Bugün daha sonra kuru temizlemeciye götüreceğim. Getirdiğin için çok teşekkürler."

"Bırakmamı ister misin? Eve dönüp mahk m babamı kontrol etmeden önce biraz zamanım var. şu anda avukatıyla sohbet ediyor."

"Hayır," diye ısrar ederek kıızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı. "Bu benim işim."

"O zaman seninle kuru temizlemeciye kadar yürümeme ve benimle uğraşma zahmetine karşılık sana bir fincan kahve ısmarlamama ne dersin? Köşede yeni bir yer var, değil mi? Piz- za Palace'ın karşısında?"

"Evet. Havalı Fasulye," dedi Alice. "Bunu her söylediğimde kendimi yeniden ortaokuldaymışım gibi hissediyorum."

Foster gülümsedi ve başını salladı ama ismi tekrarlamaya cesaret edemedi. "Yani bu evet, sana kahve ısmarlamama izin vereceksin anlamına mı geliyor, yoksa sadece evet, yeni bir kahve dükkânı var anlamına mı geliyor?"

"Ah," dedi, yarı yüzgeçli ağacına bakmak için bir an arkasına döndü ve saatine baktı. "İkisi de mi?"

"Sesin pek emin gelmiyor. Çok meşgulsen anlarım. Seve seve-"

"Hayır, seninle kahve içmek istiyorum!" diye neredeyse bağıırıyordu, solgun yanaklarına, boynuna ve erik rengi V yakalı kazağıyla göğsünün görünen kısmına yayılan kırmızı bir kızarıklık. "Telefonumu resepsiyon görevlisine yönlendirmem, kapıyı kilitlemem ve bir sonraki toplantım için zamanında burada olmam gerekiyor."

Foster onun masasında verimli bir şekilde hareket etmesini, ekranları kilitlemesini, telefonda bir düzine numarayı çevirmesini ve her zaman yanında taşıdığı tabletini çantasına koymasını izledi. Birkaç saniyede bir, kadının kalın kirpiklerinin arasından kendisini izlediğini fark ediyordu, sonra hızla başını çevirip işine dönüyordu.

Sonunda gitmeye hazır olduğunda, Noel Baba kıyafetini aldı ve onun için ofisin kapısını açtı. Koridora geçerken ona gülümsedi ve bu gülümsemede az da olsa bir gerçeklik payı vardı. Bu bir ilerlemeydi.

Ofisi kilitledikten sonra aşağı indiler ve Birinci Cadde boyunca uzanan kaldırıma doğru çimlerin üzerinden geçtiler. Pazartesi günü sabahın ortası için şehir merkezi hareketli görünüyordu. Arabalar gelip gidiyordu. Yakındaki bir butikten birkaç kadın ellerinde birkaç büyük alışveriş torbasıyla çıktı. Başka bir kadın da yandaki kuaför salonu Curls'e girdi. Postacı şehir merkezindeki güzergâhında yürüyor, diğer yönde yanlarından geçiyordu. Bir eliyle posta arabasını itiyor, diğer eliyle de nefis görünümlü bir cin- namon roll yiyordu.

Etrafına sarılmış pembe peçeteye bakılırsa, yaklaştıkları köşedeki şık pastaneden yeni almıştı. Buralarda işler hatırladığından daha canlıydı, bu da güzel bir şeydi.

Bugünlerde ne kadar çok küçük kasabanın gelişmek yerine öldüğünü düşünüyordu. Çoğunlukla onun gibi insanların büyüüp büyük şehirlere taşınması yüzünden.

Yürürlerken, "Rosewood'a dönmeyeli ne kadar oldu?" diye sordu.

"Bunu sormanız çok komik. Ben de tam ne zaman ayrıldığımı düşünüyordum. En az on ya da on bir yıl diyebilirim. Üniversitedeyken yazları birkaç kez geri döndüm ama mezun olduktan sonra Tennessee'de kaldım. Çok şey değişti." Caddenin karşısına geçtiklerinde Madeline's Bakery'nin tabelasını işaret etti. "O burada değildi."

"Geçen yıl açıldı," diye açıkladı Alice. "Önceki sahibi vefat etti ve Maddie Chamberlain satın aldı."

Foster bir kıkırdamayı bastıramadı. "Uzun zamandır aklıma gelmeyen bir isim var ama geldiğimden beri defalarca duydum. Chamberlain ailesi. Bu kasabayı hala onlar yönetiyor, değil mi?" "Öyle olduğunu düşünmek hoşlarına gidiyor, ancak genç nesil herhangi bir düzeni sürdürmektense hayatlarını yaşamaya çalışmakla daha çok ilgileniyor.

cy. Onlardan herhangi biriyle aynı okula gittiniz mi?"

Foster başını salladı. "Pek sayılmaz. Sanırım en büyük oğul ben son sınıftayken birinci sınıftaydı, ama hepsi bu kadar. Babası annemle babamın boşanma davasıyla ilgilenmişti. Onlar hakkında bu kadarını hatırlıyorum."

"Tabii ki. Yakın zamana kadar Norman, Rose-wood'daki tek avukattı. Blake artık lisenin futbol koçu. Küçük kız kardeşi Maddie'nin de fırını var." Alice Birinci Cadde'nin karşısını işaret etti. "Woody's Bar'ın içi de yepyeni, eğer bir süredir gitmediysen. Yeni sahibi her yeri baştan aşağı yeniledi. Aslında Maddie Chamberlain'le nişanlı, ne kadar komik."

"Küçük kasabalar," dedi Foster, ancak bu sözlerin bir eleştiri olup olmadığından tam olarak emin değildi. Nashville'de böyle şeyler olmazdı. Ya da olduysa bile kimsenin haberi olmuyordu çünkü her şey çok hızlı değişiyordu. Evden ne kadar az dışarı çıktığı düşünülürse, orada birilerini tanıyor olması bile bir mucizeydi.

"Çok özeller, değil mi?" Alice takdirle ışıldıyor gibiydi. "Ofisimiz meydana yeniden canlandırmak ve büyürken bile toplumu bir araya getirecek etkinlikler planlamak için çok çalıştı. Bu beni meşgul ediyor." Sözlerini çantasından telefonunu çıkararak ve onlar yürürken başparmaklarıyla hararetle yazarak noktaladı.

Nelson'ın Kuyumcu dükkânının önünden geçerlerken telefonu kaldırdı. Foster ikisinin de içeri girmesi için kuru temizlemecinin kapısını açtı. Takım elbiseyi bırakmaları sadece birkaç dakika sürdü ve sonra köşedeki yeni kafeye doğru geri döndüler.

Sipariş vermek için tezgâha geldiklerinde Foster ona döndü. "Burada içmek için yeterli zamanınız var mı, yoksa sizinkini sipariş edeyim mi?"

Bir araya geldiklerinden beri onuncu kez saatine baktı. "Biraz zamanım var ama lütfen yine de sipariş verin, böylece ofise dönerken yanımda götürebilirim. Bir saat boyunca yudumlayacağım."

Foster kendisi için bir sade kahve, Alice için de bir naneli mocha sipariş etti ve içeceklerini pencerenin yanındaki küçük masaya götürdüler. Camlar mevsimlik çobanpüskülü ve kardan adam resimleriyle boyanmıştı ve bunlardan birinde, gerçek dünyada onu değişken bir şekilde eritecek sıcak bir fincan kahve vardı. Tatiller tuhaftı. Sadece dışarıdan bakan birinin bunu kabul etmesi gerekiyordu.

"İçki için teşekkür ederim," dedi Alice.

"Rica ederim. Kasabada duyduğuma göre Rosewood'daki en çalışkan kadın sizmişsiniz. Bir molaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Alice'in ufak tefek burnu bir an için kııştı, sanki bu unvan karşısında gururu mu okşandı yoksa bunaldı mı karar veremiyordu. "Çok fazla. Otto sürekli yardım tutacağına söz veriyor ama ne zaman sıkıştırsam bütçede yeterli para yokmuş gibi geliyor. Sanırım her şeyi benim yapmamdan hoşlanıyor çünkü her şeyin tam istediği gibi yapılacağını biliyor."

"İşiniz size erkek arkadaşınızla birlikte olmak için yeterli zaman bırakıyor mu? Ya da ailenle vakit geçirmek için?" Sorusunda çok açık olmadığını umuyordu.

"Hayır, ama neyse ki ihmal etmem gereken bir erkek arkadaşım yok. Sanırım Otto'nun da hoşuna gidiyor, kişisel dikkat dağınıklığı yok. Dürüst olmak gerekirse Rosewood'a taşındığımdan beri bir ilişkim olmadı ve bu birkaç yıl oldu. Ve tüm ailem Kuzey Carolina'da yaşıyor. Burada sadece ben ve işim varız."

"Bunu anlıyorum," dedi Foster. "Hayatımı kazanmak için casus gerilimleri yazıyorum. Yazmak oldukça yalnız bir faaliyet. Saatlerce masamda oturuyorum, kafamı kaldırdığımda karanlık olduğunu ve yemek yemediğimi fark ediyorum. Ya da ayağa kalkmadığımı. Ya da bütün gün konuşmak. Nashville'de birkaç arkadaşım var."

ama genellikle sadece ben ve dizüstü bilgisayarım başka bir teslim tarihine karşı yarışıyoruz."

"Kulağa oldukça yalnız geliyor. En azından etkinliklerde ve toplantılarda insanlarla çok fazla etkileşim kurabiliyorum. Yine de bu sadece yüzeysel. Burada kimseyi gerçekten tanıdığımdan emin değilim. Neyse ki genellikle bu konuda çok fazla düşünemeyecek kadar meşgul oluyorum. Özellikle de tatil zamanlarında."

"Neden buraya taşındınız? Rosewood'un hep insanların doğduğu ama kimsenin taşınmadığı bir yer gibi görüldüğünü düşünmüşümdür."

"İşim beni buraya çekti. Emlak fiyatları beni bir ev almaya teşvik etti ve beni burada tutuyor. Kaçma riskim yok ve Otto da bunu biliyor. İşimi seviyorum. Paraya ihtiyacım var. Sadece işten uzakta geçireceğim birkaç saat daha işime yarayabilir." Çantasındaki cep telefonu tekrar çaldı ve gözlerini devirdi. "Bunun gibi. Affedersiniz, ben Otto." Telefonu çıkardı ve kısa aramayı cevapladı. "Bunun için üzgünüm," dedi ve işi bittiğinde telefonu bir kenara bıraktı.

"Evden çıkabildiğimiz ve eve dönene kadar kimsenin bizi bulamadığı zamanlarda hayat daha basit görünüyordu. Cep telefonum var ama çoğu zaman zil sesi kapalı oluyor. Genelde acil durumlar için."

"Babanın tutuklanmasıyla ilgili gece geç saatlerde gelen telefonlar gibi mi?" Foster iç çekti. "Evet, onlar gibi."

"Babanızın başına gelenler için gerçekten çok üzgünüm. O mükemmel bir Noel Baba'dır. Bu şartlar altında, yine de yapamadım..."

"Özür dileme," diye araya girdi. "Bunu kendi başına açtı. Zaten muhtemelen takım elbiseyi emekli edip işi başkasına bırakmasının zamanı geldi."

Alice'in konuşmadan önce bir süre endişeyle kahve kapağının kenarını parmaklamasını izledi. "Noel Babamız olmayı yeniden düşünmeni sağlayabilir miyim? Sadece bir günlüğüne, sonra gelecek yıl için birkaç günden fazla vaktim olduğunda yerime kalıcı birini bulabilirim."

Foster kıkırdadı ve başını salladı. Bu konunun eninde sonunda tekrar gündeme gelmesini bekliyordu ve işte gelmişti. "Zor durumdaki güzel bir kadın için yapabileceğim pek çok şey var ama şişman bir adam gibi giyinmek bunlardan biri değil. Özür dilerim ama ben Hristiyanlık yapmıyorum." Foster sandalyesini geriye itti ve bu tartışmayı bitirmeyi umarak ayağa kalktı.

Alice başını salladı, hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Anlıyorum." Ve sonra, oturmakla ayakta durmak arasında bir yerde

Tereddüt etti ve ona baktı. "Bunu mu demek istedin?"

"Ben her zaman söylediğimde ciddiyimdir. Benim için Noel Baba yok."

"Hayır, demek istediğim..." durdu, düşünceleriyle birlikte eşyalarını da topladı. "Bana sıkıntı içindeki güzel bir kadın dediğinde... Gerçekten güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

Foster onun gururunu okşadığı için gülümsemeli miydi yoksa geçmişte ona aksini hissettiren erkekleri avlayıp yumruklamalı mıydı bilemiyordu. Ona göre kesinlikle büyüleyici bir kadındı. Kusursuz, kremsi bir cilt, koyu kumral saçlar, kıvrımlı bir vücut ve iri, koyu gözler. Rosewood'un erkekleri onun bunca zaman bir rafta oturup kendinden şüphe etmesine izin vererek aptallık etmişlerdi.

Ciddi bir ifade seçti, ne söyleyeceğinden şüphe duymaması için aynı karanlık gözlere baktı. "Daha önce de söylediğim gibi, ben her zaman söylediklerimde ciddiyimdir."

Alice'in ağzı açık kaldı, kelimeler istediği gibi şekillenmemiş gibiydi. Kaşları şaşkınlık ve hayret karışımı bir ifadeyle birbirine yaklaştı. Bu kesinlikle onun resmi Başkanlık Ofisi ifadelerinden biri değildi.

Tepedeki bir parıltı Foster'ın dikkatini çekti ve parıltıya batırılmış plastik bir ökseotu kümesinin altında durduklarını fark etti. Tam olarak Charles Dickens'ın resmettiği gibi değildi ama bu fırsatı değerlendirmeye karar verdi.

Ona yaklaşarak elindeki cep telefonunu aldı ve masanın üzerine koydu. Gözlerinin içine bakarak eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Sözlerinin şoku geçene kadar onu öptü. Kız ona gerçekten inanana kadar öptü.

Dudakları yumuşaktı ve naneli kahve tadındaydı. Normalde bu tür mevsimsel tatlardan uzak dururdu ama o anda bu tattan vazgeçmişti. Daha fazlasını istiyordu, ondan daha fazlasını. Ama olay çıkardıkları için Rosewood'un diline düşmeden önce geri çekildi.

Ona baktı, gözleri cam gibiydi ve bir an için sersemlemişti, sonra tepesinde sallanan ökseotunu fark etti. "Noel şeyleri yapmadığını sanıyordum?"

"Sözlerimin samimiyetini size mümkün olan en zevkli şekilde kanıtlamak için uygun bir bahaneydi. Başarılı olabildim mi?"

"Evet," diye mırıldandı konuşmadan, sadece başını salladı.

"Güzel."

Telefonu tekrar çaldı ve adam bir adım geri çekilerek onun alanından çıktı. Telefona baktı ve iç geçirdi. "Kahve için teşekkürler Bay Robinson."

Foster gülümsedi. "Sanırım bu noktadan sonra bana Foster diyebilirsiniz."

BÖLÜM 3

ALICE BUNA INANAMIYORDU. Foster onu öptüğünde çanların çaldığını duymuştu. Gerçek çanlar.

Zamanında pek çok erkekle öpüşmüştü ama bir kez olsun melekler korusu şarkı söylememiş ya da filmlerdeki gibi arka planda romantik bir müzik yükselmemişti. Ama bu sefer... gerçekten çan sesleri duydu. Tam olarak *jingle* çanları. Tıpkı güneşin doğduğu gün Noel ağacına astığı gibi. Büyülü dilek süsü.

Süsü ve esrarengiz seyyar satıcısını neredeyse aklından çıkaracaktı. Alice o kadar çok şey olup biterken muhtemelen bir satış taktiği olan bu şey üzerinde duramayacak kadar meşguldü. Ama şimdi, ıslıl ıslıl yanan altın çan zihninin tam ortasındaydı. Çanların sesi bir işaret miydi? Büyülü müzik ona, itirazlarına rağmen Foster Robinson'ın dilediği Noel Baba olduğunu mu söylüyordu?

"Bayan Jordan?"

Alice tabletini göğsüne doğru çekti ve düşüncelerinden sıyrıldı. "Evet?"

Adliye binasının önündeki çimenlikte duran erkek kalabalığının hepsi beklentiyle ona bakıyordu. Ona en yakın olanı, yeni diktikleri yirmi metrelik Noel ağacını işaret etti. "Nasıl görünüyor hanımefendi?"

"Ah, özür dilerim. Harika görünüyor," dedi Alice en güzel gülümsemesiyle. Salı öğleden sonrasının görevi ağacı dikmek ve yakmaktı. İşine odaklanmalı ve sihirli bir ağaçla ilgili hayaller kurmayı bırakmalıydı.

dilek çanı ve dünkü öpücük. "Sen gidip süslemelere başlayabilirsin."

Adam başını salladı ve ellerinde uzun merdivenler ve şehrin ışık ve süslerinden oluşan devasa kasalarla bekleyen diğerlerinin yanına döndü. Onlara işaret etti ve ağacın etrafını sarmak için uzun ışık şeritlerini açmaya başladılar.

Neyse ki bu Alice'in kendi başına yapmadığı bir işti. Yükseklikten hoşlanmazdı ve Rosewood'da, yavaş sezonlarında kasabanın etrafındaki dekorları yerleştirmekten her zaman mutluluk duyan sevimli bir peyzaj şirketi vardı.

İç çekerek bir bankın üzerine kaydı ve izlemeye koyuldu. Bu gece bitiremeyeceklerdi ama muhtemelen ışıkları yakıp test edebileceklerdi. Süsler yarın takılabilirdi. Cumartesi gecesi geçit töreninden sonra resmi ağaç aydınlatma töreni yapılacaktı. Bu büyük bir olaydı ve kasabadaki neredeyse herkes bunu görmek için gelirdi. Belediye Başkanı Gallagher Alice'in yazdığı birkaç cümleyi söyleyecek, büyük, sahte bir düğmeye basacak, ağaç yanacak ve herkes neşelenecekti. Rosewood'da Noel'in geleneksel başlangıcıydı.

Belediye Başkanı Otto'nun hemen yanında da neşeli adamın kendisi duruyordu. Leo'nun yerine geçecek birini bulmalıydı, hem de hemen.

Yine de buna odaklanmak zordu. Alice'in yapması gereken milyonlarca şey vardı ama akli sürekli kafeye ve o öpücüğe gidiyordu. Adamın bunu neden yaptığından hâlâ emin değildi. Kendini kanıtlamaya çalıştığını söylemişti. Pek romantik değildi ama çok da şikâyet edemezdi. Onun için daha büyük bir endişe, öpücüğün kendisini nasıl hissettirdiğiydi. Çanlar bir yana, tüm vücudu Foster'ın dokunuşuna tepki vermişti. Neredeyse sahip olduğunu unuttuğu parçalarının karıncalanmasına neden olmuştu.

Foster uzun zamandır ilgi duyduğu ilk erkekti. Ve tabii ki, ona karşı hissettiği her şey daha en başından mahkûmdu. Rosewood'da bulunmasının tek nedeni babasının gözetiminde ev hapsinde olmasıydı. Yeni yıl geldiğinde Foster Nashville'e geri dönecek ve onu tamamen unutacaktı.

Tipik Alice, diye iç geçirdi, sahip olamayacağı bir şeyi istemek. İşine bağlı kalması gerekiyordu. İşinde, ilişkilerinde olduğundan çok daha iyiydi.

"Bu oldukça etkileyici bir ağaç."

Başını çevirdi ve düşüncelerinin nesnesini kaldırımında yanında dururken buldu. Ağaca bakıyordu, üzerinde deri bir ceket ve kot pantolon vardı. "Evet, öyle. Rosewood 1957'den beri her yıl meydana bir ağaç diyor ama bu şimdiye kadarkilerin en büyüğü."

Foster onun yanındaki banka oturdu, omzu koluna değdi. Paltosunun yününden bile Foster'ın sıcaklığını hissedebiliyordu. Deri ceketinin kokusu tenindeki topraksı erkek kokusuyla karışıyor, kadının sert bankta biraz kıpırdanmasına neden oluyordu.

"Çocukken buradaki ağacı hatırlıyorum. Meydanın hemen dışında yaşadığımız için ailemle birlikte neredeyse her akşam yemekten sonra parkın etrafında yürür ve ışıklara bakardık. Zihnimde ağaç o zamanlar devasa boyutlardaydı ama ben daha küçük olduğumu hayal ediyorum. Bu bana Opryland Otel'de dikilenleri hatırlatıyor. Hiç Noel'de oraya gittin mi?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Nashville'e hiç gitmedim."

"Oh, pekala," diye gülümsedi. "Gerçekten de her şeyi yapmışlar. Otelin kendisi devasa, büyük cam avluları ve kapalı bahçeleri var. Çimenlerin üzerinde gerçek boyutlu bir yemlik sahnesi var. Her yıl aşağı inebileceğiniz bir kaydırağı olan farklı bir oyma buz gösterisi yapıyorlar. Dev bir zencefilli çörek evi bile var."

Alice, Ho- tel'den bahsederken onun gözlerinde meraklı bir ışık fark etti. Belki de tatillerden iddia ettiği kadar nefret etmiyordu. "Noel'den hoşlanmayan biri için Noel hakkında çok şey biliyorsun," dedi.

Foster başını salladı. "Biliyorum. Aralık ayı başında orada düzenlenen bir yazar kongresine katılmıştım. Tatil için süsleneceği aklıma bile gelmemişti ama gözlerim var, görmemezlikten gelemedim. Ben bile güzel olduğunu kabul etmek zorundayım. Ve buz kaydırağı beni cezbettiler. Bunlardan birine ne sıklıkla rastlarsınız?"

"Neredeyse hiç," diye kabul etti Alice. "Nashville'de yaşamayı gerçekten seviyorsun gibi görünüyor."

"Eh," diye omuz silkti. "Başka herhangi bir yerle aynı. Oraya okula gitmek için taşındım ve okul bitince de kaldım. Benim için en önemli şey burada olmamaktı. Bu bana pek çok seçenek bıraktı. Nashville bana çok uygun."

"O zaman bu senin için uzun bir ay olacak. Nefret ettiğin kasaba, küçümsediğin tatil boyunca."

Foster dönüp ona baktı. "O kadar da kötü değildi. Hoş bir şekilde dikkatim dağıldı."

Adam gözlerinin içine bakıp bilmiş bilmiş sırtıttığında Alice karıncalanma hissinin yeniden başladığını hissetti. "Daha dördüncü gündeyiz," diye uyardı. "Yirmi altı gün daha dikkatini dağıtacak kadar ilginç olduğumu sanmıyorum."

"Eğer isterseniz, kesinlikle denemek isterim."

Buna ne diyeceğinden emin değildi. Onun dikkatini dağıtmayı çok istiyordu ama bu onun için en iyi ay değildi. Peki ya Ocak? Ona o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, Ocak ayı bir anda şu anki kadar önemli olmaktan çıkmıştı. Ve şimdi, onun kendisini öpmesini gerçekten istiyordu. Adam da öpecekmiş gibi görünüyordu.

Ama sadece birkaç metre ötede çalışan ekibin önünde değil. Paniğe kapıldı ve Foster'dan uzaklaşarak yapılmakta olan ağaca baktı. "Görebiliyoruz. Yirmi dört-yedi mesain var ve işlerin benim için ne kadar yoğun olduğunu biliyorsun."

"Sen tanıdığım en özverili çalışanlardan birisin." Sözleri övgü doluydu ama ses tonu öyle değildi.

"Eğer işimi yapmazsam," diye açıkladı, "Rosewood'daki tüm küçük kızlar ve oğlanlar için Noel mahvolacak. Bu motive edici. Yani istesem bile, *tüm* saatleri doldurmanıza yardımcı olamayacağım. Ama belki biraz."

Foster başını salladı. "Alabildiğimi alacağım."

Alice elini tutmak için uzandığında adamın kolunun kalçasının dış kısmına değdiğini hissetti. Elini içine çekti ve keşke eldiven giymeseydim de onun tenini kendi teninde hissedebilseydim diye düşündü.

"Sen zaten benim için mutlu bir dikkat dağıtıcısın. Bugün tatil ruhunu doyasıya yaşadım," dedi Foster. "Babam onu Noel ağacı çiftliğine götürmem için ısrar etti, böylece ev için bir tane seçebilecekti. Elbette Piggly Wiggly'nin otoparkından bir tane alamazdı, bu yüzden bir ağacı kesmenin keyfini yaşadım."

"Onu Mustang'in tavanına bağlamadın, değil mi?"

"Tanrı aşkına hayır," diye güldü, yüzünde sahte bir korku ifadesi belirmişti. "Noel'den hoşlansam bile bunu yapmazdım. Hayır, babamın kamyonetini sürdüm. Sonra bir saatimi tavan arasından süs kutularını indirerek geçirdim ki onları asabilsin. O oturma odasında çalışırken ben de acı biber yaptım. Koltuğunda oturmuş Bing Crosby'nin mırıltısını dinliyor ve penceredeki parıltıya ışıkları izliyordu."

bir süreliğine evden çıkmam gerektiğine karar verdiğimde. İyi ki de öyle yapmışım, böylece seninle burada karşılaşabildim."

"Ben de. Saatinizin başına dönmeniz ne kadar sürer?" "Eh," dedi Foster bileğini kaldırıp saatine bakmak için. "Muhtemelen birkaç dakika içinde geri dönün."

Sanki bir işaretmiş gibi Noel ağacı aydınlandı. İkisi de dönüp baktılar, ışıklar gözlerini kamaştırmıştı. Ağacın etrafını saran işçiler alkışladı. Sonra, aynı hızla ağaç tekrar karanlığa gömüldü. "Toparlanalım çocuklar," diye bağırdı içlerinden biri.

"Bu kadar mıydı?" Foster sordu.

"Şey, evet. Bu sadece büyük ağaç aydınlatma töreninden önce bir testti," diye açıkladı Alice. "Bu gece için işleri bitti. Benim de öyle." Bu onun toparlanıp eve dönme işaretiydi ama henüz Foster'ın elini bırakmaya hazır değildi.

Foster ayağa kalktı ve kalkmasına yardım etmek için Alice'in elini tuttu. O da bırakmak istemiyor gibiydi. "Arabana kadar seninle yürüyebilir miyim?"

"Aslında bugün yürüdüm. Ben de uzakta oturmuyorum ama eğer düşündüğüm yerde oturuyorsan, senin yolundan geçmem gerekiyor. Onun yerine seninle eve kadar yürümeme ne dersin?"

"Bu hoşuma giderdi." Adam gülümsedi. Foster, adliye binasının kenarından batı tarafındaki kütüphaneye doğru yürürken onun elini tutmaya devam etti.

"Eğer son birkaç gün bir gösterge olduysa, eve gittiğimde babam boş bir kase biber ve yarısı yenmiş bir kraker koltuğunun yanında yatıyor olacak. Bulaşıkları kaldıracağım, ışıkları söndüreceğim ama o yerinden kıpırdamayacak. Yatağından çok sandalyesinde uyuyor."

"Belki orası daha rahattır," diye önerdi Alice. "Büyükbabam yaşlandığında koltuğunda çok uyurdu."

Foster omuz silkti. "Evet, ama bunu yıllardır yapıyor. Sanırım bu onu yatağında tek başına uyumak zorunda kalmaktan kurtarıyor."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Alice. "Tabii ki yalnız uyumak benim normalim. Bunun işleri kolaylaştırdığından emin değilim. Sadece eskiyor."

Üçüncü Cadde ile Ana Cadde'nin kesiştiği yerde durdular ve iki şeritli yolun karşısındaki küçük eve baktılar. Alice buranın Leo'nun evi olduğunu biliyordu çünkü onun kamyoneti ve Foster'ın Mustang'i garaj yoluna park etmişti. Açık resim penceresinden pırıl pırıl bir Noel ağacı ve tahmin ettiği gibi yanındaki sandalyesinde uyuyan Leo'yu görebiliyordu.

Alice yolun karşısına geçmek için hamle yaptı ama Foster'ın elinin ağırlığı onu geri çekti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Henüz sana veda etmeye hazır değilim. Birbirimizi çok az tanıdığımızı biliyorum ama bunu değiştirmek istiyorum. Geceni anormalleştirmeye ne dersin?"

Foster, her zaman pratik olan Alice'in başını sallamasını, bunun bir okul gecesi olduğunu söylemesini ve onu uyuyan koğuşuna göndermesini bekledi. Ama Alice gülümsedi -gerçek bir gülümsemeydi bu- ve Foster peşinden tökezleyerek kaldırımdan inene kadar onun elini sıkıca tuttu. Babasının evinden sola döndüler ve cenaze evini geçerek bir blok daha ilerledikten sonra mavi panjurlu, ön kapısında İsa'nın çelengi olan küçük beyaz bir eve vardılar.

Alice ön kapının kilidini açarken, "Noel süslerini görmezden gelmeniz gerekecek," dedi.

Foster sırtarak, "Sanırım bakmam gereken başka şeyler de var," dedi ve onu içeri kadar takip etti.

Evi çok ev gibi görünüyordu. Biraz düşününce Alice'e benziyordu. Verandada dokuma bir karşılama paspası ve bir çift beyaz sallanan sandalye vardı. Oturma odasında çok fazla yastığı olan rahat görünümlü bir kanep, kadınsı çiçekli bir duvar kâğıdı ve bir demet gelişen ev bitkisi vardı. Küçük ahşap şöminenin yanında güzelce süslenmiş bir Noel ağacı duruyordu ve bir kancaya tek bir çorap asılmıştı.

Evde özellikle farklı ya da özel bir şey yoktu. Evin düzeni aslında babasının evine oldukça benziyordu. Ama hayatının büyük bölümünde yalnız ya da babasıyla yaşadıktan sonra, hayatlarında bir kadının dokunuşunun eksikliği her zamankinden daha belirgin görünüyordu.

Foster kendine yalnız olmadığını söylüyordu. Zaman zaman birileriyle çıkıyordu ama bekâr olmak yazmayı kolaylaştırıyordu. Alice gibi birinin teslim tarihlerine zarar verdiğini görebiliyordu. Ama belki de tam da ihtiyacı olan değişiklik buydu. Editörü ona son senaryosunun biraz düz olduğunu söylemişti. Rosewood'da geçirdiği zaman hem sayfa üzerinde hem de dışında heyecan yaratabilirdi.

"Rahatınıza bakın."

"Elbette," dedi Foster neşeli bir ses tonuyla, ceketini çıkarıp pencerenin yanındaki berjer koltuğa düzgünce bırakarak. Flanel gömleğini düzeltmekle, kollarını sıvamakla ve sonra fikrini değiştirip geri almakla uğraştı. İçindeki endişeyi bastırmak için dışarıya güven yayma çabaları işe yaramıyordu.

Neden birdenbire bu kadar gergin olduğunu bilmiyordu. Ne de olsa bu onun fikriydi. Foster hapishanenin dışında tanıştıkları andan beri Alice'in peşinden koştuktan başka bir şey yapmamıştı. Flörtten baştan çıkarmaya geçmek çok kolay olmalıydı. Cazibesini ortaya koymakta harikaydı. Okuyucu etkinliklerinde ve imza günlerinde bunu hep yapardı. Ama o insanlar imzalı kitaplarını alıp gittiler. Ve şimdi Alice'in oturma odasında durmuş, onun çantalarını ve anahtarlarını küçük mutfak masasının üzerine bırakmasını izlerken, birdenbire çok gerçek olmuştu.

"Bunun biraz hızlı olduğunu biliyorum," dedi. Foster Alice'i istiyordu. Hem de çok. Buna hiç şüphe yoktu. Ama aynı zamanda o n u n bu tür şeyleri sık sık yaptığını düşünmesini de istemiyordu. Ya da hiç. Kadınlar söz konusu olduğunda genellikle bir kaplumbağa kadar hızlı hareket ederdi. Ama Alice'le geçirdiği zamanın tik takları onu onunla geçirebileceği her anı en iyi şekilde değerlendirmeye itiyordu. Onun dikkatini dağıtmasıyla Rosewood'daki önümüzdeki birkaç haftanın tahmin ettiği kadar acı verici geçmeyeceğini umuyordu.

"Mmm hmm..." Alice cevap verdi ve onun mutfak olduğunu düşündüğü yerde kayboldu.

"Sadece seni zorlamadığımdan emin olmak istiyorum," diye daha yüksek sesle konuştu, böylece nerede olursa olsun duyabilecekti.

"Bunu takdir ediyorum."

"Yani eğer istediğin zaman..."

Alice köşeyi dönüp oturma odasına girdi. Paltosu, şapkası ve eldivenleri yoktu. Yalınayaktı, üzerinde sadece güzel bir siyah pantolon ve Tanrı'nın ona verdiği her kıvrımı saran derin v kesimli siyah bir kazak vardı.

Foster keşke onunla yazın, o inandırıcı vücudu ısınmak için sürekli kat kat giyinmediği zamanlarda tanışmış olsaydım diye düşündü. İki elinde birer kadeh kırmızı şarap ve yüzünde bir gülümsemeyle ona yaklaştı.

"...için..." diye devam etti.

"Neye?" Alice ona bir bardak uzatarak sordu. İri, kahverengi gözleri ve kalın kirpikleriyle ona baktı. Boştaki eliyle,

kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve onun cevabını bekledi.

Ne söylediğini hatırlaması bir anını aldı. Oh, evet. "...durmak için."

Alice başını salladı ve ona bir adım daha yaklaştı. Eğer aşağıya bakarsa kazağının altını görebilecekti. Bu haliyle, siyah dantelin kenarının dışarı çıktığını ve onu daha fazla keşfetmeye çağırdığını görebiliyordu. Bu kadar yakinken, teninde sıcak ve sonsuz derecede çekici olan hafif bir vanilya kokusu algıladı.

"Hayır, senden durmanı istemek gibi bir niyetim olduğunu sanmıyorum," dedi.

Foster onun şarap kadehini dudaklarına götürmesini izledi ve zorlukla yutkundu. Kendi kadehini kaldırdı ve güzel bir merlot şarabına benzeyen şarabı hak ettiği değeri görmeden hızla boşalttı. Ona daha sonra yeni bir şişe alacaktı. Ama şu anda kendine güvenini artırmak için damarlarında biraz içkiye ihtiyacı vardı.

"Biraz daha doldurabilir miyim?" diye sordu kara gözlerinde meraklı bir ışıkla.

"Hayır, teşekkür ederim," diye ısrar etti. "Sadece uzun süre dışarıda kaldıktan sonra beni ısıtacak küçük bir şeye ihtiyacım vardı."

Alice başını salladı ve bardağını yanındaki sehpanın üzerine koymak için eğildi. "Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim." Yaklaştı ve kollarını adamın boynuna doladı. Parmakları adamın saçlarında gezindi ve başını kendisine doğru çekti.

Dudakları birbirine değdiği anda, Foster'ın endişesinin her bir zerresi yerini ani bir arzu patlamasına bıraktı. Bunun şarabın sihrinden mi, yoksa boynunu okşadığında omurgasından aşağı inen elektrik fermuarından mı kaynaklandığını bilmiyordu ama sonuç aynıydı. İsteddiği başka bir şey yoktu, ihtiyacı olan başka bir şey yoktu, dünyada Alice'in her damlasını içmekten daha önemli bir şey yoktu.

Kolları Alice'in beline dolandı ve kafede yapmak isteyip de yapamadığı gibi vücudunu kendine doğru çekti. Kadının am- ple kıvrımları ona doğru bastırdı ve Alice'in ağzına karşı yumuşak bir inleme çıkardı. Ses doğrudan kasıklarına vurdu, onu daha cesur yaptı ve dilinin daha fazla tatmak için dudakları boyunca kaymasına izin verdi.

İşte o zaman Alice'in kollarında sertleştiğini hissetti. Öpücüğünü geri çekti, solgun yanakları kızarmıştı. Adam, Alice'in kollarından

Ama onun yerine bir an için sanki bir şey dinliyormuş gibi merakla odanın etrafına baktı.

Foster göğüs kafesinde çarpan kalbinden başka bir şey duymuyordu. "Ne oldu?"

"Düşündüm de..." Alice omzunun üzerinden Noel ağacına bakmak için döndü. "Çanlar duyduğumu sandım."

"Bells? Telefonun mu?" diye sordu. Bu anın, sürekli iş tasmaı tarafından çiğnenmesine şaşırmamalıydı.

Başını salladı ve gülümseyerek ona döndü. "Hayır, o değildi. İki telefonumu da kapattığımı bilmekten memnun olacaksın. İşim bu geceyi mahvetmeyecek."

"Vay canına." Foster onun itirafı karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "Gururum okşandı."

"Bu pek sık olmaz," diye itiraf etti Alice, dikkatini tekrar ona yönelterek. "Şimdi, nerede kalmıştık? Ah, evet. Ben de tam senden yatak odasına kadar bana eşlik etmeni isteyecektim."

Foster ciğerlerinden hırıltılı bir nefesin çıkmasına izin verdi. "Belki orada da birkaç çan çaldırabilirim."

Alice onu elinden tutup karanlık koridora götürdü. "Umarım öyledir. Zilimi çaldırmayalı uzun zaman oldu," dedi gülümseyerek yatak odasının kapısını açarken.

BÖLÜM 4

FOSTER ertesi sabah eve döndüğünde babasını uyanmış, giyinmiş ve mutfakta yumurta kızartırken buldu.

Leo sırtarak, "Bakın kim eve gelmeye karar vermiş," dedi. "Kahve ister misin?"

"Evet, lütfen." Foster bir mutfak sandalyesine çöktü ve ceketini yanındaki koltuğun üzerine attı.

Leo ona dumanı tüten bir fincan sade kahve getirdi, o kadar eski bir "Baba" kupasıydı ki, çocukken Babalar Günü'nde ona verdiğini hatırlıyordu. "Teşekkürler, baba."

"Dün gece gözünü kırpmamış gibi görünüyorsun."

Foster parmaklarını saçlarında gezdirdi ve başını salladı. "Fazla değil. Belki iki ya da üç saat. Sonra alarmı çaldı ve işe gitmesi gerekti. Hayatımda 9'dan 5'e çalışmadığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Leo tavadaki yumurtaları ters çevirdi ve ocağın gözünü kapattı. "'O' dediğinizde Bayan Jordan'ı kastettiğinizi varsayıyorum."

Kahvesinden bir yudum alan Foster zevkle inledi ve başını salladı. "Alice'le birlikteydim, evet."

"Refleksim bütün gece dışarıda kaldığın için seni azarlamak oluyor. Sonra artık on altı yaşında olmadığını fark ettim." Leo yumurtaları, kızarmış ekmek ve pastırmanın beklediği iki tabağa yerleştirdi ve sonra masaya taşıdı.

Foster beklenmedik hediyeye baktı. "Sağ ol baba. Bana kahvaltı hazırlamayalı uzun zaman olmuştu."

"Şey," dedi Leo masaya yaklaşırken, "yalnız uyandığımda, bütün gece dışarıda olman için iyi bir nedenin olduğunu düşündüm. Umarım iyi bir şeydir, bir araba kazası falan değildir, ama her halükarda üzgün bir şekilde ortaya çıkacağını biliyordum. Ve haklıydım."

Foster, babasının daha kendisi bile bilmeden onun neyin peşinde olduğunu bilme yeteneğini görmezden gelmeye çalıştı. "Bütün gece dışarıda kaldığım için özür dilerim. Niyetim bu değildi. Dün gece yürüyüşe çıktığımda böyle bir ihtimal bile yoktu. Sonra meydana Alice'e rastladım ve planlar... değişti."

Leo kıkırdadı ve kendi kahvesinden bir yudum aldı. "Merak etmeyin, Şerif Todd'a sizi ihbar etmeyeceğim. Bu kasabada eğlenmeyi senden ve Bayan Jordan'dan daha çok hak eden iki kişi daha düşünemiyorum. Ayrıca, evi dekore etmekten o kadar yorulmuştum ki sandalyemde taş gibi uyudum. Burada sizi endişelendirecek alkol kaynaklı hiçbir şey olmadı."

Foster masanın karşısındaki babasına baktı. Babası onun sorumlusu olalı sadece birkaç gün olmuştu ama henüz bir sorun çıkarmamıştı. Kolay bir çözüm için evde hiç alkol kalmamıştı. Yine de uzun süre yalnız da kalmamıştı. Yeterince çok isterse içkiyi her zaman bulabilirdi.

"Doğruyu mu söylüyorsun baba?"

"Evet," diye homurdandı. "Sizi temin ederim ki eski alışkanlıklarına dönmek istesem bile dönemem. Dostum Ned bana Şerif Todd'un tüm kasabayı dolaşıp beni kara listeye aldırıldığını söyledi. Woody's Bar'daki Emmett, Whittaker's'daki Lydia, benzin istasyonundaki Arthur Jackson ve hem Piggly Wiggly hem de ABC mağazasının yöneticileriyle konuşmuş. Görünüşe göre, eğer biri bana alkol satarsa içki ruhsatlarını iptal etmekle tehdit etmiş."

Foster çocukken Rosewood'da küçük kasabaların sorunları ele alış biçimine şaşırmayacak kadar uzun süre yaşamıştı ama yine de Şerif Todd'un babamı kendisinden kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğinden etkilenmişti. "Bunu gerçekten yapabileceğini sanmıyorum. Bir yetişkine satış yaparak hiçbir yasayı çiğnemiyorlar."

Leo omuz silkti. "Onun ne yapıp ne yapamayacağını bilmiyorlar. Yine de sorun değil. Ben olsam hiçbirini böyle kötü bir duruma sokmazdım. Gerekirse şehir dışına çıkarım."

"Baba!" Foster azarladı.

"Şaka yapıyorum!" dedi. "Nasıl olsa araban beni garaj yolunda sıkıştırdı."

"Uslu dursan da durmasan da seni yalnız bırakmamalıyım. Sen benim sorumluluğumdasın. Alice söz konusu olduğunda, ben sadece..." cevabı bilmediği için sustu. Onunla kollarında bir gece daha geçiremeyeceği düşüncesi fiziksel olarak acı veriyordu. Ama dün gece gereksiz bir risk almıştı. Babasının bu sefer uslu durmuş olması, önümüzdeki yirmi altı gün boyunca bir melek olacağı anlamına gelmiyordu.

Bir noktada günaha girebilirdi ve eğer orada değilse, babasının elinden gelenin en iyisini yapabilirdi. Yılın bu zamanı eggnog, tatil rom punch'ı ve sıcak içki partileriydi. Ne de olsa bir taneden bir şey olmaz, derdi iyi niyetli insanlar ve bir tanesini eline tutuştururlardı. Ama babası Noel'i ne kadar sevse de, Noel onun için de zor bir dönemdi. Leo acısını bayram neşesi kadehlerinde boğarken, Foster Noel hiç olmamış gibi davranırdı.

"Buraya gelsin," dedi Leo kesin bir ifadeyle. "Buraya mı?"

"Peki, onu görmemeyi mi tercih edersin? Yoksa her randevunda yanında oturmamı mı? Buraya gelsin yeter. Ben ayak altında dolaşmam."

"Bilmiyorum baba. Bu çok garip."

"Tek yapmam gereken işitme cihazlarımı çıkarmak ve siz ikiniz duvarları yıkmak için çılgılık atabilirsiniz."

"Ah, baba."

Leo kıkırdadı. "Sen yetişkin bir adamsın, kız arkadaşını pencereden gizlice içeri sokan bir genç değil. Bunu bir düşün."

Foster bunu yapamadan ön kapı çalındı. Leo kalkıp kapıyı açmaya giderken Foster daha fazla soğumadan kahvaltısını kürekle ağzına attı.

"Hey Walter, içeri gel."

Foster başını kaldırdığında altmışlı yaşlarında olduğu anlaşılan uzun boylu, zayıf bir adamın babasının yanında durduğunu gördü. Siyah bir takım elbise, kolalı beyaz bir gömlek giymişti ve saçları, sanki uzun telleri geriye doğru taramak tepesindeki kel noktayı kapatacakmış gibi geriye doğru taranmıştı. Adamın kim olduğu ya da bu saatte neden bu kadar şık giyindiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama tümdengelimli düşünmek için yeterince uyumamıştı.

"Foster, bu Walter Hancock. Sokağın yukarısındaki cenaze evinin sahibi."

Sabahın dokuzundan önce ziyarete gelen biri için tuhaf bir durumdu ama bu durum takım elbisesini ve adamdaki teselli havasını açıklıyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Kahve ister misin, Walter?"

"Her zaman." Yaşlı adam masadaki boş sandalyeye oturdu.

"Cenaze töreni için bir tür ön hazırlık mı yapıyorsun baba?"

Leo kısa bir kahkaha attı ve Walter'a bir kupa uzattı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar ileriye düşünmüş müydüm?" Oturdu ve Walter'a eliyle işaret etti. "Ziyarete geldi çünkü ikimizin de şişeye bir sorunu olduğu ortaya çıktı. Ama aslında onu tekmeledi."

Walter gururla ceketinin cebinden on beş yıldır ayık olduğunu gösteren bir madeni para çıkardı. "Futbol maçında olanları duyduktan sonra babana ulaştım ve onu benimle birlikte bazı toplantılara katılmaya teşvik ettim."

Leo gururla, "O benim sponsorum olacak," dedi. "Ve şansına, yarın akşam Asheville'deki ilk toplantım var. Walter bizi götürecektir."

Foster babasının bu girişimine şaşırılmış ama memnun olmuştu. Babasının hemen reddedeceğinden korktuğu için adım programı gibi bir şey önermemişti bile. "Bence bu harika baba. Seninle gelecek birinin olmasına da sevindim."

Leo başını salladı ve sonra oğluna komplocu bir sırıtış attı. "Bu aynı zamanda Bayan Jordan'ı ben peşine takılmadan akşam yemeğine ya da güzel bir şeye götürmek istersen akşam izinli olduğun anlamına geliyor."

"Toplantıdan sonra," diye ekledi Walter, "Ellen's Diner'a gidip bir şeyler yeriz diye düşündüm ve sen dönene kadar evde takılmaktan memnun olurum. Şu anda tek başına olmaması gerektiğini biliyorum ve onun sponsoru olarak benim görevim de her gün onun doğru yolda kalmasına yardımcı olmak."

"Bu harika olur," dedi Foster. "Müsait olup olmadığına bakmam gerekecek, ama her halükarda düşünceniz için minnettarım. Ben de yardım etmeye çalıştığınız için size minnettarım Bay Hancock."

"Programda hepimiz ilk isimlerimizle hitap ederiz, Foster. Sen bana Walter diyebilirsin."

Kahveleri bittiğinde Leo ve Foster Walter'ı dışarı çıkardılar, böylece o da gidip cenaze evinin ofislerini açabilecekti. Foster tam içeri girmek üzereydi ki Alice'in kaldırımından neredeyse sekerek indiğini fark etti. Koluna geçirdiği plastik bir torbanın içinde yeni temizlenmiş bir Noel Baba kıyafeti vardı ve yüzünde memnun bir sırıtış v a r d ı .

Foster bunun bir kısmından kendisinin sorumlu olduğunu umuyordu. Ama onun aksine, dün gecedен kalma giysiler içinde ve umutsuzca duşa, tıraşa ve uykuya ihtiyaç duyarken, her zamanki gibi toparlanmış görünüyordu.

"Günaydın," dedi verandadan, kadın yaklaşıırken.

Alice durdu ve ona bir öpücük vermek için birkaç basamak tırmandı. "Günaydın."

"Dün gece zar zor uyuyan biri için son derece neşelisin."

"Kimyasal olarak uyarılmış. Bunu almadan önce kafede bir duble espresso içtim," dedi ve takım elbiseyi işaret etti. "Ama çok iyi haberlerim de var."

"O da ne?"

"Geçit töreni için bir Noel Baba'm var. Bu sabah siz gittikten sonra iş telefonumu tekrar açtım ve lise müdürü Gloria Everett'ten bir mesaj aldım. Kocası Red, geçit töreni için gönüllü olacak. Çok rahatladım. Şu anda takım elbiseyi ona götürmek üzere okula gidiyorum."

"Oh, şey, bu harika bir haber. Bunu kutlamalıyız."

Alice şüpheli bir kaşını ona doğru kaldırdı. "Şu anda daha fazla kutlama yapacak enerjim yok."

"Akşam yemeğini kastetmiştim," diye açıkladı Foster. "Babamın yarın akşam ilk alkolikler toplantısına gideceğini öğrendim ve güvenilir ellerde olacak. Seni yemeğe çıkarma fırsatını değerlendirmemi önerdi ve eğer müsaitsen bunu yapmak isterim."

Alice telefonunu eline aldı ve başparmağıyla kaydırarak kısaca taradı. "Yedi senin için uygun mu?"

Başını salladı. "Eğer sorun olmazsa Whittaker'da rezervasyon yaptıracağım. Sizi ben alırım. İsterseniz gece burada kalabilirsiniz."

"Bilmiyorum, Foster. Her ne kadar hoşuma gitmiş olsa da bir gece daha dayanamam."

"Yapabileceğimi düşünmene sevindim. Bu gece ikimiz de dinlenebiliriz ve söz veriyorum en geç gece yarısına kadar uyumuş olacaksın. Eğer çok iyi yemek ve şarap içtiysek muhtemelen daha erken."

Alice içini çekti ve teklifini düşündü. Sonra gülümsedi. "Sanırım yanımda götürmek için küçük bir gece çantası hazırlayacağım. Yarın saat yedide görüşürüz," dedi ve eğilerek ona bir öpücük daha verdi. Sonra döndü ve kolunda Noel Baba kostümüyle caddede ilerlemeye devam etti.

Rosewood'da çok fazla yemek seçeneği yoktu. Eğer pizza ya da lokantadan daha lüks bir şeyler yemek istiyorsanız, tek bir seçenek vardı: Whittaker's. Whittaker Ailesi kasabadaki bir diğer önemli aileydi. Restorana ek olarak kasabanın dışında büyük bir at çiftlikleri vardı. Kızları Lydia Whittaker birkaç yıl önce yönetici şef olarak göreve başlamıştı ve Alice'in duyduğuna göre yemekler hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Otto için orada pek çok akşam yemeği ayarladı ama kendisi neredeyse hiç gitmedi. Orası geyik yapma ve kanki olma yeri idi, ki o ikisini de yapmazdı. Ayrıca kasabaya geldikten sonra Lydia'nın mesafeli durması gereken biri olduğunu çok çabuk öğrenmişti. Her şeyin kendi istediği gibi olmasını seviyor ve bunu elde etmek için elinden geleni yapıyordu - hatta bir keresinde sırtında pop yıldızı Ivy Hudson'ın olduğu bir atı havaya uçuracak kadar ileri gitmişti.

Bu Alice'in Rosewood'a geldikten sonra koordine ettiği ilk geçit töreniydi. İşe alınmasının nedeni, liseyi vuran kasırganın ardından bağış toplama çalışmaları yürütüyor olmalarıydı. Alice, dizginleri ele alarak adım attı ve her şey söylendiğinde ve yapıldığında kasaba etkinliklerini başarılı hale getirdi. Ancak ne yıldızının neredeyse eyerden düşecek olmasından, ne de katılımcılarının bu süreçte neredeyse ezilecek olmasından hoşlanıyordu. Özellikle de her şey yerel futbol koçu Blake Chamberlain'in sevgisi uğruna olduğu için. Bundan sonra Alice, Lydia Whittaker'dan uzak durmayı ve gözünü ondan ayırmamayı öğrendi.

Hostes onları özel bir kabine oturttu ve menü ile şarap listesini onlara bıraktı. Paylaşmak için bir başlangıç seçtiler, kadın votka martini sipariş etti ve Foster da eski moda bir şarap tercih etti.

İçkilerini aldıktan ve mezelerini sipariş ettikten sonra, birlikte geçirecekleri geceye yerleşip rahatlayabildiler.

"Bu gece kutlama yaptığımıza göre, kadeh kaldırmayı teklif etmeliyim diye düşünüyorum. Noel Baba'ya!" Foster söyledi.

"Noel Baba'ya!" Alice bu işi hallettiği için ne kadar rahatladığını anlatamazdı. İster Bayan Tinsel'in sihirli süsü olsun, isterse daha büyük olasılıkla birileri pes edene kadar kasabadaki herkesin başının etini yemesi, umurunda değildi. Koltuğunda neşeli bir kıcı vardı ve önemli olan da buydu.

Foster kokteylinde bir yudum aldıktan sonra, "İlişkimizin biraz geriye doğru gittiğini hissediyorum," dedi. "Hapishane, kahve, yatak derken bu gece gerçek bir ilk randevuya çıktık. Bu bana seni gerçekte tanıdığımından çok daha iyi tanıyormuşum gibi hissettiriyor."

Alice onun endişelerine omuz silkti. Ona göre hakkında bilinmeye değer pek bir şey yoktu. "Beni çıplak gördün. Beni yeterince iyi tanıyorsun."

"Bir noktaya kadar. Kendini işine adanmış olduğunu biliyorum. Naneli mocha sevdiğini biliyorum. Kulak memenin altında, öptüğümde çıldırmana neden olan bir nokta olduğunu biliyorum."

"Foster," dedi Alice, loş ışıkta yüzünün kızardığından emindi.

"Bu orantısız. Benim hakkımda çok şey biliyormuşsun gibi hissediyorum. Bana çocukluğundan bahset."

Alice martini bardağını parmaklayarak hikâyeye başlamak için doğru yolu bulmaya çalışıyordu. Pek de eğlenceli bir hikâye sayılmazdı, bu yüzden Rosewood öncesi hayatı hakkında tüm kasabada belki iki kişi bir şey biliyordu. "Kutlama yapıyor olmamız gerekiyordu," diye belirtti.

"O kadar kötü mü? Annenin seni Noel günü terk etmesi kötü mü?"

İç çekti. Biraz öyleydi, ama onu tanıyordu, bu yüzden karşılık vermesi adil olurdu. "Tamam, ama işim bittiğinde tamamen farklı bir konuya geçmemiz gerekiyor. Bu konuyu uzatmak istemiyorum. güzel bir randevu olması gerekirken."

"Adil," diye kabul etti Foster.

"Kuzey Carolina'nın Outer Banks bölgesinde doğdum. Ailemin tamamı hâlâ o bölgede yaşıyor. Ben üç çocuğun en büyüğüyüm. İki küçük erkek kardeşim var: Steven ve Caleb. Ben küçükken babam belediye meclis üyesiydi. Sürekli kampanya yürütür ve şehirdeki etkinliklere ev sahipliği yapardı. El sıkıştık. Onu çok fazla görmedik. Annem, en küçük erkek kardeşim okula başlayana kadar bizimle evde kaldı.

Birinci sınıftan sonra ilkokulun yakınındaki bir avukatlık bürosunda resepsiyonist olarak yarı zamanlı çalışmaya başladı."

"Çocukluğum oldukça normaldi sanırım. Sahilde oynayarak çok zaman geçirirdik. Bazen babam yazın dağlarda bir kulübe kiralardı ve biz de sıcaktan kaçmak için bir ya da iki haftalığına oraya giderdik. Babam bize oradaki bir gölde balık tutmayı öğretti. Bu tür şeyleri hatırlamak hoşuma gidiyor."

Alice martinisinden büyük bir yudum almak için bir an durakladı. "Ve sonra, ben yaklaşık on bir yaşındayken, anneme son evre meme kanseri teşhisi kondu. Sonraki birkaç yıl tedaviler ve ilerlemelerle geçti, ardından nüksetti ve sonunda vefat edene kadar hayal kırıklığı yaşadı. On dört yaşındaydım."

Foster masanın üzerinden elini uzatarak onun koluna dokundu. "Annen için çok üzgünüm. Bunun eğlenceli bir hikâye olmadığı konusunda beni uyarmıştın. İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Fark etmemiştim-"

"Hayır, sorun değil. Zor kısmı buydu. O andan itibaren hepimiz onun yokluğuyla farklı şekillerde başa çıktık. Babam kendini işine verdi ve ben evin idaresini üstlendim. Kardeşlerimin karnının doyduğundan ve okula gitmek için temiz kıyafetleri olduğundan emin oldum. Evi temizledim ve market alışverişini yaptım. Tüm bunları yaparken de lisedeki onur listesindeki notlarımı korudum."

"Bu bir çocuk için çok fazla. Baban neden yardım almadı?"

"Yardıma ihtiyacımız olduğunu düşünmedi çünkü her şeyi çok iyi ve şikayet etmeden hallediyordum. Ben sadece işleri hallettim. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ya da annemi, kulağa garip geldiğini biliyorum ama. Babamın bana güvenebileceğini bilmesi beni iyi hissettirdi. İşe yarar. Sanırım bana ihtiyaç duyulmasından hoşlanıyordum."

"Rosewood'a gelebilmem gerçekten bir mucize. Planladığım gibi bir yere gitmek yerine bir üniversiteye gittim ve çocuklarla ilgilenmek için evde kaldım. Caleb UNC'ye gidene kadar gitmeyi düşünmemiştim bile."

Garson masaya peynirli irmikle doldurulmuş, pane edilmiş ve kızartılmış büyük bir karides tabağıyla geldi. Alice hüzünlü hikâyesine ara verip birkaç lokma yeme fırsatını yakaladı. Lydia'ya asla söylemeyecek olsa da karidesler inanılmaz derecede güzeldi.

"Her neyse, ev boşaldıktan sonra artık orada oturmama gerek olmadığını fark ettim. Rosewood'a taşındım ve aile oradan dağıldı. Babam Kongre'ye adaylığını koydu ve şimdi

Kardeşlerimin ikisi de evlendi ve kendi ailelerini kurdular. Ve işte buradayım. Bana ihtiyaçı olan bir yer aramaya çıktım ve Rosewood'u buldum. Belediye Başkanının Ofisinin nevroitik Cuma Kızı olmamın hikayesi işte budur."

Foster koltuęuna geri oturdu ve bařını salladı. "Bu kesinlikle pek çok řeyi ačíklıyor."

"Terapistim öyle düşünüyor gibiydi. Sanırım ben sadece muhtaç bir pisliğim." "Hayır, hayır," dedi, elini tekrar tutmak için uzandı. "Bu Kastettiğim bu değildi. İşlerin üstesinden gelmeyi erkenden öğrendiniz ve iyi yapılmış bir işin övgüsüyle büyüdünüz. Bunda yanlış bir şey yok."

"Tabii bu işi devekuşu babam gibi kafamı gömmek için bir kumsal olarak kullanmazsam. Bugüne kadar annemin kaybıyla başa çıkabildiğini hiç sanmıyorum. Biriyle çıktığını bile sanmıyorum. Sadece sürekli bir çalışma halinde. Ben onun kadar kötü değilim ama o kaygan yokuştan aşağı kaymaya çok kolay izin verebilirim."

"Bence sen kendini bundan daha iyi tanıyorsun."

"Öyle miyim?" Bazen hayattan en az onun kadar kaçmadığından emin olamıyordu.

"Burada benimle randevudasın, iş telefonunu bir kenara koymuş ve susturmuşsun. Bu babanın yapmayacağı bir şey. Burada zaman geçirmeme yardımcı olan bir dikkat dağıtıcı olduğun konusunda şaka yaptığımı biliyorum, ama bundan daha fazlası var. Son birkaç günde benim için son birkaç yıldan daha fazla şey değişti. Ve sizin için de daha fazlası olabilir. Yani bir süre kuma gömülmüş olsanız bile, çıkış yolunuzu kazmaya başlıyorsunuz. İzin verin yardım edeyim."

Alice Foster'ın kendi elini tutan eline baktı ve sonra dikkatle ona odaklanan iri, kahverengi gözlerine baktı. Kesinlikle haklıydı. Son birkaç gün içinde onun için de her şey değişmişti ve hapishanenin yanındaki itfaiye aracından indiğinde hiç beklemediği şekillerde değişmişti. Sadece işini yerli yerine koymakla kalmamış, ilk kez ofis dışındaki hayatını da düşünmeye başlamıştı.

Bir evi çekip çevirdikten ve esasen küçük kardeşlerini büyüttükten sonra, herhangi bir gelecek potansiyeli olan bir ilişki gerçek anlamda radarına girmemişti. Özellikle de ailesinin hayallerinin yıkılışını gördükten sonra, bir süre için bundan yeterince sıkılmıştı. Yine de Foster'a baktığında, onunla bir gelecekten başka bir şey istemiyordu.

Kumdan çıkmasına yardım etmeyi teklif etmişti. Ve onun yardımını kabul etmek istiyordu, ama bu sınırlı süreli bir teklif miydi? Ona güvenebilir miydi?

ve Ocak ayı geldiğinde kendini sahilde yalnız mı bulacaktı?

BÖLÜM 5

FOSTER onu gece yarısından sonra uyutmayacağına dair verdiği sözü tutmuş olsa da Alice'in telefonunun alarmı çok erken çaldı. Yuvarlanarak telefonu susturdu ve ekranında beliren yarım düzine mesaja baktı. Bir gece önce yemekte susturmuştu ama ilk mesajı okuduğu anda keşke susturmasaydım diye düşündü. Kaybettiği her saate ihtiyacı vardı.

Mesajın geri kalanını çevirirken yüksek sesle "Olamaz," dedi. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Lanet olsun!"

Foster homurdandı ve kendini yatakta yukarı itti. "Ne oldu?" dedi yüksek sesle esneyerek.

"Red grip olmuş."

"Kızıl kim?" Parmaklarını kır saçlarında gezdirdi ama işe yaramadı. Çarşaflar beline dolanıyor, daha birkaç saat önce sarıldığı geniş omuzları ve kıllarla kaplı sert göğsü ortaya çıkıyordu. Bunu takdir etmek için daha fazla zamanı olmaması utanç vericiydi. Ama şu anda her şey acil durum modundaydı.

"Red Everett, gönüllü Noel Baba'm. Dün gece 102 derece ateşle gittiği Doktor Owens'tan teşhisi aldı. Kendisini 72 saat boyunca izole etmesi gerekiyor, bu da kızağın bir kez daha boş olduğu anlamına geliyor."

"Eminim birini bulabilirsin."

Alice telefonunu kucağına bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bugün cuma sabahı, Foster. Yirmi dört saatten biraz fazla zamanım var."

Saatler önce takım elbiseli, lisede ve geçit törenine katılmaya hazır birini bulmam gerekiyor. Bu bir felaket."

"Buraya gel." Foster kolunu kızın beline doladı ve onu yatağa geri çekmeye ikna etti.

Bir anlığına da olsa kendini yastıkların rahatlığına ve onun kollarının sıcaklığına bıraktı. Derin bir nefes aldı ve yan dönerek yüzünü onun göğsüne gömdü. "Ne yapacağım ben?"

"Eminim dışarıda sana iyilik borcu olan ya da yardım etmek isteyecek biri vardır. Sadece onu bulmalısın."

Bundan o kadar da emin değildi. Alice kasabadaki etkinliklerin devam etmesi için düzinelerce torpil yapmış ve düzenli olarak iyilik istemişti. Leo ideal bir Noel Baba'ydı çünkü kasabada geçit töreninde zaten bir rolü olmayan birkaç adamdan biriydi. Aynı şey oğlu için de söylenebilirdi.

Hayır demişti. Bir kereden fazla hayır demişti. Ama bu daha önceydi. Belki şimdi, onu zor durumda görünce. Pişman olabilirdi ama son bir kez daha sorması gerekiyordu. "Foster?"

"yle mi?" Saçlarını yüzünden çekip alına bir öpücük kondurdu.

"Lütfen, lütfen bu seferlik Noel Baba'nın yerini doldurur musun? Noel'i sevmediğini biliyorum ama gerçekten aresizim." Başını kaldırıp ona baktı, kirpiklerinin arasından attığı nazlı bakışların bir tür sihir yapmasını umuyordu.

"Bana ihtiyacın yok," dedi küçümseyerek. "Sen Muhteşem Alice Jordan'sın. Başka birini bulabilirsin."

O anda, destekleyici olmak için kullandığı iyimser ton yanlıştı çünkü gerçeği görmezden geliyordu. Romantik randevular bunu değiştirmedi. Seks bunu değiştirmedi. Geçmişleri üzerinden bağ kurdukları duygusal konuşmalar bunu değiştirmedi. Kadın zor durumdayken, adam Noel söz konusu olduğunda ona yardım etmek için bir santim bile kıpırdamayı reddetti.

"Biliyor musun? Unut gitsin."

Alice battaniyeleri geriye attı ve yataktan fırladı. Öfkeyle odanın içinde dolaşarak giysilerini topladı ve üzerlerine geçirdi.

Foster doğrulup oturdu, olayların aniden değişmesiyle yüzünde gözle görülür bir şaşkınlık oluştu. "Hadi ama Alice, böyle yapma. Biliyorsun ben-"

"Lütfen, yapma," diye araya girdi. Alice elbisesinin içine girdi ve onu kalçalarının üzerine çekti. "Noel'i kutlamadığın için bana yardım edemeyeceğine dair aynı hüznü şarkıyı söyleyip durma."

"Ben istemiyorum. Nedenini de biliyorsun."

Alice başını salladı ve yüksek topuklu ayakkabısını giydi. "Bu sadece bir bahane."

"Bir bahane mi?" Foster ayağa fırladı, kendi öfkesi de onunkine yetiştiriyor gibiydi.

"Evet!" Kadın bağırdı, yüzünü ona döndü. "Annen gideli yirmi yıldan fazla oldu. Eğer bunu geride bırakmak ve herkes gibi tatillerin tadını çıkarmak isteseydin, yapardın. Ve ben senden bunu yapmanı bile istemiyorum. Senden sadece bir öğleden sonrayı koz- tume giyerek ve mutsuz bir çuval gibi davranmayarak geçirmeni istiyorum. Ama yapamazsın, hayır, yapmayacaksın. Eğer beni ve içinde bulunduğum durumu umursuyor olsaydın, bana yardım ederdin."

Adam cevap vermedi. Onun da bağırarak karşılık vermesini bekliyordu ama belli ki sözleri çok derinlere işlemişti. Şu anda onun incinmiş duyguları için endişelenecek zamanı yoktu. Giyinmeyi bitirdi, gece çantasını ve cüzdanını aldı ve gitmek için döndü.

Foster sonunda, "En azından elbisenin fermuarını çekmeme izin ver," dedi. "Hayır, teşekkür ederim."

"Eve yarı giyinik gidemezsin, Alice." "İzle beni."

"İyi. Git o zaman!" Baraj yıkılmış gibi görünürken ona bağırdı. "Kendini işine gömebileceğin ofise koş. Git Noel Baba'nı bul ve günü kurtar, böylece herkes seni sevecek ve sen de kişisel sorunlarını görmezden gelebileceksin. En iyi yaptığın şey bu."

Alice'in ağzı bir an açık kaldı, sonra kendini toparladı. "Nashville'e dönene kadar vaktini geçirecek başka bir yol bulmakta sana iyi eğlenceler."

Topuklarının üzerinde döndü ve yatak odasından çıktı. Adam ona seslendi ama kadın arkasını dönmedi. Evden çıkıp sokağa doğru yürüdü ve arkasına bakmayı reddetti. Foster'ın yaptığı gibi geçmişe bakma ve geçmişte yaşama lüksüne sahip değildi. Geleceğe bakmalı ve bu geçit törenini bir araya getirmeliydi.

Evine doğru ilerlerken başka kimseye de bakmadı. Evet, yarım fermuarlı bir kokteyl elbisesi giymişti, saçları dağınıktı ve muhtemelen dün geceki rimelden dolayı rakun gözleri vardı. Evet, çantasından sarkan ve arkasında kalan bir çorabı vardı. İnsanlar dışarıdaydı, iş günlerine başlamak için hazırlanıyorlardı ve birkaç tuhaf bakışla karşılaştığından emin di, ama önemli değildi.

Evine girip kapıyı arkasından kapattığında, nihayet derin bir nefes alabileceğini hissetti. Çantalarını yere bıraktı ve sırtını onu Foster'dan ve kasabanın geri kalanından ayıran sert tahtaya dayadı. Ve nefesle birlikte gözyaşları da geldi.

"Foster, neden giyinmiyorsun, ben de sana bir fincan kahve yapayım. Alice dün sabah buradan yarı çıplak çıktığından beri evin içinde dolanıp duruyorsun."

Foster başını kaldırıp kapıda duran babasına baktı. Şimdiye kadar babasıyla kavgalarını tartışmaktan kaçınmıştı. Hâlâ bu konuda konuşmaya hazır değildi. "Baba, ben-"

"*Şimdi*. Konuşmamız gerek."

Babası koridorda gözden kaybolurken afallamış bir halde oturuyordu. Leo gençliğinden beri ona karşı böyle bir tavır takınmamıştı. Sabahın erken saatlerinde bir kez daha kışının tekmelenme vakti gelmiş gibiydi. Ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunu da hak etmişti. Son yirmi dört saattir gerçek bir cevap bulamadan kara kara düşünmekten başka bir şey yapmamıştı.

Söylendiği gibi, Foster temizlendi ve en sevdiği Vanderbilt sweatshirt'ü ile yeni bir kot pantolon giydi. Mutfığa girdiğinde babası elinde bir fincan kahveyle oturuyordu ve bir diğeri de karşısındaki boş koltukta bekliyordu.

"Annen gittiğinde ve sen artık Noel'i kutlamak istemediğini söylediğinde, bunun bir aşama olacağını düşünmüştüm. Daha dokuz yaşındaydın ve terapistin bu seçimi desteklemenin kederini atlatmana yardımcı olacağını söylemişti. Ve açıkçası, evliliğimin aniden dağılmasıyla başa çıkmakta yeterince zorlanıyordum. Ben de yanlış hissettirse de onunla konuştum ve bu işin peşini bıraktım. Ama bir yıl sonra

iki, on ve yirmi yıla dönuştü. Ve artık çok ileri gitti."

"Bana Noel'i kutlatamazsın baba."

"Hayır, hayır, haklısın," dedi Leo. "Noel'den gerçekten hoşlanmadığını bir an bile düşünseydim, çenemi kapatırdım. Ama sevdiğini sanmıyorum. Bence Noel'i küçükken sevdiğin kadar seviyorsun. Ama öfkeliisin ve öfkenle annenle yüzleşmeyi hiç beceremedin. Bu yüzden tüm acını ve hayal kırıklığını onun yerine geçen bir bayrama odakladın."

Foster kahvesinden bir yudum aldı ve babasının sözlerini düşündü. Bir noktaya kadar haklıydı. Birkaç yıl önce annesinin izini sürmüş ve onu Oregon'da bir adamla birlikte yaşarken bulmuştu. Oraya gidebilir ya da onu arayabilirdi. Söyleyeceklerini söylerdi. Ama onu ne kadar incittiğini bilmenin tatminini ona asla yaşatmak istememişti. Bunun bir fark yaratacağını düşünmüyordu.

"Nasıl hissettirdiğini biliyorum. Fırsatım olsaydı ona ne söyleyeceğimi onlarca kez hayal ettim. Ama öfkeyi bu kadar uzun süre içinde tutmak, zehri onun yerine kendi bardağına koymak gibi bir şey. Evliliğimi mahvettiğim için özür dilerim, Foster. Sana bu kadar kalıcı acı verecek bir şey yapmak istememiştim. Kendimi bildiğim tek yolla uyuşturdum ve bu da işe yaramadı, bu yüzden başa çıkma mekanizmaları söz konusu olduğunda konuşacak çok fazla yerim yok. Ama arkama yaslanıp güzel bir şeyi mahvetmeni izleyemem. Bunca yıldan sonra değişmenin o kadar kolay olmadığını anlıyorum, ama ilk kez denemek için gerçek bir nedenin var. Alice bu çabaya değer, Foster."

"Denememi ister mi bilmiyorum baba. Dün birbirimize çok çirkin şeyler söyledik. Onun yerinde olsam, bana cehenneme gitmemi söylerdim."

"Çünkü seni önemsiyor ve yardım etmeyi reddederek senin de aynı şekilde hissetmediğini düşünüyor. Bu noktada kelimeler de onu ikna etmeyecektir. Harekete geçmesi gerekecek."

Foster içini çekti ve sandalyesine geri oturdu. Bunu yapabilir miydi? Onun için mi? Leo sandalyesinden kalkıp başını kaldırırken,

"Bir düşün evlat," dedi.

mutfağa girdi. "Sadece çok fazla düşünme. Geçit töreni saat 11'de başlıyor."

Foster saatine bakarak son kahvesini de yuttu ve kapıya yöneldi.

Tabii ki, evi ile törenin başladığı lise arasında uzanan geçit töreni güzergahı boyunca her yerde insanlar vardı.

Kapalı. Foster'ın bunu beklemesi ve kasaba meydanını atlatması gerekirdi ama artık geri dönemeyecek kadar derindeydi. Kalabalıklar her kaldırım boyunca tünemiş ve park alanlarındaki kamyonetlerin arkasına doluşmuştu. Adliye binasının ve kütüphanenin çimenlerine katlanır sandalyeler serpiştirilmişti.

Seyircileri atlattıktan sonra geçit törenindeki insanlarla mücadele etmek zorunda kaldı. Bando kıyafeti giymiş elli kadar liseli, enstrümanlarıyla birlikte lise futbol sahasının etrafında dolanıyordu. Geçit töreni için sıraya girmiş olan insanlar, geçit arabalarına ve arabalarına son parça parlak çelenkleri ve diğer süsleri takıyorlardı. İtfaiyenin yerel merdivenli kamyonunun ızgarasında kocaman bir çelenk ve merdivenin tepesine monte edilmiş bir ağaç vardı. Atlar vardı... baton çeviriciler. Aradığı şey dışında her şey vardı.

Noel elfleri ve kardan adamlar gibi giyinmiş bir grup yaşlı adamın arasından dolambaçlı yollardan geçerek nihayet Al-ice ile göz göze geldi. Üzerinde avcı yeşili yün bir palto ve kumral saçlarını yüzünden ayıran ren geyiği boynuzundan bir saç bandı vardı. Tam çalışma modundaydı - insanları bir yere yönlendiriyor, katılımcıların sıraya girmesine yardımcı oluyor ve kulağındaki Bluetooth parçası aracılığıyla gizemli bir üçüncü tarafla konuşuyordu.

Tam kızın adını haykırmak üzereydi ki kızın dönüp Noel Baba'ya sarılmak için bir adım attığını gördü. Bir çeşit Noel Baba'ydı. Kostümü giyen her kimse, uzun boylu ve zayıftı ve bunu başarmak için çok gençti. Foster yaşlı ve neşeli olmaktan çok uzaktı ama bu çocuk yirmi yaşından fazla olamazdı ve sıırıslıkam ıslandığında yüz otuz kilo geliyordu. Kırmızı beyaz kostümün içinde daha çok bir baston şekere benziyordu.

Alice'in ona, "Çok teşekkür ederim Simon," dediğini duydu. "Bunun ikimiz için de ideal olmadığını biliyorum ama sen adım atmasaydın geçit törenini yapamazdık, bu yüzden minnettarım."

Noel Baba sentetik beyaz bıyıklarının altından kıpkırmızı kesildi. "Çocukları hayal kırıklığına uğratamazdık, Bayan Alice. Ben kızağın yanında bekleyeceğim," dedi Alice'in omzunun üzerinden Foster'ı süzerken.

Arkasına bakmak için döndü ve Foster'ı görünce kısa bir süre durdu. Aralarında geçenlerden sonra onun nasıl tepki vermesini beklediğinden emin değildi ve o da ne hissettiğini bilmiyor gibiydi. Önce gözleri irileşti, sonra çenesi gerildi ve ağzı kapandı.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," dedi ve hemen adamın nefret ettiği o profesyonel neşeli ifadesine geri döndü. "Geçit töreni başlamadan önce sadece birkaç dakikam var."

"Biliyorum. Ve bunu söylemek için mümkün olan son dakikaya kadar beklediğim için özür dilerim. Ama itiraf etmem gereken bir şey var." Foster sertçe yüzünü buruşturdu ve boğazına yapışan kelimeleri zorla çıkarmaya çalıştı. "Noel'i seviyorum," dedi, sonunda kelimeleri aceleyle çıkararak.

Alice birkaç kez gözlerini kırptırdı, geniş gözleri şaşkındı. Bunu söylemesini beklemiyor gibiydi ve o da bunu anlamıştı. O da bunu yüksek sesle söylemeyi hiç beklemiyordu. "Noel'den nefret etmiyor musun?"

"Hayır. Ben... Anneme kızgındım ve beni terk ederek Noel anılarıma yaptığı şeyden nefret ediyordum. Çocukken yılın en sevdiğim zamanıydı. Yazlarımı ışıkların ve tanıdık müziğin geri gelmesini bekleyerek geçirirdim. O kadar çok severdim ki, o gittiğinde hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Aslında sadece ona kızgın olduğum halde tatilleri başarısızlıkla suçladım. Ama içten içe yine de seviyordum. Sadece tadını çıkarmaya izin veremiyordum. Şimdiye kadar."

Foster uzandı ve Alice'in ellerini tuttu. "Tartıştığımızdan beri hiç durmadan seni düşünüyorum. Ve şimdi fark ediyorum ki, seninle birlikteyken kaybettiğim tatillerin büyüsunün bir kısmı geri geldi. Seninle geçirdiğim bu hafta özel ve farklıydı ve bir daha asla hissetmeyi beklemediğim bir şekilde sezonun neşesini bana geri getirdi. Bir Noel'i daha kaçırmak istemiyorum. Ben de sensiz bir Noel daha geçirmek istemiyorum Alice."

Çenesi açık kaldığında sahte gülümsemesi kayboldu. Ağzı birkaç kez hareket etti ama hiçbir kelime çıkmadı. Sonunda başını salladı. "Geçit töreni başlamak üzere. Bu konuşmayı seninle daha sonra bitirmekten mutluluk duyacağım."

"Hayır." Foster uzandı ve kız geri çekilmeden önce onun kollarını yakaladı. "Bunu hemen şimdi konuşmalıyız. Şu andan daha iyi bir zaman olamaz."

"Anlamıyorum. Ne diyorsun, Foster?"

Foster derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Sadece Noel'i sevmediğimi söylüyorum Alice. Sanırım ben de sana aşık olabilirim. Ve eğer beni kabul edersen, geçit töreninde seve seve senin Noel Baba'n olurum."

Jingle bells.

Alice sesleri tekrar duydu ve bu kez ne anlama geldiği konusunda hiç şüphe yoktu. Airstream karavanı olan kadın, satın alacağı süsün özel olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Noel dileği birden fazla şekilde yerine getirilmişti.

İleri atıldı ve onu öptü, bunun söyleyecek zamanları olmayan tüm kelimeler için yeterli olacağını umuyordu. "Gidelim," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı, elini tutup kızağa doğru çekerken. "Fazla zamanımız yok."

"Simon!" diye bağırdı.

Sıska Noel Baba kızağın arkasından fırladı. "Evet, hanımefendi?"

"Gönüllü olduğunuz için teşekkür ederim, ama paçayı kurtardınız. O takım elbiseyi çıkar ve devriye arabana git, Memur Chamberlain."

Genç adam rahatlamış bir sırıtişla takım elbiseyi soydu ve her bir parçasını çekiştirerek alan Foster'a uzattı. Simon elbisenin altından tam üniformasıyla çıktı ve koşmaya başladı.

"Simon!" Foster bağırdı.

Durdu ve döndü, takma sakalının hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. Sakalını yüzünden çekip aldı, Foster'a doğru uzattı, el salladı ve arabasına doğru yola koyuldu.

"Bulabildiğin en iyi Noel Baba bu muydu?" Foster, bıyıkları yerine oturduğunda ve Aziz Nick gibi giyindiğinde sordu.

Alice güldü. "Tanrı kalbini korusun, hayır diyemeyecek kadar tatlı biri. Ama ikimiz de onun sadece sıcak bir beden olduğunu biliyorduk. Sana gelince," dedi Foster'a tamamen bakarak. "Bence bu büyük bir gelişme."

Foster başını salladı ve kıyafetini inceledi. "Gelecek yıl, kıyafeti biraz yükseltmek isteyebilirim. Bu sadece kostüm mağazasından bir adım ötede. Bence alışveriş merkezindeki Noel Baba'dan daha iyisini yapabiliriz. Belki sakalımı da biraz uzatabilirim."

Alice ne kadar şaşırdığını gizlemeye çalışarak gülümsedi. Sadece bu yıl onun Noel Babası olmaya gönüllü olmakla kalmıyor, gelecek yıl için de planlar yapıyordu. Bu, Noel, fikrinin değişmesi ve ona karşı artan hisleri konusunda gerçekten ciddi olduğu anlamına geliyordu.

Düşünceler zihninde dönmeye başladı. Bu Rosewood'a geri taşınacağı anlamına mı geliyordu? Birlikte mi yaşayacaklardı?

Ona karşı hissettiklerini şimdi mi söylemeliydi yoksa daha sonrasını mı beklemeliydi? Sadece bir hafta olmuştu! İkisi de deli miydi?

"Dur," dedi Foster, beyaz eldivenli ellerini kızın omuzlarına dayayarak. "Beyninin fazla mesai yaptığını görebiliyorum. şu anda Rose-wood tarihindeki en iyi Noel geçit törenini düzenlemekten başka hiçbir şeyin önemi yok. Gerisini sonra düşünürüz. Dünya kadar vaktimiz var."

Foster eğildi ve onu öptü. Sahte bıyıkları, gerçek bıyıklarının yapmadığı şekilde yüzünü gıdıkladı ve kızın kıkırdamasına neden oldu. "Nedense Noel Baba'yı öperken kendimi yaramaz hissediyorum."

"Bence Bayan Claus rolünü resmen üstlendikten sonra, koca adamı öpmek Noel kurabiyesi pişirmek kadar doğal gelecektir. Bu arada," diye duraksadı Foster, "Noel kurabiyesi pişirmeyi biliyor musun?"

Alice omuz silkti. Yıllardır yapmamıştı ama annesinin eski yemek tarifi kitabı yanındaydı. "Eskiden çocuklar için yaptığım birkaç tane var. Neden ki?"

"Çünkü yirmi yılı aşkın süredir güzel bir snickerdoodle yemedim. Yetişmem gereken bir sürü Noel eğlencesi var. Ve bunu yapmak için sabırsızlanıyorum. Seninle birlikte. Mutlu Noeller, Alice."

"Mutlu Noeller, Foster."

ABOUT ANDREA LAURENCE

Andrea Laurence, çağdaş ve paranormal romantizmin ödüllü bir yazarıdır. Küçük yaşta okumayı öğrendiğinden beri okumayı ve hikâye yazmayı seviyor. Her zaman çalışmalarını basılı olarak görmeyi hayal etti ve duygusallık ile kuru, alaycı mizahın özel karışımını dünyayla paylaşmaktan heyecan duyuyor. Derin Güney'e nakledilmiş kendini Batı Yakası'na adanmış bir kız olarak, kocasına ve iki enerjik golden retriever'ına bakarken bir yandan da tatlı çayın tadını geliştirmeye çalışıyor.

www.andrealaurence.com

ALSO BY ANDREA LAURENCE

Gül Ağacında Aşklar

Making the Grade (Bir Ön Roman)

Facing the Music

Ateşi Beslemek

Kıvılcımı Bulmak (Kısa Bir Öykü)

Belayı Karıştırmak

Mevsimi Kutlamak (Bir Noel Romanı)

Diğer Başlıklar

Sevgilisinin Küçük

Sırrının Altında Ne

Yatıyor

Ortaya Çıkarılmış Bir

Güzellik Skandalın

Varisi

Hamilelik Teklifi Kocasının

Yatağına Geri Döndü Jingle

Spells

BİR KARTOPU ŞANSI TATLIM

KIRA SINCLAIR

BÖLÜM 1

"BUNA HAZIR MISIN?"

Autumn Keating bakmakta olduğu bilgisayardan başını kaldırdı ve kafasındaki bulanıklığı gidermek için birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Uykusuzluk, yetersiz kafein ve korku iyi bir karışım değildi.

"Evet."

Hayır. Gerçek cevap buydu ama bunu patronuna tam olarak söyleyemezdi. Cindy başını yana eğdi ve gençlerin annesi gibi bilmiş bir tavırla gözlerini kıstı. "Gerçekten mi?"

En iyi arkadaşınız için çalışmanın sorunu buydu. Çok şey biliyorlardı.

Sonbahar iç çekerek sıcak deri koltuğuna geri yaslandı. "İyi. Hayır, hazır değilim ama nasıl olsa gerçekleşeceği için bunun bir önemi yok."

"Toplantıya katılabilirim."

Cin bu teklifi ilk kez yapmıyordu. Ve Autumn'un cevabı her seferinde aynıydı. "Bu benim işim. Ben büyük bir kızım ve üstesinden gelebilirim."

"Hiç şüphem yok. Sen Güney Carolina eyaletindeki en iyi etkinlik planlayıcısısın. Belki de güneyin. Ama bu, işinizi yapmak için kendi zihinsel sağlığınıza feda etmeniz gerektiği anlamına gelmez. Bir ekibin var. Ve ben."

Bu onun için yeni bir şey değildi. Sweetheart, South Carolina'daki The Retreat eyaletteki en iyi lüks tatil köyü olarak biliniyordu. Yemek servisi yapıyorlardı.

nller, sporcular, kaldıkları her saniyeyi filme almayı seven sosyal medya yıldızları. Açılalı sadece birkaç yıl olmuştu ama sosyal medya paylaşımları onları hızla seçkinler dünyasına sokmuştu.

Bu şöhretle birlikte, Blue Ridge Dağı'nda, gl kenarındaki cennet gibi mekânlarında özel nişan partileri, düğünler ve ayrıntılı bebek cinsiyet açıklamaları planlamak isteyen talepkâr müşteriler de gelmişti. Ve Autumn, verimlilik, sakinlik ve işleri yolunda tutma becerisiyle hepsinin üstesinden geldi.

Ama bugün gelen müşteriler -daha doğrusu torunları-.

"Bunu anladım. Woodson'ların ellinci evlilik yıldönümünü altı aydır planlıyorum. Sonunda çek yazmaktan başka bir şeyi önemsemeye karar verdi diye bir hafta öncesinden çekilmeyeceğim."

Autumn, Noah Woodson gerçekten ortaya çıkmadan önce ses tonundaki küçümsemeyi yumuşatmak için gerçekten bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı. Çünkü geçmişleri ne olursa olsun, adamın ondan ne istediği konusunda hiçbir yanılığısı yoktu.

Kesinlikle hiçbir şey.

Ama özellikle de on beş yıl önce Sweetheart'ı terk ettiğinde her şeyi -ilişkilerini, ailesini ve onu destekleyen topluluğu- tamamen terk ettiği için yargılanmamıştı.

Autumn'un masasının karşısındaki koltuğa otururken Cindy'nin sesi nazikti. "Woodson'lar bu kasaba için önemli ve sizin için de önemli olduklarını biliyorum."

Anne ve babasıyla arkadaş olan Bay ve Bayan Woodson, doğduğu günden beri onun hayatındaydı. Hayatının tüm önemli anlarında yanında olmuşlardı. Mezuniyetinde, on altı yaşına bastığında, lisede Grease oyununda rol aldığında. Ailesinin cenazelerinde.

Üniversitenin ikinci yılında, annesinin  yıl boyunca mücadele ettiği kanser nihayet galip geldiğinde onlar da oradaydı. Kanserin canı cehenneme. Ve babası bir yıldan kısa bir süre önce ağır bir kalp krizi geçirdiğinde, onu aniden dünyada yalnız bıraktı, ailesi kalmadı.

Ed ve Harry Woodson Sweetheart toplumunun temel taşlarıydı. Ed neredeyse kırk yıldır şu ya da bu sıfatla belediye meclisinde yer alıyordu. Yaklaşık beş yıl önce emekli olana kadar neredeyse o kadar uzun bir süre lisenin müdürlüğünü yapmıştı.

Herkesin Harry diye seslendiği Harriet, yaklaşık on yıl öncesine kadar kasabadaki fırının sahibiydi ve bu süre zarfında fırını oğlunun kızı olan torununa devretti. Margo dükkânın adını *Well Bread Ladies* olarak değiştirdi ve şimdi eşi Nicola ile birlikte işletiyordu. Bu da Autumn'a parti için hazırladıkları dört katlı pastayla ilgili son bir kontrol yapması gerektiğini hatırlattı.

Başını sallayan Autumn kendini tekrar konuşmanın içine çekti. "Planladığım her etkinliğin mükemmel olmasını isterim ama bunun kusursuz olmasını *istiyorum*."

Cin'in kaşı hafifçe kalktı. "Ed ve Harry için mi yoksa Noah'ya bir pislik olduğunu ve büyük bir hata yaptığını kanıtlamak için mi?"

Autumn'un burnu kıışı. Yalan söylemeyi deneyebilirdi ama bunun ona bir faydası olmazdı. "İkisi de mi?"

Arkadaşının muhteşem yüzüne yavaşça kocaman bir gülümseme yayıldı. "Herkes onun çuvalladığını zaten biliyor."

Onun dışında herkes. Hayır, bu adil değildi ve bu toplantıya girmesi için gereken zihinsel durum da bu değildi. Elbette, Noah Wood- son on beş yıl önce onun kalbini kırmıştı ama bu çok eski bir hikayeydi ve artık bir önemi yoktu. İkisi için de. "Kes şunu. Ben hayatımdan gayet memnunum."

Göğsünün tam ortasına bir sızı saplandı ama Autumn bunu fark etmedi.

"Tabii ki öylesin. Hayatın harika. Ama bu, onun biraz kıvrınmasını izlemenin ruhunu biraz olsun beslemeyeceği anlamına gelmiyor." Autumn başını salladı. Ama her ne kadar inkâr etmek istese de, Kalbi onun derin, duygulu gözlerindeki pişmanlığı görmek istiyordu. Sonuçta o bir insandı.

Noah Woodson büyükannesinin yanında yavaşça yürüdü. Büyükbabası her adımında isteksiz ama kararlı bir şekilde arkalarından geliyordu. Noah onu suçlayamazdı. Harry'nin altın yıldönümü partileri için etkinlik planlayıcısıyla yapacakları son görüşmede onlara eşlik etmesi için neden ısrar ettiğini gerçekten anlamıyordu.

Büyükbabası da son elli yıldır yaşadıkları eski kolonyal evden çıkmadan hemen önce aynı düşünceyi dile getirmişti. Bunun bir önemi yoktu. Harry ne istediye, Harry onu aldı. Ama

Harry ve tatil köyü çalışanları arasında, onun ve Ed'in bu konuşmaya ekleyecek neyi vardı ki? Zaten tüm eski seyahatin parasını ödüyordu, bu yeterli değil miydi?

Tüm bu düşüncelerini kendine saklayacak kadar akıllıydı.

Yanında Harry, kendisinin de hiç umursamadığı son kasaba dedikoduları hakkında gevezelik ediyordu. Ayrıldığından beri Sweetheart'a kaç kez gittiğini bir elin parmakları kadar sayabiliyordu.

Dışarı çıktıktan sonra asla geri dönmek istemedi.

Özellikle de annesi, işe yaramaz babasını kaldırıma atıp Kuzey Carolina'ya taşındıktan sonra.

Ailesini -ya da çoğunu- sevmediğinden değil ama görmek istediklerini gördü. Kaçınmak istediği kasaba ve tüm kötü anılardı.

"Ah, kahretsin." Harry adımlarının ortasında durdu, dönüp yalvaran mavi gözleriyle ona baktı. Büyükannesini hiçbir şeyden mahrum edememişti. O da bunu biliyordu. "Arka koltukta bir şey unuttum. Gidip alabilir misin? Üstünde kırmızı ve yeşil fiyonk olan küçük bir karton kutu."

Noah, Noel paketlerini de içeren bu toplantıya ne getirmesi gerekebileceğini sormak için ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmadan ağzını kapattı. Buna değmezdi. Başını sallayarak topuğunun üzerinde döndü ve havaalanından kiraladığı büyük pikaba doğru yola koyuldu.

Anahtarı parmağında bir, iki kez çevirerek kapının kilidini açmak için düğmeye bastı, eğildi ve paketi aldı. Onun paketi kamyonu taşıdığını nasıl fark etmemişti? Üzerinde ren geyiği, Noel Baba ve Noel'e dair her şeyin yazılı olduğu bir karton kutunun tepesinden aşağıya doğru uzun, kıvrımlı, ısıltılı kurdeleler sarkıyordu.

Cehennem gibi gösterişliydi ve otoparkta yürürken o şeyi elinde tutan bir aptal gibi hissetti.

Bu fazladan yürüyüşün tek iyi yanı, Noah'nın önünde uzanan Tatil Köyü'nün ihtişamını takdir etmek için bir dakika ayırmasıydı. Taş ve cam yapı muazzamdı ama bir şekilde onu çevreleyen doğayla bütünleşmiş gibiydi. Keskin çatı çizgisinin arkasında yemyeşil yapraklarla kaplı dağ zirveleri yükseliyordu. Her iki taraftan da gölün koyu mavi suyu cam gibi pürüzsüz bir şekilde yayılıyordu. Havada keskin, soğuk bir ısırık ve çamın kışkırtıcı kokusu vardı.

Noah hiç düşünmeden manzarayı takdir etmek için bir an durakladı. Cığerleri, sonunda serbest bırakmadan önce birkaç saniye tuttuğıu derin bir nefesle doldu. Omuzlarına yerleştığını bile fark etmediğı gerginlik aniden azaldı.

Tanrım, bu kasabaya geri dönmekten nefret ediyordu ama şu anda, bu ortamda olmak çok güzeldi.

"Noah," büyükbabası büyük boy ön kapıdan başını uzattı ve acele etmesi için ona el salladı.

Başını sallayan Noah hızını artırarak neredeyse koşacak hale geldi. "Geliyorum," diye homurdandı kapıyı tutup sonuna kadar açarken bile.

Lobi rustik, ev gibi Noel neşesiyle dekore edilmişti. Sevimli ahşap süslemeli ağaclar her kuytu köşeyi doldurmuş gibiydi. Işıklar, toplar ve çelenkler her yere asılmıştı. Ama onun nefesini kesen şey bu dekor değildi.

Noah, büyükannesinin parmak uçlarında yükselip kollarını bir daha görmeyi hiç beklemediğı kişiye dolamasını izledi.

Autumn Keating.

Kalbi kaburgalarına çarptı ve sonra o kadar sıkı ki neredeyse acıdan iki büklüm olacaktı. Sanki gafil avlanmış ve vurulmuş gibiydi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kelimeler daha aklına gelmeden ağzından çıkmıştı.

Herkes dönüp ona baktı. Büyükannesinin kaşları mutsuz bir V çizerek aşağıya doğru indi. "Noah. Terbiyeli ol."

Sonbahar da tamamen aynı görünüyordu. Onun alaca bakışlarının etkisi adamın midesine çarptı. Üç yüz elli kiloluk defans oyuncuları tarafından vurulmuştu ama o kadar da güçlü değillerdi.

Muhtemelen özür dilemesi gerekiyordu ama sözcükler bir türlü oluşmuyordu. "Ben Retreat'in etkinlik planlayıcısıyım."

Harry neden bundan bahsetmemişti?

Gözleri hâlâ kızgınlıkla parlayan Harry onun kolundan tutup dar insan çemberinin içine çekti. "Sonbahar'la birlikte çalıştığımızdan bahsettiğime eminim."

Hayır, kesinlikle gelmemişti. Çünkü öyle olsaydı, Noah bugün gelmemek için bir bahane bulmak için daha çok çalışırdı.

"Ah," dedi Harry onun koluna dokunarak. "Şunu Autumn'a verir misin?"

Göğsünü bir futbol topu gibi sıkıca kavrayan Noel neşesini tamamen unutmuştu. Ama daha onu itip kakmaya fırsat bulamadan, Autumn başını sallamaya başlamıştı bile. "Bayan Woodson, bunu yapmanıza gerek yoktu."

"Saçmalama, seni her zaman kendimden biri olarak gördüğümü biliyorsun. Bizim için yaptığın her şeyi gerçekten takdir ediyorum. Bunu gördüm ve hemen seni düşündüm."

"Sadece işimi yapıyorum."

Harry Sonbahar'a gülümsedi. "Bizim için her şeyi yapıyorsun ve yapmıyormuş gibi davranma. Büyük kutlamamızdan günler önce reddederek kalbimi kırmak istemezsin, değil mi?"

Sonbahar'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Kırmızı ve yeşil kurdelenin üzerinden onunkilerle birleşen kahverengi gözleri, yardım etmesi için ona yalvarıyordu. Adamın ona sunabildiği tek şey omuz silkmek oldu.

Harry her zaman istediğini elde ederdi.

Autumn kutuya uzandı, parmakları yumuşak bir şekilde onunkilere değdi. Kollarında keskin bir sarsıntı oldu, o kadar hızlı ve beklenmedikti ki neredeyse kutuyu düşürecekti.

Harry, "Dikkat et Noah, bu çok kırılğan," diye azarladı.

Tam da ihtiyacı olan şey, meraklı bir misafirin ESPN'e ünlü oyun kurucu Noah Woodson'ın maç kazandıran gollerden daha fazlasını beceremediğini bildirmesi. Gizemli Noel hediyelerini de kırdı.

Dişlerini gıcırdatan Noah sıkı bir gülümsemeyle paketi Autumn'un bekleyen ellerine doğru itti. Autumn kutuyu kavradı ve ona sarılırken birkaç adım geri çekildi.

"Aç şunu. Aç şunu." Harry ellerini salladı, aldığı hediye her neyse heyecanlandığı belliydi.

Sol omzunun hemen arkasında duran çalışana bir not defteri uzatan Autumn, kapağı kapalı tutan kurdeleleri yavaşça çözmeye başladı. Paketi titizlikle çözerken saniyeler geçiyor. Karton kapakları açarak içeri uzandı ve ağır hizmet tipi bir tel halattan sarkan narin bir kristal kar küresi çıkardı.

Autumn'un keskin yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bu muhteşem," diye nefes aldı.

Kadının yüzündeki ifade Noah'ın göğsünü gerdi. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirirken, altın rengi gözlerinde gümüşü bir parıltının parladığına yemin edebilirdi.

Tanrım, gözyaşları onu her zaman öldürmüştü.

BÖLÜM 2

Harry UZAYIN ÖTESİNE UZANARAK, onu Sonbahar'ın umutsuzca ihtiyaç duyduğu sıcak bir kucaklamanın içine katladı. Bütün o an aşırı yorucuydu. Noah, parti... kar küresi çok fazlaydı.

Sadece ikisinin duyabileceği şekilde kulağına fısıldayan Harry, "Noel'in zor olduğunu biliyorum, ama bunun yardımcı olabileceğini umuyordum. Onu özlediğini biliyorum, ama baban ve annen her zaman bizimle."

Tanrım, gözyaşlarını tutabilmek için içinde her şey vardı. Ama ağlamak profesyonelce olmazdı, bu yüzden Autumn onları yuttu, kaybı ve kederi derinlere itti. Başını sallayarak kollarını Harry'nin etrafında sıktı, bir adım geri çekilip diğer kadının gitmesine izin vermeden önce sadece bir saniye daha sıcaklık ve rahatlık hissetti.

Elbette Harry onun haftalardır mücadele ettiği -ve inkâr ettiği- kederi anlayacaktı.

Ailesi onu geç yaşta doğurmuş. İkisinin de sahip olmayı hiç beklemediği mucize bebektir. İyi anlamda dünyalarının merkeziydi ve onu kaybetmeleri... hâlâ çok acı veriyordu. Noel onlar için her zaman özel bir zaman olmuştu. Annesi olmadan geçirdiği ilk yıl zor olmuştu ama babasıyla birbirlerine sahiplerdi. Bu yıl...

Dürüst olmak gerekirse, aylardır bocalıyordu. Sweetheart'ta kurduğu hayat ailesinin etrafında dönüyordu... yani annesinin hastalığı ve o gittikten sonra babasının kendisine bakmasını sağlamak. Yerel bir üniversiteye gitmişti, böylece

evde kalmak. Sonra kendi arka bahçesinde bir iş buldu. İşini, hayatını ve arkadaşlarını seviyordu. Ama dışarıda onun için daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Ve elindeki kar küresi onu daha da meraklandırdı.

Ailesi hiçbir zaman gerçekten gezgin olmamış, rahat bir vaha olan bir ev inşa etmeyi tercih etmişlerdi. Ama babası, ziyaret etmekten bahsettikleri tüm yerlerin kar kürelerini toplamıştı. Ama hiç gitmemişlerdi.

Autumn'un eli bardağın tepesindeki kıvrımda hafifçe gezindi, sonra ters çevirip beyaz yanardöner parıltıyı suya salladı. Bardağı aralarında tutarak karın pastoral Noel sahnesinin üzerine yağmasına izin verdi. Alt dudağı titreme tehlikesi geçirdi ama Autumn dudağının içini ısırarak durmasını sağladı.

O anda, yardım edemedi ama daha fazlasını diledi. Sadece daha fazlasını. Kalbinde kalan boşluğu dolduracak bir aile. Sadece hakkında konuştuğu yerleri görme şansı. İçinden atamadığı huzursuzluk ve hüznün yerine mutluluk ve neşeyle dolmak.

Harry, Autumn'un düşüncelerinden habersiz, cam kürenin içindeki ısıltılı girdabı izlerken, yüzünde büyülenmiş bir gülümseme belirdi. "Meydandaki Noel panayırında süs eşyaları satan sevimli, küçük, yaşlı bir kadın vardı. Onunla birkaç dakika konuştum. Ülkeyi dolaşıyor, Tinsel Trailer adlı karavanda yaşıyor ve türünün tek örneği Noel süsleri satıyor." Ed'e bakarak, "Kulağa macera gibi gelmiyor mu?" dedi.

"Hayır, kulağa berbat geliyor. Bir insan neden küçük bir karavanda yaşamak ve çalışmak ister ki?"

Sırıltısı genişleyen Harry, kocasının koluna şakacı bir şaplak attı. "Nerede senin macera anlayışın?"

Ed bir kolunu onun beline dolayarak Harry'yi kendine çekti ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Sen benim macera anlayışımsın, aşkım."

Noah, Autumn ve büyükannesi arasındaki oyunu şaşkınlıkla izledi. Autumn için kar küresinin önemini anlamıştı, babasının yıllar boyunca ona verdiği koleksiyonu görmüştü. Şimdi kaç tane daha olduğunu merak ediyordu... ve asla ziyaret edemeyeceği hangi şehirleri temsil ettiklerini.

Eski kızgınlık ensesinden yukarı tırmanarak dar omuzlarına rahatça yerleşti.

Şimdi zamanı değildi.

Özellikle de Autumn'un alt dudağının, içinde tutmak için umutsuzca savaştığı duygulara karşı titrediğini izlediğinde. Başka kimse fark etmezdi bile ama o fark etti. Bu bir işaretti. Her şeyi içinde tutmak için alt dudağını ısırması.

Bunun için zamanı yoktu. Şu an için yok. Bileğini ters çeviren Noah saatine baktı. "Dinle, yaklaşık otuz dakika içinde başka bir toplantım var."

Harry ona kaşlarını çattı. Autumn'un hızlı bakışında minnettarlık vardı. Kolunu uzatarak, "Beni ofisime kadar takip edin, son dakika detayları hakkında konuşalım. Otuz dakikadan fazla sürmez."

Herkes Autumn'un arkasından büyük bir ofise girdi. Noah etrafına bakmaktan ve durum değerlendirmesi yapmaktan kendini alamadı. Öncelikle mekân açık ve havadardı. Arka duvar, sakın gölü, yükselen dağları ve kış mavisi gökyüzünü gören masif bir camdı.

Verimli, onun alanı buydu. Masasının üzerinde dağınık kağıtlar yoktu. Kitap raflarında rastgele bir yığın ıvır zıvır yoktu. Hayır, her şey düzenli ve amaçlıydı... tıpkı kendisi gibi.

Sonbahar onları cam duvara yakın duran büyük kasaya götürmek yerine, etrafına tam olarak yerleştirilmiş sekiz zarif deri sandalyenin bulunduğu yuvarlak bir masayı gösterdi. Masanın üstü, zengin damarlı ve güzel renklere sahip, pırıl pırıl parlayan koyu renkli bir ahşaptı.

Autumn ayağa kalktı, o ve büyükanne ve büyükbabası sandalyelere yerleşene kadar bekledi, sonra da asistanıyla birlikte karşıdaki sandalyeleri seçti. Asistanını ona en yakın yere yerleştirmesi ve diğer kadını tampon olarak kullanması dikkatinden kaçmadı.

Bu onu gerçekten rahatsız etmemesi gerekirken rahatsız ediyordu. Aslında, önce o otursaydı, o da aynısını yapardı. Bu onu daha da rahatsız etti.

Autumn'un asistanı bir yerden büyük bir tablet çıkardı. Masanın ortasına yavaşça yerleştirdi, böylece Autumn bir dosya açıp renkli sayfalar arasında gezinirken o ve büyükanne ve büyükbabası bilgileri okuyabilecekti.

Parmağını listelerde gezdirerek, Noah'nın dikkat etmek istemediği bilgileri sıraladı. Sayfadakileri gerçekten okumasına g e r e k olmadığını açtı... ezbere biliyordu.

Büyükannesi başını salladı. Sonbahar'ın söylediği her kelimeyi özümserken kaşları konsantrasyon içinde çatıldı.

"Sadece birkaç son dakika kararı. Aperatif olarak yengeç keki istediğinizi biliyorum ama yemek şirketinin tedarikçisiyle ilgili bir sorun var. Ancak sizin için de uygunsa, bunun yerine karides ve irmik koyabiliriz."

Harry'nin yüzü düştü. "Daha pahalı olduğu için karides ve irmik yemeyi tercih etmedik."

"Biliyorum, ancak bu sorun bizim tarafımızdan kaynaklandığı için, aynı fiyata alt ürün sağlayacağız."

Harry'nin dudakları inceldi ve gözleri kısıldı. "Autumn, bunu bilerek yapmadığını söyle bana. Karides ve irmik istediğimi biliyorsun, ama sığır filetosu yerine yengeç kekinde karar kıldım."

Bu Noah'nın dikkatini çekti. "Biliyorum, bu yüzden yemek personeline değişikliklerle devam etmelerini söylerken kendimi oldukça güvende hissettim. Ama seninle de teyit etmek istedim. İstersen başka bir şeyle değiştirmelerini söyleyebilirim."

Büyükannesinin ağzı seğirdi. "Soruma cevap vermedin."

Autumn'un gözleri kısıldı. "Bir soru mu sordunuz?" Harry başını sallayarak, "Yerine başkasını koymak sorun değil," dedi.

Noah onlara paranın bir önemi olmadığını ve büyükannesinin en başta fileto alabilmek için istediklerinden fedakârlık etmek zorunda kalmaması gerektiğini söylemek için ağzını açtı. Ama daha tek kelime edemeden büyükbabasının eli dizine çarptı. Başını hafifçe sallayınca Nuh çenesini tekrar kapattı.

"Harika!" Autumn devam etti. "Hediye masasına ihtiyacın olmadığını söylediğini biliyorum."

"Çünkü kimsenin bize bir şey getirmemesi gerekiyor. Davetiyede özellikle öyle yazıyor. Bu parti bunun için değil."

Autumn sandalyesinde arkasına yaslandı, kullandığı kalem avucuna hafifçe vuruyordu. "Nasıl olsa herkesin bunu yapacağını ikimiz de biliyoruz. Hazırlıklı olmak daha iyi."

"Ama o zaman insanların bir şeyler getirmesini *beklemişiz* gibi görünüyor, oysa getirmemelerini tercih ederdim."

"Anlaşıldı." Autumn'un asistanı sorunsuz bir şekilde odanın renk kodlu masalarla, numaralandırılmış dijital çizimine geçti

sandalyeler ve yan tarafta buna uygun bir konuk listesi. Belli ki ikisi birlikte iyi çalışıyordu. "Bu yüzden bir tane daha yüksek kokteyl masası eklemeyi önereceğim. Yemekten önce ve sonra dolaşırken insanların içeceklerini ya da meze tabaklarını koymaları için odanın etrafına stratejik olarak birkaç tane yerleştirdik. Girişin sol tarafına bir tane daha koyarsak diğerleriyle uyum sağlar ama gerektiğinde insanların hediye ve kartlarını koymasına için de kullanılabilir." Autumn'un dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı, "Ve inan bana, buna ihtiyaç duyulacak."

Harry iç çekti. "Haklı olduğunu biliyorum, öyle olmanı istemiyorum, ama öylesin. Her şeyi düşünüyorsun, Autumn."

"Bu benim işim." Birkaç sayfa daha kaydıran Noah yine kendinden geçti. On beş dakika sonra menajeriyle yapacağı görüşmeyi düşünüyor olmalıydı. Kariyerini sona erdirebilecek olan görüşmeyi. Ama bunun yerine kendini Autumn'u izlerken buldu.

Şu çocukluk oyununu oynuyoruz, farkları bul.

Onunla ilgili pek çok şey aynıydı ama yine de pek çok şey farklıydı. Gözlerindeki yaramazlık pırıltısı hâlâ gizliydi, sadece daha derin ve daha iyi saklanmıştı. Ne zaman gülümsese gözlerinin kenarlarında küçük çizgiler belirliyordu. Ya da kaşlarını çatığında. İkisinin de eskisi kadar genç olmadıklarının işaretleri idi bunlar.

Gerçi kendi vücudu da ona bunu sık sık hatırlatmıyor değildi.

Burnunun köprüsü boyunca uzanan narin çil tozları silikleşmişti, ancak bu sadece yılın zamanından kaynaklanıyor olabilirdi. Güneşte geçirdiği bir günün ardından krem rengi teninde hâlâ göze çarpıp çarpmadıklarını merak etti.

Kestane rengi saçları daha kısaydı, sırtının ortası yerine omuzlarının hemen altına dökülüyordu ve belli ki düz bırakmak yerine kıvrırmak için zaman ayırmıştı. Parmaklarını gezdirse yine de yumuşak olur muydu?

Ama yine de onu etkileyen gözleri oldu. Yeşil benekli altın kahverengi. Bu gözler ondan hiçbir şeyi saklayamamıştı. Göz kapağının her seğirmesinin ne anlama geldiğini biliyordu - mutlu, üzgün, kızgın.

Artık hiçbir şey okuyamıyordu.

Cebindeki telefon titredi.

Karnında bir düğüm oluştu, sert ve ısrarcıydı. Yapması gerektiği halde yapmak üzere olduğu aramayla hiçbir ilgisi olmayan bir düğüm.

Telefonunu çıkaran Noah ekrana bakmadı bile. "Üzgünüm, menajerim erken geldi."

Autumn, sanki orada olduğunu bile unutmuş gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve "Michelle, Bay Woodson'a yandaki ofisi gösterebilir misin? Telefon görüşmenizi orada yapabilirsiniz. Fazla uzun sürmez."

"Kesinlikle." Michelle ayağa kalkarak onu takip etmesini işaret etti. Yeşil kabul düğmesine basan Noah telefonu kulağına götürdü. "Hey dostum, bana bir saniye ver," dedi ve sevimli sarışını koridorda takip ederek daha küçük, boş bir ofise girdi. Kapı arkasından tık diye kapanırken arkasına bile dönmedi.

Boşluğa doğru adım atan Noah, ayaklarını genişçe açtı ve önündeki manzaraya baktı. Bu lanet yerdeki her oda milyon dolarlık bir manzaraya mı sahipti?

"Şekerleme yapma. Bana doğruyu söyle."

Matt, "Denedim dostum, ama doktorların verdiği rapordan memnun kalmadılar" dedi.

"Beni serbest bırakmak istiyorlar." Bu bir soru değildi. Dürüst olmak gerekirse, bu bir sürpriz de değildi.

"Evet, seni serbest bırakmak istiyorlar. Çok üzgünüm dostum. Şansları olsun istiyorlarsa play-offlarda derinliğe ihtiyaçları var. Telefonu kapatır kapatmaz aramaya başlayacağım. Şimdiden birkaç takımın peşine düştüğünü biliyorsun."

"Yapma." Aylardır söylemeye korktuğu bu kelime onu neredeyse rahatlatmıştı. Bu da onu çok şaşırtmıştı.

İhtiyacı olduğunda her zaman destekleyici bir arkadaş olan Matt, "Şu anda çok şey yaşadığını biliyorum ama bu bir son değil" dedi.

Noah göl ve ağaçlardan oluşan geniş alana baktı. İnsanlar aşağıda koşuşturuyor, kayıklarla kürek çekiyor, çalıları buduyor... genel olarak hayatlarını yaşıyorlardı. Bu onun kanıksadığı bir şeydi. "Belki de bu son olmalı."

Matt'in hayal kırıklığıyla başını salladığını duyar gibiydi. "Telefon etmemin bir zararı olmaz. Seçeneklerin neler olduğuna bakarım. Bir hafta izin al, büyükannen ve büyükbabanla biraz vakit geçir. Partinin tadını çıkar. Birkaç gün sonra konuşuruz."

BÖLÜM 3

AUTUMN herhangi bir şey yapmak ya da söylemek konusunda tereddüt ederek kapının hemen içinde durdu. Kapıyı çalmasına ve açıldığında çıkan tıkırtıya rağmen onun içeri girdiğinden habersiz olan Noah aramayı sonlandırdı ve öylece durdu.

Odanın ağırlığı geniş omuzlarına çökmüş gibiydi. Kadının büyük bir kısmı aralarındaki boşluğu kapatmak ve ona elinden gelen rahatlığı sunmak istiyordu.

Kadının geri kalanı bunun kendisinden isteyeceği son şey olacağını fark etti.

Noah'nın göğsü derin ve bilinçli bir nefesle inip kalktı. Kızın çok iyi bildiği bir hareketle burnunun köprüsünü sertçe sıktı. Bu onun işaretiydi.

Ve kendine engel olamadı.

Belki ayakkabılarının halıda sürüklenirken çıkardığı ses, belki de başka bir ses onu uyarmıştı ama Autumn ona ulaşmadan Noah dönüp ona baktı.

Öfke ve yorgunluk gözlerini körleştirirken bile hüzün ağzının kenarlarında geziniyordu.

Sözleri sert ve sivriydi. "Ne istiyorsun?" "Özür dilerim.

Bölmek istememiştim."

"O zaman yapmamalıydın. Kapı çalmaya ne oldu?"

Mantiken, Autumn onun saldırganlaştığını fark etti çünkü açıkça üzgündü ve kız onun önünde kolay bir hedef olarak duruyordu. Fakat

Sesindeki suçlama hâlâ canımı yakıyordu. Gerçekten olmamalıydı ama oldu.

Autumn derin bir nefes alarak kendini toparladı ve "Kapıyı çaldım. Ve toplantıyı bitirdiğimizi söylemek için araya girdim. Büyükbaba ve büyükbaban bir süreliğine arazinin tadını çıkaracaklarını sana bildirmemi istediler."

"Harika." Adamın sabırsızlıkla homurdanması Autumn'un kaşlarını havaya kaldırdı. "Onlar bitirene kadar ne yapmam gerekiyor?"

O telefon görüşmesi epey zorlu geçmiş olmalı. Onunla özel ayrıntıları hiç paylaşmamıştı ama ev hayatının pek de iyi olmadığını biliyordu. Herkes babasının bir pislik olduğunu biliyordu. Annesinin ailesi Harry ve Ed, Noah'nın güvenli alanlarıydı. Autumn onun sadece onlara karşı nazik ve dikkatli olduğunu biliyordu.

Elbette artık adamı tanıdığını iddia edemezdi. İnsanlar değişirdi ve bu her zaman iyi yönde olmazdı. Belki de büyük bir futbol yıldızı olmak onu bıkkın ve bencil yapmıştı.

Yorum yapmak ona düşmezdi.

Autumn ona vermek istediği alaycı cevabı ısırarak geri çekerken, dudaklarına sıkı bir gülümseme yapıştırdı. "İhtiyacın olursa bu ofisi kullanabilirsin ya da araziden de faydalanabilirsin. Yılın bu zamanlarında yürüyüş parkurları muhteşemdir ve Aralık ortası için hava şu anda oldukça güzeldir."

Noah'nın mavi gözleri yumuşadı. İç çekerek masanın arkasında bekleyen sandalyeye çöktü. "Özür dilerim. Baktan bir gün için kolay bir hedefsin ama bu adil değil."

Tamam, belki de hatırladığı çocuktan o kadar da farklı değildi. Autumn'un elleri, hâlâ sinirli olduğu için değil, eski bir içgüdüyle ona uzanıp dokunma isteğiyle avuçlarının karıncalanması yüzünden sıkıca yumruk olmuştu.

Akıllıca değil.

Bunun yerine kollarını kavuşturdu ve bilerek kapının yanında durdu... ta odanın öbür ucunda.

"Duyduğum kadarıyla pek de hoş bir telefon görüşmesine benzemiyordu."

Ağzı kendini küçümseyen bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır, kovulmak hiç eğlenceli değil."

"Elbette başka bir takım seni kapacaktır. Sezon başında sakatlanana kadar ligin en başarılı oyun kurucularından biriydin."

Noah başını iki yana salladı, üzüntüsü tümüyle Amerikan olan yüzünü sarmıştı. "Vardı. Geçmiş zaman. Ülkedeki en iyi uzmanları gördüm. Modern tıbbın gerçekleştirebileceği mucizeler sınırlı. Kolum asla eskisi gibi olmayacak."

Autumn'un midesi altüst oldu. O gece maçı izlemişti. Kasabadaki herkes izlemişti. Sakatlığının anısı... Çalım çok acımasızdı, bir yığın adam onun üzerine düşmüştü. Ve o yığın ortadan kalktığında, Noah çimlerin üzerinde kalmıştı, fırlattığı kolunun garip bir açıda olduğu belliydi.

"Omzumun tamamen yeniden yapılandırılması gerekiyordu. Kolumdaki kemiklerde üç ayrı kırık vardı." Elini uzattı, yumruğunu açıp kapatırken ona bakıyordu.

"Bunu açıkça kullanabilirsin."

Dudaklarında mutsuz bir gülümseme belirdi. "Elbette kullanabilirim ve bu bile tek başına harika bir şey."

"Belki de iyileşmek için biraz daha zamana ihtiyacın vardır. Sadece birkaç ay oldu."

Başını iki yana salladı. "Evet, tekrar futbol topu atabileceğim ama asla eskisi gibi değil. Çok fazla hasar vardı."

"Denemeden nasıl bilebilirsin ki?"

Bu kez yüzündeki gülümseme gerçektir. "Hep aynısın, opti- mistik Sonbahar. Değişmediğini bilmek güzel."

"Oh, ben değiştim. Herkes değişir."

Noah'nın bakışları net ve doğrudur. "Önemli şeyler değil."

Autumn onun sözlerini geçiştirdi. "Bunu neden şimdi yapıyorlar?"

"Marcus'un durumu iyi."

Noah'ın sakatlığı herkesin üç kez Süper Kupa kazanma umutlarını yıktı. Yedeği Marcus sezonun geri kalanında yeterince iyi iş çıkarmıştı ama Noah Woodson değildi. Bir maç hariç hepsini kazanmışlardı ama galibiyetler çirkin ve çok yakın geçmişti. Şans onlardan yanaydı ama er ya da geç bu şans tükenecekti.

"Takımın playoff şansı var ama Marcus'a bir şey olursa çok zor durumda kalacaklar. Başka birini getirmek için neden yer açtıklarını anlıyorum."

"Daha az acıtmıyor." Noah

başını salladı.

"Çok özür dilerim." Başka ne diyebilirdi ki? NFL'de oynamak Noah'yı tanıdığı günden beri onun hayaliydi. Bu, kendisi de dahil olmak üzere her şeyden daha önemliydi.

"Şimdi ne yapacaksın?"

Noah sandalyeye yaslandı ve tüm ağırlığını sandalyeye verdi. "İşte milyon dolarlık soru bu. Hiçbir fikrim yok. Kariyerimin bu kadar erken bitmesini planlamamıştım. En az beş yılım daha var sanıyordum. Belki daha fazla."

"Peki ya danışmanlık? Ya da koçluk? Ya da yorumculuk? Bunu başarabilecek kadar yakışıklı ve karizmatiksin."

Noah'nın kaşları yukarı kalktı ve dudaklarının kenarlarında cesur bir gülümseme belirdi. "Öyleyim, ha?"

Autumn gözlerini devirdi ve teninin kızarmamasını diledi. "Yakışıklı olduğunu biliyorsun. Her zaman öyleydin, bu yüzden iltifat beklemekten vazgeç."

Başını yana eğdi. "Daha önce onları senden almak için hiç balık tutmak zorunda kalmamıştım."

"Evet, şey," omuzları bir yükselip bir alçaldı, "bu uzun zaman önceydi."

Bakışlarındaki neşe söndü. "Evet, öyleydi."

Autumn birkaç saniye boyunca ona baktı. İçinden garip bir his geçti... sanki konuşma bitmemişti ama daha fazlasını teklif etmeye de hakkı yoktu. Sonunda şöyle dedi: "Neden beni takip etmiyorsun? Seni büyükanne ve büyükbabana götüreceğim."

"Öğleden sonraki gezintilerini bölmek istemem. Onun yerine neden bana tesisi göstermiyorsun?"

Çünkü elbette ona evi gezdirmekten daha iyi yapacak bir şeyi yoktu. Hayır, önümüzdeki iki hafta içinde yapacağı diğer dört büyük etkinlik bir yana, onun vereceği parti için halletmesi gereken yirmi küçük ayrıntı bile yoktu.

Büyük bir kısmı hayır demek istiyordu. Akıllıca olanın bu olduğunu biliyordu. Bugün kapıdan çıkıp gidecekti, onu birkaç gün sonra parti için tekrar görecekti ve sonra... bir daha asla televizyon ekranının dışına çıkmayacaktı.

Ama içlerinde eskiden nasıl olduklarını hatırlayan küçük bir parça, küçük bir çekirdek vardı. Ve görünüşe göre, o parça bugün sıkı bir şekilde görevinin başındaydı.

"Pekala."

Kadının cevabı onu şaşırtmıştı. Yüzündeki ifadeden bunun onu da şaşırtmış olabileceği anlaşıyordu.

Ama Noah hediye edilen atın ağzına bakmayacaktı. Şu anda ihtiyacı olan son şey düşünceleriyle baş başa kalmaktı. Yarın, kariyerinin ve kimliğinin çöküşüyle başa çıkmak için yeterince yakın olacaktı.

Autumn başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan çıktı. Kadın ofisine girerken adam yavaşça arkasından takip etti. Kanepenin kenarına tüneyerek üç inçlik siyah rugan topuklu ayakkabılarını ayağından çıkarıp yerine hassas yürüyüş ayakkabıları giydi.

Pervaza yaslanan Noah, bakışlarının kadının baldırlarının yuvarlak kıvrımlarında gezinmesine engel olamadı. Ya da eteğinin ucu kalçasına doğru ilerlerken oluşan deri parçasına. Gri ve mavi tenis ayakkabılarıyla tamamlanan düz iş kıyafetinin görüntüsü birbiriyle çelişmeliydi. Ama her nasılsa, her şey işe yaramıştı.

"Bu kıyafetle muhtemelen bir maratonun üstesinden gelebilirsin, değil mi?"

Bir elini kalçasına atarak, "Maratonu topuklu ayakkabılarımla koşabilirdim ama son birkaç gündür yağan yağmur ve sulu kar zemini biraz tehlikeli hale getirdi" dedi.

"Kaymanızı ve düşmenizi istemeyiz."

"Hayır, yapmayız." Autumn elini önüne doğru uzatarak yolu göstermesi gerektiğini işaret etti.

Ofislerin bulunduğu koridordan geçip yükselen lobiye geri dönerlerken onun yanında adım atmak kolaydı. Tesis gerçekten de bir harikaydı. O gittiğinden beri yeniydi ama yine de bir şekilde yüzyıllardır oradaymış gibi bir his veriyordu. Manzaranın bir parçasıydı.

Sanki onun düşüncelerinin nereye gittiğini hissetmiş gibi, Autumn anlatmaya başladı. Mekânın yaratılmasına yardımcı olan sahipler, mimarlar ve sanatçılar hakkında bilgi verdi. Kültür ve olanaklar hakkında daha fazla şey paylaştı. Kısacası, iyi prova edilmiş bir sunum gibiydi. Hiç şüphesiz, potansiyel müşterilere birkaç kez verdiği bir sunumdu.

Yakınına eğilerek, "Beni satmak zorunda değilsin. Parti için tatil köyünde yer ayırttık bile."

Cildi hafifçe pembeleşirken bile Autumn'un ağzı gerildi. Ona ters bir bakış fırlatarak, üç kat yükselen ve tüm arka duvarı kaplayan geniş pencerelere yöneldi.

Kapılardan birini iten Sonbahar, kaldırım taşı döşeli verandaya çıktı. Aralık ayında bile, ilginç metal bistro setleri alan boyunca dağılmıştı. Ortada kocaman bir ateş çukuru vardı ve etrafında sekiz Adirondack sandalyesi sıralanmıştı. İçeride sıcak bir ateş kükrüyordu. Açık alanın sonunda bir bar bulunuyordu ve konukların bir şeyler istemesi halinde sıcak çikolata, kahve, atıştırmalıklar ve s'mores için gerekli malzemeleri sağlamak üzere kurulmuştu.

Aralarında genç bir çift, okul çağında üç çocuğu olan bir aile ve yaşlı bir beyefendinin de bulunduğu birkaç kişi ateş çukurunun etrafında toplanmıştı. Gülüyor ve konuşuyorlardı. Belli ki birlikte değillerdi ama etkileşim içindeydiler ve şekerleme kızartma anını paylaşıyorlardı.

Bir çocuk marshmelovu çubuğun üzerinden eriyip, ateşin korlarına çarpıp tıslayarak ölürken haykırdı. Baba çömeldi ve küçük çocuğun kulağına bir şeyler mırıldandı. Nazik parmaklarıyla oğlunun tombul yanağından süzülen gözyaşını sildi, çubuğun ucuna bir marshmelov daha yerleştirdi ve ateş çukurunun bulunduğu yönü işaret etti.

Nuh'un göğsünün ortasında sıkı bir düğüm oluştu. Önündeki sahneyi izlerken dalgın dalgın düğümü ovuşturdu. Babası çığlık atacak ve olay çıkaracaktı... eğer orada olmak için zaman ayırmaya zahmet etseydi.

"Sevimli bir aile," diye düşündü

Autumn. "Elbette."

"Hiç kendininkini istedin mi?"

Noah'nın başı döndüğünde Autumn'un da kendisiyle aynı sahneye baktığını gördü, yüzünü özlem ve merak kaplamıştı.

Göğsündeki düğüm sıkılaştı, bu yüzden daha sert ovuşturdu. "İyi bir baba olmak hakkında hiçbir şey bilmediğimi biliyorsun."

Ağzı gerildi ve altın rengi gözlerini şaşkın bir ifade doldurdu. "Her zaman senden mükemmel bir baba olacağını düşünmüşümdür. Küçük kuzenlerinle çok iyi anlaşıyordun... baş belası oldukları zamanlarda bile."

Kaburgalarındaki daralmadan bir kıkırdama kaçtı. "Zararsızlardı."

"Üzerinde yürüdüğün toprağa tapıyorlardı."

"Şimdi de abartıyorsun."

"Lütfen." Sonbahar gözlerini devirdi ve verandadan çıkıp gölün kenarına kadar uzanan sık ormana giden patikaya yöneldi.

Uzak taraf suya kolay erişim için temizlenmişti, ancak bu taraf doğal ve vahşi bırakılmıştı. Belli ki birileri patikaların bakımını yapmış çünkü zemin temiz ve iyi sıkıştırılmış, çalıların altı bakımlı ve kesilmişti.

Patikanın sadece birkaç metre aşağısında tüm dünya yok olmuş gibiydi. Kışın seyrelmesine rağmen ağaçlar öğleden sonra güneşini engellemek için yükseliyordu. Serseri ışınlar, önündeki toprak yolu çizerek ilerliyordu.

Noah acele etme ihtiyacı hissetmiyordu, ne burada ne de şimdi. Meşgul olmaya ve fiziksel aktiviteyi bir kaçış olarak kullanmaya alışkın bir adam için sessizlik tipik olarak ona ağırlık veriyordu. Onu rahatsız hissettirirdi.

Ama bugün değil.

Bugün, yavaşça takip ederken Autumn'un yolu göstermesine izin vermekten memnundu. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ve gerçekten umurunda da değildi. Ciğerleri soğuk çam ve nemli havanın keskin kokusuyla doldu.

Nuh omzuna uzandı ve ne yaptığını fark etmeden önce dalgın bir şekilde ağrıyan eklemine ovdu. Yine yağmur yağacaktı. Ya da belki birkaç kar tanesi düşerdi.

Birkaç dakika sonra Noah'ın zihni dolaşmaya başladı... bakışları da öyle. Ama düşünceleri gibi dolanmak yerine, gözleri doğrudan birkaç metre önündeki kadına gitti. Lacivert eteği kışının kıvrımlarına yapışmıştı. Üst baldırları her adımda bükülüyor ve çekiliyordu.

Ve anıların beyninde belirmesi uzun sürmedi, çok uzakta olduklarından değil. Onu lobide ayakta gördüğü andan beri oradaydılar, sadece kenarlarda.

Kamyonetinin kasasında battaniyeye sarılmış, birlikte yıldızlara bakarak geçirdikleri geceler... ta ki odaklarını gökyüzünden birbirlerine kaydırana kadar. Yumuşacık ellerinin onun sıkı teninde gezindiğini hissediyordu. Nefesinin boynuna değmesi. Adam onun derinliklerine girdiğinde parmaklarının sırt kaslarına batması.

Onu okşadığında çıkarmaktan hoşlandığı o küçük inleme sesi.

Noah yürüyüşünü değiştirerek kot pantolonunun fermuarının arkasındaki ani baskıyı hafifletmeye çalıştı. Ona para vermemesi iyi bir şeydi.

herhangi bir dikkat.

Her zaman birbirlerine uyarlardı. Mükemmel bir şekilde. Sadece fiziksel olarak değil, birbirleri için iyi bir folyoydular. Sonbahar ona iltifat etti. Sakinleştirdi

İhtiyacı olduğunda onu rahatlık alanının dışına itti ve bir dürtüye ihtiyaç duyduğunda onu itti.

Ve Tanrım, harika bir kadın olmuştu. Elbette böyle olacağını hep biliyordu. Güçlü, yetenekli, muhteşem ve akıllıydı.

"Neden sende hiç yok?" Düşüncenin tam olarak oluşmasına bile izin vermeden soru ağzından çıktı ve aralarındaki boşluğu doldurdu.

Sonbahar'ın adımları, yere serpilmiş yaprakları hışırdatarak duraksadı. "Özür dilerim?" diye sordu omzunun üzerinden.

Onu duymuştu ama yine de soruyu tekrar sordu. "Neden hiç çocuğun yok?"

Gözleri yukarı ve uzağa fırladı. Ondan mı yoksa sorudan mı kaçıyordu?

"Sadece doğru değildi." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Yine de iki taşıyıcı yeğenim ve bir yeğenim var. Cindy'nin çocukları."

Çok sevdiği belliydi.

"Yine de biraz istiyorum. Bir çift. Kardeş sahibi olmayı özledim ve bunu çocuklarım için kesinlikle istiyorum. Peki ya siz?"

Noah başını kaldırıp tepedeki gölgeliğe baktı. "Bunu gerçekten düşünmedim." Bu bir yalandı ama kabul etmek istemiyordu.

Takım arkadaşlarının ve dostlarının bu kariyeri aileleriyle dengelemek için verdikleri mücadeleyi izlemişti. Sürekli seyahat. Medya incelemesi. Ne yaptığını bildiğinde her şeyi bir arada tutmak yeterince zor görünüyordu.

Ve hiçbir fikri yoktu. Kendi babası da sözlü ve fiziksel tacizde bulunmuştu. Pislik herif dikkatli davranmış, ne annesinde ne de kendisinde kimsenin fark edebileceği izler bırakmamıştı.

Ed ve Harry babasını hiç sevmemişlerdi ama olayın boyutunu bilmiyorlardı. Annesi, Noah üniversitedeyken onu terk edene kadar taciz olayını onlardan bile saklamıştı.

Annesini onu korumadığı için affetmesi yıllar almıştı. Bir yetişkin olarak, evlendiğinde ve istismar başladığında kendisinin de bir çocuktan biraz daha fazlası olduğunu nihayet fark etmişti. Kırnak için yeterince güçlü olmadığı bir cy- cle.

"İçinde biraz daha var mı?" Autumn'un sesi tatsız anıların arasından sıyrıldı.

"Tabii ki. Kolum vuruldu, bacaklarım değil."

Autumn başını sallayarak ikisine de patıkaya geri dönmelerini işaret etti. Bu sefer aceleyle ilerlemedi ama onun yanında rahat bir adım attı.

Alçak bir gümbürtünün donuk bir kükremeye dönüşmesi uzun sürmedi. İleride, Noah ormanda bir açıklığa işaret eden daha parlak bir güneş ışığı parçası görebiliyordu.

Ancak ağaçların arasından geçip açık bir alana çıktıklarında nerede olduklarını fark etti.

Önlerinde küçük bir şelale gürlüyordu. Dere, sadece son birkaç gündür aldıkları hava nedeniyle değil, uzaktaki dağlardan eriyen bir miktar kar nedeniyle de kabarmış ve çağlıyordu. Buraya yağmur yağarken, yukarılara kar yağmıştı ama yüksekte bile sıcaklıklar tozu uzun süre yerde tutmaya yetmemişti.

Noah ona bakmadan, "Buranın tatil köyü arazisinde olduğunu fark etmemiştim," dedi.

Autumn omuz silkti, uzun zamandır unuttuğu anılar ağzının kenarlarını çekiştiriyordu. Ona yan gözle bakarak, "Şelalenin altında oynamak ve ormanın mahremiyetinden yararlanmak için buraya gizlice gelen tek kişi biz değildik," dedi.

BÖLÜM 4

SONBAHAR arazideki bir sürü patıkayı takip edebilirdi ama ayakları onu otomatik olarak bu yöne göndermişti.

Belli ki cezalandırılmaktan hoşlanan bir oburdu.

Noah yerden çıkan küçük tabelaya doğru yürüdü. "Aşıkların Mutluluk Şelalesi." Ona dönüp bakınca kaşları havaya kalktı. "Buraya kim isim vermiş?"

"Ne bekliyorsunuz ki? Sweetheart, Güney Carolina'da yaşıyoruz." Buradaki her şeyin kitsch bir adı vardı. "Sanki bir sır değilmiş gibi. Burada çıplak yüzmekten... ve diğer aktivitelerden hoşlanan sadece biz değildik."

Dudaklarının kenarları çarpık bir gülümsemeye dönüştü. Arkasında gürül gürül akan derin su havuzuyla aynı renkteki o muhteşem mavi gözlerinde fesatlık ve sıcaklık parıldıyordu.

"Şu anda burada kimseyi görmüyorum."

"İnanın bana, güvenliğin burada işi başından aşkın."

Kemerinin kuyruğunu yakalayan Noah ayakkabılarını çıkarmaya başladı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Noah, Bu elli iki derece Dışarıda. Bu su o donma noktasının altında."

Gözlerindeki parıltı daha da arttı. "Düzenli olarak bundan daha soğuk su dolu küvetlerde oturuyorum."

Tabii ki yaptı.

Autumn izlememeye çalıştı ama havuzun kıyısı boyunca küçük bir giysi yığını oluşurken bu tamamen imkânsızdı. Çoraplar, kotlar, Henley.

Vücudu yasa dışıydı. Ya da öyle olmalıydı. Vücudunu korumak için taktığı hantal pedlerin, kadının fark ettiğinden çok daha fazlasını sakladığı açıktı. Adamın sekiz paketi vardı, Tanrı aşkına. Kolları, bacakları ve gövdesindeki her kas belirginleşmişti. Güneş ışığı tenine vurarak tepeleri ve vadileri belirginleştiriyordu.

En azından boxer külotunu çıkarmamıştı ama pek bir şey sakladıkları söylenemezdi. Adam futbol topu fırlatma yeteneğinden çok daha fazla yönden kutsanmıştı.

Kenarda duraklayarak ona doğru bir bakış fırlattı. "Bana katılmayacak mısın?"

"Hayatta olmaz."

"Tavuk." "Zeki."

Noah omuz silkerek derin bir nefes aldı ve doğrudan içine daldı. Tüm vücudunun tepki vermesini, ciğerlerinden hava fişkırmasını, göğsünün daralmasını izledi. Her kas gerilmişti.

Ama onun yapacağı gibi hemen dışarı fırlamadı. Bunun yerine, tüm vücudu girdaplı suyun altında kalana kadar daha da içeri girdi, daha da aşağı indi.

Adamın vücudunu kontrol edişini ve soğuğa karşı verdiği istemsiz fiziksel tepkiyi izlemek çok güzeldi. Birkaç saniye sonra nefesi düzene girdi. Gözleri kapandı ve her şeye rağmen mutlu ve sakin görünüyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir? Autumn serçe parmağı suya değdiği anda acı içinde bağıırırdı.

Adamın orada ne kadar kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonsuzluk gibi gelen dakikalar. Ayağa kalktı, su sert vücudundan aşağı akıyor, yırtık fiziğinin dağlarını ve ovalarını takip ediyordu. Öne doğru eğilip dilini aynı yol boyunca yalamak istemesi kötü müydü?

Noah onun bu düşüncelerinden tamamen habersiz, siyah saçlarındaki parlayan nem damlacıklarını silkeledi. "Tanrım, buna ihtiyacım vardı."

Autumn'un ağzı çöl kadar kuruydu, yoksa bir şeyler söylerdi.

Vücudundaki nemi kurutmak için tişörtünü kullanan Noah, kıyafetlerinin içine geri girdi. Hayal kırıklığına uğramamak ya da her şeyin ıslak tenine nasıl yapıştığına dikkat etmemek için kendini çok zorladı.

Yutkunarak, "Tatil köyünde sana kuru bir şeyler bulabilirim," dedi.

"Yok, ben iyiyim ama teşekkürler."

Tabii. Evet. Her neyse. Tanrım, onun nesi vardı? Bu adam onun kalbini kırmıştı ve beyninin eriyip lapaya dönüşmesi için tek gereken adamın neredeyse çırılçıplak soyunmasıydı.

Libidosunun beynini yönetmesine izin vermeyecek kadar yaşlıydı.

Ya da belki de son zamanlarda l i b i d o s u n u n beyninin önüne geçmesine yeterince izin vermemişti ve Noah bir süredir gördüğü ilk sağlıklı erkek bedeniydi.

Evet, buydu.

"Sen zatürreden ölmeden önce neden geri dönmüyoruz? Harry beni öldürür."

Dudakları büküldü. "İkimizi de öldürür." Noah elini uzatarak patikaya geri dönmesi için ona yol göstermesi gerektiğini işaret etti.

Autumn daha sonra olanlar için hâlâ karmakarışık olan beynini suçladı. Eğer oyununun zirvesinde olsaydı, bu asla olmazdı. Bu yolu milyonlarca kez yürümüşü, avucunun içi gibi biliyordu, bu yüzden kendini neden yola çıkıntı yapan bir ağaç köküne takılıp düşerken bulduğunun tek açıklaması buydu.

Bir dakika önce yürüyordu ve sonra... bir şekilde Noah'ın kollarında sıkıca duruyordu.

Tüm dünyası yan yattı. Tam anlamıyla.

Kolları çelikten sıkı bantlardı ve onu sertçe yere çarpmaktan alıkoyan tek şeydi. Islak gömleğinin nemi tenine sızdı ve hemen ardından yıllardır hissetmediği bir sıcaklık geldi. Tam olarak on beş yıl.

Noah'nın çenesi gerildi. Mavi gözlerinin derinliklerinde karanlık ve muhtaç bir şey çalkalanarak onları fırtınalı bir okyanusa dönüştürdü.

Hava, Autumn'un dar ciğerlerini zorluyordu, düşmek üzere olduğu için değil, adamın ona dokunduğunu hissettiği için.

Onu tutuşu yumuşadı. Kurtarıcıdan okşamaya dönüştü. Ağzı kızınkinden sadece santimetre uzaktaydı. Nefesinin yumuşak fırçası açık dudaklarında gezindi.

Tanrım, onun kendisine dokunmasını istiyordu. Daha çok. Onu tatmak istedi. Hatırlamak için. Hissetmek ve onunla hiçbir şekilde

başka bir adam ona vermişti.

"Bana durmamı söyle," diye mırıldandı ve ona karar vermesi için birkaç kalp atışı verdi. Hayır demesi gerekiyordu ama kelime bir türlü oluşmuyordu.

Ağzı onunkine değdi, ilk başta yumuşak ve arayış içindeydi. İkisinin de hatırladığı açlığın ortaya çıkması ve kontrolü ele alması uzun sürmedi.

Autumn onun için açtı, ona izin verdi, ondan almasını istedi. Ve adam hayal kırıklığına uğratmadı. Ağzı ve dili Autumn'un duyuları üzerinde bir as- sault gibiydi. Alay etti ve yuttu, kemirdi ve talep etti.

Her nasılsa, onun kollarında yüzükoyun yatarken, sırtını yakındaki bir ağaca yaslamıştı. Ve hâlâ daha fazlasını istiyordu.

Elleri vücudunda geziniyor, test ediyor ve dokunuyordu. Parmaklarının sıcaklığı bir şekilde kalçasının ve karnının yumuşak kıvrımlarını buldu.

Adamın okşayışının uyluğunun iç kısmına doğru ilerlediğini hissedene kadar gerçeklik, arka planda hâlâ gürül gürül aktığını duyabildiği su şelalesinin aynı soğuk püskürmesiyle çarptı.

Avuçlarını göğsüne dayayan Sonbahar onu itti.

Noah mücadele etmedi ya da kandırmadı, sadece gitmesine izin verdi, elleri kalçalarında sadece düşmeden önce sabit olduğundan emin olacak kadar uzun süre kaldı.

İkisi de bir şey söylemedi, sadece izlediler. Autumn'un teni karıncalandı ve daha fazlasını istemekten ağzı zonkladı. Ama ne ona ne de kendisine teslim olacaktı.

Birkaç saniye sonra Noah, "Bunun için özür dilerim ama pişman değilim...." dedi.

Autumn'un tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Çünkü o da bilmiyordu. Ama bu fiziksel ihtiyaç geçmiş siilemezdi.

Sesi boğuktu, ihtiyaç ve anılarla doluydu. "Kalbimi bir kez kırdın, Noah. Bunu tekrar yapmana izin vereceğime dair en ufak bir şansım bile yok."

Saatler sonra, Autumn'un sözleri hâlâ beyinde dönüp duruyordu. Tam bir yıkım hissi uyandıran sözleri içini parçaladı.

Elbette, o zamanlar ayrılmanın onu incittiğini biliyordu. Bu onu da incitmişti. Ama zamanın yarayı iyileştirmesini beklemişti.

Belli ki öyle değilmiş.

Bu da onu rahatsız ediyor ve bir şekilde huzursuz ve umutlu yapıyordu.

Sweetheart'tan uzaklaştığı gün, onu geride bıraktığını biliyordu. Bir çıkışa, temiz bir kopuşa ihtiyacı vardı ve ondan kendisiyle gelmesini isteyemezdi. Tüm hayatı, hedefleri, hayalleri ve ailesi Sweetheart'a bağlıyken olmazdı. Tanrı aşkına, annesine daha yeni kanser teşhisi konmuştu.

Noah en çok neyden korktuğundan emin değildi, gelmesini isterse hayır demesinden mi, yoksa evet deyip hayatlarının geri kalanında ona kızmasından mı? Zor olmuştu ama uzaklaşmak doğru olan şeydi. Her ikisi için de.

Ya da kendine söylediği buydu.

Şu anda, o kadar emin değildi. Her iki konuda da.

Hiç evlenmemiş olmasının bir nedeni vardı. Daha önce hiç ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Elbette birileriyle çıkmıştı ama hayatı ve programı düşünüldüğünde biriyle aylar geçirmek ve asla gerçekten bağlanamamak çok kolaydı. Kendisinin önemli parçalarını asla paylaşmamak ya da karşılığında bunu istememek.

Eğleniyordu, ortaklarına ne vermesi gerektiğini açıkça söylüyordu. Kendi kendine, her şeyi paylaşabileceği bir sırdaşı -bir ortağı- olmasını özlemediğini söylemişti. Au- tumn'la paylaştıkları bağ gibi değildi.

Arkadaşları ve bir menajeri vardı. Hatta yarı zamanlı bir asistanı bile vardı. Aynı şey değildi ve içten içe hep gerçeği biliyordu. Hiçbir şey Autumn'la paylaştıklarının yanına bile yaklaşamamıştı. Güvenlik, kabul görme, sıcaklıktan bahsetmiyorum bile.

O zamanlar kendine geçmişe takılıp kalmak için bir neden olmadığını söylemişti. Bir kez çekip gittiğinde geri dönüşü olmayacağını açıkça belirtmişti.

Ve bugün yüzündeki ifade onu ne kadar öldürmüş olsa da... kızın içinde hissedebildiği o nabız gibi atan ihtiyaç ona bir umut ışığı da vermişti.

Belki de kapı istediği kadar sıkı kapatılmamıştı. Asıl soru, bu konuda ne yapacığıydı?

Autumn'un çarpıntının sadece dün gece içtiği şarabın etkisiyle olmadığını anlaması birkaç dakika sürdü.

Gözleri kan çanağına dönmüş bir halde yorganı tekmeleyerek üzerinden attı, geçerken buzdolabından bir şişe su aldı ve ön kapıya doğru ilerlerken yarısını içti.

Saat kaçtı? Ve bu saatte kim onun ön kapısını kırmaya çalışıyordu?

Kilitleri çevirerek kapıyı açarken duraksamadı ve "Ne?" diye homurdandı.

Ön verandasında bulmayı umduğu son kişi Noah'ydı.

Tek bir kelime bile etmedi. Onun yerine, parlak bakışları başının üstünden ayak parmaklarının ucuna kadar gezindi. Tanrım, ısınmış ölü gibi görünüyor olmalıydı. Bir şişe şarabın ardından bütün gece dönüp durmak iyi bir güzellik rejimi değildi.

Autumn saçlarına uzanmamak ve düğümleri düzeltmemek için kendini zor tuttu. Noah habersizce kapısına dayandığında hak ettiğini buldu.

Dudaklarının kenarları seğirdi ama en azından adam gülümsemenin gerçekten oluşmasına izin vermeyecek kadar akıllıydı. "İyi geceler mi?"

"En iyisi," diye takıldı Autumn. Ön kapıyı kapatma zahmetine girmede, dönüp mutfığa doğru ilerledi. Ya takip edecek ve ona ne istediğini söyleyecek ya da gidecekti.

Şu anda hangisi olduğu Autumn'un umurunda değildi.

Bir dolabı açarak bir şişe aspirin çıkardı, iki tanesini avucunda salladı ve kalan suyla birlikte içti.

Yorum yapmayacak kadar akıllıydı.

Tezgâha yaslanan Sonbahar sonunda sordu: "Burada ne yapıyorsun? Ve beni nasıl buldun?"

Noah onun duruşunu taklit ederek karşısındaki adaya yaslandı. Aralarındaki iki ayak neredeyse yeterli değildi çünkü tüm çabalarına rağmen vücudu tepki vermeye başladı. Dün onun ellerinin ve ağzının üzerinde hissettiklerini hatırlıyordu.

"Zor olmadı. Harry bana ailenin eski evinden birkaç kapı ötede bir eve taşındığını söyledi."

Bunu annesi öldükten birkaç yıl sonra yapmıştı. O zamana kadar kendi alanına ihtiyacı vardı ve babasıyla yakın olmak işleri kolaylaştırıyordu. Mahallenin rahat ve güvenli olduğundan bahsetmiyorum bile. O sokakta büyümüşü ve hemen hemen herkesi tanıyordu.

"Bu hala oldukça geniş." En az otuz ev vardı.

Omuz silkti, kadının sessiz sorusuna cevap vermedi. Elbette doğru kapıyı bulana kadar her kapıyı çalmamıştı. Tanrım, öyle yapsaydı mahalledeki mesaj zinciri muhtemelen çıldırırdı.

Sweetheart pek çok şey için harikaydı, ama gitme hızı bunlardan biri değildi. Kasabadaki herkes Noah Woodson'ı tanıyordu. Eğer kapı kapı dolaşıp onu sorsaydı.

Autumn gözlerini kapadı ve iç çekti. "Senin için ne yapabilirim Noah?" diye sordu gözlerini tekrar açmadan.

"Bugün ne yapıyorsun?"

Yavaşça, teker teker gözlerini açtı. Yanlış mı duymuştu acaba? Çünkü Noah ona çıkma teklif ediyormuş gibi geliyordu.

"Affedersiniz?"

Dudaklarında yine o alaycı gülümseme dolaşıyor, kadının karnında bir sıcaklık dalgası yayılıyordu. "Beni duydun. Bugün ne yapıyorsun?"

Pazar günüydü, normalde izinli olduğu birkaç günden biriydi. Dürüst olmak gerekirse dün gece o kadar dengesizdi ki bugün ne yapacağını düşünmemişti bile. Bu da alışılmadık bir şeydi. Normalde Pazar gününü hafta boyunca ihmal ettiği şeylere yetişmeye çalışarak geçirirdi. Ayak işleri, market alışverişi, uzun bir günün sonunda hazır olması için birkaç yemek pişirmek.

Ama nedense Noah Woodson'a çamaşır yıkamaktan daha heyecan verici bir şey planlamadığını itiraf etmek doğru gelmedi. Omuz silkerek, "Bugün planladığım birkaç şey var. Neden?" diye sordu.

Gözleri parlıyordu, bir şekilde onun ne söylemediğini tam olarak bildiğini ifade ediyordu. "Meydanda bir bayram festivali var. Bana katılmak isteyebileceğini umuyordum."

Sonbahar gözlerini kırptırdı, bir kez, iki kez, iyi bir ölçü için üçüncü kez. "Hayır demeden önce..."

Çünkü tam olarak söyleyeceği şey buydu. Evet demek kendine zarar vermek olurdu.

"Sadece seninle biraz zaman geçirmek istiyorum. Arayı kapatmak."

Autumn başını sallayarak, "Bunun ne önemi var Noah?" diye sordu.

Vücudunu tezgâhtan uzaklaştırıp aralarındaki boşluğa doğru kaydırarak, "Çünkü korkunç bir hata yaptığımı fark ediyorum," dedi.

"Ben burada olduğum ve hayatın darmadağın olduğu için böyle söylüyorsun. Kolay ve rahatım ve mükemmel bir zamanda karşımdayım."

"Hayır." Tek kelimeyle vurguladı. "Bu doğru değil. Evet, seni görmek on beş yıl kadar önce beni gerçeklerle yüzleşmeye zorlayan bir katalizör oldu ama bunun kariyerimde olanlarla hiçbir ilgisi yok."

Sonbahar gözlerini devirdi. "Lütfen. Serbest bırakılmanın etkisiyle sarsılmamış olsaydın, şu anda mutfağımda dikiliyor olmazdın. Sakatlığını bir an önce atlatıp takımına ve o sahaya geri dönmek için endişeleniyor olurdun. Sen oyunun dostluk ve rekabetinden zevk alıyorsun Noah. Bunu itiraf etmekte yanlış ya da utanılacak bir şey yok."

Yüzündeki sevecenlik kayboldu, yerini parlayan bir öfke ve gergin dudaklar aldı. "Haksız değilsiniz. Oyunun bu yönlerini seviyorum. Şanslıyım, sevdiğim bir şeyi yaparken tatmin ve başarı buldum. Ama aynı zamanda hayatımda ne olursa olsun dolduramadığım bir boşluk vardı."

Onun ve ilişkilerinin o delik olduğu iması mı? "Noah, kariyerini bize tercih ettin." Bu sözler yalın gerçek. "Ve bu kararından dolayı seni suçlamıyorum. Kendin için yapman gerekeni yaptın ve iyi sonuçlandığı için çok mutluyum. Ama... o zamanlar hayatında bana ihtiyacın olduğunu hissetmiyordun ve bunun yanlış bir karar olduğuna aniden karar verdiğine bir an bile inanmıyorum. Bu sonuca varmak için on beş yılın vardı."

Saf hayal kırıklığı Noah'ın vücudundaki her kası gerdi. Ayrılmış dudaklarından bir hırıltı fişkirirken tek bir eli saçlarını karıştırdı. "Tartışmanın iyiliği için, söylediklerinin doğru olduğunu varsayalım. Pekâlâ, koşullar bizi şu anda bu noktaya getirdi. Yaşadığım hayat sona erdi. Nokta. Biraz acıtıyor, ama dürüst olmak gerekirse bununla bir sorunum yok. Gerçekle yüzleşmek için aylarım vardı Autumn. Bu beni dün gafil avlayan bir şey değildi. Bunun olacağını biliyordum."

Bunun durumu daha iyi hale getirdiğinden emin değildi. Aslında, bunun muhtemelen daha kötü olduğunu düşünüyordu. Her gün savaşıma devam etmek, iyileşmek

kalbinizde inşa etmek için çok çalıştığınız kariyerinizi elinizden alacağını bildiğiniz bir sakatlıktan.

"Bu son darbenin acıtmadığı anlamına gelmez."

"Elbette canım yandı. Ama bu seni görmenin, sana dokunmanın, seni öpmenin..." Noah bir adım daha yaklaştı. Eli aralarındaki boşluğu doldurdu ve hafifçe kalçasının kıvrımına yerleşti.

Hareket etmeliydi. Ama yapmadı.

Aralarındaki sessizlik, söylemediği sözcüklerin ağırlığıyla havada asılı kaldı. Ta ki mırıldanana kadar "Dün gitmene izin vermek daha çok canımı yaktı, Sonbahar. O telefon görüşmesi günümün en kötü anı olmalıydı ama değildi."

Noah onun gözlerinin derinliklerine baktı. İçinde duygular dönüyordu, umut, acı, sıcaklık. Ama en önemlisi, içten bir gerçek.

Kendi göğsü sıkıştı. Ağzı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadan kapandı. Ne söyleyeceğinden emin değildi. Beyni onu uzaklaştırması için bağıırıyordu. Kendini gelecek olan kaçınılmaz acıdan korumak için.

Ama kalbi... onunla birlikte sevinmek ve bu umudun tadını çıkarmak istiyordu. Her zaman istediği şeyin olasılığını kucaklamak için - ikinci bir şans.

Noah alnını onunkine yaklaştırarak fısıldadı: "Lütfen bana bir şans ver. Tek istediğim bu, Autumn. Günü benimle geçir."

Gözlerini kapattı. Midesi yavaşça dönmeye başladı ama bir şekilde kendini "Tamam" derken buldu.

BÖLÜM 5

TATİL FESTİVALİ Sweetheart'ın vazgeçilmezlerinden biriydi. Her yıl Aralık ayının başlarında meydan yerel satıcılar, yiyecek kamyonları ve Noel neşesiyle dolardı. Kasabanın merkezindeki parkın her santimi kırmızı, yeşil ve altın rengiyle süslenirdi. Işıklar parıldar, stratejik olarak yerleştirilmiş hoparlörlerden ilahiler mırıldanır ve her saat başı kalabalığın üzerine kar yağdığında sihir gerçekleşirdi.

Bu bir etkinlikti ve Noah'ın orada yaşadığı zamanlarda bile pek katılmadığı bir şeydi.

Noel onun hayatında olaysız geçmişti. Büyükannesi ve büyükbabası Noel'i özel kılmak için ellerinden geleni yapsalar da, babası bir şekilde Noel'i hep mutsuz geçirmeyi başarmıştı. Çoğu çocuk okuldan sonra evde geçireceği iki haftayı iple çekerdi ama onun için bu sadece babasının ayıklık seviyesini ölçmek ve kötü bir noktaya geldiğinde yolundan çekilmek için çalışması gereken daha fazla zamandı.

Ama bugün... neredeyse büyüye inanacaktı. Babası gitmişti.
- Annesi onu boşadıktan sonra umursamadığı bir yere doğru yola çıktı - ve Autumn onun yanındaydı, heyecan ve olasılıklarla dolup taşıyordu.

Etraflarında çocuklar gülüp oynuyor, bir stanttan diğerine koşuyor ve arkalarından gelen ebeveynlerine heyecanla bağırıyorlardı. Havayı çikolata, şekerli kurabiye ve patlamış mısır kokuları dolduruyordu.

Sonbahar yavaşça onun yanında yürüdü, eldivenli elleri kabarık ceketinin ceplerine sıkıca sokulmuştu. Pek konuşmuyordu ama aralarındaki sessizlik... rahat ve konforluydu.

"Noah," diye seslendi biri insan kalabalığının içinden. Kaynağını bulmaya çalışan Autumn bir elini onun koluna koydu ve önlerindeki birkaç kişiyi işaret etti. Kalabalığın içindeki buruşuk yüz hem çok tanıdık hem de bir şekilde çok farklı görünüyordu.

"Koç," diye cevap verdi, akıp giden insan denizinde ona futbol hakkında bildiği her şeyi öğretmiş olan adama doğru ilerlerken.

"*Burada ne yapıyorsun?*" Noah'nın, ekibini bir talim çavuşu gibi yöneten bu sert adamı bulmayı umacağı son yer, kokulu mumlar ve sivri uçlu sabunlardan oluşan renkli bir vitrinin arkasıydı.

Koç masanın üzerinden uzanarak onun sırtına bir tokat attı. "Ben de aynısını senden isteyebilirim."

Hayır, aynı soru değildi ama Noah yine de onunkini yanıtladı. "Bu hafta Harry ve Ed'in ellinci evlilik yıldönümleri için şehirdeyim."

"Bu doğru. Davetiyeyi haftalardır buzdolabımda asılı tutuyordum. Rehabilitasyonla çok meşgul olacağın için gelemeyeceğini düşündüm. Sence playofflara yetişmek için zamanında sahada olabilecek misin?"

Bu soru onu şaşırtmıştı. Son birkaç gündür futbol dünyasından, sürekli medya döngüsünden ve bununla birlikte gelen varsayımlardan çok uzaktaydı. Kariyerinin sona erdiğine dair açıklamanın henüz kamuoyuna duyurulmamış olması kafasına dank etmemişti. Matt ilgilenen takımlarla konuşana kadar ertelemek istemişti.

Bunun farkına varmak onu tedirgin etti. Ama Autumn'un elinin sırtının küçük kısmına yaptığı nazik baskı onu sakinleştirdi.

"Bir şey söyleme Koç, ama geri dönmeyeceğim."

Yaşlılıktan bulanıklaşmış gözleri genişledi. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Yaran kötü görünüyordu ama hepimiz iyi olmanı umduk ve bunun için dua ettik."

"Ben iyiyim." Ya da iyi olacaktı. "Ama kesinlikle kimsenin beklediği gibi bir sonuç değil. Hayat böyle. Harika bir dönem geçirdim. Belki Sweetheart'a geri dönerim. Kim bilir."

Autumn'un parmakları ona dokunduğu yerde sertleşti.

"Kasaba size sahip olduğu için çok şanslı. Eminim futbol takımının yeni koçu uğramanıza çok sevinecektir."

"Artık koçluk yapmıyor musun?"

"Hayır, düdüğümü astım... neredeyse beş yıl önce. Marjorie bana mum ve sabun yaptırıyor. İnanabiliyor musunuz, soya ve keçi sütünden. Sanat fuarlarını dolaşıyoruz."

Noah'nın dudakları kıpırdadı. "İtiraf etmeliyim ki, bu sizi yaparken bulmayı beklediğim son şeydi, Koç."

Zor biriydi ama adil biriydi. Adam takımından her şeyi talep etmiş ve birkaç istisna dışında her zaman karşılığını almıştı. Oyuncular onun arkasından homurdanmış olabilirdi ama aynı zamanda onlara öğrettiği şeyleri takdir etmişlerdi.

Diğer adamdan yüksek sesli bir kahkaha yükseldi. "Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum evlat. Ama şaşırtıcı bir şekilde, bundan zevk alıyorum. Bazen hayat size istediğinizi değil, ihtiyacınız olanı verir."

Nedense Noah'nın bakışları sessizce yanında duran Autumn'a kaydı.

Noah kendini dışarı atmadan önce birkaç dakika daha konuştular ve kalabalığın akışına geri döndüler.

"Geri taşınmayı düşündüğünü fark etmemiştim" demesi uzun sürmedi.

"Kelimeler ağzımdan çıkana kadar ben de bilmiyordum." "Tatlım'dan nefret ediyorsun."

"Tatlım'dan nefret etmiyorum."

Sonbahar ona bilmiş bir bakış attı. "Buradan o kadar hızlı kaçtın ki arkanda neredeyse toz kalmıştı. Kaç kez geri döndüğünü bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabiliyorum."

Onu kalabalıktan uzaklaştırıp bir sıra kabinin sonundaki sessiz bir noktaya yönlendiren Noah ona sırıttı. "Gelip gitmelerimi bu kadar yakından takip ettiğinin farkında değildim."

Yanaklarını renklendiren soluk pembe, göğsünde hafif bir etki yarattı. Güneş ışığı saçlarına vuruyor, sıcak kestane rengi saçların arasından altın rengi çizgileri ortaya çıkarıyordu. Tanrım, onu öpmek istiyordu.

"Öyle değildi," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Tek kaşı yukarı kalktı. "Öyle mi? O zaman nasıldı?"

Nefes nefese kaldı. "Yani, takip etmeye *çalışmıyordum*. Ama çoğu zaman, ne zaman eve gelsen, biri kaçınılmaz olarak bana söylemenin önemli olduğunu düşünüyordu."

"İlginç."

"Pek sayılmaz. Bu kasaba küçük, dedikodu bizim olimpiik sporumuz. Sen ünlüsün ve sen gitmeden önce birlikte olduğumuzu herkes biliyor. Bu da istenmeyen bilgilerin bana aktarılmasına yol açıyor."

"Takip ettiğiniz istenmeyen bilgiler." Autumn'un altın rengi gözlerinin derinliklerinde kızgınlık parıldıyordu.

"Seninle dalga geçiyorum Autumn, ama üzgün olduğunda çok güzel olduğunu söylemeliyim."

"Üzgün değilim."

"Elbette. Her iki durumda da buraya geri dönmek için pek çok iyi nedenim var."

"Ve kalmamak için bir sürü nedeniniz var."

Elini uzatan Noah parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Hiçbir söz vermiyorum Autumn. Daha tek bir randevumuz bile olmadı. Ama ne yaşadığımızı ve tekrar ne yaşayabileceğimizi biliyorum. Ve bunun için eve dönmeye değer."

Onun tartışmasını bekliyordu. Bunu yaptığı için onu suçlayamazdı. Ama onun yerine keskin bakışları yüzünde gezindi. Birkaç saniye boyunca baktı, araştırdı. Noah onun bilen, değerlendiren bakışları altında kıpırdanma, susma ve kendini koruma dürtüsüyle savaştı. Ama yapmadı. Bunun yerine, onun acele etmesine izin verdi ve daha önce hiç kimseye yapmadığı bir şekilde kendini ona açtı.

Yavaşça başını salladı. "Göreceğiz."

Muhtemelen aptalın tekiydi ama kendine engel olamıyordu. Noah söz konusu olduğunda değil.

Onun söylediklerinde ciddi olduğuna inanmak istedi.

Aralarında her zaman derin bir bağ olmuştu. Belki de her ikisinin de kim olduklarını keşfetmek ve birbirlerini ihtiyaç duydukları şekilde sevebilecek yetişkinlere dönüşmek için zamana ihtiyaçları vardı.

Autumn'un her zaman istediği şey buydu; anne babası kadar mükemmel ve derin bir ilişki.

Eğer Noah'da bunu bulabildiyse, bir inanç sıçraması yapıp denemeyi kendine borçlu değil miydi?

Panayırda saatlerce dolaştılar. Autumn penguen şeklinde boyanmış çok şirin su kabakları buldu ama satın almaktan vazgeçti.

Arkasını döndüğünde Nuh'un omzuna asılmış ve içinde tüm setin olduğu bir çanta buldu.

Gözlerini devirdi ama kabul etti. Başka ne yapabilirdi ki? Ailesi için birkaç Noel hediyesi almıştı. Alışverişini haftalar önce bitirmiş olmasına rağmen, Cindy'nin kızları için eşleşen saç fiyonklarına ya da Oğlunu.

Uzun kuyruktaki son stantlar arasında dolaşırken güneş batıyor, gökyüzünü pembe, turuncu ve mor renklere boyuyordu. Bir tanesi dikkatini çekti, yeşil ve kırmızı çizgili tentesi olan parlak bir karavan. Altında Noel süslerinden oluşan eklektik bir ürün yelpazesi ve uzun beyaz saçları ve bohem havasıyla çok sevimli küçük bir kadın vardı.

"Harry'nin bahsettiği yer orası olmalı. Süsümü aldığı yer."

Noah başıyla onayladı ve Autumn bir adım atarken yavaşça arkasından gitti.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," dedi kadın, onları çadırın altına götürmek için kolunu sallayarak. "Aradığınız özel bir şey var mı?"

Autumn başını salladı. "Pek sayılmaz. Sanırım bir arkadaşım sizden bir süs eşyası aldı ve ben sadece çok sevimli ve mükemmel olduğunu söylemek istedim."

"Oh, gerçekten mi? Ne almış?"

"Küçük bir kar küresi."

Kadının gözleri neşe ve sevinçle parlamaya başladı. "Tabii ki. Kar küresi. Onu salladığında bir dilek tuttun, değil mi? Noel dilekleri çok güçlüdür." Diğer kadın, Autumn'un cevabını beklemeden bakışlarını arkaya kaydırarak panoların kenarında gizlenen Noah'yı gördü.

"Ne kadar yakışıklı bir adamınız var."

Autumn omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Oh, biz birlikte değiliz."

Diğer kadının kaşları kalktı, Noah'ın kendisi için taşıdığı paketleri inceledi. Israr etmişti. "Birlikte olduğunuz kesin gibi görünüyor."

"Uzun hikâye," ki bir yabancıyla bu konuya girmek istemiyordu. "Sadece sormak istedim, bu süslerden başka var mı? Benim kadar beğenecek başka birini tanıyorum."

"Oh, hayır, çok üzgünüm. Süslerimin çoğu benzersiz ve tek seferliktir."

"Ah," diye etrafına bakındı Autumn ve sergilenen eşyalar arasında birbirinin tıpatıp aynısı olan iki tane bile görmediğini fark etti. "Fark etmemiştim. Sadece tahmin etmiştim."

"Onları bu kadar özel yapan da bu zaten," diye göz kırptı. "Ama umarım kar küresi size uzun yıllar neşe getirir."

Autumn teşekkür ederek gülümsedi. "Eminim öyle olacaktır. Umarım mutlu bir Noel geçirirsiniz."

"Şüphesiz, yapacağım."

Sonbahar kulübeden geri çekildi ve park meydanının en ucundaki çardağa doğru yöneldi.

Noah onun yanında, "O biraz... tuhaftı, değil mi?" dedi.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Sadece tatlı ve ilginçti."

Gün mükemmel geçmişti. Sakindi. Noah arabasını garaj yoluna çektiğinde, morarmış gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlamıştı.

Ve birlikte geçirdikleri zamanın bitmesini istemiyordu.

Tanrım, onun nesi vardı? Belli ki cezalandırılmaktan hoşlanan Autumn kendini "İçeri gelip bir şeyler içmek ister misin?" derken buldu.

Panayırda yemek yemişlerdi, bu yüzden böyle bir bahanesi bile yoktu. "Bunu çok isterim."

Noah onu içeri kadar takip etti ve kapıyı arkalarından kapattı. Evi sessiz ve karanlıktı, bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti. Ama şu anda, çok sessiz hissediyordu. Çok yakın.

"İzin ver de biraz wi-" Noah onun kolunu kavradı ve yüzünü ona çevirdi. Kız daha gözünü kırpamadan ağzı onunkinin üzerindeydi.

Öpücük derin ve kapsamlıydı. Autumn kendini onun altında erirken buldu, vücudu gevşedi ve sadece onunkine doğru eğildi. Adam, kadının yumuşak olduğu her yerde sertti. Göğsü, kolları, karın kasları.

Dili onunkiyle oynuyor, vücudunu yakacak şekilde dolaşıyor ve okşuyordu. Elleri tenini, kollarını, köprücük kemiğini, boğazını okşadı. Karıncalandı. Her yeri. Ve daha fazlasını istiyordu.

Her santimi o bitmek bilmeyen ihtiyaçla zonkluyordu. Bir çaydanlıktaki buhar gibi birikiyordu ve patlamaya hazır hissediyordu.

"Bana durmamı söyle," diye mırıldandı onun ayırık dudaklarına karşı. "Şimdi. Çünkü daha fazla beklerseniz bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Durmasını istedi mi? Hayatta olmaz. Ama bunun tek seferlik bir şey olduğu gerçeğiyle yaşayabilir miydi? Hayatındaki her şeyin ölçütü olan adamla geçireceği bir tutku gecesi?

Belki de değildi ama şu anda Autumn başka bir seçeneği olduğundan emin değildi. Onunla bu anı yaşamayı ve daha sonra gelebilecek olası kalp kırıklıklarını, onu hayatın eşiğindeki bir genç olarak değil de bir yetişkin olarak sevme deneyimini kaçırmaya tercih ederdi.

"Durma."

Ağzını kızın boğazına dayadığında, rahatlama iniltisi tüm vücudunda yankılandı. Beklenmedik bir kıkırdama boğazını gıdıkladı.

"Aynı."

Adamın elini tutan Sonbahar, onu da yanına alarak karanlık evde geriye doğru yürüdü. Yatak odasının kapısından içeri girdiğinde, ağır kazağını başının üzerine çekecek kadar durdu. Kot pantolonunun fermuarını açmaya başladı ama adamın elleri onu durdurdu. "Ben de istiyorum."

Derin, karanlık bir ihtiyaç onun sözleriyle zonkluyor, kadının içini ürperten bir ürperti gönderiyordu.

Birbirimizi soymak bir sanat haline geldi. Ve bir alay. Ağızları ve parmakları okşadı ve dokundu. Keşfettiler. Sıcak, ıslak öpücükler yumuşak, ılık tenin kıvrımları boyunca ilerledi. İç çekişler ve nefes nefese kalışlar tek seslerdi. Bu sesler hızla inlemelere ve söylenemeyen cesaret ve zevk sözcüklerine dönüştü.

Tanrım, onun her şeyini istiyordu. Tüm varlığı yanıyordu, şiddetli bir ihtiyaç cehennemiydi.

"Lütfen," diye fısıldadı omzuna karşı, parmakları sıcak, ıslak seksinin derinliklerinde okşarken bile. "Sana ihtiyacım var."

Noah onu kucağına alarak yatağın üzerine taşıdı. Yavaşça onu yatağın ortasına yerleştirdi, gözlerini ona dikti, aynı ihtiyaç ateşi bakışlarını sarmıştı. "Prezervatif?"

Autumn komodini işaret etti ve bir tanesini alıp sikinin uzun, sert boyu üzerinde yuvarlamasını izledi. Okşamış, dokunmuş ve adamın nefesini kesen yerleri öğrenmişti. Bir dahaki sefere aynı şeyi ağzıyla yapmaktan zevk alacaktı.

Ama Şu anda, onun içinde derinlere oturmasını istiyordu. Buna bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyaçı vardı.

Noah bir eliyle Autumn'un vudunu, yanaklarını, boğazını ve göğsünün ortasını okşadı. Autumn daha fazlasını talep ederek ona uzanırken bile onun dokunuşuna doğru eğildi.

Ve sonra oradaydı, vudunun dar açıklığına doğru bastırıyordu. O ilk kayma... Kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Tanıdıktı ama yine de tamamen farklıydı. Vudu daha sert, daha genişti ama teninin kokusu, o sıcak, bal ve deri kokusu aynıydı.

Kabzaya doğru kaydı, kalçaları onunkilere sıkıca yerleşti. Ve orada öylece kaldı. Hareket etmeden. Gözleri kapandı ve başı arkaya doğru eğildi, yüzüne mutlak bir mutluluk ifadesi damgasını vurdu.

Bu ifade sadece daha fazlasını istemesine neden oldu. Adamın ağırlığı altında, Autumn kıvranmaya başladı. Sonra onun kıını avuçladı ve bastırdı - sertçe - o da ritimde ona katılana kadar kendi kalçalarını kavislendirdi ve titreştirdi.

Nefesleri birbirine karıştı, kadının zevk çığlıkları onunkilerle iç içe geçti. İçeri ve dışarı, okşadı. Önce hızlı, sonra yavaş, sonra tekrar hızlı, ta ki Autumn beyninin de vudunun geri kalanıyla birlikte patlayabileceğini düşünene kadar. Gerginlik her kasını çekti, daha fazlası için savaşıırken vudunu sıkıca eğdi.

Etrafındaki her Şey nükleerleşene kadar. Serbest kalmanın verdiği rahatlamayla vudu zonklamaya başladı. Nuh'un eşleşen iniltisi kulağını gıdıklarken bile onun ritmik nabzını içinde hissedebiliyordu.

Birlikte serin arşafkların üzerine yığıldılar, bacaklar, kollar ve tor-sos terden sıırsıklam olmuş bir mutluluk yığınına karıştı.

Noah yavaşça dönüp ona baktı. Ağır ağır kapanan gözleri parlıyordu. "Bu hatırladığımdan bile daha iyiydi ve sana Şunu söyleyeyim, seninle seks yapmak başka hiç kimsenin b o y ölçüşemeyeceğı bir Şeydi."

BÖLÜM 6

GECE MÜKEMMELDİ. Sonbahar balo salonuna göz gezdirdi, etkinliğin gidişatından memnundu. Harry ve Ed harika vakit geçiriyorlardı. Gülüyor, dans ediyor, aileleri ve arkadaşlarıyla vakit geçiriyorlardı.

Atmosfer mükemmeldi. Siyah ve altın rengi, zamansız ve zarif bir şekilde odaya yayılmıştı. Masalar siyah örtülerle örtülmüş ve altın kenarlı tabaklar ve gümüşlerle donatılmıştı. Birlikte geçirdikleri hayata dair resimler odaya serpiştirilmiş, eklektik ve eşsiz ama hepsi altınla çerçevelenmişti. Obsidyen vazolardan altın tozu serpilmiş Calla zambakları fişkırıyor, aralarında parıltıyan ışıklar iç içe geçiyordu.

Müzik, yemek servisi bittikten sonra tüm konukları ayağa kalkmaya ve dans etmeye teşvik ederek mekana yayıldı. Yaklaşık bir saat sonra Noah'ın kuzenleri Margo ve Nicola'nın tatlı olarak hazırladıkları devasa pastayı getireceklerdi. Bu arada bar açıldı ve herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

Noel panayırından bu yana beş gün geçmişti. O zamandan beri Noah ile her geceyi birlikte geçirmişlerdi. Ve işten kaçabildiği her gün, hiç yapmadığı bir şey yapmıştı.

Geçen hafta büyülü hissettirmişti. Ama Autumn'un aklının bir köşesinde bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Ama yapabiliyorken bundan keyif alacaktı.

Noah gizlice arkasından yaklaştı. Kollarını kızın beline dolayarak kulağına fısıldadı: "Ne zaman ara vereceksin?"

Vücudunu onunkine yaslamak kolay ve rahattı. "Pasta bitene kadar olmaz."

"Sizin için çalışan insanlar yok mu?"

"Evet," dedi, tek kelimeyi uzatarak çünkü bunun nereye gittiğini zaten biliyordu.

"Bırak pastayı onlar halletsin. Bu gece için yeterince şey yaptın. Artık misafir olma zamanın geldi."

Elleri vücutlarının arasında, serin parmakları onun sıcak tenini bulana kadar kokteyl elbisesinin eteklerini yavaşça yukarı çekti. Kalçasının iç kısmındaki hassas bölgeyi okşadı ve tüyleri diken diken oldu.

Autumn başını salladı, dudaklarında alaycı bir sırıtış vardı. Adam doymak bilmiyordu. "Bu işler böyle yürümüyor Noah. Beni tüm partiyi yönetmem için tuttun."

Adamın sıcak, yumuşak dudakları kadının boynunun hassas derisini okşadı. "O zaman kendini kovulmuş say."

"Çok komik." Nuh omzunun boynuyla birleştiği hassas kıvrımı nazikçe emerken Autumn bir iniltiyi zorlukla bastırdı. Karnında biriken sıvı ateş, yavaşça dışarı sızarak her uzvundan aşağı doğru akmaya başladı. "Dur. Olay çıkaracaksın."

"Bunu kastetmiyorsun," diye mırıldandı ama kızın üzerindeki tutuşu aynı şekilde gevşedi.

Onda sevdiği şeylerden biri de buydu. Dinledi.

Bu düşünce tüm vücudunun sertleşmesine neden oldu. Tanrım, bu nasıl bu kadar hızlı olmuştu?

Ya da belki de hızlı değildi, duygu sadece uykudaydı ve yeniden çiçek açmak için doğru koşulları bekliyordu.

"Sorun nedir?"

Autumn başını salladı. "Hiçbir şey." Onunla paylaşmadan önce kendi düşüncelerini düzene sokması gerekiyordu. Ve o zaman bile, bu tartışmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Eve geleli daha bir hafta bile olmamıştı. Büyükannesi ve büyükbabası balo salonunun karşısında birlikte dans ediyorlardı ve annesi ve üvey babası, daha bu öğleden sonra uçakla gelmişlerdi, hemen yanlarındaydılar.

Vücudunu gevşemeye zorlayan Autumn, onun kucağına geri döndü. "Bir uzlaşmaya ne dersin? Pasta gelmeden önce bir dans ve bir kadeh şampanya için zamanım var." Adamın kollarında iki büküm oldu ve onun sert yüzüne baktı. "Ve pasta kesildikten sonra, gecenin geri kalanında seninim."

Gözlerinin lacivert derinliklerinde sıcaklık ve vaat dolanıyordu. Noah eğilerek ağzını onun açık dudaklarına değdirdi. "Söz mü?"

Autumn içini çekti ve başını salladı. Muhtemelen bu adama her şeyi vaat ederdi.

"Satıldı." Noah onun elini tutarak dans pistine götürdü. Grup yavaş ve istikrarlı bir şarkıya geçti, solist ay ışığı ve aşk hakkında mırıldanıyordu.

Noah'nın kolları onu sardı ve birlikte zeminde yumuşak bir şekilde ilerlediler. Belli ki adam futbol sahasından daha fazlasını oynayabiliyordu. Arkasına yaslanınca dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Bu hareketleri nereden öğrendin?"

Omuz silkti. "Harry beni uzun zaman önce öğrenmeye zorladı." "Akıllı kadın."

"Kesinlikle." Noah onu dışarı çekip tekrar içeri aldı, elini kavradı ve göğsünün sert duvarına yasladı.

Autumn kendini o ana o kadar kaptırmıştı ki, yanlarında dans edene kadar büyükanne ve büyükbabasını görmedi. Harry eğilerek, "Ne muhteşem bir çift," dedi, bilmiş bir sırıtış kulaktan kulağa yayılıyordu.

"Harry," diye inledi Noah. "İtmeyi bırak."

"Kim zorluyor? Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Siz her zaman çok güzel bir çift oldunuz. Ve ben sadece fiziksel olarak birbirinizi tamamlamanızdan bahsetmiyorum."

"Evet, evet, anladık."

Harry sadece başını salladı. "Ama ya sen?"

Noah gözlerini devirdi. Ed kavgaya doğru eğilerek, "Harriet, çocukları rahat bırak," dedi ve onları zarifçe uzaklaştırdı.

Autumn, Nuh'un onu bedenine sımsıkı çekerken söylediği sözlerin göğsünde gümbürdediğini hissedebiliyordu. "Bir şey var ki, o da kurnaz değil."

Kıkırdamasına engel olamadı. "Doğru."

"Ama o da haksız değil. Biz birlikte mükemmeliz. Her zaman da öyleydik."

Autumn'un boğazında bir gerginlik oluştu. Noah, birleştirdikleri ellerini kullanarak Autumn'un sırtını hafifletti ve böylece ona bakabildi. Yüzü ciddi ve dürüsttü. Ağzı açıldı ama herhangi bir kelime çıkmadan önce göğüs cebindeki telefon titredi.

Görmezden geldi ama birkaç saniye sonra vızıltı yeniden başladı.

"Özür dilerim," dedi ve bir adım uzaklaşarak telefonu çıkarıp ekrana baktı. Kaşları çatıldı. Dikkati dağılmış bir şekilde ona doğru bakarak, "Görünüşe göre buna bakmam gerekiyor," dedi ve topuğunun üzerinde dönerek onu dans pistinin ortasında tek başına bıraktı.

Umursadığından değil, gerçekten değil. Ama karnından huzursuz bir his geçti. Onu huzursuz etti.

Noah sessiz lobiye geçerek müziği, gürültüyü ve Autumn'u kollarında tutmanın verdiği memnuniyeti geride bıraktı.

Menajerinin şu anda onu neden -defalarca- aradığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir yanı Matt'i görmezden gelmek istiyordu. Ama belli ki adam görmezden gelinmek istemiyordu, çünkü zaten iki kez aramış ve hemen aramasını söyleyen bir mesaj bırakmıştı.

Autumn'un ofisinin kapısını açarak içeri girdi, ışıkları yakmaya gerek duymadı. Pencerelerin olduğu duvara geçip göle bakarken, Matt'in aramasını cevaplamak için düğmeye bastı.

Diğer adam selam verme zahmetine bile girmedi. "Noah, böldüğüm için özür dilerim, yıldönümü partisinin bu gece olduğunu biliyorum ama bu bekleyemezdi."

"Neler oluyor dostum?" "Seattle seni istiyor."

"Affedersiniz?" Noah karnına bir darbe almış gibi hissetti. Oda dönmeye başladı. Körü körüne arkasına uzanarak Autumn'un masa sandalyesini kavradı ve oturabilmek için döndürdü.

"Seattle seni istiyor. Ama gelecek haftadan itibaren seni istiyorlar. Sahaya dönmeye hazır olmadığını biliyorlar ama ilgilendikleri şeylerden biri de senin mentorluk becerilerin ve takım kaptanı olarak sahip olduğun itibar. Bunu saha kenarından ve soyunma odasından yapabilirsin. New England bu hamleyi yapabilmenin önünü açmak için seni erken serbest bırakmaya hazır."

Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yeniden bir takımın parçası olma fikri... Tanrım, o duyguyu özlemişti. Yoldaşlığı, şakalaşmaları ve güzel zamanları. Zor bir maçtan ya da antrenmandan sonra paylaşılan mutsuzluğu. Başarının verdiği sevinci.

Aklındaki her şeyden vazgeçmişti. Her şeyden.

Ama Şimdi, her Şey tekrar önündeydi. Bir daha asla sahip olmayı beklemediği olasılıklar.

"Seattle mı? Orası çok u z a k."

Matt alay etti. "Ne fark eder ki? Ėkimiz de senin kök salacak biri olmadığını biliyoruz. Orada da en az Ėimdiki kadar mutlu ve rahat olabilirsin. Her iki yerde de havaalanı var."

Bir hafta önce olsa Noah da onunla aynı fikirde olurdu. Ama Şimdi... Bakışları Autumn'un ofisinde geziniyor, rafın üstündeki kar kürelerini inceliyordu. Ciltleri ve kâğıtları. Koltuğa sinen onun kokusu.

Büyükannesinin günler önce ona verdiği Noel süsü masanın üstünde duruyordu. Nuh ona uzandı, yavaşça ters çevirdi, böylece sahnenin üzerine yağan karın parıltısını izleyebildi.

Seattle, Güney Carolina'dan koca bir ülke uzaktaydı. "Bu gece cevabına ihtiyacım var."

"Bu gece bir cevaba ihtiyacım var da ne demek? Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var Matt. Seattle'a taşınmak büyük bir mesele, özellikle de beni gelecek hafta orada istiyorlarsa."

"Düşünecek ne var ki? Bu seni oyunda tutar, dostum. En azından birkaç yıl daha. Ėkimiz de asla eskisi gibi oynayamayacağını biliyoruz ama yine de biraz zamanın olabilir. Kendi şartlarıyla çıkma zamanı, zorla  ıkarıldığın için değil."

"Sanırım." Kelimeler ağzından çıkarken bile Noah başını salladı. Bu konuda bir Şeyler doğru gelmiyordu.

Arkasında bir Şey yere sürtündü. Noah arkasını döndüğünde Autumn'un açık kapı aralığında durduğunu gördü. Koridordan gelen ışık etrafına yayılmış, yüz ifadesini belirginleştiren bir haleyle onu yıkıyordu.

Yıkım ve acı altın sarısı gözlerini doldurdu.

Noah ayağa fırladı, sandalye geriye doğru yuvarlandı ve aralarındaki karanlık sessizlikte yüksek sesle takırdadı. "Dostum, seni geri aramam gerek."

Noah aramayı sonlandırmak için düğmeye bastığında Matt hâlâ itiraz ediyordu.

Umurunda değildi.

"Düşündüğünüz gibi değil."

Autumn sadece başını salladı. "Büyükannen ve büyükbaban pastayı kesiyor." Sözleri kalın ve ağırdı, tıpkı karnının ortasındaki ağırlık gibi.

Autumn hiç beklemeden dönerek uzaklaştı. Topukları lobinin kaldırım taşlı zemininde tıkırdadı, kesik kesik vuruşlar yaparak

boş alan. Bir adım öndeydi ve onu balo salonuna kadar geçti. Kenarlardan dolanırken, çalışanlarından birine bir şeyler mırıldanmak için durdu. Sırtını odaya döndüğünde, adam kadının kaçmak üzere olduğunu anlayabildi.

Ama bunun olmasına izin vermeyecekti.

"Noah!" Büyükbabasının sesi, salonun en ucundaki sahnenin etrafında toplanan kalabalığın üzerinde gürledi. Bütün başlar ona bakmak için döndü. Büyükannesi ve büyükbabası birlikte onu sahneye, yanlarına çağırdılar. Annesi de orada duruyordu, kocası -Nuh'un sevdiği ve saygı duyduğu bir adam- arkada kalmıştı. İnsan kalabalığının arasından bir yol açıldı ve ona uymaktan başka seçenek bırakmadı.

Komşularının, arkadaşlarının, hayatı boyunca tanıdığı insanların yanından geçerken Noah'nın tüm dünyası yıkılıyormuş gibi hissediyordu. Sahneye çıkan Harry kollarını sıkıca onun ortasına doladı. "Bu harika parti için torunumuza teşekkür etmek istiyoruz. Hayatımızın mutluluğunu sizlerle birlikte kutlamak bizim için bir lütuf oldu."

Kolları sıkılaştı, sertçe sıktı. Noah yutkundu ve onu geri sıktı. Gözleri yanıyordu ama yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi.

Sonraki birkaç dakika bulanıktı. Büyükannesi ve büyükbabası pastayı kesti. Pistte bir tur daha atarlarken orkestra düğünlerinde dans ettikleri şarkıyı çaldı. Birkaç dakika sonra diğer insanları da yanlarına çekmeye başladılar.

Harry onun elini yakaladı ve çekti. "Benimle dans et."

Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi.

Vücudu güçlüydü ama yine de bir şekilde zayıftı, bir kolunu beline doladı ve onu zeminde yumuşak bir şekilde yönlendirdi.

"Sorun ne?" diye sordu, sadece bir anne ya da büyükannenin yapabileceği o bilgili ifadeyle ona bakarak.

Noah başını salladı. İçini dökerek bu geceyi onun için mahvetmeyecekti. "Hiçbir şey."

Gözleri kısıldı, kızgınlık ve hayal kırıklığıyla parlıyordu. "Evlat, seni tüm hayatın boyunca tanıdım. Mücadele etmeni, zafer kazanmanı ve kimsenin, hele de bir çocuğun uğraşmak zorunda kalmaması gereken şeylerle uğraşmanı izledim. Benimle kafa bulmayı bırak. Sorun nedir?"

Onun talebi karşısında ne yapabilirdi? "Matt aradı. Seattle'da oynamak için bir teklif aldım ama beni gelecek hafta orada istiyorlar."

"Anlıyorum." Harry'nin ifadesi tamamen nötrleşti. "Ne zaman gidiyorsun?"

Neden herkes onun bu fırsatın üzerine atlayacağını düşündü?

"Emin değilim."

Tek bir kaşı kalktı. "Öyle mi?"

Noah gözlerini kapattı. Duygu karmaşası göğsünü ve midesini düğümlemişti. "Eskisi gibi olmayacak. Takımda bir yıldız olmayacağım, sadece bir yedek ve destek olacağım."

Harry'nin göğsünde kaba bir ses yankılandı. "Hiçbir zaman bir yıldız olmayı umursamadın, zaten her zaman bir yıldız olmanın nedenlerinden biri de bu."

Noah'nın dudakları yüzünü buruşturdu. "Doğru, oynama süresi, medya ya da bunların hiçbirisi umurumda değil. Ama sevdiğim şeyi yapmayı önemsiyorum ve Seattle'a gitsem bile bunu pek yapamayacağım."

"Bir şey hiç yoktan iyidir."

Bu kez büyükannesine baktığında gözleri kısıldı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Sana istediğin şeyi yaptırmaya çalışıyorum ama şu anda bunun ne olduğunu bildiğinden pek emin değilim."

Bir sebepten ötürü, onun sözleriyle omuzlarına huzur yerleşmişti. O ana kadar ne istediğini bilmiyordu. "Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Evlat, ben senin yaşadığından daha uzun süredir bilgeyim. Seni geri tutan başka ne var?"

Boğazı düğümlendi. Sorun sadece takım, oynama süresinin azlığı, ülkenin diğer ucuna taşınmak değildi. Artık ne istediğini biliyordu ama bu onu elde edeceği anlamına gelmiyordu. Ve bu onu çok korkutuyordu. "Sonbahar."

Harry boğazının gerisinde mırıldandı. "Peki ya o?"

"Her şeyi berbat ettim. Daha önce. Elbette, bu hafta birlikte zaman geçirdik ama hiçbir beklentisi olmadığını açıkça belirtti. Ya şu andan daha fazlasını istemiyorsa?"

Harry'nin kolları onun etrafında sıkılaştı. "Ya yaparsa?"

Sözleri bir sır ya da dua gibi fısıldadı. "Onun tekrar gitmesine izin vermek istemiyorum."

"O zaman yapma. Paraya ya da şana ihtiyacın yok. Eğer gitmenin seni mutlu edeceğini düşünüyorsan, o zaman elbette işi kabul et. Ama sana bir sır vereceğim, eğer Autumn'a karşı dürüst olursan

hem Seattle'daki pozisyona hem de kıza sahip olabilir. Bunu onunla konuşmanız gerekiyor."

"Haklısın." Noah büyükannesinin buruşuk, ışıltılı yüzüne baktı. Hayatının her günü onun yanında olmuştu. Birine en çok ihtiyaç duyduğu anlarda.

Onu omuzlarından kavrayan Noah, yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Siz olmasaydınız bulunduğum yere asla gelemezdim. İkiniz de olmasaydınız. Sizi seviyorum. Ama üzgünüm, gitmek zorundayım."

Büyükannesi onu kovalarken bile sırtıyordu. "Hadi, hadi, hadi. Sarhoş olacağız, dans edeceğiz ve sonra da Autumn'un bizim için kitap ayıracak kadar tatlı olduğu üst kattaki odanın tadını çıkaracağız."

Evet, bu Autumn'du. Bunu düşünmemişti bile ama o her şeyi halletmişti.

Odaya göz atan Noah, karanlık bir köşede gizlenen Autumn'un asistanını gördü. Ona doğru bir adım atarak, "Nerede o?" diye sordu.

Michelle başını yana doğru eğdi. "Sana söylemem gerektiğini sanmıyorum. Oldukça üzgün görünüyordu."

"Biliyorum. Bana nerede olduğunu söyle ki tamir edebileyim."

Diğer kadın birkaç saniye baktı ve sonra şöyle dedi: "Geç saatlere kadar burada kalmayı beklediğimiz gecelerde, genellikle üst kattaki boş sütlerden birini tutar. Bu gece 405 numarada."

Gitmemeliydi. Bir etkinlik bitmeden çekip gitmek hiç profesyonelce değildi ama kalamazdı. Michelle iyi olacağına inanıyordu ve çılgınca bir şey olursa sadece birkaç kat yukarıdaydı. Eve gitmemesinin nedenlerinden biri de buydu.

Bu ve baktığı her yerde Noah'la birlikte olduğu anıların olduğu sessiz, boş evinde olmak istemiyordu.

Bu gece olmaz.

Ama uyumaya da hazır değildi.

Acısını bastırmak için dışarı çıkarken şarap şişelerinden birini kapması gerekirdi ama bunu düşünmemişti.

Bunun yerine, pencere duvarının önünde durdu, kollarını kendine sımsıkı sararak geceye baktı. Gökyüzü berraktı

ve gölün pürüzsüz yüzeyinden yansıyan yıldızlarla doluydu. Tanrım, kalbinin tekrar Noah Woodson'la dolup taşmasına izin vermemesi gerektiğini bilmeliydi. Beyni onu durdurmaya çalışmıştı, ama kalbi... aptal bir kaltaktı.

Bir şişe sipariş etmek için oda servisini ararsa bunun ne kadar profesyonelce görünmeyeceğini düşünen Autumn, kapısının çalınmasıyla irkildi.

Sadece Michelle onu nerede bulacağını biliyordu. Beş-on dakika önce gitmişti. Ne yanlış gitmiş olabilirdi ki?

Boşlukta ilerleyen Sonbahar, kapıyı açmadan önce gözetleme deliğini kontrol etme zahmetine girmede.

Ve sonra keşke olsaydı dedi.

Nuh'un elleri evrensel 'barış içinde geliyorum' hareketiyle havaya kalktı. "Beni dinleyin. Lütfen."

Yapmamalı. Kapıyı onun suratına kapatmalı, o şişeyi sipariş etmeli ve kafayı bulmalıydı. Ama bunu yapmak için kendini zorlayamıyordu.

Bunun yerine elini içeri doğru uzattı ve adam yanından geçerken kolu vücuduna değdiğinde tepki vermemeye çalıştı.

Odanın ortasında duran Noah dönüp ona baktı ve ilk kez elinde bir şey tuttuğunu fark etti.

Harry'nin ona verdiği kar küresi. Onu nereden almıştı?

Hayır, önemli değildi.

"Autumn, on beş yıl önce gitmene izin vererek her şeyi berbat ettim. Yaptığımın bir hata olduğunu biliyordum ama doğru olan buymuş gibi davrandım. İkimiz için de. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım."

Autumn başını salladı. "Dur." Sözcük boğazını tırmaladı, sivri ve acı vericiydi.

Noah aralarındaki boşluğu kapattı. "Hayır. Durmayacağım. Seni seviyorum. Seni sekizinci sınıfta koridorda gördüğüm andan beri seviyorum. Saçların gevşek bir örgü halinde, arkadaşlarından biriyle konuşurken kahkahalarla parlayan o lanet altın gözlerin. Işıl ışıldın. Karanlık hayatımın ortasında tam bir güneş ışığı gibiydin. Ve birlikte geçirdiğimiz her gün, senin nasıl bir insan olduğunu daha iyi anladım... Seni daha çok sevdim."

Autumn'un gözleri büyüdü.

"Güzelsin, akıllısın, nazıksın. Etrafındaki herkesi çok önemsiyorsun. Senin için yeterince iyi değilim ve hiç olmadım."

Alaca gözleri umut ve kızgınlıkla parlamaya başladı. "Böyle şeyler söylemeyi kes. Sen harika bir adamsın, Noah Woodson."

Omuz silkti. "Her şeye rağmen iyi oldum. Ama sensiz ben bir hiçim." Noah onun elini tuttu ve kendine doğru çekti. "Seattle umurumda değil. Seninle nasıl bir hayat kuracağımı bulmak dışında hiçbir şey umurumda değil."

Autumn başını salladı. "Sen bir aptalsın, bunu biliyor musun? Senden asla hayallerinden vazgeçmeni istemedim, Noah. Asla da istemezdim. Bu bir ya/ya da durumu değil. Seattle'daki işi kabul et. Benimle bir şeyler inşa et. İkisine de sahip olabilirsin. İkisine de sahip olabiliriz."

Noah alnını onunkine yaslariken gözleri kapandı. "Yapmayacağını biliyorum. Ama senden o kadar uzakta olmak istemiyorum. Bu benim seçimim. Futbol kariyerimin sona ermiş olmasıyla barıştım. Bundan pişman değilim. Pişman olduğum şey, tüm bu süreçte yanımda olmanı kaçırmış olmak."

Autumn ona doğru uzandı, elleri çenesini kavradı. Kirli sakallar tenine sürtünerek avuçlarının karıncalanmasına neden oldu. Umut, mutluluk ve sevgi göğsünün derinliklerinde kabardı. "Bunu tek bir şartla yapacağım. Pişmanlık yok. Sahip olduğumuz tek şey ileriye bakmak."

Kadının elini kavrayan Noah, avuç içini yukarı çevirdi ve tuttuğu kar küresini ortaya koydu.

"Harry'nin bunu sana daha önce söylediğini biliyorum, ama ben yine söylüyorum. Geri dönmek için en ufak bir şansın olmadığını söylemiştin. Geri dönmek istemiyorum. İlerlemek istiyorum. Sana dünyayı göstermek istiyorum, Autumn. Sadece küçük bir cam k u b b e n i n arkasını değil, hepsini. Birlikte bir hayat kurmak istiyorum."

Parmaklarını soğuk bardağın etrafına saran Sonbahar onu sıkıca kavradı. "Harry bunu bana verdiğinde kendimi sessiz, aptalca bir dilek dilerken buldum. Bu dileğin gerçekleşeceğini kim bilebilirdi? Seninle bir hayat istiyorum. Aile, çocuklar, bir gelecek. Bir yere gidip gitmememiz umurumda değil, Noah. Ama nereye gidersek gidelim, birlikte olacağız."

ABOUT KIRA SINCLAIR

Ulusal Okurların Seçimi Ödülü'nü iki kez kazanan Kira Sinclair, büyük ve günahkâr çağdaş romanlar yazıyor. Kurgu yazmaya ilk adımını bir lise İngilizce ödevi için atmış ve aşk hikâyesini yüksek sesle okumak zorunda kalması bile hevesini kıramamış... Her ne kadar kesinlikle yüzünü kızartmış olsa da. Kuzey Alabama'da harika kocası, dört harika kızı ve iki yaramaz doodle'ı ile yaşıyor.

Daha fazlasını KiraSinclair.com adresinde bulabilirsiniz

ALSO BY KIRA SINCLAIR

İlk Noelle'i - Jingle Spells Antolojisi

Harlequin Desire

Büyük Kolay Sırlar

Sırlar, Vegas Tarzı

Suçu Vegas'a Atın

Günahkarın Sırrı

Şeytanın Pazarlığı

Asinin Kefareti

Mevcut tüm kitaplarına [buradan](#) bakın!

GİZLİ TATİL

THORNBURY ORMANLARININ
SIRLARI ROMANI

SCARLETT NOX

BÖLÜM 1

BRYNN ASHER kaçınılmazı ertelediğini biliyordu ama Tennessee'nin bir başka küçük kasabasından geçerken Country Christmas etkinliğinde birkaç dakika dikkatinin dağılmasına karşı koyamadı. Uzun yolculuk birkaç saat içinde sona erecekti ama düşünceleri ile baş başa kalabileceği çok fazla zaman vardı.

Noel'i biraz tatmak ona iyi gelecekti, tıpkı babasının her zaman söylediği gibi.

Kasaba meydanında şenlikli dekorasyonlarıyla mağazaları, her yaşa uygun hediyelerin satıldığı stantları, mahkeme binasının bahçesindeki bir grup ilahiciyi dolaşırken neredeyse yeniden yanındaymış gibi hissetti... Yerel lokantadan bir fincan acı biber yedi ve bir kaldırım satıcısından sıcak, şekerlenmiş fındık aldı.

Tatil atmosferi yüzüne nadiren bir gülümseme getirse de, yolculuğunun amacını beyninden tamamen silmeye yetmedi. Yola geri dönmesi gerekiyordu. Buz fırtınası başlamadan önce çiftlik evine vardığından emin olmalıydı.

Kaldırımın köşesinde durdu ve adliye binasını çevreleyen eski şehir meydanının etrafını tamamen dolaştığını fark etti.

Gitme zamanı.

Sağa döndü, restore edilmiş birkaç antebellum arasında sıkışmış otoparkı bulduğu daha yerleşim bölgesine doğru

evler ve 1900'lü yılların başlarına kadar uzanan pitoresk zanaatkâr tarzı evler.

Son yapraklar da, yaklaşan fırtınanın habercisi olan her rüzgârla birlikte yere düşüyordu. Hava durumu sunucusu, yılın bu geç döneminde kar yağması nadir görülen bir durum olmasına rağmen, tehlikeli olabilecek kar ve buz karışımı bir fırtına öngörüyordu.

Bir kez olsun hava durumu sunucusunun haklı olduğunu umdu.

Halka açık parkın önünden geçerken, içeri girerken fark etmediği bir satıcı gördü. Bakmak için duraklaması yeterince beklenmedikti.

Gümüş renkli bir karavanı çeken büyük kırmızı kamyonu nasıl gözden kaçırmıştı?

Bu göze çarpmalıydı. Peki burada ne işi vardı?

Kasaba meydanına doğru bir bakış attı.

Şehir merkezindeki kutlamadan üç blok öteye gitmişti. Geri döndüğünde, karavanın kapısında öyle beklenmedik bir kadın duruyordu ki, Brynn onun aniden ortaya çıkmasıyla irkilerek sıçradı.

"Helloooo," dedi kadın. "Tinsel Trailer'ıma hoş geldiniz."

Brynn tenteli açıklığın bir tarafındaki ismi gördüğüne göre bu çok uygundu. Şirin metal bölmeye ve bir omzundan sarkan uzun, gri örgülü kadına garip bir şekilde çekildiğini hissetti... ama gerçekten gitmesi gerekiyordu.

"Ben de tam otoparka gidiyordum," dedi Brynn, sokağın biraz daha aşağısını işaret ederek.

"Oh, ama eminim içeri girip hızlıca bir göz atmak istemiştinizdir? Sanırım yolculuğunuzda size eşlik edecek bir şeyim var."

Bu garipti. Brynn'in bir yolculuğa çıktığını nereden biliyordu? Ve Brynn neden kendini çimlerin üzerinde yürüyerek içeriye giden merdivenlere doğru yürürken buldu?

Kadın, bileklerine kadar uzanan renkli eteği ve omuzlarına dökülen gri saçlarıyla tam anlamıyla özgür ruhlu bir görünüm sergiliyordu. Gözleri kelimenin tam anlamıyla mutlulukla parlıyordu, bu Brynn'i hem cezbeden hem de temkinli davranmasına neden olan bir şeydi. Onunki pratik bir ruhtu -babası ailedeki tüm sihri kendinde toplamıştı.

Ama eğer Country Christmas etkinliği ona bu yıl özlediği Noel ruhunun küçük bir tadını verdiyse, karavanın içi uzun ve tatmin edici bir içkiydi. Pırıl pırıl, sıra sıra

Duvarlarda, yavaşça parlayan İsa ışıkları ve çeşitli cicili bicili renklerle çerçevelenmiş olağan süsler asılıydı. Bazı enstrümantal müzikler sessizliği örtmek için zar zor bir fon oluştırdı.

Brynn derin bir nefes aldı, babasını ve onun doğal bir köknar ağacını süslerken ve yeterince uzun süre hareketsiz duran her şeyin üzerine ışıklar örterken neredeyse çocuksu zevkini hatırladı. Hatta geçen yıl kamyonetine ren geyiği takımlarından birini bile koymuştu.

Şimdi o gitmişti ve görevini yerine getirmek için yola çıkması gerekirken burada durup tatilin büyüünden küçük bir an yakalamaya çalışıyor olmak üzücü değil miydi?

"Sanırım bunu onaylardı." Brynn

kaşlarını çattı. "Ne?"

"Baban. O kesinlikle onaylardı." Brynn

düşüncelerini yüksek sesle mi söylemişti?

"Herkesin küçük bir tatil dokunuşuna ihtiyacı olabilir." Bayan Tinsel'in doğal pembe dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gümüş rengi saçlarına rağmen yüzü ilginç bir şekilde çizgisizdi ve Brynn'in tuhaf bir şekilde görüldüğünü hissetmesine neden olan anlayışlı bir ifadeye sahipti.

Dışı değil, bazen sadece nefes almak bile acı veren içi. Bakışlarını Noel ağacı şeklindeki bir fenerin karmaşık metal işçiliğine bıraktı. *Ne kadar güzel bir parça...*

"Bu büyülü bir şey, biliyorsun."

"Tüm tatillerin büyülü olması gerekmiyor mu?" diye sordu Bayan.

Kadın tezgâhın arkasında dönerken cicili bicili.

Babası her zaman böyle düşünürdü. "Babam Noel ağaçlarını çok severdi. Her zaman bir tane vardı." Ve *Edelweiss*. Tatillerde bu şarkının farklı varyasyonlarını tekrar tekrar çalardı. Böylesine sert bir açık hava adamına göre, *Müziğin Sesi*'ne karşı doğal olmayan bir yakınlığı vardı.

Bu büyük boy süs geleneksel değildi. Işığın içeri girmesini sağlamak için çeşitli narin süsleme hatları kesilmiş bir metaldi. Metal, içindeki sarı ışığı neredeyse hipnotik bir şekilde yansıtan bronz bir görünüme sahipti.

"Yolculuğunuzda bir parça Noel taşımak sizin için güzel olurdu. Yolunuzu aydınlatacak küçük bir ışık..." Bayan Tinsel'in kahkahası nasıl olduysa bir grup çingırağı andırıyordu. "Ayrıca, bu benim özel dilek süslerimden biri."

Alt tarafındaki etiketi görmek için süsü kaldırdı. Dilek Kuyusu Süsleme Şirketi yazıyordu. Bu işleri daha da

biraz uzak...

"Bu süs eşyalarından birine yazılan tek bir içten dileğin Noel'e kadar gerçekleşeceği iyi bilinir." Bayan Tinsel'in gülümsemesi neden zihnine ulaşmış ve onu ikna etmiş gibi görünüyordu?

Brynn bu aptalca düşünceden kurtulmak için başını salladı.

Her nasılsa, kadının zihnini okuması ona iyi gelmeye başlamıştı. Belki de nazik gülümsemesinden ya da sesinin rahatlatıcılığından kaynaklanıyordu. "Evet, sanırım bunu alacağım."

Süsü uzattı ve kadın alışverişini tamamlarken zihninin dolaşmasına izin verdi. Henüz babasının yılbaşı süslerini incelemeye cesaret edememişti. Elbette babası gideli sadece altı ay olmuştu ve tüm bu süre boyunca gayrimenkul ve doğa fotoğrafçılığı işiyle ilgili kararlar almıştı.

On beş yaşından beri bu işi fiilen yürütüyordu ama bu onu, fotoğraflarının ve baskılarının tasfiye edilip edilmeyeceğine dair miras kararlarını vermeye hazırlamamıştı. Özellikle de takma bir isimle sanat dünyasında nispeten ünlü hale geldiğinden beri.

Sonunda, orijinal baskılarını yönetmeye devam etmeye karar verdi ve yeniden basım işini menajerinin yetenekli ellerine teslim etti. Babası onun hayatıydı. Şimdi o gittiğine göre, beklediğinden daha fazla kaybolmuş hissediyordu. Elbette hazırlanmak için çok az zamanı vardı.

Hayatındaki pek çok şey gibi kanser olduğunu da ondan saklamıştı. Sonunda sadece ağır kesici ilaçlar onu konuşkan yapmıştı... ve ona sekiz yaşından beri içinde tuttuğu öfkeye eşlik edecek *isimler* vermişti.

İyi bir sebepten dolayı.

"Uyan. Brynn, uyan."

"Baba?" Koridordan gelen ışık karanlık yatak odasına yayılırken Brynn gözlerini ovuşturdu. Birden yatağının başucundaki lamba yanıp söndü.

"Hadi, kızım."

"Neden, baba?" Sadece uykusuna geri dönmek istiyordu - uykusu çok derin olduğu biliniyordu. Geceliğini çıkarıp babasının şifonyer çekmecelerinden çıkardığı giysileri giymeyi kesinlikle istemiyordu.

"Burası güvenli değil. Gitmek zorundayız."

"İstemiyorum." Alt dudağını dışarı çıkardı. Babası bunu çok severdi.

Ama ona doğru bakmadı bile. "Şimdi, Brynn." Sesi sert ve kararlıydı. Hiç böyle konuşmazdı. Bu onu korkutuyordu. "Bir kez olsun benimle tartışma."

Giysileri onun yanına, yatağın üzerine koydu. "Çabuk ol."

Kız kıyafetlerini değiştirirken, adam kızın okul çantasını boşalttı ve içine kıyafet doldurmaya başladı. Sonra çoraplarını ve ayakkabılarını sürükledi.

Pembe sırt çantasıyla önünde çömelmiş aptal gibi görünüyordu ama gülmüyordu. Ağzının ve gözlerinin iki yanındaki çizgiler normalden daha derin, daha koyuydu. Sonunda battaniyesini üzerine örttü ve onu kucağına aldı. "Hadi gidelim."

Kapıya doğru yöneldiklerinde paniği arttı. "Baba! Rocky!"

"Tamam."

Döndü ve yataktan onun doldurulmuş dinozorunu aldı - mor ve kırmızı tonlarında tamamen kullanışsız bir yaratık. Ani- mal'ı aralarında sıkıştırdı.

"Ona tutun, duydun mu?"

Adam onu sert göğsüne doğru çekerken o da yumuşak mendile sıkıca sarıldı. Sonra merdivenlere doğru koştu.

Brynn gözlerini kırptırdı ve önündeki alışverişi bitirmeye odaklanmak için hayalini bir kenara itti. Tezgâhın üzerindeki çantaya uzandı, ancak kadının sıcak elleri onunkilerin üzerine geldi.

"Maceralar bizim için iyidir. Bizi yeni yönlelere götürürler. Asla bulamayacağımız yollarda."

Brynn bu macerayı kesinlikle hiç hayal etmemişti. Bir yıl önce değil. Ne de yirmi yıl önce.

Yanlarına aldıkları tek şey Rocky'si ve birkaç kıyafetiydi. Ve yirmi yıl sonra, Rocky hâlâ onunla birlikteydi, arka koltuktaki sırt çantasının içinde.

Birkaç saat sonra, eski evinin önünde dururken o gecenin paniği tekrar yüzüne vurdu. Gri alacakaranlık, çan kulesinin tepesinin ötesindeki tarlayı çevreleyen ormandan içeri süzülüyordu. Ev bir zamanlar Thornbury Woods'un orijinal kilisesiydi. Rudimentary. İlahi olanın sadece bir ipucu ile faydacı.

Ama babası araziyi satın aldığı anda, yıkık dökük binayı kendi evleri haline getirmişti. Onlar gittikten sonra da Maria ve çocuklarının evi olmuştu. Maria'nın orada kira ödemededen yaşamasına izin vermişti.

-Böylece onun için hatırı sayılır miktarda çiftlik arazisinin kiralanmasını sağlamıştı. Bu ona günah-

gle annesine güvenilir bir iş ve evde çocuklarıyla birlikte olma şansı vermişti - Brynn'in dul babasının çok takdir ettiği bir şeydi bu.

Maria yaklaşık bir yıl önce yeniden evlenmişti. Ev o zamandan beri çok bakımsızdı. Maria'nın geçen hafta şehre gelip aylık kontrolünün bir parçası olarak Brynn'e evi açması harikaydı. Babasının Maria için yaptığı onca şeyden sonra, o başka düzenlemeler yapamayacak kadar hasta olduğunda evi terk ederek iyiliğinin karşılığını ödemek istememişti.

Ama şimdi Brynn'in bunun için başka bir amacı vardı.

Onu orada bıraktım. Başka seçeneğim yoktu. Onu yok edemezdim. Ama ne yapacağımı bilene kadar yanımda götürme riskini de alamazdım. Asla geri dönemeyeceğimi bilmeliydim.

Babasının geveleyerek yaptığı itirafların anısı Brynn'in içinde büyüyen caydırıcılığı körükledi. Bakışlarının önce dik çatıyı, sonra da aşağıdaki kemerli vitray pencereyi izlemesine izin verdi. Fırtına yaklaşırken canlı renkler ağır bulutların altında silikleşmişti.

Şimdi ona bakarken neden bu kadar huzursuz hissediyordu? O son geceye kadar burada büyümeyi çok sevmişti. Çatı katındaki sıcak yatağı. Sürekli değişen tarlalar ve doğayla dolu bir pencere manzarası. Birkaç çiftlik aşağıda yaşayan küçük çocuk. Adı neydi?

Şimdi burası terk edilmiş gibiydi... perili... ve o böyle düşünmek için fazla pratikti.

Tıpkı dileklere ayıracak zamanı olmadığı gibi. Gerçi kucağındaki süs kutusu aksini söylüyordu. Eğer bir şey dileyebilseydi, bu Noel'de yalnız olmamak olurdu. Ne yazık ki dilekler ölüleri geri getiremezdi.

İlk buz taneleri düşmeye başladığında kalın kar taneleri kümeleriyle karıştı. Kasvet Brynn'i rahatsız etmiyordu. Batıl inançların onun hayatında yeri yoktu. Geniş vadinin ve evin sivri tepelerinin üzerine düşen karanlığı memnuniyetle karşıladı. Bu onu iyi saklayacaktı. Hava işbirliği yapacak, buz tutacak, böylece kimse onun burada olduğunu bilmeyecekti - en azından aradığı şeyi bulmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Sonra da onlara yaptıklarının bedelini ödetecekti. babasına yaptı.

BÖLÜM 2

"Sanırım onun icabına baktık."

Colby Shephard etraflarını saran yoğun kar ve buzun içinde gözlerini kısarak arkadaşı Ryan'ı gördü. "Güzel. Artık yolu göremez hale gelmeden önce onu hastaneye götürmek istiyorsun. Sadece yavaş ve sakın ol."

Ellerini tokatlarken Ryan, "Yapacağım," dedi.

Colby genç kadını hastaneye götürdüklerinde ciddi bir şey bulamayacaklarını umuyordu. Fırtınada eve ulaşmaya çalışıyordu ve yolun kenarını yanlış değerlendirerek arabasının bir setten aşağı kaymasına neden olmuştu. Boynunda hasar oluşmuş olabilir ama umarım oluşmamıştır. En azından cep telefonu 911'i arayabilecek kadar çalışıyordu.

"O zaman sizi yalnız bırakayım," dedi.

"Yardım edebilmenize sevindim! Bu eşyaların içinde yaşamak büyük bir fark yaratıyor."

Colby timsahının arkasından gülümseyerek, "Evet," diye onayladı.

İnsanlara burada, Güney'de karşılaştıkları şeyin New England'da yaşamakla aynı şey olmadığını kaç kez anlatmaya çalıştıysa da kimse aradaki farkı anlamamış gibiydi. Oradaki gibi yoğun karla küçük buz parçacıklarının karıştığı bir fırtına kesinlikle görmemişti. Bu şey yüzünden yollar bir hafta boyunca kapalı kalacaktı ve o da tüm zamanını insanları hendeklerden çıkarmakla geçirecekti. Yapacak daha iyi bir işi olduğundan değil.

Tam arkasını döndüğü sırada Ryan'ın ortağı koşarak yanına geldi. "Colby, az önce radyodan Brimland Yolu üzerinde bir ağacın devrildiğini duydum, eve başka bir yoldan gitmek isteyebilirsin."

Kahretsin. "Bildiğim iyi oldu! Teşekkürler."

İkisi arabaya binerken o da kamyonuna doğru döndü. Uzaktan gelen yavaş bir gök gürültüsü onu duraklattı. Kar gök gürültüsü buralarda pek sık görülmezdi ve zaten ağır olan atmosfere neredeyse önsezili bir hava katıyordu. Sanki tüm dünya nefesini tutmuş, Tabiat Ana'nın nasıl bir işkence yapacağını görmek için bekliyordu.

Camları temizlemek için buz çözücüyü çalıştırdı ve ambulansın yavaşça ters yönde ilerleyişini izledi. Ellerini ovuşturarak kendi eve dönüş yolunu düşündü. Ana caddelerden biri olan Brimland'den kaçınmak için şehrin kenarlarından dolaşması gerekecekti. İdeal değildi, çünkü bu yollar çiftlik arazilerini kesiyordu ve çok daha az seyahat ediliyordu, ama başka ne seçeneği vardı ki?

Eski Postane'nin üstündeki dairesine geri dönmek, ilçenin daha uzağındaki hastaneye giden adamları takip etmekten daha mantıklıydı. Eğer bir şey olursa -ki olacaktı- itfaiyeye ve insanları fırtınadan kurtarmak için ihtiyaç duyacakları ekipmana daha yakın olacaktı.

Umarım önümüzdeki hafta boyunca tek endişeleri kaza yapmış arabalar olur. Herhangi bir ev yangını ya da tıbbi acil durum, görecekları daha yavaş müdahale süresiyle korkunç olabilirdi. Bu fırtına sırasında tüm parmaklarını ve ayak parmaklarını çapraz tutması gerekecekti.

Colby yolda ağır ağır ilerlerken görüş mesafesinin ne kadar kötüleştiğini ilk elden gördüğünde içinden küfretti. Normal şartlar altında yirmi dakikada varacağı eve birkaç saatte varabilirse şanslı sayılırdı. En azından eski McDermot otoyolunun virajlarına aşinaydı. Yakın zamanda buraya gelmemişti ama çocukluğu bu yollarda geçmişti.

Bir kez daha neden bu kasabadan taşınmadığını merak etti. Thornbury Woods'dan ilk kez uzaklaşmak onun için en iyisi olmuştu. Buna rağmen, sağlığı kötüye gittiğinde büyükbabasına asla sırtını dönemezdi. Özellikle de Colby'nin kendi tıp eğitimi düşünüldüğünde. Büyükbabasını bir yıl önce vefat edene kadar kendi evinde tutabilmişti. Plan her zaman bundan sonra hayatına devam etmektir ama bir şekilde bu hiç gerçekleşmemişti.

Önümüzdeki haftanın ne kadar zorlu geçeceğini bilmek -hem yola çıkıp kendilerini yolda bırakacak çok bilmişlerin sayısı hem de cimri Childress County hükümetinin kaynaklarının yetersizliği- onu motivasyon eksikliğinden dolayı ciddi şekilde pişman etti.

Bir saat sonra Colby, eski Asher çiftliğinin önünden geçerken evin yolunu yaralamış olduğunu düşündü. Maria'nın yeni kocasıyla birlikte kasabadan taşındığını hayal meyal hatırlıyordu ama eski çiftlik evinin hâlâ birileri tarafından kullanılıp kullanılmadığından emin değildi. Ne olursa olsun, daha fazla ilerleyebileceğini sanmıyordu. Kamyoneti yolda birden fazla kez kaymıştı ve kalorifer tam güçle çalışmasına rağmen elleri yavaş yavaş soğuktan uyuşmaya başlamıştı.

En azından şimdilik bir binaya girse daha iyi olacaktı.

Eğer doğru hatırlıyorsa, Asher çiftliğinin sapağına benzeyen bir yer buldu. Ne yazık ki yirmi adım sonra kamyonetini büyük bir kapıyla karşı karşıya buldu. Bu havada kapıyı açmasına imkân yoktu. Zincirle kapatılmamışsa şanslı sayılırdı. Ev yoldan yarım mil kadar uzaktaydı ve artan kar yüzünden görüş alanından tamamen çıkmıştı. Tanrım, hiç bu kadar hızlı ve kötü bir fırtına görmemişti.

Kamyonu döndüğünde çıkarabilmesi için mümkün olan en iyi açıda bıraktı, her şeyi emniyete aldı ve maruz kalma hasarını önlemek için cildini örttü. Acil durum mahalline gitmek için acele ettiğinden yanında sıcak yiyecek getirmemişti ama sırt çantasını silkti ve mümkün olan her cebine yedek çubuklarını ve kurutulmuş etini koydu. Eğer gerçekten kimse yaşamıyorsa, yollar tekrar açılana kadar yiyecek bir şeylere ihtiyacı olacaktı.

Bu da biraz zaman alabilir.

Rüzgâra karşı kamyonetinin kapısını açmak için kendini zorlaması birkaç derin nefes almasını gerektirdi. Fırtınanın ilk tokadı ona soğuk ve ıslaklığın tüm acısıyla çarptı. Kamyonu kilitlemeden bıraktı. Bu havada bir şey çalmak isteyecek birinin gelme ihtimali çok düşüktü ve Colby kapılar donduğunda kilitli kalma riskini almak istemiyordu, çünkü kesinlikle kilitli kalacaklardı.

Kapı kilitliydi ya da donmuştu, dondurucu buzda her ikisi de mümkündü. Colby başının yaklaşık üç metre üzerindeki tepeye baktı ve risk almaya karar verdi. Kapının her iki yanındaki dikenli tellerle bu rüzgârda yeteneklerini test etmekle ilgilenmiyordu.

Ayağa kalkmak oldukça iyi gitti, gerçi donmuş metalin acısı eldivenlerini sanki orada değillermiş gibi yedi. Ama diğer tarafta ayağını kaybetmesi ve dibe kadar yuvarlanması için tek bir yanlış adım atması yetti. Sol kalçasının üzerine düşmesi ciğerlerindeki nefesi tüketti ama bağırdığını duyacak kimse yoktu. Tamamen teşekkürler. Bu onun *Sakin Colby* olarak sahip olduğu rahat şöhreti mahvetmez miydi?

Bazı günler bu lakaba uymak diğerlerinden daha zordu.

Bir anlık sersemlemiş hareketsizliğin ardından, rüzgârda hızla kaybolan bir iniltiyle yuvarlandı. Ayaklarını sıcak tutan sağlam botlarına şükrederek ayağa kalkmaya çalıştı. Elleri o kadar şanslı değildi. Bileklerinde, eldivenlerinin bantlarının etrafından içeri sızan karın buzlu dallarını hissedebiliyordu.

Bu iyi değil. Hemen içeri girmesi gerekiyordu.

Henüz göremese de evin olduğu yöne doğru koşmaya başladı. Gözlerini kısarak ufukta herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını araştırdı. Biriken buz ve kar onu oldukça yavaşlatmıştı. Kaygan noktalara birkaç kez düşünce soğuk ıslaklık giysilerinin güvenli olmayan sınırlarını istila etti. Neden şimdiye kadar daha sıcak bir iklime taşınmamıştı ki? Florida sadece birkaç eyalet ötedeydi.

Kar gök gürültüsünün uzaktaki yankısı, kızağına çarpan rüzgârın sesiyle boğuldu.

Çok geçmeden parmakları tamamen uyuşmuştu. Bacakları, elinden geldiğince yolda sürüklediği ağaç gövdeleri gibi ağırlaştı. Dönen gri ve buzlu mermilerin arasında sonsuza dek kaybolacağını düşündüğü anda, ufukta beyaz bir nokta belirdi.

Daha da büyütme için zorladı ama mantıken bunun için daha da yaklaşması gerektiğini biliyordu. Vücudu işbirliği yapmıyordu. Her şey katlanarak zorlaşıyor, beyni bile bulanıklaşıyordu. Düşüncelerini kavramak zordu. Her nasılsa, düz bir çizgide yürüdüğüne dua ederek ayaklarını bir adım diğerinin önünde hareket ettirmeye devam etti.

Kısa süre sonra ışığın boyutu iki katına çıktı ve gerçek olduğunu, buz tutmuş hayal gücünün bir ürünü olmadığını doğruladı. Işığın sarı tonuyla ilgili bir şey içini ısıtıyor, vücudu pes edip soğuk ve sert zemine uzanmak isterken onu hareket ettiriyordu. Bir sonsuzluğu dolduracak kadar adım attıktan sonra Colby'nin bacağı verandanın kenarına çarptı.

Küfür bile edemeyecek kadar kendinden geçmişti. Bunun yerine tahta kalasların üzerinde süründü ve kendini uzak duvara doğru sürükleyerek kapı çerçevesini aradı. Sol eliyle kenarı yakalayarak, kendisini

Onu bu kadar güçlü bir şekilde çeken sıcak ışıktan uzakta olsa bile, o tarafa doğru bir santim ilerledi. Elbette içeride bir yerlerde ışığın kaynağını bulacaktı.

Kilitli bir kapı kolu bulan Colby kısa bir süre ayağa kalkmayı düşündü ama bu düşünce çabucak aklından uçup gitti. İçeride birinin olması için dua ederek dizlerinin üzerinde kapıya vurmaya zorunda kalmıştı.

Öyle olmalıydılar, değil mi? Birisi onun güvenli bir yere ulaşmasına yardım etmek için pencereye bir fener mi koymuştu? Elbette onu verandalarında donarak ölmesi için dışarıda bırakmazlardı - her zamanki gibi yalnız ve tek başına.

Ama hiçbir yanıt gelmedi ve Colby'nin zihninde zamanının tükendiğini söyleyen belirsiz bir tik tak vardı. Bu havadan kurtulmalı ve biraz ısınmalıydı.

Toplayabildiği azıcık enerjiyi de kapıya vurmaya için kullandı. Darbenin etkisi ön kolunda yankılanarak canını yaktı. En azından bir şey hissetti.

Ancak zihnindeki bulutlar hızla dağıldı ve kapıyı gerçekten çalıp çalmadığını merak etmek zorunda kaldı. Neden kimse cevap vermedi? Neden...

Colby kendini kapıya yaslanmış bulduğunda saniyeler mi yoksa dakikalar mı geçtiğinden emin değildi. Ağırılığı sırtında buz birikmeye başladığını söylüyordu ama garip bir şekilde sıcak hissediyordu. Ne oluyordu?

Kapıyı tekrar çalmaya çalıştı ama bu girişiminin zayıf olduğunu biliyordu. İçeri girmeliydi... içeri girmeliydi... içeri girmeliydi... Birden aslında bayıldığını fark etti. Zaman geçiyordu. Tehlikede olduğunu biliyordu ama kalp atışları hızlanmak yerine yavaşlıyor gibiydi.

Öne doğru eğildi, başını kapıya yasladı ve gücünü topladı. Uykuya dalma, sakın...

Kapı tokmağı avucunun içinde sertçe duruyordu. Sıkıca kavradı, sonra birkaç kez çevirdi. Hiçbir şey yoktu. Bu yüzden geri çekildi ve kendini öne doğru atarken kapı kolunu çevirdi, açıklıktan düşerken omzundaki ve yanağındaki acıyı görmezden geldi.

Karanlık onu yok etmeden önce duyduğu son şey yüksek bir çığlıktı.

BÖLÜM 3

UZUN ANLAR BOYUNCA, Brynn kanepenin köşesine büzülmüş, kapının içine yayılmış olan büyük giysi ve buz yığınınına bakıyordu.

Dışarıdan gelen sesler onu korkuyla dondurmuştu. Kimdi o? Neydi o? Dışarıda ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ve ıssız bir yerde tek başınaydı. O kapıyı asla açmayacaktı.

Ama her kimse bu işin nasıl gideceğine dair farklı bir fikri vardı. Gemiye binmekten başka çaresi yoktu.

Doğasında olduğu gibi, hemen harekete geçti. Kanepede kıvrıldığı battaniyeyi geriye atarak çoraplı ayaklarını yere indirdi. Ev pek sıcak sayılmazdı ama eski ısıtma sisteminin bu büyük fırtına yüzünden ısı veremeyecek kadar yorulmamış olmasına şükretti. Arka verandaya odun çekmişti ama henüz içeri odun getirmemişti. Ateş yanarken uykuya dalmak çok tehlikeliydi.

Temkinli bir şekilde yerdeki kişiye yaklaştı. "Hey," dedi, sonra boğazını temizledi. "Hey!"

Hiçbir şey. Vay anasını. Yarın işe başlamadan önce sakın bir gece geçireceğini düşünmüştü. Planın hiçbir yerinde ziyaretçiler için yer yoktu. Şimdi ne olacaktı?

Zekice tümseğin diğer tarafına geçti ve onunla duvar arasına sıkıştı. "Hey, ayağa kalk!"

Ölmüş müydü? Açıklıktan içeri giren rüzgâr ona bunun bir olasılık olduğunu söylüyordu. Kapıyı iterek kapattı, rüzgâr beklediğinden çok daha fazla direnç yaratmıştı. Ziyaretçisiyle birlikte bir buz ve kar tabakası da içeri savrulmuştu.

Tamam, belki onu ters çeviririz?

Yanına çömelerek bir omzunu tuttu ve çekti. Adamın giysilerindeki buz avuçlarını yakıyordu. Santim santim adamın omzunu yukarı itmeyi başardı, sonra da devrilme noktasını aşarak sırt üstü yuvarlanmasını sağladı. Kendini soğuktan bayılmış bir adamın yüzüne bakarken buldu. Timsahı yüzünün yarısını çekmiş, eriyen karla kaplanmış kısa sakalı ve bıyığı ortaya çıkmıştı.

Kesinlikle dışarıdaydı ve donmuştu.

Ellerini kavradığında, ıslak eldivenleri parmaklarına battı. Eldivenlerden birini çıkardığında ıslak derisi ortaya çıktı ve parmakları morarmaya başladı. *Bu hiç iyi değildi.*

Her iki eldiveni de çıkarıp yakındaki tahta sıranın üzerine fırlattı, ardından ayaklarına doğru ilerledi. Sırayla her bir ayağı kaldırarak, bağcıklarını çözmeye çalışmadan önce botlarındaki buz tabakasını temizlemek için onları yere bıraktı. Neyse ki gerçek ayaklarının bilekten aşağısı çoğunlukla kuruydu. Ancak su kesinlikle ayak bileğine sızmış ve ağır hizmet çoraplarını ıslatmıştı, bu yüzden onları da çıkardı.

Onu ısıtmak en önemli önceliğiydi ama kendisinden yarım ayak uzun bir adamı bile zor taşıyordu. Peki onu nereye götürecekti? Yatağın üzerinde elektrikli bir battaniye vardı ama o da üst kattaydı. Ateş yakmamıştı çünkü ateş yanarken uyuyakalmaktan korkuyordu.

Duş mu?

Sıcak su ateşini düşürmeye ve kan akışını sağlamaya yardımcı olabilirdi ama onu oraya götürebilir miydi?

Geri çekilerek, yumruğuyla adamın kolunun üst kısmına vurdu. Koşullar göz önüne alındığında fiziksel güç haklı görülmelidir. Bu sadece bir dokunuştı ve hiçbir etki yaratmadı. Tekrar denedi, bu sefer biraz daha sertti.

Bu işe yaramıyordu.

Belki bir kimlikten onun adını bulabilirdi? Hızla adamın ceplerini karıştırmaya başladı, çoğunlukla buzlu eriyik yığınlarıyla karşılaştı. Sonunda kot pantolonunun ön cebinden deri bir cüzdan çıktı. Adam

Kesinlikle pratik. Yirmi dolarlık banknot, kredi kartı ve ehliyet. Colby Shephard.

Shephard mı? Birkaç çiftlik aşağıda bir Shephard ailesi yok muydu?

Oh, evet. Colby Shephard. Kendisinden birkaç yaş büyük olan ve otobüsten indikten sonra okul zorbası tarafından itildiğinde onu savunan çocuk.

Okul yılının geri kalanında her gün onunla eve kadar yürümüştü - ta ki ortadan kaybolduğu güne kadar.

Nereye gittiklerini merak etmiş miydi? Maria yoklukları için bir mazeret göstermiş miydi?

Adama baktı, erkeksi yüz hatlarında hatırladığı çilek sarısı çocuğu görmeye çalıştı. Kartı tekrar içeri soktuğunda, arkasında bir tane daha gördü. Kırmızı ve sarı. Thornbury Woods'un Yangın ve Kurtarma Ekibi'nin bir üyesiydi. Yerde baygın yatan adama baktı. "Şu anda kurtarma konusunda pek de iyi bir iş çıkarmıyorsun."

Eğilerek adamın elmacık kemiklerinin kırmızı tenine ve buz gibi sakalına baktı. İçgüdüsel olarak onun soğuk yüzünü ellerinin arasına aldı. "Lütfen uyan," diye fısıldadı.

Teni dokunuşunun altında biraz sıcaklık kazandı ama hemen tepki verdiğine dair hiçbir işaret yoktu. Sanki ısının daha iyi yayılmasına yardımcı olacakmış gibi biraz daha bastırdı.

Bir an sonra kalın kahverengi kirpikleri dalgalandı, ardından gözleri açılarak uykulu yeşil gözleri ortaya çıktı. "Hey, güzel bayan," diye mırıldandı, kelimeleri hafifçe bulanıklaşmıştı.

İyiye işaret değil. Kesinlikle kuruntulu. Onu hemen ısıtmalıydı.

"Hadi koca oğlan, seni biraz sıcak suyun altına sokmalıyız."

Adam boş gözlerle ona baktığında, başının hemen üzerindeki noktaya doğru kayd. Ellerini adamın geniş omuzları ile alttaki zemin arasındaki boşluğa kaydırarak çekti ve onu dik durmaya zorladı. Adam beceriksizce itaat etti ve otururken biraz eğildi. Brynn elleriyle baskıya karşılık verdi.

"Şimdi ayağa kalk, koca oğlan."

Bunu yapıp yapamayacağını kim bilebilirdi ki, ama tek düşünebildiği buydu. Ön tarafa doğru ilerledi ve daha da mor görünen parmaklarından kaçınmaya dikkat ederek dirseklerini kavradı. Onun arkasında

Zihninde hayali bir saat zamanı göstererek ona zamanının tükenmekte olduğunu söylüyordu.

Adam, kadın çekerken ona baktı. Kaşlarını birbirine yaklaştıran küçük çatık kaşlar bu kadar ilgi çekici olmamalıydı. İçgüdüsel olarak uzandı ve ıslak kızağı adamın başından itti. Ortaya çıkan kızıl renk şoku onu heyecanlandırdı. *Elindeki göreve odaklan.*

Onu işbirliğine ikna etmek sonsuza kadar sürdü ama sonunda ayağa kalktı. Onu geniş oturma odasından geçirdi, sonra mutfaktan geçerek evin arka kısmına götürdü. Babası bu alanı iki bölüme ayırmıştı; bir tarafta çamaşırhane ve çamur odası, diğer tarafta ise -o zamanlar için- oldukça geniş bir banyo vardı. Büyük alan şimdi çok işe yarayacaktı, şükürler olsun.

Maria biraz tadilat yapmış ve mükemmel olabilecek dar ama derin bir küvet eklemişti ama Brynn bu adamı bir kez oturduktan sonra asla çıkaramayacaktı. Bunun yerine ayrı duş kabinine uzandı ve sıcak suyu sonuna kadar açtı. Arkasını döndüğünde adamın, evin kökenine bir gönderme olarak ön kapıdakiyle aynı olan ahşap bir sıraya oturmaya çalıştığını gördü.

"Hayır, yapamazsın," diyerek onun hareketini durdurmak için acele etti. "Seni ısıtmamız gerek."

Adam boş gözlerle ona bakınca, kadın meseleyi kendi ellerine aldı -Kelimenin tam anlamıyla. Arkasına geçerek ceketini omuzlarından sıyırdı, yere eriyen buzlar saçıldı. Ön tarafa dönerek adamın düğmeli flanel gömleğini işaret etti. "Bunu çıkarabilir misin?"

Daha iyi anlıyor gibiydi, çünkü elleri düğmelere gitti, ancak beceriksiz hareketleri gerçekten bir şey başaracak kadar koordine değildi. Sonunda en üstteki çiftin düğmelerini kendisi açtı, sonra da gömleği bir çocuk doğurur gibi adamın başından çekti. En azından başı örtüldüğünde geri çekildi, çünkü aksi takdirde o şekilde sıkışıp kalacaktı. Termal atlet de aynı şekilde, ona kaslı bir manzaranın tam görüntüsünü veriyordu.

Tanrım, merhamet et, kendini formda tutuyordu. "Hadi, koca oğlan. Benimle çalış."

Adamın üst kollarındaki ve göğsündeki sıkı kasları görmezden gelmeye çalıştı ama o puslu yeşil gözlere odaklanmak da ona yardımcı olmadı. O da adamın alt kısmına odaklandı. Pantolon bir çeşit kumaştı.

Daha önce hiç uğraşmadığı bir şeydi, umarım suyu dışarıda tutan türdendi.

Bir yabancının pantolonunu çıkarmak uygunsuz bir davranış olarak mı görülüyordu? "Duşa girmen gerekiyor. Pantolonunu çıkarabilir misin?"

Ona birkaç kez göz kırptı, elleri doğru yönde bile hareket etmiyordu.

Harika. Bu sefer o kadar işbirliği yok. Bu duruma nasıl düşmüştü? Pantolonun düğmesine uzanırken, adamın neden onun evini seçtiğini merak etti. Bir sonrakine gelene kadar yolun aşağısına doğru yürüyemez miydi?

Bunları aşağı çekmek o kadar kötü hissettirmedi, çünkü altında bir kat termal vardı, ama onların da gitmesi gerekiyordu. Çıplak tenine kadar indirirken bakışlarını yere çevirdi, sonra ayaklarındaki iki katmanı çıkarmak için önünde diz çöktü. Her bir ayağı onun yardımıyla sırayla kaldırırken ellerini omuzlarına koyduğunu hissetti. Ayağa kalktığında bakışları önündeki çoğunlukla çıplak bedenlerin üzerinde gezindi.

"Vay anasını," diye mırıldandı nefesinin altında. Şimdiye kadar gördüğü en inanılmaz erkek vücuduna sahip olmalıydı, pek baktığından değil....

Tamam, alçakgönüllülük için boxer külotunu çıkarmayacağım. Belki bunu yaparsa uygunsuz bir şey yapmaya çalıştığını iddia etmezdi? Elini tutarak onu duşa doğru götürdü. Kapının üstünden buhar çıkıyordu.

İçeri uzanarak ısı seviyesini biraz düşürdü, aşırıya kaçmak istemiyordu. "Gir içeri koca oğlan," dedi, eşikten adım atabilmesi için kapıyı açık tutarak.

Uzun bir süre hareketsiz durdu, önce yanındaki kadına, sonra da duşa baktı. "Hadi," diye mırıldandı. İstedığı son şey onun arkasına geçip itmek zorunda kalmaktı.

Birden duşun kenarına geldi ve suyu hissetmek için elini uzattı. Su etine değeri değmez tıslayarak geri çekildi.

Ama hemen sonra tekrar uzandı. Elini suyun altında tutarken iri vücudu titredi. Bunun rahat olmadığını biliyordu ama onu ısıtmak için tek çaresi buydu. "İçeri gir," diye ısrar etti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ellerini iç çamaşırının kemerine soktu ve çekti. Brynn kendini iç çamaşırının yüksek ve dar

Kabine tam olarak girdiğinde çıplak k1çının kıvrımı.

Vay anasını, gerçekten.

Sonra dönerek suyun sırtını örtmesine izin verdi ve ona yetişkin bir adamın inandırıcı bir silüetini verdi.

İçgüdüsel bir itmeyle duş kapısını çarparak kapattı.

Kesinlikle büyük bir çocuk.

BÖLÜM 4

COLBY vücudunun yavaş yavaş hayata döndüğünü HİSETTİ. Sıcak su cildinin üzerinden akarken, acı iğneleri dalgalar halinde ön kollarından aşağıya, ellerine ve parmaklarına doğru yoğunlaştı.

İnledi. Beyninin mantıklı kısmı çok uzakta ve bulanık görünüyordu ama bir şekilde bunun iyi bir şey olduğunu biliyordu. Yavaş yavaş sıcaklık hissizliğin yerini en iyi şekilde aldı. Avuçlarını düşün kenarına bastırdı ve tekrar inledi - bu sefer zevkle.

Bu yakın bir tanesiydi. Uyanan beyni için ilk gerçek düşünce buydu. Yavaş yavaş tekrar çevrimiçi oluyordu.

Aşağı bakınca *her şeyin* artık uyanık olduğunu fark etti. Eminim bu, onu kurtaran melek için bir şok olmuştu. "*Hadi koca oğlan*" sözleri beyinde yankılandı.

Bu kez başka nedenlerle inledi.

Kadının duş kapısının diğer tarafında olduğunu farkında olması da yardımcı olmamıştı. Buz beyazı çarşaflar onu ele geçirmeye çalıştığında o muhteşem ela gözlere odaklanmıştı. Vazgeçmek istediğinde onu ileri doğru çekmişti.

Dikkatini soğuk teninin altından sıcaklığın sızmasına izin vermeye verdi. Sonunda su soğumaya başladı ve üzerine ürpertiler gönderdi.

Neyse ki suyu kendisi kapatabildi. Güzel ela gözlü kadın hâlâ kapının önünde miydi?

Son damlaların ardından kapının kapanma sesini duydu. Duş kapısını açmak için birkaç deneme yapması gerekti. Etrafına bir göz attığında duvarda asılı bir havlu gördü. Islak giysileri ayaklı küvetin kenarına asılmıştı. Diğer giysiler lavabonun üzerinde düzgün bir yığın halinde katlanmıştı. Muhtemelen o duş alırken gitmemiş olması iyi bir şeydi. Düşerse kendini nasıl toparlayacağını hayal bile edemiyordu.

Tökezleyerek odanın karşısına geçti ve üzerindeki en sıcak tutan giysiyi, termosunu çıkardı. Flanel gömleğini üzerine atarak aynaya baktı. Bu bir görünüştü ama dilenciler seçici olamazdı. Başka kimse ortaya çıkmadığına göre, ödünç kıyafet alabileceği bir erkek olmadığını hissediyordu. Çok kötü, çünkü kuru çoraplar gerçekten işine yarayabilirdi.

Şimdi kendisine kurtarıcısının sarı saçları ve mavi-yeşil gözleri olan bir melek olmadığını kanıtlayacaktı. Derin bir nefes aldı, sonra banyonun kapısını açtı. Buradan mutfağın boş olduğunu görebiliyordu. Oturma odasına bir adım attı ve hemen ayağa kalktı.

Ancak yüz ifadesi, hoş geldin diyen bir melek yerine, inci gibi kapıların önünde ölümcül bir kılıçla durup size hoş gelmediğinizi söyleyen birini çağırıyordu. Evet, onun yerine bir intikam meleği. Bunun zor olacağını hissediyordu.

Konuşacak gibi görünmüyordu ama bir yerden başlaması gerekiyordu. "Merhaba."

Dudaklarının gerilmesi onu hiç de cesaretlendirmede. Doğal olmaktan çok zorlamaydı. Rüzgârın eve vuran uğultusu da içini ısıtmadı. Her zamanki iyi mizahına başvurdu. "Sanırım kendimi tanıtmadan içeri daldım. Ben Colby, Colby Shephard."

"Bunu kimliğinde gördüm."

"İyi ki onu yanıma almışım. Bak, bana izin verdiğin için çok teşekkürler-"

"Bana fazla seçenek bıraktığını sanmıyorum." Kollarını beline doladı ve büyük boy kazağını topladı. "Ben korkudan kanepeye sinmişken sen kapıyı kırdın."

Ahh. "Şey, çaresizdim. Beni affeder misin?"

Yine o korkunç bakışlar, ama onu yıldırmayacaktı. Onun rahatsızlığını anlıyordu ama artık bunu değiştirmenin bir yolu yoktu.

"Burada bana yardım edecek biri olduğu için çok minnettarım. Maria taşındıktan sonra bu evin dolu olduğunu sanmıyordum."

"Değildi."

Bildiğim iyi oldu. "Ama bu havada bir gecede hayatta kalamayacağım kesin."

Başını yana eğdi. "Neden yoldaydın ki?"

"Yoldan çıkan genç bir kadını kurtarmak için olay yerindeydim. Evime dönüş yolunun üzerinde bir ağaç vardı, bu yüzden uzun yoldan gittim... bunun *gerçekten* uzun bir yol olacağını fark etmemiştim."

"En azından yolları açtıklarında yola devam edebilirsiniz."

Onu kesinlikle burada istemiyor gibi görünüyordu ki bu da bir sorundu. "Bunun biraz zaman alacağını farkında mısınız?"

"Bir süre mi?"

"En az üç ya da dört gün."

"Üç-dört gün mü?"

Gerçeklik kontrolü. "Bakın, bu yol bir ana cadde değil, bu yüzden öncelikler listesinde üst sıralarda değil. Ve fırtına durana kadar temizlemeye başlamayacaklar bile. Bunun için de muhtemelen birkaç gün gerekecek." Kadının yüzündeki panik ifadesiyle sesi kesildi.

"Sen. Kalamazsın. Kalamazsın. Burada kalamazsın."

"Neden? Burada bir erkek arkadaşın mı var?" Mutfağa doğru baktı, onu telaşından kurtarmayı umuyordu. "Bir koca mı? Hayır, balayında değilsin, değil mi?"

Hmmm... bu onun dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Kırılması zor bir cevizdi.

"Hayır. Yani... Burada yalnızım," diye itiraf etti sıkılmış dişlerinin arasından.

Ellerini havaya kaldırdı. "Ve benim burada kalmamın sizin için ne kadar rahatsız edici olduğunu tamamen anlıyorum. Ama sizi temin ederim ki dairemde biram ve kablolu televizyonumla mahsur kalmayı tercih ederim."

Bu sefer sırtıttı. "İkisini de burada bulamazsınız."

Televizyon setine bir göz attı. "Görünüşe göre Maria'nın bir anteni var. Yerel kanalların yollarla ilgili neler söylediğini görmemi ister misin?"

O yöne doğru bir el salladı. "Al bakalım."

Resepsiyonda çalıştığı süre boyunca reddedilme dalgalarını hissedebiliyordu, ancak en iyi ihtimalle altta bir acil durum afişiyle birlikte çok durağan bir resim elde edebildi. Eğer doğru görüyorsa, bu uzun bir kapalı yollar listesi idi. En azından kararında haklıydı.

Öyle olması gerektiğinden değil ama onu böyle garip bir duruma soktuğu için kendini kötü hissediyordu.

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi ve televizyonu kapattı.

Geri döndüğünde yüzündeki ifade sertti. Bu tavır da neyin nesiydi? Midesinde bir parça merak duygusu kıvrıldı.

"Peki. Eğer burada kalmak zorundaysan-" Bundan nasıl hala şüphe duyabiliyordu?

"Bazı kurallar olacak," diye ısrar etti. "Kurallar mı?"

"Evet, efendim."

Kurallar Colby'nin en sevmediği şeydi. Ama belki de onu biraz uysallaştırmalıydı. Ne de olsa o yalnız bir kadındı. Sınırlar kendini daha rahat hissetmesine yardımcı olabilirdi. "Etrafında olmamın çok faydalı olduğunu göreceksin."

Eğer daha küçük bir adam olsaydı, bu bakış onu yakıp geçerdi. Tamam, ona ihtiyacı olan boşluğu verecekti. Devam etmesi için eliyle işaret etti.

"Kendini tutacaksın. Ve sadece benim söylediğim yere gideceksin."

"Yeterince adil."

"Ve 'seni tanımak' gibi şeyler yok. Anladın mı?"

Bu garip bir şeydi. "Sence gerçekten-" "Ne dediğimi duydun."

"Bu beni biraz dezavantajlı duruma düşürüyor, sence de öyle değil mi?"

Omuz silkti. "Ya bu ya da kamyonetine doğru çok rahatsız edici bir yürüyüş olacak."

Zor oda. "Tamam, o zaman sadece bir sorum var."

Battaniyesini tutuş şekli onu eğlendirmişti ama bunu belli etmenin güvenli olmadığını düşünüyordu.

"Devam et."

"Hiç yiyecek var mı?"

BÖLÜM 5

BRYNN, Colby'nin tüm malzemeleriyle birlikte çift katlı bir sandviçi mideye indirmesini izlerken, Colby kalırsa daha fazla yiyeceğe ihtiyaçları olacağını fark etti.

İştahı, sizi evinizden dışarı atacak genç oğlanlar için duyduklarına benziyordu. Bu konuda bir şey bildiğinden değil. Babası nadiren iştahlı olurdu, özellikle de son zamanlarında. Ve birlikte yaşama aşamasına gelecek kadar yakın başka hiçbir ilişki geliştirmemişti.

Dik dik bakıyor olmalıydı çünkü birdenbire o şaşırtıcı yeşil gözleriyle onun bakışlarına karşılık verdi. "Özür dilerim," dedi sırtarak ve büyük bir ısırık daha aldı.

Bu sefer daha yavaş çiğnedi, hâlâ kızın kıvranmasına neden olacak şekilde onu izliyordu. Adamın ilgisi sinir bozucuydu; kızın tepkisi daha da sinir bozucuydu.

Çoğunlukla kontrol edemediği için. Ve kontrol edemediği hiçbir şeyi sevmezdi.

"Sanırım karda olmak çocukken yüzmek gibi bir şey... açlıktan ölüyormuşsunuz gibi hissettiriyor."

Oh wow, o göz kırpması. Sinir bozucu. "İşe yaraması çok komik."

"Maria'yı tanıyor musun?" diye sordu. "Bu gerçekten harika. Çok iyi bir kadındı... ve düğün gününde çok mutluydu."

Sanki onun sessizliği doldurmasını bekliyormuş gibi durakladı. Bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Maria'yı son beş yıldır çiftlik ve ev üzerine yaptıkları yazışmalar dışında tanımadığı gibi, ona kendisini tanımaya niyeti olmadığını da söylemişti.

Birkaç ısıruk daha aldı, sonra devam etti. "Buraya gelmek ve bu fırtınanın vurması çok kötü bir şans-"

Onun bakış açısından değil. En azından fırtına *onu* patlatana kadar. içinde.

"Umarım etrafı çok fazla ziyaret etmeyi planlamıyorsunuzdur."

İç çekerek kendine yarım bir sandviç hazırlamaya başladı. Onlar Ne de olsa tasarruf etmek zorundayız.

Sanki başka bir sandviç yapmayı düşünüyormuş gibi ekmeğe baktı, o da dolaba uzandı ve ev yapımı çikolatalı kurabiyelerden bir paket çıkardı.

Onun ve babasının favorisi.

Çantanın içinde ne olduğunu görünce gülümsedi. İlk kurabiye saniyeler içinde dağıldı ama ikincisi, yarısında kaşlarını çatmasına yetecek kadar uzun sürdü. Neden hâlâ tam alay modunda olduğu zamanki kadar seksiydi?

Bir kurabiye daha ortadan kaybolunca yas tuttu.

"Birbirimizi tanımama konusunda ciddi olduğunu düşünmemiştim ama sanırım ciddiymişsin."

Sosyal baskı yumuşamasına neden oldu. "Bak, alınma ama seni Adam'dan tanımıyorum."

"Oh, doğru."

Yavaşça çiğnedi, bunu düşündü. "Ben burada, Thornbury Woods'da *büyüdüm...*"

Bunu biliyorum. İtirafını içinde tutmak için dudağını ısırdı. Sinirlenmek istiyordu ama en azından garip bir sessizlik içinde oturuyor olmayacaklardı.

"Ailem taş ocağında çalışıyordu," dedi ısıruklar arasında. "Ama eğer aşına değilseniz, Childress County'de kendinizi geliştirmenin pek fazla yolu yok. Yani, burada bir devlet üniversitesi bile yok. Üniversiteye gitmek istiyorsanız Nashville ya da Knoxville'e bile gidebilirsiniz."

Sekiz yaşlarındayken ayrıldığı için aslında bunu bilmiyordu.

"Ticaret okuluna gitmek için bile ilçe sınırlarını geçmeniz gerekiyor ve çoğu insan nadiren geri dönüyor. Bira ve avcılık dışında burası oldukça sıkıcı olabiliyor."

"Kulağa heyecan verici geliyor."

Sırıttı. "Oh, öyle... değil. Zamanı geldiğinde kuzeye taşındım ve tarih yan dalıyla birlikte spor hekimliği için okula gittim. Ama neredeyse her zaman kurtarma alanında çalıştım."

Sandviç malzemelerini temizlemeye başladı.

"Bu arada ailem Florida'ya taşındı. Eski doğum yerime geri dönmeyi planlamamıştım ama büyükbabam hastalandı ve ona yardım edecek birine ihtiyacı vardı."

Brynn onun tezgâh ve mutfaktaki diğer temas noktaları arasındaki hareketlerini takip ederek, dikkati başka yerlere kaymışken tam olarak fark edemediği uzun boyunu içine çekti. O vahiy anını düşündükçe yanakları yanıyordu.

Ama başka erkekleri aptal gibi gösterecek olan mevcut dar kesim termali kaslı bacaklarını sıyırırken, flanel gömleği de birini kurtarabilecek gibi görünen geniş omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Böyle bir şeye ihtiyacı olduğundan değil.

"Her neyse, yaklaşık bir yıl önce vefat etti." Ortadaki adada durakladı, ellerini temiz tezgâhın üzerine koydu, artık onlarla hiçbir ilgisi yoktu. "Ve ben sadece buradayım."

"Özür dilerim. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum."

İçinde hissettiği yumuşamaya karşı kendini çelikleştirmeye çalıştı ama paylaşılan sempatiden zarar gelmezdi. Değil mi? "Babam yedi ay önce öldü."

"Bu çok zor."

Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyordu ama tamamen sessizlik içinde ne kadar rahatsız olurlardı? "Yani sen sadece, ne, kurtarma mı?"

Yarım bir sırıtış attı. "Yerel kurtarma grubunda nöbetçiyim, çoğunlukla küçük şeyler oluyor, arada bir de trajedi yaşanıyor. Buradaki çiftliklerde ve ormanlarda yaşanan kazalar çirkinleşebiliyor. Ama günlük işimde yerel bir barbekü restoranının ve barın işletmesine yardımcı oluyorum."

Bir şekilde onun müşterilerle çok iyi çalıştığını görebiliyordu. O gülümseme kesinlikle her kadını cezbederdi ama aynı zamanda erkeklere de sevildiklerini ve dahil edildiklerini hissettirirdi. Muhtemelen bol miktarda bahşiş getiriyordu.

"İhtiyacım olduğunda büyükbabamla birlikte olmak için bana zaman verdi."

Bir an sessizlik hüküm sürdü ama Brynn kendini tatlı çaydan hızlıca bir yudum almaya zorladı. Ültimatومunu ortaya koymuş olmasına rağmen,

bir yol ayrımında olduklarını hissetti. Her ne kadar mutfak penceresinin dışındaki buz kütlesine hızlıca bir göz atması ona havayı ya da burada mahsur kalmayı kontrol edemeyeceği konusunda güvence verse de, doğuştan inatçı olmaya devam edebilir ve tüm bu kalışı çok tatsız hale getirebilirdi.

Olan olmuştu... yine de bir şekilde kendini korumak zorundaydı. Ama yine de kendini "Benim adım Brynn Asher" derken buldu.

Bardağı tezgâha çarptığında *şangırdadı*. "Brynn Asher? Yaşlı çiftçi Asher'ın kızı mı?"

"Aslında o kadar da yaşlı değildi."

"On yaşındaki bir çocuk için öyleydi. Vay be. Küçük Brynn büyümüş."

Neden bu onu hem içten içe rahatsız ediyor hem de adını hatırladığı için heyecanlandırıyordu?

"Babamın ölümünden bu yana çok şey yaşadım. Babamın mirası üzerinde çalışmak için çok zaman harcadım, işiyle ilgili vermem gereken kararlar da buna dahil-"

"Siz taşındıktan sonra ne yaptı?"

"Kendisi bir doğa fotoğrafçısıydı ve stoklarını galerilere ve özel koleksiyonculara satmasına yardımcı oldum." Colby bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu, bu yüzden ekledi: "Yakın zamanda milli park hediyelik eşya dükkanlarında satılan ürünler için bazı çalışmalarının lisansını almıştık, bu yüzden yapacak bazı işlerim oldu."

Bu da yetersiz bir ifadeydi. Babası hastalığını bir sır olarak sakladığı için, onun ölümünden sonra olacaklara hazırlanmak için hiçbir yolu yoktu. Ve babasının inkârı, kendisinin de buna hazırlanmamasına kadar uzanıyordu, dolayısıyla yasal işlemler oldukça karmaşıktı.

"Maria buranın sessizliğinden hoşlanacağımı düşündü."

Colby'nin ani şüpheli bakışı endişeyle karışık bir ürperti yarattı. "Ama neden burası?" diye sordu sonunda. "Burası hiçbir yer değil."

Eğer onun aradığı şeyleri aramıyorsanız doğru. "Madem hiçbir yer olmadığını düşünüyorsun, neden buradasın?" Ona odaklanmak daha iyiydi. Ama onun cevabı onu şaşırttı.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu henüz anlayamadım."

Brynn, ayak parmağını daldırmaya hazır olmadığı derin felsefi suların kenarında duruyormuş gibi hissediyordu, özellikle de kendisinin yeterince sorusu ve belirsizliği olduğu için.

Ve bir görevin önünde duruyordu.

Aramaya başlaması gerektiğini düşünürsek, o buradayken bunu nasıl yapacaktı? Tatile çıkmakla ilgili basit açıklaması

evdeki gizli fotoğrafları kontrol etmekle uyuşmuyordu.

O anda, her şey biraz bunaltıcıydı. Brynn kontrolün kendisinde olmasını severdi. Bu mevcut durumla ilgili hiçbir şey onun kontrolü altında değildi. Bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Sana battaniye getireyim."

Başını salladı. "Peki nerede uyumayı planlıyorsun?"

"Üst katta. Sen de kanepede uyuyacaksın."

"Hmm... sanırım okul otobüsü arkadaşım hala beni yeterince iyi tanımadığını düşünüyor?"

Onunla birlikte yukarıda olması için yeterli değil. Eğer yukarıda olsaydı, kesinlikle bir şey arayamazdı.

"Birkaç şey biliyorum, Koca Oğlan." Duşta gördüklerini düşününce fazlasıyla yeterliydi ama sırlarını ona emanet edecek kadar değil.

BÖLÜM 6

Ertesi sabah Brynn merdivenlerden tökezleyerek indiğinde COLBY gülümsedi.

Belli ki onu etkilemeye çalışmıyordu. Uzun sarı saçları, sanki parmaklarıyla düzeltmiş gibi yer yer dalgalıydı ve üzerinde hâlâ uzun kollu bir pijama gömleği ve üzerinde panda ayıları olan polar bir kumaştan yapılmış pantolon vardı. Kahvesinden bir yudum alırken, en etkileyici şeyin tüylü çorapları olduğuna karar verdi.

Yürüyor olmasına rağmen gözleri açık kalmakta zorlanıyor gibiydi.

"Kahve?" diye sordu. "Kesinlikle."

Bu sabah kahve malzemelerini görünce çok heyecanlanmıştı. Eğer çay içen biriyle aynı odada kalsaydı bu bir kabus olurdu.

Önüne dolu bir fincan ve buzdolabında bulduğu kremayı koydu. Siyahını aldı ama onun almadığına dair işaretleri okuyabiliyordu.

Sıcak bardağı avuçlarının arasına alırken inledi. Adam, kadının aynı sesi zevk aldığı başka şeyler için de çıkarıp çıkarmadığını merak etmekten kendini alamadı. Şu anda pek yardımcı olmuyordu, özellikle de onu kol mesafesinde tutma konusundaki ısrarı düşünüldüğünde. Evinde bir yabancı varken savunmasız olduğu düşünüldüğünde bu kesinlikle kabul edilebilir ve ihtiyatlı bir davranıştı. Ancak merakı, Thornbury Ormanı'nda bulunma sebebinin yanı sıra başka alanlarda da artıyor gibiydi.

Dikkatini dağıtmak için dönüp buzdolabından yumurtaları aldı ve teker teker bir kaseye kırmaya başladı.

Brynn boğazını temizledi. "Eğer burada kalacaksan, diyet yapman gerekecek."

Kafasını kaldırdığında onun fincanın kenarından kâseye baktığını gördü. "Ha?"

Hiç kıpırdamadan kâseyi işaret etti. "*Diyet*. Tatil için s a d e c e kendime yetecek kadar yiyecek getirdim ve daha fazlası için markete koşamayız."

Sonra yumurtaların yarısını çoktan kaseye kırdığını fark etti. Doğru ya. Aslında burada yaşamadığı için hiçbir şey stoklamış olamazdı.

"Doğru. Bunu aklımda tutacağım. İsteyeceğim son şey aşırı önlemlere başvurmak zorunda kalmamızdır."

Yanaklarının kızarması ve bakışlarını fincanına indirmesi adamın ilgisini çekti. "Doğru."

"Açken güzel değilim."

"Tıpkı çikolatalı kurabiyem bittiğinde olduğu gibi," dedi tek kaşını kaldırarak.

Bunu hatırlamak zorundaydı. Gerçi onun başka şeylerinin de o lezzetli kurabiyeler kadar lezzetli olup olmadığını merak ediyordu.

Başını salladı. *Odaklan*.

Kadın fincanını bitirir bitirmez, adam yeniden doldurdu. Bu fincan da ortadan kaybolana ve kız daha uyanık bir halde görünene kadar kahvaltıyı hazırlamaya odaklandı.

"Bugün için bir planın var mı?" Beyaz kabuklu pencereden dışarı baktı. "Ya da bugün için yaptığınız ama iptal edilen planlarınız?"

Bakışlarını ona dikti. "Bunu daha önce konuşmamış mıydık?"

"O zaman da şimdi de sorudan kaçtığınızı söyleyebilirim." Ama aslında onun savunmacı tepkisini tetiklemekten büyük zevk alıyordu. Kadının varlığındaki gizem Colby'nin ilgisini çekiyordu ve Colby'nin bu işin iç yüzünü öğrenene kadar durmayacağından haberi yoktu. Sıradan bir gözlemciye rahat görünse de, Colby özünde hayat boyu öğrenen biriydi. Tarihi ve bugünü incelemekten zevk alan biriydi. "Aileni mi ziyaret ediyorsun? Maria taşındığına göre evle mi ilgileniyorsun? Taşınıyor musun?" Aklına korkunç bir düşünce geldi. "Buraya yalnız kalmak için gelmedin, değil mi? Yani, Noel'deyiz."

Sanki tatil hiç aklına gelmemiş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Bakın, son zamanlarda ilgilenmem gereken çok şey vardı ve yeni bir çevreye ihtiyacım vardı."

"Bunu anlıyorum, ama bu deniz oğlunun nedenine biraz ters düşüyor. Bilirsiniz, aile. Birliktelik."

Yüz hatlarını dikkatlice karartmadan önce yüzüne bir hüzün gölgesi geçti. "Benim başka bir ailem yok. Ayrıca, bu yıl kutlama yapmayacağım."

"Emin misin?"

Mekâna küçük bir şenlik dokunuşu katmak için mutfak barına taşıdığı metal Noel ağacı fenerini işaret etti.

Bir an için irkilmiş görünüyordu, sanki büyük boy süsü unutmuş gibiydi.

"Ah, doğru ya. Aslında bunu buraya gelirken gördüm ve bir şekilde almadan edemedim. Babam Noel'i çok severdi ama sezon boyunca aynı evde olmanın zor olacağını düşündüm. Neden onu almak için çekildim, emin değilim..." Süslemeye bakarken sesi kayboldu.

"Bunu yaptığına sevindim. Fırtınayı atlatmamın tek nedeni bu olabilir. Işığını ön verandaya kadar takip ettim."

Ona yan gözle bir bakış fırlattı. "Kesinlikle hayır. O kadar da parlak değil."

"Pencerede parladığını gördüğüme yemin edebilirim," diye ısrar ederek elini havaya kaldırdı. Yine de ona takılmadan edemedi. "Belki de Noel büyüdür?"

Adam daha son kelimeyi söylemeden kadın başını sallamaya başladı. "Ben bunun için fazla pratik biriyim."

"Bu süsleme bana içinde bir yerlerde tuhaf bir kıvılcım olduğunu söylüyor."

"Onu hiç bulamadım. O zamandan beri, yirmi sekiz yıldır bulamadım," diye kendini düzeltti.

Onu normal, sessiz küçük bir kız olarak hatırladığında, nedenini anlaması gerekiyordu.

Göz kırptı, kızın yanaklarının yeniden kızarması hoşuna gitmişti. "İyi bir meydan okumayı severim." Uzandı ve tabağını ona uzattı.

Çırpılmış yumurtadan bir ısırık aldığında da aynı ince inilti ağzından kaçtı. "Bunlar çok güzel."

"Yumurtalı omlet yaparım. İtfaiyenin Cumartesi sabahı toplantısı için oldukça kolay bir kahvaltı."

Yemeğe dalmadan önce gülümsedi.

Arkadaşça bir sessizlik içinde yemeklerini yediler, dışarıdan gelen tek ses rüzgârın sesiydi. Kar ve buz gece yarısından sonra pencerelere yağmayı bırakmıştı. Bir ara rüzgâr o kadar şiddetlenmişti ki Colby buzun evin ön cephesinin tepesindeki vitrayları kıracağından endişelenmişti.

Colby, "Buranın mimarisini her zaman sevmişimdir," dedi. "Çok sıra dışı."

"Babam burayı çok severdi. Yenilemenin bir sevgi işi olduğunu söylerdi."

Tabağına baktı, yüz ifadesi hüzünlü bir hal aldı.

"Kiliseleri eve dönüştürmenin moda haline geldiğini biliyorum," dedi yerine, "ama bu kilise zamanından önceydi. Vitrayları ve biraz açıklığı koruyabildikleri için memnunum."

Başını salladı ve kapı aralığından, mabedin yüksek tepelerinin hâlâ yerinde durduğu oturma odasına doğru baktı. "Çok güzel."

Peki neden kaşlarını çatmıştı? Burayla ilgili pek hoş anıları olmadığını tahmin ediyordu. Yoksa o hatırlayacak yaşa gelmeden taşınmışlar mıydı?

"Kesinlikle sıcağa yardımcı olmuyor," diye şaka yaptı, ancak bu sabah pantolonunu ve kazağını kat kat giyebildiği halde ara sıra titriyordu.

Sanki bir karar veriyormuş gibi başını salladı. "Bakın, bu şartlar altında burada olacağımı bilmiyordum. Biraz hava beklendiğini biliyordum ama bunun bir buz fırtınasına dönüşeceği hiç aklıma gelmemişti." Ona mahcup bir şekilde gülümsedi. "Ne yaptığınızı biliyor gibi görünüyorsunuz. Bana yardım edebilirsiniz çok memnun olurum."

"Elbette. Neye ihtiyacınız var?"

"Arka verandada odun yığını var. Üstü kapalı, o yüzden içeri getirmeye gerek olacağını düşünmedim. Ateş yakma konusunda iyi değilim, bu yüzden dün gece bir tane yakmanın ne kadar güvenli olacağını bilmiyordum. Bunu bizim için yapabilir misin? Oturma odasındaki sıcaklığa kesinlikle yardımcı olur."

"Öyle olmalı. Şöminelerle ilgili çok tecrübem var. Büyükbabamda bir tane vardı ve üniversite için kuzeye gittiğimde bir oda kiraladığım evde de bir tane vardı. Çalıştıracam."

"Teşekkür ederim."

Lavaboya giderken onun tabağını aldı.

"Bunu yapabilirim," dedi.

"Hayır, sen pişirdin, ben temizlerim. Zaten çok az bir şey. Ateşi tercih ederim," dedi omzunun üzerinden sırtarak.

Kulağa bir plan gibi geliyordu. Neden bu gülümseme onu bir milyon dolar gibi hissettirdi?

BÖLÜM 7

Noel romantizmi için burada değilim. İntikam için buradayım. Brynn bunu asla yüksek sesle söyleyemezdi. Bu bir balon gibi sönmez miydi?

Muhtemelen aklındaki son şey buydu. Öte yandan o, bunu çok fazla düşünüyordu. Keşke o rahat gülümsemenin ve ukalalığın görüntüsünü beyninden çıkarabilseydi!

Şu an için, hem kendi huzuru hem de tavan arasını arayabilmesi için onun başka bir yerde meşgul olmasına ihtiyacı vardı.

Colby dış giysilerini giymek için banyoya gitti ve Brynn de kendi giysilerini değiştirmek için yukarı çıktı. Kapıyı kapatmak yerine, onun aşağıdaki hareketlerini duyabilmek için açık bıraktı. Kendisini rahatsız edeceğini düşündüğü için değil, tam olarak ne zaman dışarı çıktığını bilsin diye.

Gece boyunca bir süre gizlice üst kattaki odaları olağandışı bir şey var mı diye kontrol etmişti. Colby alt katta uyuduğu için duvarlara vurmak bir seçenek değildi ama duvarlarda ve yerde saklanma alanı olarak düşünülebilecek herhangi bir şey aramıştı. Dolaplar bile temizdi. Maria'nın iyi toparlanmış olması aramayı çok daha kolay hale getirmişti.

Buradaki diğer tek seçenek tavan arasıydı ve bu da mantıklı geliyordu çünkü babasının onu saklamak için fazla zamanı olmamıştı. Colby'den istediği kısa görevi tamamlayamayacağını biliyordu ama en azından anormallik olup olmadığını kontrol edebilirdi.

Babasının kanıtı bu evde bir yerlerde saklıydı ve Colby'nin varlığının onu bulmasını engellemesine izin vermeyecekti.

Burada yaşadığı bir kez duyulduğunda, birileri onun gerçekte kim olduğunu anlayabilir ve zamanı dolabilirdi. Kavga kapısına gelmeden önce kanıtı sahip olmak daha iyiydi.

Ahşap çatı merdivenini yavaşça indirdi ve yere kadar uzattı. Kısa bir duraklama Colby'nin hâlâ dışarıda olduğunu gösteriyordu. Merdivenlerden tozlu tavan arasına çıkmak, beynindeki saatin tik taklarıyla birlikte sinirlerini de geriyordu ama bu işin yapılması gerekiyordu. Kullanılmayan alanın ona verdiği huzursuzluk hissine karşı kendini çelikleştirdi. Çatı katının iki ucundaki çok sayıda pencereden içeriye mavimsi beyaz bir parlaklık yayılıyordu. Öndeki vitray pencereyi taklit eden sivri kemer şekline bakılırsa bunlar kilisenin orijinali olmalıydı. Kesinlikle herhangi bir yalıtım sağlamıyorlardı. Oda buz gibiydi.

En azından, onu titreten şeyin bu olduğunu umuyordu. Küçük pencerelerden gelen gri ışık, köşelerde ve görebildiği kutuların etrafında çeşitli gölgeler oluştuyordu. Kilitli bir şey var mı diye hızlıca kontrol ettikten sonra duvarlara yöneldi.

Neyse ki uzun ve dar odanın sadece yarısı saklama kutularıyla doluydu. Eğer doğru hatırlıyorsa, çatı katı sadece binanın kutsal alandan kesilen arka bölümünün üzerindeydi. Oturma odasının orijinal tavanı hâlâ yerinde duruyordu ama geri kalanı üçe bölünmüştü: birinci kat, ikinci kat ve daha fazla konut alanı yaratmak için çatı katı.

Yaklaşırken görebildiği şeylerin çoğu, daha sonra göz atabileceği taşınma kutularına benziyordu. Bir köşede büyük bir sandık vardı ama onu kolayca açıp bir sürü eski giysi bulabildi. Dosya ya da fotoğraf yoktu.

Bu köşedeki dış duvarların hiçbiri bozulmuş ya da kesilmiş görünmüyordu. Lanet olsun. Bunun kolay ve çabuk olacağını ummuştı.

Dış kapının kapandığını duyduğunda kalp atışları sertleşti. Alt koridorda ayak sesleri duyulurken nefesini tuttu. Sonra odunlar ocağın üzerindeki metal kovaya düştü ve ayak sesleri yeniden dış kapıya yöneldi.

Daha umut verici bir şey bulma umuduyla karşı tarafa döndü. Sadece birkaç parça mobilya. Bulabildiği çekmeceleri açtı. Bir tanesinde evraklar vardı ama hızlıca karıştırdığında kayda değer bir şey göremedi.

İçine hızlıca bir göz atmak için kutuların üst kısımlarını çılgınca çekmeye başladığında kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Birkaç randevudan sonra diğer koridora döndü, ancak ayak parmaklarını kutulardan birine çarptı.

Sövdü, istismara uğramış ayak parmakları protestolarını zonklatırken dizlerinin üzerine çöktü. En aptalca şeylerden-

"Brynn? İyi misin?"

Merdivenlerden gelen ayak sesleri onu hızlı düşünmeye zorladı. Yere düştü ve çoraplı ayağını kavradı. Colby'nin üst koridorda durakladığını, sonra daha dikkatli bir şekilde tavan arası merdivenini tırmandığını duydu. Başı açıklığın kenarından yukarı fırladı.

"İyi misin?"

Onu yerde görünce aceleyle yukarı çıktı. "Burada ne yapıyorsun? Ne oldu?"

"Burada bir şey duyduğumu sandım, bir hayvan ya da onun gibi bir şey, bu yüzden araştırmak için yukarı çıktım. Ama ayağımı bu kutuya çarptım."

"Hava şartlarından dolayı bir şey içeri girmeye çalışsa şaşırmazdım." Onun yanında diz çöktü. "Nasıl hissediyorsun? Hareket ettirebiliyor musun?"

"Evet, sadece o anda kendimi iyi hissetmiyordum."

Şaşırtıcı bir şekilde, adam bir elini topuğunun altına, diğerini de bacağını kaldırmak için baldırına koydu. Avuç içleri, duyularının onun dokunuşuna odaklanmasına neden olan iki ısı noktası sağladı. Ağzı kuruyunca yutkundu. Ona hiçbir yerinin kırılmadığını göstermek için ayak parmaklarını oynattı. "Ayaklarıma daha fazla dikkat etmeliydim."

Öyle de yapmalıydı, yoksa dışarıya yaptığı gezintilerden birinde merdiveni yukarı koyabilirdi ve onun bundan haberi olmazdı. Ona yaslanmayı ve o sıcaklığı her yerinde hissetmeyi dilemeyeceğinden bahsetmiyorum bile. Onun nesi vardı böyle? Neden şu anda hiçbir şey plana uygun gitmiyordu?

"En iyilerimizin bile başına gelir." Ayağını tekrar aşağı indirdi, sonra topuklarının üzerinde arkasına yaslandı, onu beklenmedik bir şekilde eksik hissettirdi ve etrafına baktı. "Acaba Maria bunlar için geri gelecek mi?"

"Bu konuda hiçbir şey söylemedi." Ona evi satmanın Maria'ya değil kendisine bağlı olduğunu söyleyecek değildi. Sahibi hâlâ babasıydı. Maria bunca yıldır evin titiz bekçiliğini yapmış, gerçek durumu kimseye açıklamamıştı.

ve ancak bunu talep ettikten sonra yapardı. Brynn onun sağduyusuna her zaman minnettar olmuştu.

"Acaba başka ne bıraktı?" Colby sordu.

Kızın tekmelediği kutunun kapağını kaldırarak bir ıslık çaldı. "Eski mutfak aletlerine benziyor." Yüzünü buruşturdu. "Acımasına şaşmamalı."

Gülmek zorunda kaldı ama adam bir sonraki kutuya geçerken hemen, "Belki de onun eşyalarını karıştırmamalıyız," dedi.

"Onun olmayabilir. Kim bilir?" Ona sırttı. "Ayrıca, sıkıldım."

Birkaç kutu ötede, "Bazı bebek eşyaları. Başka birinin olmalı, çünkü Maria'nın hiç kızı olmadı."

Brynn omzunun üzerinden bakınca, gecelik benzeri uzun bir elbise giymiş, başı sarı buklelerle dolu bir kız çocuğunun fotoğraflarını gördü.

"Oh...o benim."

Sırtarak ona baktı. "Gerçekten mi?"

Bebegiinin hazinelerinden bazılarını görmenin beklenmedik duygusu sadece başını sallamasına izin verdi. Parmaklarını el işlemesi pembe beyaz bir battaniyenin ve birkaç çerçeveli fotoğrafın üzerinde gezdirdi. "Bunların burada olduğunu bile bilmiyordum. O zamana ait sahip olduğum tek şey doğum belgem ve Rocky."

Başını kaldırdığında Colby'nin kendisini o kadar dikkatle izlediğini gördü ki bir an paniğe kapıldı. Hayatı boyunca arka plana karışmıştı ama Colby onu gerçekten görüyor gibiydi.

"Kim o?" diye sordu.

Yarı gülümsedi. "Babamın beşinci yaş günümde bana verdiği doldurulmuş bir ejderha." Sırlarını ve korkularını ona anlattı. Korktuğunda sarıldığı. Her gece onunla uykuya dalarmış.

Güvenli bir yer bulmak için tüm ülkeyi koşarak geçtikten sonra geçmişle olan tek bağlantısı.

Sanki ona duyguları için biraz mahremiyet tanımak istercesine bir sonraki kutuya geçti. "Oh evet! Bazı izgi romanlar. En sevdiğim tür değil ama zaman geçirmeye yardımcı olabilir. Ve bakın, oyun kartları." Onları havaya kaldırdı. "Hiç oyun biliyor musun?"

Bebek kutusunun kapağını yerine koyarken duygularından sıyrıldı.

"Öyle mi? Babam hastayken onunla her türlü oyunu oynardık ama poker ve okey en sevdikleriydi. Ayrıca bir deste solitaire de dağıtıyorum."

"Aynen," dedi sırtarak.

İşin havasına girerek, Brynn'in bazılarını hayal meyal ailesine ait olarak hatırladığı, bazılarını ise hiç hatırlamadığı birkaç kutuya daha baktılar.

Bagajın kapağını kaldıran Colby giysileri karıştırmaya başladı. Yığının içinden yetişkin boyunda bir eşofman altı çıkardı. "Evet, efendim!"

"Bu çok garip. Maria burada yaşarken evli değildi."

Colby araştırmaya devam etti. "Belli ki Maria'nın çocuklarıyla hiç tanışmamışsın. Daha liseye bile başlamadan onun 1.80'lik boyunu aştılar. Biraz kısa olabilir ama ne kadar sürerse sürsün aynı kıyafetleri giymek zorunda kalmamak güzel olacak."

Brynn biraz endişeliydi - günlerce Colby'yle burada mahsur kalma fikri eskisi kadar güçlü gelmiyordu.

Başka bir kutuya göz atan Colby, "Jackpot!" diye bağırdı. "Bu da ne?" İçine bakmak için eğildi.

Karmakarışık bir ışık demetini havaya kaldırdı. "Noel süsleri."

"Bunların çalıştığından şüpheliyim," dedi kadın elini sallayarak.

Başını. Ne kadar zamandır burada olduklarını kim bilebilirdi ki?

"Göreceğiz. Noel'e iki gün kaldı. Evi süslerden arındıramayız!" Birkaç kutu süs topladı ve merdivenlere yöneldi. "Çizgi romanlar için geri geleceğim."

O dikkatle merdivenden inerken, Brynn etrafına hızlıca bir göz attı. Buraya kesinlikle bunun için gelmemiştii ama duvarları daha kapsamlı bir şekilde araştırmanın bir yolunu bulması gerekecekti. En azından bu onu meşgul ederdi. Yapacak bir işi olursa belki de bu kadar sinirli olmazdı.

Böylece acıktığı diğer şeyleri aklından çıkarabilirdi.

BÖLÜM 8

COLBY, kabul etmek istemese de heyecanının Brynn'e geçtiğini görebiliyordu. Büyük boy kutuyu oturma odasına taşıdı ve sehpanın ortasına koydu. Sonra Noel ağacı süsünü almak için mutfığa döndü.

Bunu boş ocağın ortasına koydu. "Şeref yeri," dedi ona doğru bir sırtış fırlatarak.

O da karşılığında gülümsedi. Söz veriyorum.

"Annem bana her zaman atmosferin her şey demek olduğunu öğretti, bu yüzden sahneyi hazırlamalıyız."

Kadının kaldırdığı kaşlarını görmezden geldi ve şöminede ateş yakmaya başladı. Neyse ki bacadaki her şey düzgün çalışıyor gibiydi. Sonra mutfığa döndü ve dolapta gördüğü bazı paketlerle ikisine de birer fincan sıcak çikolata yaptı.

Kupaları geri getirdi ve üzerinde küçük sevimli bir kardan adam olan kupayı Brynn'e uzattı. "Hiç krem şantim ya da şekerlemem yok, bu yüzden sade olması gerekecek."

Elindeki fincanı kanepenin yanındaki masaya bırakarak kutuya geri döndü. "Bakalım burada neyimiz varmış," dedi. "Kırmızı ve yeşil renklerde klasik cicili bicili çelenk."

Kutudan uzun ipleri çıkardı ve odanın etrafına baktı. Ocağa odaklanarak iki rengi etrafında döndürdü

birbirlerine bağladılar, sonra da cicili bicili ipi örtünün arkasındaki bir çıkıntıya serdiler. "Güzel fon."

İki şapka kutusu vardı. Biri altın yaldızlı küçük cam toplarla doluydu, diğeri ise melekler, Noel ağaçları, çelenkler ve benzeri klasikleri kapsayan el boyaması seramik süslemelerle. Cam topları Brynn'e uzattı. "İyi ki bunların askıları var."

Her iki kulağına birer çelenk süsü tuttu. "Çok daha kolay takılıyor. Bunlar benim rengim mi?"

Brynn şöyle bir baktı, sonra güldü. "Çok aptalsın."

"Eğleniyorsanız hayatı kolaylaştırır. Sen de denemelisin." Hemen ayıldı. "Nasıl yapıldığını öğrendiğimi hiç sanmıyorum." O zaman ona öğretmek için elinden geleni yapacaktı.

Kutudan kırmızı ve yeşil ekose papyonlu, tamamen 90'lara ait oyuncak ayılar çıkardı ve onları şöminenin iki ucuna yerleştirdi. "Yetişkin hayatının en trajik yanlarından biri eğlenmeyi unutmamızdır." Elinde büyük ampullü Noel ışıklarıyla durakladı. İnsanların artık "retro" olarak adlandırdığı bu görünüm Colby'nin her zaman hoşuna gitmişti. Bu tarz artık geri dönüş yapıyordu ama bunlar kesinlikle orijinaldi.

"Sanırım eğlenmek için aptal olmamız gerektiği izlenimine kapılıyor ve yetişkinler aptal olarak görülmek istemiyor." Kaşlarını oynattı ve kızın kıkırdamasına yol açtı. "Gördüğünüz gibi, benim böyle bir sorunum yok."

"Bir şekilde öyle bir izlenim edindim."

"Bazı çok ciddi durumları çok daha kolay hale getiriyor. Ama genel olarak nasıl eğleneceğimizi unuttuk. Sorumluluğu bir kenara bırakın ve sadece eğlenin." Işık karmaşasındaki düğümleri çözmeye başladı. "İstemediğiniz sürece ebelemece oynamak zorunda değilsiniz ama sessizce gün batımını izleyin. Kardan adam yaparsın. Pişirmek, eğer hoşuna gidiyorsa. Bir el işi yapmak. Hepsi iyi."

Brynn sessiz kaldı ama nefes alış verişinin hızlandığını duyabiliyordu. Ona doğru baktığında, pencereden dışarı, buzla kaplı avludaki güneşin parıltısına dikkatle baktığını gördü.

Belki de vaaz verir gibiydi? Ne de olsa Brynn kadar gergin birini nadiren görmüştü. Sözleri eve çok yakın olabilirdi. Başka bir yöne gitme zamanı.

"Büyükbabamın çiftliğinde büyürken pek çok unutulmaz Noel yaşadık, ama biri kesinlikle diğerlerini geride bıraktı. Wanna

duydun mu?"

Kutuyu tekrar karıştırmak için pencereden geri döndü. "Elbette."

"Her yıl büyükbabamın arazisinde bir ağaç keserdik ve bir yıl onunla eve bir ziyaretçi getirdik."

Brynn durup ona baktı. "Olamaz."

"Evet. Bir sincap. Beni şaşırtan şey, onu eve kadar taşıırken ağaçta kalmasıydı. Dışarıdaki standı kurduk. Her şeyi. Hiç sesi çıkmadı. Sonra onu içeri aldık ve bum- Mississippi sincabı yeniden canlandı. Zıplayan sıralardan bahsediyorum!"

Brynn'in kıkırdamasını duyunca göğsü ısındı. Kolalı dantel bir meleği çelenge bağladı, sonra parmaklarıyla kanatlarını çizdi.

"Oregon'daki ilk Noelimizde kesinlikle hiç dekorasyonumuz yoktu," dedi. "Ve çok az paramız vardı. Bir Noel geçirmeyeceğimizi düşünmüştüm ama babamın Noel'i kaçırılmayacak kadar çok sevdiğini bilmeliydim."

Colby ışıkları fişe taktı, hepsi yandığında sevindi, sonra onları çelenkle aynı yollara yerleştirdi. Tavan tepelerinin izini sürmek güzel olurdu ama muhtemelen şu anda merdivene çıkmak güvenli değildi. Düşerse hastaneye gitmesinin imkânı yoktu.

Brynn anılarla dolu yumuşak bir sesle devam etti.

"Bizi iki saatten fazla bir sürede bir sonraki kasabanın kenarındaki küçük bir indirim mağazasına götürdü ve yandaki arsadan küçük bir Charlie Brown ağacı satın aldı. Sonra içeri girdik ve ışıklar, süsler ve çoraplar aldık. Bir ton şey almış gibi geldi ama bahse girerim sadece elli dolar harcamıştır. Birlikteydik. Güvendeydik. Asıl önemli olan buydu."

Colby'nin aklından bu son cümleyi sorgulamak geçiyordu ama onun dikkatini bu konuya çekmek istemedi. Onun yerine, "Annen nerede?" diye sordu.

"Ben doğduğumda ölmüş. Babam hastaneye zamanında yetişemediklerini söyledi. Sadece ben ve babam kaldık."

Doğru ya. "Annemin Bay Asher'ın dul olduğunu söylediğini hatırlıyor gibiyim."

Brynn dondu kaldı, sanki önemli bir şeyi açığa vurmuş gibi korkuyordu. Yüzünü görmek için arkasını döndü ama kadın başını sallamaya başladı.

"Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama lütfen kimseye söyleme."

Endişeyle bir adım daha yaklaştı. Neden böyle bir tepki versin ki?
"Neden olmasın? Sorun nedir, Brynn?"

Elleriyle yüzünü kapattı, nefesi o kadar hızlı geliyordu ki bayılacağından korktu. Onu rahatlatmak umuduyla ellerini omuzlarına koydu. En rahatlatıcı kurtarıcı sesini kullanarak, "Sorun yok Brynn. Her ne olursa olsun, seni güvende tutacağım."

Başını tekrar salladı, sonra ellerini bırakıp onun gözlerinin içine baktı. Ela irisleri neredeyse gözbebekleri tarafından yutulmuş gibiydi.
"Bana yapacaklarından korkuyorum."

"Anlamıyorum." Şimdiye kadar konuştuğu hiçbir şeyin izini süremiyordu. Yine de ona şu anda kim olduğu hakkında çok az şey anlatmıştı.

"Hiçbir şey söylememeliydim." Birkaç derin nefes aldı. "İnsanların yakınlaşmasına izin vermek sizi savunmasız kılar."

Onu rahatlatmak umuduyla bir an için omuzlarını sıktı. "Çoğu insan için buna değer. Evet, savunmasız olmak korkutucudur ama iyi bir şeydir."

"Neden?"

"O zaman her zaman arkanızda biri var demektir."

Bütün vücudu hareketsiz kaldı. Bakışları Colby'nin gözleriyle bir kez daha buluşana kadar kalktı. "Ama onlara güvenebileceğini nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

Sıcak avuçlarını kızın yanaklarına bastırmak için uzandı ve dudaklarını kızın dudaklarına yaklaştırarak yüzünü okşadı. İçten içe bu anın çok önemli olduğunu biliyordu ama nedeninden emin değildi. Ona ve babasına ne olmuştu? İlkokulda otobüse ilk kez binmediği günden beri merak ediyordu. "Dene beni."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Babam bir fotoğrafçıydı," diye fısıldadı, kelimeleri yavaştı ama hız kazanıyordu. "Yani, o bir çiftçiydi. Bütün bu topraklar hâlâ onun. Ama aynı zamanda inanılmaz derecede yaratıcıydı, ister bir evi yenilesin, ister okul oyunu için bana kostüm yapsın, ister fotoğraf çeksin."

Derin bir nefes alarak ayaklarının üzerinde kaydı. Colby ikisini de halının üzerine yatırdı, böylece yüzleri ateşe dönük oturabileceklerdi. Alevler onu büyülediği, dikkatini dağıttığı için belki anlatmak biraz daha kolay olacaktı. Ama kolunu onun omuzlarına dolamaktan kendini alamadı.

"Şehirdeki tüm büyük etkinliklerin, bazı kiliselerin de fotoğraflarını çekti. Bir gün yanlış, korkutucu bir şeyler gördüğünü fark etti. Elinde olmaması gereken bir şeyin fotoğrafları vardı. Kimsenin fark etmeyeceğini düşünmüştü."

Colby onun titreyen nefesini göğüs kafesinde hissetti.

"Ama insanların zarar görmeye devam etmesine izin veremezdi, bu yüzden daha fazla fotoğraf çekti. Bu sefer, kasıtlı resimler. Ve birileri bunu öğrendi. Sonra bir sonraki hedefin ben olacağımdan endişelendi. Buradan ayrıldığımızda babam beni gecenin bir yarısı sürükleyerek dışarı çıkardı, birilerinin peşimize düşmesinden korkuyordu."

Uzun bir süre sessiz kaldı, bakışları odaklanmamıştı, sonra devam etti. "Hikayeyi bir araya getirmem yıllarımı aldı. Ölüm döşeginde bana o resimlerin bu evde bir yerde olduğunu söyledi. Onları saklamış çünkü kimsenin bulmasını göze alamamış. Ben de onlar için geri geldim."

"Neden?" Colby fısıldadı, onun cevabına hazır olduğundan emin değildi.

Brynn meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve buzlu pencereye karşı silüetini mükemmel bir şekilde görmesini sağladı.

"Çünkü onlara bunu ödetmeyi planlıyorum."

BÖLÜM 9

ZAVALLI KIZLAR.

Panik Brynn'in boğazında yükseldi. Daha önce hiç kimseye anlatmamıştı. Babası bile sadece ağır kesici ilaçların etkisi altındayken bu konudan bahsetmişti. Neden bir şey söylemişti ki?

Her şeyden çok, çenesini kapalı tutması gerekiyordu.

Ama arkanda birinin olmasıyla ilgili tüm o konuşmalar onu kendine çekmişti.

Babasıyla bunu yaşadığını düşünmüştü ama o savunmasız değildi, değil mi? Sırlarını saklamıştı ve işte buradaydı -tek başına- onun fedakârlığına değmeye çalışıyordu.

Ellerini yüzünde ovuşturdu. Her şey çok karmaşıktı ve hiçbir çıkış yolu yoktu.

Colby aniden havayı içine çekti. Ellerini bırakarak hızla etrafına bakındı. Neyin yanlış olduğunu anlaması bir an aldı. Karşılarındaki ateş hâlâ yanıyor olsa da, diğer her şey sönmüştü. Tepe lambası, yan masa lambası, Colby'nin fişe taktığı Noel ışıkları.

Hepsi karanlıktı.

"Elektrikler kesik," diye nefes aldı.

Onun damarlarında dolaşan panik duygusu onda yok gibiydi. "Muhtemelen hatların üzerine bir ağaç devrilmiştir. Aslında daha önce böyle bir şey olmadığına eminim."

"Hazırlanmalıyız." Şömineye doğru koştu, oluşan kömürleri yaymak için perdeyi geri çekti ve alevlerin üzerine birkaç parça daha odun yerleştirdi.

"Ekstra odaları kapatmamız, yatakları buraya çekmemiz ve bu odayı en sıcak oda haline getirmemiz gerekecek."

Ayağa kalktı ve parmaklarıyla görevleri saymaya başladı. "Buzdolabındakileri buzun içine koyun. Boruların donmaması için suyu damlamaya ayarlayın. Rüzgârı kapıların altından uzak tutmak için havluları yere koyun..."

"Soru?"

Colby'nin elini kaldırdığını görmek için ona doğru baktı.

"Evet?" "Ateş yakmayı bilmediğini sanıyordum?"

"Yalan söyledim." Belki de bu şekilde söylememeliydi. "Aslında, nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu. Sadece tavan arasını aramak için bir şansa ihtiyacım vardı."

Adamın yüzündeki hayal kırıklığı ona çarptı.

Ona her şeyi anlatmalı mıydı? Tüm bunlarla tek başına yüzleşmek korkutucuydu. Babasının öleceğini öğrendiği andan beri öyleydi. Doğru seçimi mi yapıyordu? Babasının kendi hayatına dayanarak isteyeceği bir seçim değildi bu.

Süs eşyası satan kadının sözleri aklına geldi: *Maceralar bizim için iyidir. Bizi yeni yönlerle götürürler. Asla bulamayacağımız yollara.*

"Gerisini araştırdım. Oregon'da çok fazla şenlik ateşi yaktık ama hiç buz fırtınasıyla uğraşmak zorunda kalmamıştım, bu yüzden tüm olasılıklara karşı hazırlıklı olmam gerektiğini düşündüm. Buz fırtınası için ne yapmam gerektiğini internetten araştırdım."

Hafifçe geri adım attı. Bu onu rahatsız etmemeliydi ama ediyordu. "Yani kötü havada buraya geleceğini biliyordun?"

Başını salladı. "Aslında bu şekilde planlamıştım. Kimse burada olduğumu öğrenmeden buraya gelip arama yapabilirdim. Böylesi daha güvenli."

Sanki kızın söylediklerini düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "Bunun için seni suçlayamam. Aslında çok akıllıca bir plan."

"Sadece seni planlamamıştım," dedi dudaklarını hafifçe gererek.

Başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sormadan edemedi. Her nasılsa artık ona her şeyi anlattığına göre, onun ne düşündüğü gerçekten önemliydi.

"Henüz emin değilim." Bir elini kumral saçlarının arasından geçirdi. "Babanın neden korktuğunu biliyor musun?"

"Tam olarak değil."

Söylediklerine tam olarak inanmadığını belli eden sorgulayıcı bir bakış attı.

"Tek bildiğim, kaybolan kızlarla ilgili olduğu ve sıradakinin ben olacağımı düşündüğü."

"O zaman neden buraya geri döndüğünü hâlâ anlamış değilim."

Çoğu insanın yapmayacağı bir seçimi ona nasıl anlatabilirdi? "Babam güçlü bir adamdı. Anne ve baba olmak ve burayı ayakta tutmak için öyle olmak zorundaydı. Ama gördüğü her şey onu korkuttu ve bu korku onu zayıflattı. Onu asla yenemezdi. Eğer bunu kimin yaptığını bulursam, vazgeçtiği her şeyi onlara ödeteceğim. Zaten çok şey kaybetmişken bir de bunları kaybetti."

Colby sanki anlamaya başlıyormuş gibi başını salladı. "Baskı altındayım. Çoğu insan gider ve eve hiç dönmezdi. Sanırım senden biraz korkuyor olabilirim." Kıkırdadı ve sonunda ona tamamen baktı. "Belki de *seninle* bir evde kapana kısılmaktan endişelenen ben olmalıyım."

"Sana asla zarar vermem Colby."

"Yani artık yalan yok mu?"

Buna söz verebilir miydi? "Artık yalan yok" demeden önce sadece bir saniye düşündü.

"O zaman aramaya başlasak iyi olur."

Vay canına, bu hiç de beklediği bir şey değildi. Kabul belki ama yardım değil. "Bana yardım edecek misin?"

"Bu daha güvenli bir alternatif gibi görünüyor. Ne arıyoruz?"

Omuz silkti. "Kilitli bir kutu ya da saklanmış bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Aksi takdirde Maria şimdiye kadar onu bulmuş olurdu."

"Ona vereceğini düşünmüyorsun değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Onu böyle bir tehlikeye atmazdı, özellikle de bekâr bir anne olduğunu bile bile. Yönetim şirketini tutmasının bir başka nedeni de bu. İkisi arasında bir tampon oluşturdu, böylece biri sorarsa nerede olduğunu bilmediğini dürüstçe söyleyebilirdi."

"Akıllı adam."

Brynn etrafına, astıkları süslere baktı. "Pek çok açıdan öyleydi. Zeki. Duygusal. Toprağa değer verirdi ve

başkalarının göremediği pek çok şeyi görebiliyordu. Ama herkes gibi onun da zayıf yönleri vardı."

Onu daha küçükken sadece iki kez içerken yakalamıştı, o da gece geç saatlerde, o yattıktan çok sonra. Genç kızken bulunma ya da insanlarla etkileşime girme konusunda tuhaflıkları olsa da, daha iyiydi... ta ki kanser teşhisi konulana kadar. O zamana kadar tedavi için çok geç olmuştu. Bir doktora görünmek için çok uzun süre beklemişti.

Colby, "Ortalık nispeten sıcakken tavan arasından başlayalım," diye önerdi. "O zaman giderken evi de kapatabiliriz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye onayladı Brynn.

Birkaç saat sonra ikisi de yorgun ve üşümüş bir halde ateşin önüne yığıldılar. Colby getirdikleri taze odunlardan birkaç parçayı kısık ateşin üzerine koyarak ateşi yükseltti.

Brynn iç çekti. "Elimizde tozlu giysiler ve üşüyen ayaklardan başka bir şey yok. Yeni bir çift gözle daha fazla şey bulabileceğimizi umuyordum."

"Ama bir de şu açıdan bakın, nerede olmadığını biliyoruz."

Her zaman iyimser.

"Doğru." Beyni dışarıdaki rüzgârın ılık sesine uyum sağlayarak onu hayal kırıklığı hissinden uzaklaştırdı. "Keşke başka nereye bakacağımı bilseydim."

"Bu gece izin yapalım, sonuçta bir yere gitmiyoruz. Sabah yeni bir başlangıç yapabiliriz."

"Bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum." O zaman içindeki gerginlik hissinden kurtulabilir.

"Biliyorum. Ama bugün yeterince şey yaptın. İhtiyacın olan şey biraz gevşemek, özellikle de gece boyunca ateşi sırayla yakmamız gerekeceği için."

"Yani bunu tek başına üstlenmeyeceğini mi söylüyorsun?" diye alay etti.

"Artık yapabileceğini bildiğimden değil."

Dilini ona doğru uzattı. "Peki. Bizi sıcak tutmak için katkıda bulunacağım."

"Üzerime düşeni seve seve yaparım. Sıcak bir banyoya ne dersin?"

Brynn sıcak su dolu bir küvete girme düşüncesiyle kaslarının gevşediğini hissetti. "Bu harika olurdu ama sıcak su ısıtıcısındaki suyun çoktan soğumuş olduğunu tahmin ediyorum."

"Sorun değil. Ateşin üzerinde biraz ısıtabiliriz."

"Bu sonsuza kadar sürmez mi?"

"Bundan şüpheliyim." Şöminenin içindeki bir kancayı işaret etti. "Görünüşe göre şömine yemek pişirmek için çoktan kurulmuş. Ev ne kadar eski olursa olsun, bu şekilde elektrik kesintilerinin olabileceğini tahmin ediyorum. Maria'nın muhtemelen özellikle su ısıtmak için tencereleri vardır. Gidip kontrol edelim."

Elbette, ateşin üzerine asmak için mükemmel olan kulplu birkaç büyük tencere vardı. Colby onları doldurduktan sonra ağır yükleri ısıtmak için oturma odasına taşıdı. Onlar işlerini yaparken o da banyoda birkaç mum yaktı. Banyoyu ısıtmanın bir yolu yoktu ama en azından bir şeyler görebileceklerdi.

Derin ayaklı küvete biraz soğukla karışacak kadar sıcak su doldururken duvarların ve armatürlerin üzerinde gölgeler dans etti. Her şeyin ne kadar romantik görüldüğünü düşünmek istemiyordu.

Ama kendini durduramadı.

"Sen devam et ve ısılat," dedi. "İşiniz bittiğinde biraz daha ısıtacağım."

Brynn kapı aralığında duraksadı, önündeki ateşli mutluluk ile arkasında duran adam arasında kaldı. Çok fazla düşünmesine izin vermeden -her zamanki çöküşü- omuzlarının üzerinden baktı. "Ya da bana katılabilirsin."

BÖLÜM 10

COLBY o güzel mavi-yeşil gözlere baktı ve kendini bir kaya ile çok zor bir yer arasında sıkışmış buldu. Umutsuzca evet demek istiyordu ama burada olanların sadece bir minnettarlık ürünü olmasını da istemiyordu.

Dışarıdan bakıldığında rahat bir adam gibi görünebilirdi ve çoğunlukla da öyleydi ama düşüncesiz davranmaması gerektiğini bildiği birkaç şey vardı.

Yavaşça başını salladı. "Evet demek istiyorum tatlım, ama bu kendini yapmak zorunda hissedeceğin bir şey değil."

"Kesinlikle bilmiyorum. Bu konuyu çok daha önce de açabilirdin ama açmadın. Bunu gerçekten takdir ediyorum. Ama seni istiyorum... sadece istekliysen."

"Bu kesinlikle bir sorun değil." Colby'nin vücudu tüm bu konuşma boyunca ona çenesini kapamasını ve evet demesini söylüyordu.

"O zaman bana katıl. İki taraf için de zorunluluk yok."

Brynn'le tanışmakla ilgili hiçbir şeyin bu kadar basit olmayacağını hissediyordu ama bu kolay kolay hayır diyebileceği ve çekip gidebileceği bir an değildi.

Eşikten geçerken kapıyı arkasından açık bıraktı ki içeriye girebilecek her türlü sıcaklık girebilsin. Adamın ilk birkaç adımında pozisyonunu korudu, sonra cesaretini kaybetmiş gibi arkasını döndü. Kuvete birkaç adım kalmıştı ki adam onun koluna uzandı ve yüzünü ona dönmesi için yavaşça geri çekti.

Odadaki mumların titrek ışıkları yüz hatlarında gölgeler ve vadilerden oluşan bir myri- ad yaratarak ifadesini ondan gizliyordu. Yine de bir şekilde onun içinde titreşen enerjiyi hissedebiliyordu. Arzuyu. İhtiyacı. Umutsuzca karşılamak istediği bir şey.

Bu her neyse sonsuza kadar sürmeyebilirdi. Hatta bir gece bile sürmeyebilirdi. Ama bu an, onları geride tutmaya cüret eden her ne güç olursa olsun, ikisinin de ileriye taşıyacağı bir anı olacaktı.

Colby parmaklarını açıp kadının şakaklarındaki gür saçlara daldırdı ve saç tellerini geriye doğru okşadı. Saçları ipeksi ve kalın bir his veriyor, parmaklarının ve avuçlarının üzerinde kayıyordu. Brynn'in yüz hatları gevşedi, bu hissin içinde erirken göz kapakları kapandı.

Kadının kısık iniltisi havayı doldurdu ve Colby'nin merkezine doğru enerji fırlattı. Kasları gerildi. Aleti sertleşti. Ani tepkisi, ona ihtiyacı olanı verecek kadar uzun süre dayanabileceğinden şüphelenmesine neden oldu.

Ama denerken öleceği kesin.

Elleriyle kafatasının arkasını kavradı, sonra parmaklarını saçlarının etrafında dikkatlice sıkarak yumuşak bir çekme yarattı. Başının etrafında dolaşarak kafa derisindeki gerilimi olabildiğince serbest bıraktı. Boynuna ve omuzlarının üst kısımlarına ulaşabildiği kadarıyla masaj yaparken yüzündeki mutluluk ifadesi onu ödüllendirdi.

Brynn'in kasları o kadar gergindi ki, sanki hayatı boyunca dünyanın yükünü omuzlarında taşımış gibiydi. Colby, geçmişini göz önünde bulundurarak öyle olduğundan şüpheleniyordu. Ondan beklendiği için değil. Ama o böyle biri olduğu için. Yaşlandıkça babasının ona yaslanmasına izin vermişti, bunun ona vereceği zararı fark etmemişti.

Ama Colby bu yükü onunla birlikte omuzlamaya hazırdı. Tek başına savaşmak zorunda kalmaması için onun yanında duracaktı - eğer tüm bu senaryonun sonucu buysa.

Emin adımlarla, pazen gömleğini omuzlarından kaydırıp ve yere düşmesine izin verdi. Vücudunun ön kısmından aşağı doğru kayarak tişörtünün etek ucuna ulaştı ve tişörtü kendisiyle birlikte çekerek yukarı doğru ilerledi. Teni sıcak ve pürüzsüzdü. Bu sıcaklık ten tene olma arzusu yaratıyor, aralarındaki sıcaklığı katlıyordu.

Gömleğini çıkarabilmesi için kollarını kaldırdı. Sütyeninin ön kopçası takip etmeyi kolaylaştırdı. Yumuşak göğüslerinin, düz omuzlarının ve pembe meme uçlarının belirgin kıvrımlarını izlemek için kısa bir an ayırdı. Ama giderek artan arzusu uzun süre oyalanmasına izin vermedi.

Kızın savunmasızlığı içinde yalnız hissetmesini istemediği için kendi kıyafetlerini çabucak çıkardı. Nefesinin yükselişi ihtiyacını besliyor, eşofmanının sadeliğine minnettar olmasını sağlıyordu. Ellerini bel bandının altına kaydırmaktan kendini alamadı, sonra da kışının yuvarlak kıvrımlarını kavrayarak onu çıplak tenine doğru çekti. Nefes alışının sesi elektriği doğrudan kasıklarına gönderdi. Kumaşı itti, aynı anda hem minnettar hem de onu durdukları yerde almasını engelleyen malzemeden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Elleri denge için onun omuzlarını kavradı. Tırnaklarının hafifçe batması onu bir iniltiye zorladı. Kendini nefes nefese buldu, hâlâ sahip olduğu azıcık kontrolü de kaybetmeden önce ona odaklanmak istiyordu.

Uzaklaş. Yapması gerektiğini biliyordu ama onun tatlı teninin çekimine karşı koymak neredeyse imkânsızdı. Sadece buharlı suyun beklentisi onu tutuşunu kırmaya itti. Hızla onu gür kalçalarından ayak parmaklarının dar zarafetine kadar soydu.

Suyun sıcaklığı içine batarken tıslamasına neden oldu, vücudunu saran sıcaklık onu rahatlatmak yerine ihtiyacını artırıyor gibiydi. Brynn de suya girerken onu sabit tutmak için elini tuttu.

Beklediği gibi kendini büyük küvetin karşı tarafına yaslamak yerine, Colby'nin vücudunun üzerine oturdu ve sonra doğruca onun üzerine çöktü. Colby hem denge hem de bir nebze kontrol için dizlerini porselene dayadı. Kadının göbeğini karnında hissetmek, zonklayan sikine bu kadar yakın olmak, Colby'nin boğazını sıkarak kenarı kavramasına neden oldu.

Her şeyden çok, bu sefer onun için istiyordu. Ve eğer onun içine girdiği anda patlamamak için kendini tutabilirse, lanet olsun ki ona ihtiyacı olanı verecekti.

Bir iniltiyle ona doğru bastırdı, alt dudakları ıslak tenine yayıldı. Alnından terler boşandı. Onu hissetmek inanılmazdı.

Onu görünce daha da çok.

Doğrulurken mum ışığı kıvrımlarının üzerinde dans etti. Çok güçlü. Çok nazikti. Ellerini tekrar ona sürtünürken

göğsünü keşfetmek için yukarı kalktı, göğüs kasları ve meme uçları üzerinde süzüldü. Klitorisi sertleşmişti. Hissettiği aynı ihtiyaçla zonkladığını hayal etti.

Kendini tutmak çok zordu. Öne doğru eğildi ve yüzünü onun göğüslerinin iç kıvrımına yasladı. Kadının sırtı kamburlaşarak onu yüzüne daha da yaklaştırdı ve vücuduna daha çok bastırdı.

Kalçalarını kavrayarak, tatlı bir meme ucunu ağzına alırken onu bir ritim tutturmaya teşvik etti. İlkel emiş onu daha da yukarı çekti ama kendini ona odaklanmaya zorladı.

Vücudu karnına doğru aşağı yukarı kayıyor, tekrar geri çekilmeden önce sadece arka tarafıyla sikini fırçalıyordu. Haykırmak istedi ama onun yerine daha sert emdi. Birkaç saniye içinde kadın ona karşı ürperdi, uzun, alçak iniltisi havayı doldurdu.

Yumuşak bir teslimiyet yerine Brynn hızla kalçalarını kaldırdı ve sikini doğrudan en çok ihtiyaç duyduğu o çok yumuşak noktaya doğru yönlendirdi. Onun kılıfı hızlıydı. Bu kez haykırdı, kalçalarını eğerek kendini olabildiğince sıkı bir şekilde onun sıcaklığına gömdü.

Kendisine verdiği tek taviz buydu.

Neyse ki Brynn yumuşak ve tatlı şeylerle ilgilenmiyordu. Sıkı bir kavrama, volkanik sıcaklık ve sallanan kıvrımlarla onu her yönden bombardımana tutarak ona sertçe bindi. Kendini onun göğüslerine gömüyor, ulaşabildiği her eti emiyordu.

Tanrım, yardım et bana. Tam gerçeklikle bağını koparacağını düşündüğü anda Brynn çığlık attı. Vücudu Colby'nin kalçalarına, ellerine ve sikine kenetlendi. Colby kendini onun peşinden unutulmaya bıraktı.

Etraflarındaki su yavaş yavaş sakinleşirken, Colby'nin içine bir saygı ve merak duygusu yerleşti. Sanki bir zamanlar ruhani aydınlanma için inşa edilmiş bu binada Colby az önce eski şövalyeler gibi koruma ve hizmet etme sözü vermişti. Son bir yıldır amaçsızca yaşanmış bir hayata kesin bir yön verme anı.

Bilinmeyene karşı bile bu kadını her şeyiyle koruyacağından şüphe duymadığı bir an.

BÖLÜM 11

Küveti doldurup birbirlerini yıkarken rahat bir sessizlik içinde çalışıyorlardı. En azından Brynn'e öyle gelmişti. Yüzündeki gülümsemeden Colby için de aynı şeyin geçerli olduğunu tahmin ediyordu.

Bu noktaya nasıl bu kadar kolay ve hızlı gelebildiğinden emin değildi. Evet, yalnızlık ve yakınlık buna neden olmuş olabilirdi ama bir buz fırtınasında kilitli kaldığı herhangi bir adamla seks yapmayacağını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Colby farklıydı. Ve bu ona farklı hissettirdi.

Hem onun hakkında hem de ne için burada olduğu hakkında. Hâlâ fotoğrafları bulmaya niyetliydi ama oradan nereye gideceği artık o kadar kesin görünmüyordu. Belki de saklandığı yeri bulduğunda güdüsü geri dönecekti. Her nasılsa, bu intikam fikri geçen yıl boyunca onu beslemiş olsa da, belirsizlikle bir sorunu yoktu.

Köprüye vardığında karşıya geçecekti.

"Sıcak çikolataya ne dersin? Ateşin üzerinde biraz su ısıtabilirim," dedi.

Colby ona gülümsedi ama sonra gözlerinde uzaklara dalan bir bakış belirdi. "Evde Noel kurabiyelerinden olmaması çok kötü. Onlarla harika olurdu."

"Pişirdin mi?" diye sordu lavabodaki dolaptan plastik bir sürahi doldururken. Kendi yaptığı çikolata parçacıklı kurabiyelerden daha fazla olmasını diledi.

Bunu yaşamasına izin vermeyecekti.

Bu bir kahkaha aldı. "Kesinlikle hayır. Annem küçük yaşta beni mutfaktan men etti, ocakla aram o kadar kötüydü. Genelde konserve, sandviç ya da dışarıdan yemekle yetinirdim. Ama büyükbabam beni sadece tatillerde satılan bir dolarlık kurabiyelere alıştırdı. Her mağazanın kendi markası var ama anladığım kadarıyla hepsi aynı yerden yapılıyor. Çelenk, çorap ya da kardan adam şeklinde şeker serpiştirilmiş kurabiyeler..."

"Ciddi misin?"

"Hey, o vanilyayı sıcak çikolata ya da kahveye batırmadan sakın eleştirmeyin. Aralık ayında 10 kilo almak için harika bir yol. Geçen yıl Noel'in ertesi günü gidip son kalanları satın aldım, böylece büyükbabam onları bir süre daha yiyebilecekti..."

Babasının son günlerini daha rahat geçirmesi için kendisinin de yaptığı o küçük şeyleri düşünürken, "Çok nazıksın," dedi.

Colby göz kırptı. "Ya da bencilce, çünkü onları ben de yedim."

Suyu kapatıp mutfığa doğru ilerlerken güldü. Sadece birkaç adım atmıştı ki sürahinin sapı *çatırdı* olarak kırıldı ve geri kalanı ağır bir şekilde yere yuvarlandı. Plastik bir *gümbürtü*yle yere çarpıp su ahşap zemine sıçrayınca Brynn'in nefesi kesildi. "Olamaz!"

Yandaki kâğıt havlular bir sürahi dolusu su karşısında pek işe yaramadı. Colby çekmecedен birkaç mutfak havlusu aldı ama havlular ıslandığında yerde hâlâ bir su birikintisi vardı. "Gidip bir banyo havlusu getireyim."

Harika. Elektrik olmadığı için bunları yıkamak için beklemesi gerekecekti. Umarım soğuk küflenmelerini engeller. Başka bir şey bulmak için mutfığa göz gezdirdi ama elinde hiçbir şey yoktu. Colby'nin dönmesini beklerken derin bir nefes aldı.

Ve su sesi duydum.

Lavaboya baktı ama kapalıydı. Olamaz, bir boru mu patlamıştı? Lavabonun altındaki dolapları açtı ama bu sesin daha uzaklardan gelmesine neden oldu. Onları tekrar kapatarak mutfığa döndü. Ani su sıçratma sesi yavaşlayarak sabit bir damlamaya dönüşmüştü ama sanki su uzaktan düşüyormuş gibi daha yüksek sesle geliyordu. Mutfak adasına doğru eğildi. Evin bir yeraltı boşluğu var mıydı?

Bu olabilirdi ama adada lavabo ya da boru yoktu. Colby odaya geri döndüğünde yere baktı. Su vardı.

Adanın kenarına doğru birikmiş. Evin altına mı sızıyor?

Colby çömelmeden önce yere birkaç havlu atarak, "Al bakalım," dedi. "Bu işimizi görür."

Brynn, su adanın altı n d a n sızarken şaşkın şaşkın bakmaya devam etti. Aklında bir fikir şekillendi.

"Hey, iyi misin?" Colby sordu.

Yavaşça bakışlarını Colby'nin bakışlarına doğru sürükledi. "Colby?"

Bir an kaşlarını çatı, sonra yere baktı. Daha yakına eğildi. Brynn fısıldadı, "Duyuyor musun?"

Zihninde haritasını çıkarır gibi mutfağa baktı, sonra tekrar adaya döndü. "Evet, duydum."

Bir süre daha inceledikten sonra ıslak su birikintisinin üzerinden geçerek adanın ucuna gitti. "Dikkat et."

Colby her bir köşeyi sıkıca kavrayarak önce bir yöne sonra diğerine doğru çekti. Brynn kaşlarını çatarak izledi. Babasının kastettiği bu olabilir miydi? Saklanma yeri evin altında mıydı? Çoğu yer altı boşluğu küçük kutuları alacak kadar büyüktü ve çok az insan oraya bakmayı düşünürdü.

Tam "Belki de dışarıdan girmeniz gerekiyordur?" dediği anda derin bir *çatlak* oluştu. Bir açıklık aradı ama adada hiçbir şey göremedi.

"Bak," dedi Colby, yerdeki köşeyi işaret ederek.

Ahşap döşeme yerinden oynamış, kim bilir kaç yıllık eski yiyeceklerin ve tozun kurumuş, ufalanmış gölgesini bırakmıştı. Belki de...

Gözleri buluştu ve tutuştu. Bu o olmalıydı.

Colby tek kelime etmeden onun yanına geçti ve iki elini de adanın kenarına sıkıca yerleştirdi. Brynn kendi ellerini onunkilerin yanına koydu ve öne doğru eğilerek dirseklerini büktü. Birlikte derin nefesler aldılar ve ittiler.

İlk santim tamamen dirençliydi, sonra aniden ada serbestçe onlardan uzaklaştı. Brynn tökezledi ama Colby'nin kolu düşmeden önce onu yakalamak için uzandı. Karanlık bir deliğe doğru bakarken nefesi kesildi.

"Bu da ne?" diye mırıldandı.

Burası daha önce gördüğü hiçbir yeraltı boşluğuna benzemiyordu.

Adanın tüm hatları, yılların mutfak kalıntılarıyla yerinde tutulmuş gibi görünüyordu. "Sence Maria bunu hiç açmış mıdır?" Brynn sordu.

Colby bakmaya devam etti. "Hiç sanmıyorum. Belki de burada olduğunu bile bilmiyordu."

Bir ürperti Brynn'in omurgasından aşağı doğru ilerleyerek Colby'nin dikkatini çekti. Elini bırakıp onunkini sıktı. "El fenerini getireyim. Umarım piller biraz daha uzun süre dayanır."

Saniyeler içinde geri döndü. Işığı açıp, deliğin içine doğru tuttu. Aslında tam olarak bir delik değildi.

Bir merdiven boşluğu.

Brynn karanlığa doğru inen sağlam merdivenlere benzeyen şeye iyice bakabilmek için biraz öne eğildi. "Bir kiler olabilir mi?"

Colby derin bir nefes aldı. "Umarım öyledir. Ama Maria neden bir kilerden haberdar olmasın ki? Ne de olsa çiftlikte yaşıyordu ve muhtemelen her yıl yiyecek konservesi yapıyordu." Mutfağın uzak tarafındaki büyükçe kiler kapısına baktı. Sonra başını salladı. "Önce ben aşağı ineyim."

Brynn içgüdüsel olarak onun kolunu tuttu. "Ya güvenli değilse?"

Yüzündeki gergin ifade bir nebze yumuşadı ve ona korkusunun yüzünden okunması gerektiğini söyledi. "Dikkatli olacağım. Sen denemeden önce merdivenleri test etmeme izin ver, tamam mı?"

Başını salladı, bir kez olsun liderliği başkasına bıraktığı için mutluydu. Babasının kanıtını bulmayı hayal ettiği onca ay boyunca, ona ulaşmak için derin, karanlık bir çukura inmek zorunda kalacağı hiç aklına gelmemişti.

Muhtemelen yapmalıydım.

Colby her merdiveni sırayla denerken bir elini sıkıca çıkıntının üzerinde tuttu. El feneri her birini aydınlattı. Ağır hizmet tipi olanını aldığı için çok memnundu.

Son birkaç adımı atarken başını eğmek zorunda kaldı, ta ki kız önündeki ışıktaki sadece onun dış hatlarını görebilene kadar. "Tamam, sanırım merdivenler güvenli. Ama tavan arasında çok toz olduğunu düşünüyorsanız..."

Harika. Belki de Indiana Jones olmak için umduğu kadar biçilmiş kaftan değildi. Çok fazla örümcek varsa Colby'yi kendi haline bırakabilirdi. Hayır, bunu babasına yapamazdı ama kesinlikle cazip gelirdi.

Merdivenlerin yarısına geldiğinde Colby'nin "Vay canına," dediğini duydu ve durakladı.

"Ne oldu?"

"Kesinlikle beklediğim gibi değil." Üst kattaki mum ışığının aydınlatamadığı merdivenleri aydınlatmak için feneri tekrar ona doğru çevirdi.

ulaşır. Kadın eski bir tař dõšemeye adımıını attığında, adam kolunu onun omuzlarına doladı. "Yakın duralım ki biraz daha rahat görebilelim. Ayrıca, başıboş dolaşmanı istemiyorum."

Hareket etmeden, ışık huzmesini yavaşça etraflarındaki odaya doğru taradı. Duvarların da taş olduğu ve aralarına bir tür toprak dolduğu görölüyordu. Uzak bir köşede duvardan aşağı su damlıyordu ve koyu lekeler bir süredir sızıntı olduğunu gösteriyordu.

İşık çemberini sola doğru hareket ettirdiğinde Brynn'in nefesi kesildi. Gördüğü gözlerin duvara monte edilmiş bir geyik kafasında olduğunu fark etmesi bir anını aldı. Büyük, karmaşık boynuzlar alçak tavanla buluşmak için yükseğe uzanıyordu.

Başka bir geyik kafası duvarın daha ilerisindeydi.

"O da ne?" diye sordu, donmuş parmak uçlarını ısıtmak için yumruk haline getirerek.

Aralarında alçak ve uzun bir şey vardı. Colby hareket etmeye başlarken, "Bir dakika bekle," dedi. "Önce güvenli olduğundan emin olalım."

Adamın haklı olduğunu biliyordu ama sabırsızlığı onu çoktan çıkarmaya başlamıştı. Yine de odanın geri kalanını taramasına izin verdi, boynuzlarla süslenmiş birkaç yer şamdanı ve bir köşeye yığılmış birkaç eski sıra buldu.

"Yani mobilyalar mantıklı. Muhtemelen eski kiliseden kalmadır?" dedi. "Güney'de av ganimetlerinin yaygın olduğunu biliyorum ama bir kilisede hiç görmemiştim."

"Belki de onları başka biri eklemiştir?" Brynn, bu düşünce onu huzursuz etse de, "Belki de başkası eklemiştir," dedi. Neden biri bunları terk edilmiş bir bodruma assın ki? Hem ne anlama geliyorlardı ki? Burası bir tür takılma yeri değildi - gerçi Maria'nın çocuklarının burayı ergenlik çağında bulup ailelerinin bilmesini istemedikleri şeyler için gizli bir alan olarak kullanmış olabileceklerini tahmin etti.

Belki de hissettiği huzursuzluk ve artan nefes darlığı bundan kaynaklanıyordu.

"Bu... garip," dedi Colby, sesi de kararsız görünüyordu. "Ne oldu?"

Yavaşça iki geyik kafasının arasındaki parçalara yaklaştılar. "Bu bir kürsü olabilir mi?" dedi. "Kilisenin önünde duran şeylere böyle denmiyor mu?"

"Evet, ya da bir podyum, gerçi bu çok eski moda." Ahşap ağır ve koyu renkliydi. Vaizin vaazı sırasında İncil'ini ve notlarını koyabileceği uzun bir tabanı ve eğimli üst kısmı olan basit bir stildi.

"Ama bu daha çok bir sunak gibi?"

Işık, alt kısmı ahşap, üst kısmı mermer olan bel yüksekliğindeki masanın üzerinde yavaşça süzülürken Brynn'in nefesi kesildi. En uçta, geniş bir havuz ve sıçrama deseninde belirgin bir kırmızı leke vardı. "Bu kan mı?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Colby.

Gerçek bir sahne olacak kadar yüksek olmayan yükseltilmiş alana çıktı. O mobilyaların arkasını keşfederken Brynn kenarda durdu ve mide bulantısına karşı savaşıırken ışığın ileri geri hareketini izledi.

Babası gerçekten ne görmüştü?

Colby aniden kürsünün arkasında durakladı, ışık kürsünün altında parlıyordu. Bir an sonra bakışlarını onunkilere dikti.

"Sanırım onu bulduk."

BÖLÜM 12

COLBY kürsünün içine sıkıca sokulmuş sandığa baktı. Bu mağara gibi yerde durup bu parçanın arkasından cemaate seslenecek eski zaman vaizlerini hayal bile edemiyordu. Hayır, bu bir cemaat için değildi.

Bu alan kötülük içindi.

Brynn yanına geldiğinde bile bunu kesinlikle hissedebiliyordu. Odanın gölgeleri, sanki burada olanların gerçeğini görmelerini engellemek istercesine daha da yaklaşmıştı.

Colby masa sunak her neyse onun kendisini ürperttiğini itiraf etmeye hazır değildi ama gerçekten de ürpertmişti. Zamanında çok kan görmüştü. Taze kan, kurumuş kan, eski kan. Bunun ne olduğunu şüphesiz biliyordu. İçindeki her şey Brynn'i buradan çıkarmak için çılgılık atıyordu.

Daha iyi görebilmek için eğildi. Vücudu otomatik olarak onu takip etti. Parmaklarından biriyle uzandı ve kilidin üzerindeki baş harflerin izini sürdü. "Sadie Asher. Bu annemindi."

Sesi çok uzağa taşınmıyordu ama yine de hüznle karışık anlayış notalarını alabiliyordu. İlerlemeleri gerektiğini biliyorlardı ama etraflarında geçmişin anıları vardı. Onun geçmişi. Ve gerçekten bilmek istemediği bir geçmiş.

Ama içlerinde sağlam bir bakış atacaklarına dair bir his vardı.

Görüş alanının kenarında bir şey kıpırdadı ve Colby'nin sağa bakmasına neden oldu. Brynn'in omzunun üzerinden başka bir ipucu yakaladı.

Hareket.

Brynn'i korkutmak istemediği için nefesini bastırdı. Kalp atışları boğazının dibini dövüyordu.

Her neyse sahneye yaklaştı. Sunak masasının uzak ucuna yaklaştı. Biçimsiz bir elbise giymiş, gölgeli, yarı saydam bir kızın çürük hatlarını gördü. O kadar ki yüz hatlarını seçemiyordu, sadece uzun saçları ve yanlarından sarkan kolları vardı.

Colby bu manzara karşısında donakalırken kadın uzun süre orada kaldı. Sonra geçici eller yüzünü örtmek için kalktı. Hafif bir ağlama sesi kulaklarına ulaştı.

"Colby?"

Brynn'in sesi bakışlarını ona çevirmesine neden oldu ama hemen geri dönüp baktığında kadın-hayalet-ruhun ortadan kaybolduğunu gördü. Bir an için gözlerini kapadı, sonra Brynn'e odaklandı.

"Hadi bunu yukarı çıkaralım," dedi ve bagajı küçük alandan öne doğru kaydırды.

Onu kaldırdığında ağırlığı orta derecedeydi ama her iki yanındaki tutamaklar taşımayı çok daha kolay hale getiriyordu. Brynn, odayı geçip merdivenlerden yukarı çıkarken onu takip etti ve yolu aydınlatmak için el fenerini kullandı.

Şu anda bodrumdan çıkmak istiyordu ve Brynn'in de çıkmasını istiyordu.

Colby doğruca mutfaktan geçip oturma odasının hissedilir sıcaklığına girdi. Sandığı yere koyduktan sonra hem ısınmak hem de aydınlanmak için ateşe odun atmaya başladı. Dışarıda batmakta olan güneş ortalığı karartmış, rüzgâr sanki bir şeyin yaklaşmakta olduğunu haber verircesine hızlanmıştı.

Tek umudu bunun ikisinin de üstesinden gelebileceği bir şey olmasıydı.

Sandığı şömineye biraz daha yaklaştırmak kilidi inceledi. "Sanırım Maria'nın arka verandadaki alet kutusunda birkaç cıvata kesici var."

"Gerek yok," dedi Brynn. Çantasının ön kapının yanındaki kancada asılı olduğu yere geçti. Birkaç saniye içinde elinde bir anahtarlıkla onun yanına döndü. "Sanırım burada."

Birkaç tane daha küçük anahtar vardı ama orta boy bir tanesi öne çıkıyordu. Colby onu kolayca kilidin içine kaydırды. "Ne çok büyük, ne de çok küçük," diye mırıldandı.

Anahtar içeri girdiği kadar kolay dönmedi ama sonunda kilidin açılmasını sağlayacak kadar çalıştırmayı başardı. Brynn'e baktı ve onun gölgeli bakışlarıyla karşılaştı. "Hazır mısın?"

Başını sallamadan önce bir an tereddüt etti.

Bu anın onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu, özellikle de babasının ölümünü izledikten sonra. Ama belki şimdi bazı cevapları olabilirdi.

Colby kapağı kaldırdı, sonra hemen geri indirdi ama gördüğü görüntü hâlâ beynine kazınmıştı.

Genç bir kız, belki de onlu yaşlarının başında, yüksek bir yüzeye uzanmıştı. Siyah bir cübbe, cübbenin indirildiği göğsü dışında vücudunu örtüyordu. Gözleri yarı açıktı ama fark edilir derecede açıktı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve bilmek istediğini de sanmıyordu. Ama o birkaç saniye içinde beynine kazınan görüntüden kaçamadı ve kapağı tekrar açtı.

Yanındaki Brynn'in de kendisiyle aynı görüntüyü yakaladığında nefesinin kesildiğini duydu.

Fotoğrafa uzandı ama altında birkaç fotoğraf daha vardı. Dikkatlice her bir katmanı çekti. "Birbirlerine yapışmış gibi görünüyorlar. Ya nemden ya da küften. Dikkatli olmam gerekecek."

"Onları ayırmanın bir yolu var mı?"

"Hasarın boyutuna bağlı olarak var, ancak bunu güvenli bir şekilde yapmak için ihtiyacım olan malzemeler yanımda değil."

Birkaç yığın daha çıkardılar ve birbirlerine yapışmamış olanları dikkatlice buldular.

"Doğru hatırlıyorsam, şehir etkinliklerinin fotoğraflarına benziyor," dedi Colby. "Yıllık 4 Temmuz pikniği. Kilise etkinlikleri. Bu etkinliğin ne olduğundan emin değilim ama burası kasabadaki Katolik kilisesinin arazisinde bulunan bakım evi."

Brynn, "Aynı adamlar pek çok fotoğrafta tekrar ortaya çıkıyor" dedi.

"Birkaçını tanıyorum." Bu da Colby'yi çok endişelendiriyordu. "Onlar o dönemdeki kasaba liderleri."

"Kasaba liderliği mi?"

Bazı piknik fotoğraflarını karıştırırken gözlerini kıstı. "İlçe meclisi, sanırım. Belediye başkanı. İlçe yargıcı."

Yanında Brynn titredi. Her nasılsa bunun havadaki soğuktan kaynaklanmadığını biliyordu. "Peki ya bu kızlar?" diye sordu. "Onlar yeniden

çok işlenmiş. Bu çiçek desenli elbiseli olan, ancak bunlar iki farklı etkinlikten gibi görünüyor."

"Merak ediyorum..." Colby geçmişini düşünmeye çalıştı. "Sanırım bir zamanlar burası evlenmemiş annelerin kaldığı evlerden biriydi. Bilirsiniz, insanlar evlilik dışı hamile kaldıklarında kızlarını buraya gönderirlerdi."

Brynn başını salladı. "Belki de başka elbisesi yoktu," diye mırıldandı.

Bu yüzden her etkinlikte aynısını giymek zorundaydı. "Kızlar muhtemelen tüm kilise etkinliklerine katılmışlardır." Şimdi o bunu belirttiğine göre, aynı kadınlardan birkaçını hamileliğin çeşitli aşamalarında kilise alanında görmüştü ama kasabadaki kutlama fotoğraflarında görememişti.

"Diğer kilisenin bahçesinde de resim göremiyorum."

Brynn incelediği fotoğraftan başını kaldırıp baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kasabada sadece iki kilise var ki bu Güney için alışılmadık bir durum. Genelde her köşede bir tane olur. Büyük ve küçük. Ama bizim kasabamızda iki tane var: Katolik kilisesi ve Baptist kilisesi. Bu sadece benim kişisel görüşüm ama buradaki kilisenin dindarlıkla pek ilgisi yok, daha çok kasabadaki konumunuzla ilgisi var."

"Nasıl yani?"

"Katolik kilisesi orta ve alt gelir grubuna ev sahipliği yapıyor. Bazı kilise liderlerini etkinliklerde görebilirsiniz ama orada kilise 'yapmazlar'. Gıda kileri ve"- fotoğraflardan birini kaldırdı-"bekar anneler için evler" gibi programları destekliyorlar."

Yüksek sesle düşünerek arkasına yaslandı. "Baptist kilisesi üst sınıfın Pazar günleri gittiği yerdir. Şehrin doğu yakasında daha büyük, daha şık bir kilise. Arazide süslü piknikler yaparlar. Sevgililer Günü dansı. Tencere yemeklerinin aksine, yemekli akşam yemekleri. Ve her yıl binlerce dolara mal olan bir Noel etkinliği düzenliyorlar. Gece ile gündüz arasındaki fark bu."

"Biz hiçbir zaman kiliseye gitmedik, o yüzden gerçekten bilmiyorum ama bu garip bir şeye benziyor. En azından bu kadar uzun sürmesi."

"Büyükbabamın dediğine göre ben doğmadan çok öncesinden beri böyleymiş."

Brynn arkalarındaki vitray pencereye baktı. "Buna hangi tür insanların katıldığını merak ediyorum."

Colby alt kattaki kan lekeli sunağı düşününce bilmek istediğinden emin değildi. "Burada bazı film makaraları da var."

Brynn negatifleri incelemek için bir tanesini çıkardı. Yüzünü buruşturdu. "Hepsi kir içinde. Babam bazı çekimler yaptı ama hiçbirisiyle çalışmak zorunda kalmadım. Biz onun fotoğrafları ve baskıları üzerinde uzmanlaşmıştık. Bunları nasıl temizleyeceğim konusunda biraz araştırma yapmam gerekecek."

Makaranın altında duran fotoğrafa bakarken Colby küfretti.

"Ne oldu?"

Kutunun dibinden son bir fotoğraf çıkarırken elinin titrediğinin belli belirsiz farkındaydı. Fotoğrafın ışıklandırması ona bunun ya alacakaranlıkta ya da şafak vakti oldukça uzaktan çekildiğini söylüyordu. Siyahlar giymiş bir dizi figür bir ormanın kenarında yürüyordu ama Colby ortamı tanıyamadı. Onu en çok etkileyen şey, kameraya arkasını dönmüş bir yüzdü.

Altın maskeli bir yüz.

"Hayır," diye nefes aldı.

"Ne oldu?" Brynn talep etti.

Fotoğrafı ona uzattı. Kadın fotoğrafı incelerken kaşları çatıldı. "Anlamıyorum."

"Baban sana hiç altın maskeli hayaletlerle ilgili hikayeler anlattı mı?"

Kadının hatırlamaya çalıştığını anlayabiliyordu ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Bu kasabada eski bir efsanedir. Ulusal ormandaki ormanlara ve kasabaya yakın ormanlık alanlara dadanan altın maskeli hayaletler varmış."

"Bu belli belirsiz tanıdık gelebilir."

"Çoğu ebeveyn bunu çocuklarını geceleri gizlice dışarı çıkmaktan caydırmak için kullanıyor. Artık burada bir şehir efsanesine dönüştü, çünkü telefon kameraları ve sosyal medya sayesinde insanlar - çoğunlukla gençler- onları hala gördüklerini iddia ediyor ve internette fotoğraflarını paylaşıyorlar."

Fotoğrafı kaldırdı. "Bu birilerinin tarzını bozuyor olmalı." "Ben de hiç görmedim ve fotoğrafların çoğu oldukça kabataslak. Ama bu..."

Dokunmak için bir parmağını uzattı. "Sen Bu efsanenin kaç yaşında olduğunu biliyor musunuz?" "Bana gerçek gibi görünüyor."

"Peki ya bununla bağlantılıysa?" Elini, gördükleri ilk fotoğrafın üzerine, ona bakmadan koydu. Bilincinde olması gerekenden daha fazla yer etmesini istemiyordu.

Brynn başka bir yığını karıştırırken birkaç dakika sessiz kaldılar. Colby'nin beyni de birbirine bağlanması gerektiğini hissettiği aşırı bilgi yüküyle aynı şeyi yapıyordu ama hiçbir bağlantıyı kuramıyordu. Brynn'in babasına ne olmuştu? Ve bunun kasaba liderleriyle ne ilgisi vardı? Yoksa nesillerdir süregelen bir şehir efsanesi mi?

Eğer bu onun kanıtıysa, tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Brynn nefesini içine çekerek Colby'nin dikkatini çekti. "Sorun nedir?"

Ona eli titrediği için sallanan bir fotoğraf uzattı. Colby incelemek için ondan aldı.

Başka bir piknik. Işıklandırmaya bakılırsa günün ilerleyen saatlerinde. Ortada genç bir kız dik ve uzun boylu duruyordu. Sertliği neredeyse meydan okur gibiydi. Bir adam onun üzerine eğilmiş, onunla konuşuyordu.

Etrafına siyah bir daire çizilmişti, kenarları artık bozulmaktan sararmıştı. En üstte *NEXT?* yazıyordu.

Fotoğrafçı ile fotoğraftaki nesneler arasındaki mesafenin bulanıklığı bile adamın kızla konuşurken yaşadığı hayal kırıklığını gizleyemiyordu. Colby adamın uzanıp kızın kolunu tutmak ve daha dikkatli olmadığı için onu uyarmak istediğini neredeyse hissedebiliyordu. "Kim o?" diye mırıldandı.

Brynn, "Benim," diye cevap verince boğazı düğümlendi.

BÖLÜM 13

Kızlarla bir ilgisi olmalı.

"Tehlikede olduğumu söyledi. Benim yüzümden kaçtı." *Sıradaki ben miydim?* Brynn ilk fotoğraf yığınına eline aldı. *Başıma geleceğini düşündüğü şey bu muydu?*

"Öldü mü? Yaralandı mı? Uyuyor mu?"

Colby elini onunkinin üzerine koydu. "Brynn, sanırım bir şeyler çok yanlış gidiyor."

Tekrar kıza baktı. Çok gençti. Belki on üç, on dört? Gözleri kapalıydı. Hiçbir şey bozulmamış gibiydi. Kan yoktu. Ama bir şeyler doğru değildi.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Colby'nin endişeli gözlerinin içine baktı. "Düşündüğüm onca şey arasında -hükümetin yolsuzluğu, hırsızlık, hatta belki toprakla ilgili bir şey- birine zarar verebilecekleri hiç aklıma gelmemişti."

Diğer fotoğraf yığınlarından birini aldı. "Ya da belki birkaç kişinin."

"Ama ne anlamı olabilir ki? Yani, bunlar genç kadınlar.

Onlar üzerinde hiçbir güçleri olmaz-"

"Aynen öyle. Hiçbir güçleri olmazdı." Colby kaşlarını çattı. "Söz hakları olmazdı. Bekâr bir annenin evinden gelselerdi, aslında tutsak olurlardı. Söyledikleri hiçbir şeye kimse inanmazdı. Onlara cinsel tacizde bulunabilirler, hatta-"

Brynn zorlukla yutkundu. "Kaybolsalar kimsenin haberi olur muydu?"

"Bilmiyorum. Eğer doğru hatırlıyorsam, o kızlar ülkenin dört bir yanından gelmişlerdi. Belki daha da uzaklardan. Eve dönmediklerini kim bilebilir ki?"

Brynn başını salladı. "Yani babamın onları bu kızlara bir şey yaparken yakalamış olabileceğini düşünüyoruz. Belki bir düzen ya da başka bir şey gördü ve onları takip etti?"

"Eğer onlar da altın hayalet söylentileriyle bağlantılıysa. Tüm bunlar nasıl birbirine bağlanıyor?"

"Birine söylemeliyiz." Brynn ayağa kalktı, içinden akan heyecan onu adım atmaya zorluyordu. "Ya bu kızlar eve hiç gitmediyse? Ya aileleri onlara ne olduğunu bilmiyorsa? Bir kayıt olmalı. Belki polis-"

"Hayır."

Colby'nin sesi odada çınladı ve Brynn'i şok ederek susturdu. Colby resimleri karıştırırken Brynn bir süre ona baktı. Sonunda bir grup fotoğrafı ona doğru taşdı.

"Bu adamı görüyor musun?" Piknik resimlerindeki adamlardan birini işaret etti. "Şu anki polis şefinin babasıydı." Birkaç tane daha çevirdi. "Bu hala ilçe yönetim kurulunda oturuyor. Ve bu da-" Kadının piknikteki resmini kaldırdı. "O belediye başkanıydı. Ve şu anki belediye başkanımızın babası."

Desteyi sehpanın üzerine bıraktı, sonra bir elini kızıl saçlarında gezdirerek bükülmelerine neden oldu. "Burada authorities'e gidemeyiz. Güvenli değil."

Brynn kanepeye çöktü. "Peki kim?" "Bilmiyorum."

Eğer o yapmazsa -ki Brynn kesinlikle yapmazdı- o zaman duvara toslandılar. Brynn, babasının kanıtlarının her şeyi açıklayacağını düşünmüştü.

Ama resimlere o kadar çok zarar verilmişti ki, aradığı cevapları bulamamıştı, sadece daha fazla sorusu vardı.

Bu cevaplar olmadan kimseyi hiçbir şeyle suçlayamazdı. Ve Colby son birkaç yıldır topluma geri dönmüş olmasına rağmen onlara kimin yardım edebileceğini bilmiyorsa, o zaman çıkmaza girmişlerdi.

"Belki biraz malzeme alıp diğer fotoğrafları temizleyebilir ve bize daha fazlasını anlatıp anlatmadıklarına bakabilirim."

Colby başını salladı. "İçimden bir ses, eğer doğru olanlar çok zarar görmemişse, bulacaklarını söylüyor ama bu haftalar sürebilir." Bakışlarını Colby'nin üzerinde öyle bir gezdirdi ki, uzun zamandır görmediği bir şekilde endişelendiğini hissetti. "Eğer gerçekte kim olduğun duyulursa, bu tehlikeli olabilir. Burada yalnız olmamalısın."

Burada onunla kalacak mıydı? Sözlerindeki imalara rağmen bunu sormaya korkuyordu. "Başka ne seçeneğim var ki?"

"Bilmiyorum. Ben sadece-" Bir an için gözlerini kapattı ve onu çaresiz bıraktı. "Düşünmem gerek. Buna daha sonra geri dönelim."

"Muhtemelen iyi bir fikir." Yarım bir sırıtma yaptı. "Beynim yorgun." O da gülümsedi. "Eminim öyledir. Bir şeyler yemeye ne dersin?"

Her zaman yemekle birlikte.

Colby sandviç zulasının soğuk kısımlarını ve daha fazla odun almak için dışarı çıkarken, o da adayı eski yerine yerleştirdi. Brynn karnını doyurduktan sonra kendini biraz daha rahatlamış hissetti. Colby, tatil süslerinin arasında buldukları sevimli Noel oyun kartlarıyla onun dikkatini dağıttı. Birkaç saat sonra kendini kanepeye uzanmış, gözlerini açık tutmak için mücadele ederken buldu.

Gerçek bir zaman göstergesi olmaması çok garipti. Rüzgâr gece gündüz dışarıda uğulduyordu ama buzlu camlar sadece güneşin en yüksek seviyeye ulaşmasıyla aydınlanıyordu. Buz ve bahçedeki oldukça kalın ağaçlarla kaplı olduğunu hayal ettiği gölgeler nedeniyle gerçek bir ışık ya da sıcaklık gelmiyordu. Yine de vücudu içgüdüsel olarak saatin kaç olduğunu hatırlıyor gibiydi.

Colby ateşi yaktı, sonra da kanepede ona katıldı. Neyse ki eski mobilya genişti ve hâlâ rahattı, böylece Colby onun arkasına uzanıp ikisini de bir battaniyeyle örtebildi. Colby'nin vücudunun sıcaklığına sokuldu ve uzun zamandır hissetmediği bir şekilde kendini güvende hissetti.

Uykuya daldığında, onun şakağına bir öpücük kondurduğunu hissetti. Adamın kapısından içeri daldığında yaşadığı şaşkınlığı düşünerek, zamanın bu anındaki tezat karşısında uykulu bir şekilde gülümsedi. Her şeyin bu kadar kolay değişebilmesi ne tuhaftı. Yoldaki beklenmedik bir tümsek tamamen farklı bir zaman çizelgesi yaratabilirdi.

Çok hoş.

Brynn neredeyse bir yıl sonra ilk kez, birkaç gece boyunca yaptığı gibi sorunsuz ve rüyasız uyudu. Günlerce Colby'yle fotoğraflar hakkında konuşmadılar, zamanlarını ısınmaya çalışarak, oyun oynayarak geçirdiler.

kart oynuyor ve birbirlerinden zevk alıyorlardı. Ama düşünceleri, beyninin sorunu zihninde tekrar tekrar döndürdüğünü söyleyen boş bakışlarında vardı. Kart oyunları sırasında dikkatinin dağılmasında ve evin neresinde olurlarsa olsunlar mutfağa doğru bakmaktan kendini alamamasındaydı.

Noel günü, son kalan ekmekleri ve sandviç malzemelerini ateşte ısıtılmış birkaç kutu patates çorbasıyla birlikte yediler. Şimdiye kadar yediği en güzel yemektir - kurabiye olmadığına üzülse de. Bavulunda sakladığı küçük, lüks bir çikolatayı ona hediye etti. Adam da bunu onunla paylaştı ve onu bir yere yemeğe götürmesi için bir senet verdi, çünkü sadece yumurta ve konserveden bir şeyler yapmayı biliyordu.

Ama ertesi sabah gözlerini pencerelerden sızan morumsu ışıqla ve şöminenin başındaki Colby ile açtı. Bu sabah geldiği gibi giyinmişti.

Uyanmayı umduğu şey tam olarak bu değildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu dirseklerinin üzerinde doğrulup.

Onunla yüzleşmek için döndü, hâlâ şöminenin önünde çömelmiş duruyordu. "Gitme vakti geldi."

Yavaşça koltukta doğruldu ve saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Bu da ne demek oluyor?"

Yüz ifadesi kapalıydı, duygularını ondan saklıyordu. "Ön taraftaki greyderleri duyduğum. Yolu temizliyorlar."

"Tamam. Hazırlanıp seninle geleceğim." "Hayır."

Colby'nin komik ve şefkatli haline fazlasıyla alışmışken, bu ani mesafe onu öldürüyordu. "Neden?" diye sordu, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Sertçe yutkundu, sonra geçip onun önündeki sehpanın kenarına oturdu. "Dinle. Bugün kamyonları kimin çalıştırdığını bilmiyorum. Kimi tanıdıklarını da. Buradaki varlığını şimdilik gizli tutmak istiyorum."

"Ama-"

"Brynn, eğer birisi senin babanın kızı olduğunu öğrenirse, ne yapacaklarını, kime söyleyeceklerini bilmiyoruz. Ne de olsa ne tür bir sır sakladıklarını ya da bu sırrı bilenlerin onu gizli tutmak için ne kadar ileri gidebileceklerini bilmiyoruz. Bence ilk planınız en iyisi."

Başını salladı ve bu planı en iyi niyetle yaptığını kendine hatırlattı. Peki neden tek tesellisi o kapıdan çıkıp bir daha geri dönmekmiş gibi hissediyordu?

Dostum, bu kadar kısa sürede bu kadar aşık olmayı beklemiyordu. Hem de hiç. Bu ona göre değildi. Yine de buradaydı. Onu geride bırakıp gerçekten geri döneceği konusunda ona güvenebilir miydi? Bunun için bir nedeni yoktu ama kabul etmeliydi ki -kendine de olsa- istediği şey buydu.

Colby onun içindeki çatışmayı hissetmiş gibi eliyle yanaklarını kavradı. "Şimdi planım şu. Kamyonuma geri döneceğim, onu çıkaracağım ve daireme geri döneceğim. Hiçbir şey olmamış gibi davranacağım. Soran olursa da kimseyi görmediğimi söyleyeceğim. Bu yoldan geçen birinin bacadan duman çıktığını fark etmesi için birkaç gün daha geçmesi gerekecek."

Geri çekilmeden önce onu alnından öptü. "Telefonum için acil durum şarj cihazım var. Tekrar çalışır çalışmaz bir arkadaşımı arayacağım."

Bir parça geri çekildi, içinden korku akıyordu. "Kim?" Ne de olsa, bu pozisyonda olan herkesi çoktan ortadan kaldırmışlardı. ona yardım etmek için.

"Eski asker olan bir arkadaşım var. Burada doğmuş, burada büyümüş, sonra benim gibi birkaç yıllığına ayrılmış. Kısa bir süre önce şehrin biraz dışında bir erkek hazırlık okulunun güvenliğini üstlenmek için geri döndü."

Yumruklarını sıkıp bıraktı ve bu döngüyü birkaç kez tekrarladı. "Adı Remington Gray. Hiçbir zaman elit sınıfta yer almadı. Ailesi benimkinden bile daha azına sahipti. Ve şu anda ortalıkta dolaşan dedikodulardan anladığım kadarıyla, o ve diğer okul liderleri şu anda tercih edilenler listesinde üst sıralarda değiller."

"Nasıl olur?"

"Görünüşe göre ilçe, okulun gerçekten hayata geçmesini istememiş. Planları gizli tutan Nashville'li bir avukat kullanarak bazı kısıtlamaları aşmışlar. Ama arkadaşları direnişi üstlenebilecek bir konumda. Bu ve askeri geçmişi sayesinde nasıl ilerlememiz gerektiğine dair bazı fikirleri olduğunu umuyorum. Her zaman sağlam bir adam olmuştur. Hatta Irak'ta bir grup kadın ve çocuğu kurtarmaya çalışırken bacağının bir kısmını kaybetti."

Gözlerinin derinliklerine baktı, ona hem bağlandığını hem de bir şekilde korktuğunu hissettirdi. "Sana söz veriyorum, geri geleceğim."

Fikri mantıklıydı. Mantıklı. Yani, her şey Brynn'e bağılıydı.
Ona güveniyor muydu? Yoksa güvenmiyor muydu?

BÖLÜM 14

İKİ GÜN SONRA, Brynn nereden geldiğini anlayamadığı hafif bir uğultuyla uyandı. Neydi bu ses? Evde bulunduğu süre boyunca, dışarıda uğuldayan rüzgâr her şeyi bastırmıştı.

Ateşi kontrol etmek için gözlerini açtı. Şöminenin üzerindeki Noel ışıklarının açık olduğunu fark etmesi bir anını aldı. *Fişlerini çektiğimi sanıyordum.*

Elbette, uğultu çok hoş karşılanan elektriğin geri dönüşüydü.

Yaptığı ilk şey ısıtma ünitesini tekrar a ç m a k oldu. Bir süreliğine şömineyi 7/24 açık tutmak zorunda kalmamak rahatlatıcı olacaktı. O ayakta dururken sıcak su ısıtıcısının sesi Mutfaktaki sesler onu sevinçten titretti.

Bir sonraki önemli şey? Kahve. Ve cep telefonunu fişe takmak.

Ne yazık ki, uzun zamandır beklediği kafein onu sadece huzursuz etti.

Bu evden çıkmam lazım.

Brynn biraz çıldırmak üzere olduğunu biliyordu. Acil durum şarj cihazı da bozuk olduğu için Colby ile konuşamıyordu bile. Ama dört çeker kamyonetini evine götürebilmiş olsa da -çok yavaş giderek ve birkaç kez kayarak- küçük arabasını yakın zamanda buradan çıkaramayacağını biliyordu.

Bodrum odası hariç evin her yerine gitmişti. Öyle bir atmosfer vardı ki, geri dönmeye cesaret edemiyordu.

Orada. Ne olduğundan emin değildi.

Sağduyu, o odanın sadece orijinal kilise kurulumu olduğunu söylüyordu. Ne de olsa bu binanın tarihi biliniyordu. Ama buranın havasında bir şeyler vardı.

Tıpkı resimlerdeki gibi.

Birkaçı hariç. Yatan garip bir kız. Altın maskeli bir çift. Babasının, içinde kendisi varken yazdığı. Diğerleri nispeten iyi huyluydu.

Piknikteki ya da toplantı salonlarındaki insan grupları. Şu anda üzerinde çalıştığı, cüppeli ve altın maskeli adamların bir tür tünelde yürüdüğünü varsaydığı bir dizi vardı. Tabii ki hâlâ onları ayırmaya çalışıyordu. Bir yanı yığının geri kalanında ne olduğunu görmek istemiyordu. Film makaralarında ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Temiz olsalar bile,

onları oynatacak bir projektörü yoktu.

Ama hepsinde bir tuhaflık vardı. Yanlışlıkla babasının "kanıtının" daha açık olacağını düşünmüştü.

Gerçekten buradan çıkmam gerek. Başka bir şey düşün.

Belki dışarı çıkabilirdi? Biraz temiz hava ona iyi gelirdi. Oregon ormanlarında yürümek yıllar boyunca ruhunu beslemenin başlıca yolu olmuştu ve babasının hayatının son ayında bundan uzaklaşmıştı.

Ama genel olarak nasıl eğleneceğimizi unuttuk. Sorumluluğu bir kenara bırakın ve sadece eğlenin. Colby haklıydı.

Brynn önce kendi kıyafetlerini, sonra da tavan arasında buldukları eşofman altı ve eşofman üstünü giydi. Bir an için eşofman üstünü yüzüne bastırdı ve Colby'nin kalan kokusunu içine çekti. İki haftadan az bir süredir tanıdığı birini bu kadar özleyebilmesi inanılmazdı. Bu mümkün müydü?

Ama öyle olduğunu biliyordu, çünkü ayrı kaldıkları her anı hissediyordu. Kendisi gibi bağımsız ve kendine güvenen bir kadın için bu tanıma korkutucuydu. Sinir bozucuydu. Ama gerçektir.

Lanet olsun.

Dışarıya attığı ilk adım onu biraz ürküttü, soğuk hava ciğerlerini yaktı. Sanırım bu sabaha kadar elektriği olmamasına rağmen evin yalıtımlı sıcaklığına alışmıştı. Umarım döndüğünde duş almak için yeterince sıcak su olurdu.

Birkaç dakika boyunca öylece durdu ve nefes almaya çalıştı. Geceleri çatı katının penceresinden tarlalara baktığını hatırlıyordu.

Ama anılarında bu muazzam bir mesafe gibi görünüyordu. Şimdi arka verandadan bakıldığında evin sağına doğru açılan küçük bir tarla şeridi olduğunu fark etti, gördüğü şey de bu olmalıydı.

Ancak evin arkasındaki bu küçük tarla şeridi kolayca yürünebilir durumdaydı ve sol taraftaki natiyal kısıma giden tepelerin tabanını orman kaplıyordu. Bunca zaman içinde Maria ve babasının bu araziye orijinal haliyle koruyabilmiş olması şaşırtıcıydı. Komşu çiftliklerin, Güney'de şehirleri çevreleyen pek çok kırsal alan gibi mahalle inşa etmek için satılmamış olması da buna yardımcı olmuştu. Ama Thornbury Woods büyüyen bir kasaba gibi görünmüyordu.

Colby'nin buradaki seçeneklerin azlığından ve ayrıldıktan sonra kasabaya dönen çok nadir insanlardan biri olduğundan söz ettiği düşünülürse, acaba birileri böyle olmasını mı istiyordu? Küçük. Kontrol edilebilir.

Herhangi bir çitin üzerinden tırmanmak zorunda kalmadığı için şükrederek tarlaya doğru ilerledi. Botları eriyen kar ve buz karışımında ayaklarını koruyordu. Havadaki ısıran soğuk onu canlandırdı ama aynı zamanda beynindeki örümcek ağlarını da temizledi. Parlak güneş ışığı, buraya döndüğünden beri yaşadığı paranoyak düşüncelerin eriyip gitmesine yardımcı oldu.

Evet, tam da ihtiyacı olan şey.

Diğer taraftaki orman onu kendine çekmiş, Oregon'daki eski uğrak yerlerini hatırlatmıştı. Çıplak meşe ağaçlarının benekli gölgesine adımını attığı anda sıcaklık bir kez daha düştü. Brynn bu soğuğu iliklerine kadar hissetti. Durakladı, ruh halindeki değişim onu tedirgin etmişti.

Genelde orman onun için yalnızlık ve hoş karşılanma yeriydi. Burası hiç de öyle hissettirmiyordu. Hiçbir doğa sesi yoktu; ne kuş cıvıltıları, ne böcekler, ne de rüzgâr. Yılın bu zamanı için alışılmadık bir durum değildi ama bu sanki basit bir kış uykusunun aksine, bir şey doğal atmosferi yapay olarak susturmuş gibiydi.

Yine de ilerlemeye devam etti, evin sınırlarına dönmeye hazır değildi.

Çocukken bu ormanda oynamış mıydı? Bununla ilgili pek bir şey hatırlayamaması ne tuhaftı. Çocukluğuna dair en önemli anıları babası ve Colby'ydi. Babasının onu traktörle gezdirmesi dışında okul ya da çiftlikle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Solunda bir yerden alışılmadık derecede yüksek bir ses duyuldu. Brynn bir hayvanın dikkatini çekmek istemediği için dondu kaldı. Bir an hareketsiz kaldı, sonra devam etmenin güvenli olduğuna karar verdi. Hemen ardından daha fazla itiş kakış sesi ve sağında turuncu bir parıltı duydu.

O bir hayvan değildi.

Av malzemelerini gördüğünde tanırdı ama Maria çiftlikte avlanmaya hiç izin vermemişti. Ve burası *onun* arazisiydi.

"Alo?"

Bu belli ki koşma sesiydi. Birileri burada olmamaları gerektiğini biliyordu. Brynn kontrol etmek için o yöne doğru gitti. Bir ağaç standı ya da başka bir şey kurmuşlar mıydı? Eğer öyleyse, Maria'ya ilan ve benzeri şeyler hakkında danışması gerekebilirdi.

Ağaçların gölgesine baktığında hiçbir şey göremedi. Brynn de başka avcılar olma ihtimaline karşı ormanda daha fazla ilerlemek istemiyordu. Hafif bir yokuştan aşağı inerken, ayağını kaybetmemek için yere dikkatle baktı.

İşte o zaman yerdeki kartları gördü. Hayır, kartları değil. Fotoğrafları. Onun fotoğraflarını.

Sanki koşan her kimse düşmüş gibi yere serpiştirilmişlerdi. Evin fotoğrafları. Arka verandadan odun alırken. Pencereden mutfak. Kanepede uyurken.

Sadece içindeki hafif bir su damlası ona bunun dışarıdan alındığını söylüyordu.

Birisi onu izliyordu.

Etrafına baktı, kalbi aniden çarpmaya başladı. Hâlâ onu izliyorlar mıydı?

Sonra adrenalin devreye girdi ve koşmaya başladı. Artık ayaklarının nereye bastığı konusunda endişelenmiyordu. Sadece koştu, avucunda sımsıkı tuttuğu fotoğraflarla ormanın içinde depar attı.

Ağaçların arasından sıyrılıp gün ışığına çıktı ama yavaşlamadı. Tek düşünebildiği eve varmak ve kendini içeri kilitlemekti.

Colby. Colby'ye ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 15

"Sizinle orada buluşabilir ve bir göz atabiliriz..."

Colby'nin arkadaşı hatta konuşmaya devam ederken, telefonu başka bir gelen aramayla bipledi. Muhtemelen karakoldan. Bir dakika içinde yakalayacaktı.

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdi. "Şimdi oraya geri dönmek için eşyalarımı topluyorum."

"Biz de öyle yapacağız," dedi Gray. "Orada görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz tekrar çaldı. Cevap verdiğinde Brynn olduğunu fark etti. "Hey, telefonun çalışıyor-"

"Colby, buraya gel. Hemen."

Kızın panik içindeki sesi kötü bağlantının cızırtısını bastırdı. "Brynn? İyi misin?"

Onu tekrar duyana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi. "Biri-orman-yardım-"

"Seni duyamıyorum, Brynn. Neler oluyor?"

Konuşurken bile üzerine bir şeyler giymek ve sırt çantasını almak için acele etti. Geri kalan her şey dönüşü için çoktan kamyonu yüklenmişti.

"İçeride kilitli."

Kahretsin. Ne oluyordu? Kapıdan çıkıp kamyonetini çalıştırırken telefonu hoparlörde bıraktı. Birkaç dakika ses gelmeyince aşağı baktı ve aramanın kesildiğini gördü. Tekrar odaklanarak

Yolda, şehir sınırları içindeki çoğunlukla açık olan yollarda cesaret edebildiği kadar hızlı ilerledi. Ona mümkün olduğunca çabuk ulaşmalıydı.

Her virajı ve dönemeci değerlendirirken zihni dakikada bir mil hızla koştu ve onu bir çukurda değil yolda tutacak doğru hızı aradı. *Lütfen kara buza çarpmayayım.* Ama yavaşlayamazdı. Ona yardım etmek zorundaydı.

Onu asla yalnız bırakmamalıydı.

Kapıyı açmak tam bir hayal kırıklığı egzersiziydi ama kamyonu içeri sokmanın eve kadar koşmaktan daha hızlı olduğunu biliyordu. Tam rota hakkında endişelenmeden garaj yolundan aşağıya doğru ilerledi.

Oraya git... oraya git... ona git...

Bir kez daha kendini ön kapıyı yumruklarken buldu, içeri girmek için yanıp tutuşuyordu. Bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı. Kendini kurtarmaya ihtiyacı yoktu. Brynn'i kurtarması gerekiyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından kapı açıldı ve kız Colby'nin kollarındaydı. "Colby! Colby!"

"Aman Tanrım, Brynn," diye fısıldadı saçlarına. "Çok korkmuştum."

"Telefonu tekrar çalıştıramadım. Ne yapacağımı bilemedim. Kendimi içeri kilitledim ve senin buraya gelmeni umdum..."

"Shhh.... shhhhh..." Kızın ona karşı titrediğini hissetmek, sahip olduğu tüm koruyucu içgüdüleri harekete geçirdi. "Şimdi buradayım."

Sonunda onun arkasına baktı ve görebildiği açık odaları taradı. "İçeride biri mi var?" diye fısıldadı.

Başını onun göğsüne doğru salladı. "Hayır. Dışarıda."

Kalp atışları biraz yavaşladı. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve onları antreden oturma odasıyla mutfak arasındaki kapı aralığına kaydırды, hâlâ ters bir şey var mı diye etrafı inceliyordu. "Ne oldu aşkım?"

"Yürüyüşe çıktım."

O konuşurken Colby boynunun arkasında asılı duran fazladan giysiyi ve eşofman kapüşonunu fark etti.

"Bunları da biri kaçarken ormanda buldum."

Elindeki fotoğrafları görmek için aşağıya baktı. En üstteki fotoğrafta oturma odasındaki kanepede uyurken görülüyordu. Nefesinin altından küfretti. "Tamam, hadi-"

"Alo?"

Beklenmedik erkek sesi Colby'nin dönmesine ve Brynn ile ön kapıdan gelen her kimse arasına sıkıca girmesine neden oldu. Kahretsin. Bunu nasıl fark etmemiştir?

Ortaya çıkan yüz onu biraz olsun rahatlattı. Gray. Gray'i aramıştı. Brynn'le konuşurken bu ayrıntıyı aklından tamamen çıkarmıştı. Colby'yi gören Gray kapıyı itti, arkasından çok uzun boylu bir adam geldi. Bu Knox Pearson olmalıydı, Gray'in patronu.

Adamın karanlık yüzü tedirgin ediciydi. Tanrım, doğru kararı verdiğini umuyordu.

Gerçi ona fazla seçenek bırakmamışlardı. Gray patronunu çağırmak için onu beklemeye almadan önce kutunun içinde ne olduğunu ancak anlatabilmişti.

İkisi de kanıtları bizzat görmek için ısrar etmişti. Colby onlara nereye gideceklerini söylemeden önce ne bildiklerini açıklayacaklarına dair söz almıştı. Elbette, hikâyenin onların tarafını öğrendikten sonra Brynn'e geri dönmesi gerektiğini biliyordu.

Onu yalnız bırakmayacaktı. Şimdi ya da bir daha asla. Aniden arkasından bir çığlık attı.

Kollarını ona dolamak için döndü. "Sorun yok, Brynn. Sorun yok. Onları tanıyorum." Onun kollarında titrediğini hissetti ve onu uyaramadığı için pişman oldu ama buna zamanı yoktu.

"Brynn," dedi adamların onu duymaması için alçak sesle. "Tanışmanı istediğim birkaç adam var. Sanırım bize yardım edebilirler."

O vakur ela bakışlar onunkilerle buluştu ve onları tuttu. Duygularını mümkün olduğunca açık tutmaya çalıştı. "Her şey yoluna girecek."

Karnını doyurduktan sonra başını salladı ve onun kucağından geri çekildi. Arkadaşı ve patronu eve girer girmez kenara çekilerek ıslak ve kirli ayakkabılarını çıkarıp yollarına devam ettiler. Colby bu beklenmedik nezaketi takdir etti. Belki bu onları bekâr bir kadın için biraz daha az korkutucu hale getirebilirdi.

Bu Brynn'i daha da rahatlatmışa benziyordu. Adamlara oturma odasına geçmelerini işaret etti. Elektrikler yeniden gelmesine rağmen şöminede hâlâ ateş yanıyordu. Colby onun arkasında kanepeye uzanmak ve uyuyana kadar alevleri seyretmek için can atıyordu - güvenli ve sıcak. Birlikte.

Belki yakında geri dönebilirler.

"Görünüşe göre ben yokken Brynn'in bir ziyaretçisi varmış," dedi ve fotoğrafları sehpanın üzerine fırlattı. Koltukta onun yanına oturdu.

Kanepede uyurken çekilmiş fotoğrafına daha fazla bakamadı.

"Bunları nereden buldun?" Gray, onu ürkütmemek için sesini yumuşatarak sordu.

Brynn fısıldadı, "Ormanda."

Muhtemelen onun gözlerindeki korkuyu asla unutamayacaktı. "Neden biri bunu yapsın ki?" diye sordu.

Gray başını salladı. "Rastgele bir röntgenci ya da evde birinin ikamet ettiğine dair kanıt göstermek isteyen biri olabilir."

"Ya da kanıt istemek için başka nedenleri olabilirdi," dedi Knox, derin sesi Gray'inkinin yatıştırıcı olduğu kadar rahatsız ediciydi.

"Güvende değil, değil mi?" Colby sordu. "Bundan emin olamayız," dedi Knox.

Mekânın alışılmadık iç kısmına göz gezdirdi, giriş holünü ve ana alandaki çatıyı taradı. Vitray pencereyi görmek için omzunun üzerinden baktı. Onun incelemesi altında Brynn'in sırtı biraz daha gerginleşti, biraz daha dikleşti.

Adamın her şeyi görüyor gibi görünen gözleriyle korkutucu bir duruşu vardı. Colby savunmasını yükselttiği için onu suçlayamazdı. Gray'e göre, onu bir kez tanıdığınızda, her zaman yoğunluğunu korumazdı.

Sonunda Knox ona baktı. "Odayı görebilir miyiz lütfen?"

Bu ikisini de ürküttü.

"Fotoğrafları görmek istersin diye düşünmüştüm?" dedi, sesi biraz boğuk çıkmıştı.

"Evet. Ama önce, oda?"

Zorba değildi ama kararlıydı. Brynn hemen kabul etmedi. Sanki sadece bakarak onun düşüncelerini çekip çıkarabilecekmiş gibi onu incelemeye devam etti.

Knox hatasını anlamış gibi elini uzattı. "Ben Knox Pearson. Hawthorne Hazırlık Okulu'nun yeni sahibiyim. Bu Remington Gray, güvenlik şefim."

Diğer adam da onun elini sıktı. "Herkes bana Gray der."

İki adamın arasına baktı, ölçülerini aldı. "Taşrada bir hazırlık okulu kulağa çok mu hoş geliyor?"

Colby onun düşüncelerinin nereye gittiğini hemen anladı. Kasaba liderlerinden, üst sınıftan bahsetmişlerdi. Nerede olduğunu görebiliyordu.

şüphelenirdi.

"Gray birlikte büyüdüğüm bir arkadaşım," dedi hemen. "Knox bu yılın başlarında erkek okuluna başladı. O ve Gray birbirlerini ordudan tanıyorlardı ve liseye birlikte gittiler ama Knox Thornbury Woods'tan değil."

O omurga bir çentik gevşedi.

"Neden oda?" diye sordu, belli ki ikna olmamıştı.

Gray, Knox'un hemen arkasından konuştu. "Malzemelerin nerede saklandığı bize çok şey söyleyebilir. Ayrıca, daha önce bulduklarımızla karşılaştırmak istiyoruz."

Yavaşça başını salladı. "Ve bu?"

"Tadilat sırasında," dedi Knox, "Hawthorne Malikanesi'nin altında bir tür tarikata dair bazı kanıtlar bulduk. Muhtemelen yaklaşık yirmi yıl önce meydana gelen ve çözilemeyen bir kayıp kadın vakasıyla bağlantılı. Orada ve şimdi de muhtemelen burada neler olduğunu sessizce araştırıyoruz."

"Hâlâ devam ediyor mu?" Brynn'in açık sözlü olmadığı söylenemezdi. Colby onunla gurur duyuyordu. Kendi güvenliği için sorması gerekiyordu... ve ikisinin de bilmesi gerekiyordu.

Knox omzunun üzerinden Gray'e baktı, o da başıyla hızlıca onayladı. Brynn'e geri döndü. "Şu anda kaybolan kadınlarla ilgili elimizde herhangi bir kanıt yok ama asıl oyuncuların bazılarının hâlâ dışarıda olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden araştırıyoruz - emin olmamız gerekiyor."

"Peki ya onları sorumlu tutmaya ne dersiniz?"

Knox'un elleri yumruk şeklinde sıkıldı. Yüz ifadesi sertleşti ve kapandı. "Bu sefer hepsi kaçamayacak."

Brynn'in yüzünde gördüğü şey onu tatmin etti. Ayağa kalktı ve onları mutfak alanına açılan kapıdan geçirdi. Konuşmadan dolabı kenara itti, sonra aşağıdaki karanlığa doğru işaret etti.

Knox ve Gray yollarını aydınlatmak için ceplerinden küçük ama parlak el fenerleri çıkardılar. Brynn kenarda kaldı ve sanki bir dakika bile güvenmiyormuş gibi gölgeli deliğe baktı.

"Sen iyi misin?" Colby sordu.

Onun yüzündeki bu ifadeyi görmek, sanki onu korkutan bir yerde bırakmış gibi, suçluluk duygusunun karnına çökmesine neden oldu. Onu kollarına alıp güvende tutmaktan başka bir şey istemezken, aralarındaki bir metrelik mesafe bir mil gibi geliyordu.

Brynn yavaşça başını salladı. "Sadece orada kötü bir şey olduğunu biliyorum."

Colby de aynı fikirdeydi. Bunu havada hissedebiliyordu. Mezarın yanında ağlayan kadının görüntüsünü zihninde canlandırabiliyordu. Kaza mahallerinde altıncı hissi olduğunu bilirdi. Yaklaşırken hep bir şeyler hissedirdi. Bir şekilde, ilerideki kişinin kurtulup kurtulamayacağını biliyordu.

Ne yazık ki hiç yanılmamıştı. Ama bu onu mahzende gördüklerine hazırlamamıştı.

"İstersen burada kalabilirsin?" dedi, sesini alçak tutarak, sözleri sadece aralarında kaldı.

Dürüst olmak gerekirse, o merdivenlerden inmek gibi bir arzusu yoktu. Onu bunu yapmaya asla zorlamazdı.

Brynn başını salladı. "Hayır. Sorun değil. Ne düşündüklerini, ne gördüklerini bilmek istiyorum."

Colby endişelense de bunu anlayabiliyordu. Brynn avucunu onunkine değdirene kadar elini uzattı. Gıcırtılı, toz kaplı merdivenlerden boğucu karanlığa doğru inerlerken elini bırakmadı.

Knox ve Gray odanın diğer tarafına geçmiş, içeriye bakmak için kürsünün arkasına çömelmişlerdi. Brynn onu sağa çekti, ortadaki boşluk boş olmasına rağmen neredeyse odanın kenarlarından geçerek onlara katıldı.

Onlar ayakta dururken Gray el feneriyle arka duvarda asılı duran boynuzlara odaklandı. "Kesinlikle aynı grup," dedi, sesi neredeyse düşünceli çıkıyordu. "Belki de kökenleri aynıdır? Aynı sembolizm." Işık çemberi kürsünün ve masanın üzerinde gezindi. "Aynı düzenek."

Boğazının düğümlendiğini hisseden Colby öksürerek boğazını temizlemeye çalıştı. "Yani burası derme çatma bir mabet değil, öyle mi? Üst kattaki kilise inşa edilmeden önceki orijinali gibi mi?"

"Oh, öyle. Ama sizin düşündüğünüz türden değil."

Knox'un sesinin acımasızlığı karanlık alanda neredeyse yankılanıyordu. Brynn sunak masasının yanına geçti. "Yani resimdeki kadın, burada uyuyor gibi görünen kadın?" Sanki cevabı biliyormuş gibi Colby'ye baktı.

Adamlar o kadar uzun süre sessiz kaldılar ki Colby içine bir korku çöktüğünü hissetti. Ama onun gittiğinden şüphe duymamasına rağmen "nasıl" olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Sonunda Knox, "Ya uyuşturulmuştu ya da çoktan ölmüştü." dedi.

BÖLÜM 16

KNOX VE GRAY kahve masasının üzerindeki fotoğraf yığınlarını karıştırdı, hâlâ birbirine yapışık olanlara dikkat etti.

"Birçoğunu ayırmayı başardım ama diğerleri üzerinde çalışacağım." Knox'un sözlerini hatırlamak istemediği için "uyuyan kadın "ın -kendi deyimiyle- fotoğrafını bir kenara bıraktı.

Gray eski moda kare fotoğrafları bir destedeki iskambil kâğıtları gibi arka arkaya dizmeye başladı. "İşte Cassandra, evlenmemiş anneler için düzenlenen etkinlikte. Acaba bu açılış kutlaması mıydı?"

"Cassandra kim?" Brynn sordu.

"Cassandra Rosewood, okuldan çok uzak olmayan bir yerde yaşayan yüksek profilli bir kadın. Yaklaşık yirmi yıl önce öldürüldü - tamamen çözülmemiş bir cinayet."

"Cinayet ve tehlikeli bir gizli cemiyet. Küçük şirin bir kasaba burası..."

Colby onun alaycılığına gülümsedi. "Bazı anları var."

Bir sonraki fotoğrafta bir grup orta yaşlı beyaz adam, yarım daire şeklinde dizilmiş boş sandalyelerin önünde oturuyorlardı. "Bunlar muhtemelen o zamanki ilçe yöneticileri ya da konseyi."

"O da ne?"

"Childress İlçesi Tennessee'deki diğer ilçeler gibi değil. Üç ilçede birleştirilmiş yönetim denen bir şey var. Childress çok küçük olduğu için bir ilçe hükümeti oluşturabildiler.

Sadece ilçeyi değil, Thornbury Woods'un kendisini de yöneten. Burada bir şehir yönetimi yok."

"Bunu hiç duymamıştım." Brynn bunun bu adam grubuna nasıl bir güç verdiğini hayal bile edemiyordu.

Knox, "Bu ilçeyi istedikleri gibi yönetiyorlar," dedi. "İstediklerini içeride tutuyorlar. İstediklerini dışarıda tutuyorlar." Cas-sandra'nın fotoğrafına kasıtlı bir işaretle dokundu. "İstediklerini eleyin."

Brynn midesinin bulandığını hissetti.

"Bu konuyu açmamızın bir nedeni var, Brynn," dedi Gray, sesi arkadaşınınkinden daha yumuşaktı. "Colby bu adamlardan intikam almak istediğini söyledi. Ama şu anda bunu yapabileceğin güvenli bir yol bilmiyorum... özellikle de onlardan biri seni izliyorsa."

Babasının kaybettiği her şeyi, yaşadığı korkuyu düşündü. Onun ciddi bakışlarıyla karşılaştı. "Bundan vazgeçemem. Bir söz verdim." "O zaman bize yardım edin," dedi Gray. "Sonunda, eğer birileri

intikam almak istiyorsa, bunu birlikte yapabiliriz." Onlara güvenebilir miydi?

Gerçekten güvenebilir miydi?

Knox hakkında o kadar emin değildi. Yeterince arkadaş canlısı görünüyordu ama yüz ifadesinin onu duraksattığı birkaç an olmuştu. Gray ikisinden daha şefkatli görünüyordu ve onu daha rahat hissettiriyordu.

Colby ona güveniyordu. Belki o da güvenmeliydi. Yavaşça başını salladı. "Elimden geleni yapacağım." O kadınlar bunu hak ediyordu. Babası bunu hak etmişti.

"Bunları yanımızda götürmek istiyorum," dedi Knox. "Sanırım bize yardımcı olabilecek birini tanıyorum. Açıkçası, okula taşınırsanız kendimi daha iyi hissederim. Birlikte daha güvenli oluruz."

Kulağa iyi bir plan gibi geliyordu. Ama bir şey onu tereddüt ettirdi. Bodrum ne kadar sinir bozucu olsa da, babasıyla birlikte yaşadığı, Colby'yle tanıştığı ve Noel'i birlikte geçirdikleri bu yerde olmayı gerçekten istiyordu.

Gray, "Kasabadaki insanlar kim olduğunuzu anlamaya başladıktan sonra burada yalnız kalmanızın güvenli olduğundan emin değilim," dedi. "Ya da kasabadaki *belli başlı insanlar* mı demeliyim?"

"Yalnız olmayacak. Bunu garanti ederim."

Colby'nin sözleri içinde bir şeylerin kıpırdamamasına neden oldu ama ona takılmadan da edemedi. "Yapacak mısın?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Colby her zamanki gibi ona sırtıttı ama arkadaşlarına daha ciddi bir ifade takındı. "Sanırım onu

bir şey bulduğunun sinyalinı verecektir. Kaçtığını."

Knox yavaşça başını salladı.

"Ben buradayken, sadece o taşınmış gibi görünecek. Ama ben de burada olacağım," dedi Colby.

Gray söze girdi, "Belki birkaç güvenlik kamerası koyabilirim? Etrafta gizlenen, çok yaklaşan biri olup olmadığını bilmek faydalı olur."

"Orman da öyle," dedi Knox.

Gray başıyla onayladı.

Colby her iki adamla da el sıkışarak, "Teşekkürler, dostum," dedi. "Bu beni -ve eminim Brynn'i- çok daha iyi hissettirecek."

Bagajı topladıktan sonra Colby iki adama kapıya kadar eşlik etti. Verandada vedalaşmaları kısa sürdü ama Colby kapıyı açık bıraktı. Knox'un "Dikkatli ol," ve "Şüpheli bir şey olursa bizi ara," sözleri hem sinir bozucu hem de rahatlatıcıydı. Onun yanında Colby, Colby'nin yanında da arkadaşları vardı. Artık iblislerle tek başına savaşmıyordu.

Kendi ayakları üzerinde durmak Brynn için her zaman bir yaşam biçimi olmuştu ama bir kez olsun yanında, ilgilenmek zorunda olduğunu hissettiği biri yerine ortağı olan birinin olması iyi hissettirmişti. Colby kapıyı kapatıp oturma odasının sıcak yuvasına döndüğünde Brynn içinde bir şeylerin gevşediğini hissetti. Colby'nin gelişi, elinde tuttuğunu bilmediği bir düğmeyi tetiklemişti; her geçen saniye kendini Colby'nin onu terk etmeyeceğine ikna ediyordu. Geri dön.

Şimdi buradaydı, onun yanıldığını tekrar kanıtlıyordu.

Tabii ki, ona zor anlar yaşatmadan buraya öylece girmesine izin veremezdi. "Burada takılabileceğini kim söyledi?"

Kendini beğenmiş bakışı ona meydan okuyordu. "Calvary'yi ben getirmedim mi?"

"Zaman gösterecek." Bunun nasıl sonuçlanacağından hâlâ emin değildi ama sekiz yaşından beri peşini bırakmayan gizemi çözmek için bir yol bulabileceklerini umuyordu.

"Peki bu arada?" diye sordu, sesine biraz belirsizlik de karışmıştı.

"Geri döndüğünüz için teşekkür ederim," dedi, hissettiği tüm gerçek duygular kelimeleri ısıtıyordu.

Colby aralarındaki mesafeyi kapatarak kızın yüzünü serin avuçlarının içine aldı. "Seni asla yalnız bırakamam. Özellikle de

tüm bunların ne anlama geldiğini bilmek."

"Belki onların yardımıyla bazı cevaplar alabiliriz?"

Sarılması soğuk bir kış gününde sıcak çikolata gibi hissettirdi; rahatlatıcı, tatmin edici.

"Kendi soruma cevap vermek için," diye mırıldandı başının tepesine doğru, "sana bir hediye getirdim."

"Noel bitti."

"Ah, ama biz hiç Noel yemeği yemedik."

Sanki doğrudan midesiyle konuşmuş gibi, midesi guruldadı. "İyi bir yemek bekliyordum, çünkü biri tüm yiyeceklerimi yedi... ve son iki gündür konserve çorbayla yaşıyorum."

"Eminim." Güldü. "Ve bir de ikramiye var."

"Öyle mi?"

"Evet, hanımefendi. Sanırım birine çikolatalı kurabiye borcum var-"

"Tamam, sanırım kalmanıza izin vereceğim."

Öpmek için eğilmeden önce ona gülümsedi. Dudakları buluştuğunda Brynn bir kez daha kader duygusunu hissetti, tıpkı Oregon'dan gelirken yol kenarında durduğu zamanki gibi. Bayan Tinsel haklıydı. Dileği gerçekleşmişti.

Bu kez yolun sonundaki ılık Colby'ydi - onun gülüşü, ışığı ve umarım bir gün aşkı.

ABOUT SCARLETT NOX

Scarlett Nox çocukluğunu Güney kırsalında en sevdiği eğlence biçimini keşfederek geçirdi: Phyllis A Whitney ve Mary Stewart gibi yazarların gerilim dolu öykülerindeki romantik kadın kahramanların rollerinde kendini hayal etmek. Puslu dağlar, kasvetli malikâneler ve ürkütücü mezarlıklar kafasındaki hikâyeleri besledi, ta ki onları sayfaya dökmek zorunda kalana kadar. Şimdi yazma takıntısını, ürkütücü dekorlar yapmasına yardım eden sabırlı bir koca ve kedi dostlarıyla dolu bir evle dengeliyor. En sevdiği eğlence bir mum yakmak, ürkütücü bir ambiyans açmak ve korku filmi izlemediği zamanlarda karakterlerini bıraktığı zor durumda yeniden ziyaret etmek.

Onun hakkında daha fazlasını okuyun
Thornbury Ormanı'nın Sırları serisi
web sitesinde.

<https://scarlettnoxauthor.com>

ALSO BY SCARLETT NOX

Thornbury Ormanı'nın Sırları Birinci Kitap

[Gizli Kapı](#)

THANKS!

Umarız işbirliğimiz olan *5 Golden Flings*'i beğenmişsinizdir. Biraz sihir olmadan Noel nedir ki? Bayan Tinsel ve Airstream'i o büyüü bize getirdi.

Yazarlardan daha fazlasını merak ediyorsanız, bize göz atın!

[Linda Howard](#)
[Linda Winstead Jones](#)
[Andrea Laurence](#)
[Kira Sinclair](#)
[Scarlett Nox](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.